

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cruel
ROMEO

GUBAREV BRATVA BOOK ONE

NAOMI WEST

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ZALİM ROMEO

GUBAREV BRATVA

KİTAP 1

NAOMI WEST

Telif Hakkı © 2025 Naomi West'e aittir

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla veya herhangi bir biçimde çoğaltılamaz; kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması hariçtir.

İÇİNDEKİLER

Zalim Romeo

1. Sima
2. Sima
3. Petyr
4. Sima
5. Sima
6. Petyr
7. Sima
8. Sima
9. Sima
10. Petyr
11. Sima
12. Sima
13. Petyr
14. Sima
15. Petyr
16. Petyr
17. Sima
18. Sima
19. Sima
20. Petyr
21. Sima
22. Petyr
23. Sima
24. Petyr
25. Sima
26. Sima
27. Sima
28. Sima
29. Petyr
30. Sima
31. Petyr
32. Sima
33. Sima
34. Petyr
35. Petyr
36. Sima
37. Sima
38. Petyr

39. Sima
40. Sima
41. Petyr
42. Petyr
43. Sima
44. Sima
45. Sima
46. Petyr
47. Sima
48. Petyr
49. Petyr
50. Petyr
51. Sima
52. Sima
53. Petyr
54. Sima
55. Petyr
56. Sima
57. Petyr
58. Sima
59. Petyr
60. Sima
61. Petyr
62. Petyr
63. Petyr
64. Petyr
65. Sima
66. Petyr

Naomi West'in kitapları

ZALİM ROMEO

Kocam kim olduğumu bilseydi beni öldürürdü.

Çok şükür ki öyle değil.

... Sağ?

Yıllarımı mafya geçmişimden saklanarak geçirdim.

Sonra yanlışlıkla yanlış odaya yanlış zamanda giriyorum.

Ve ailemin en büyük rakibinin pakhanı olacak olan Petyr Gubarev'le göz göze geliyoruz.

Koşuyorum.

Elbette.

Ancak Petyr'in tahtını ele geçirebilmesi için hemen bir eşe ihtiyacı var.

Bu yüzden ayarladığı gelin gelmeyince mikrofona BENİM adım diye homurdanıyor.

İşte böyle sürüklenerek sunağa götürülüyorum.

Ve dudaklarımdan isteksizce bir "Evet" çıkıyor.

Şimdi Petyr'in malikanesinde sıkışıp kaldım.

Yatağını paylaşmak.

Onun her şeyi olmak.

Petyr'in istediğini elde etmesi de dahil...

...çocuğunun annesi.

ZALİM ROMEO, Gubarev Bratva ikilisinin 1. kitabıdır. Hikâye, 2. kitap olan ZALİM JULIET'te devam ediyor.

SIMA

Düğün planlayıcılarının sadece çiçeklerle oynadığını söyleyen kişi, yeminlerden bir saat önce koi havuzundan bir çocuğu çıkarmak zorunda kalmamış olmalı.

Çocuğun küçük smokini ıslanmış, ayakkabılarından biri kayıp, papyonu ya nilüfer yapraklarının arasında ya da aç bir koi balığının midesinde ve çığlıklarının çiçekçi kızın egzamasını tetiklediğinden yüzde doksan eminim.

"Sorun değil tatlım," diye mırıldandım, kolunu sıkarak. "Neden gidip anneni bulmuyoruz?"

Daha yüksek sesle ağlıyor.

Arkamızdaki koi balıkları dehşet içinde çırpınıyor. Biri muhtemelen terapistine mesaj atıyordur. Tanrı bilir, ben de benimkiyle konuşmayı çok isterdim.

Başımı kaldırıp anneyi görüyorum. Kötü ebeveynliğin bir kontrol listesi.

Şampanya bardağı mı? Yarı boş.

Uygunsuz kahkaha mı? Tam ses.

Annelik içgüdüğü mü? Bir damlası bile yok.

Üzerinde payetler ve bir boa var ve "Başkası bununla ilgilenecek" diyen bir havası var.

Haklı. O kişi benim.

"Hanımefendi?" diye seslendim, sesim tam bir sinir krizi geçirecek birinin ses tonundaydı. "Oğlunuzu teselli etmeye mi gelmek istediniz?"

Sanki vergi denetimi öneriyormuşum gibi beni savuşturuyor. "Ah, o hep böyledir."

Muhteşem. Dirseklerime kadar çökmüş durumdayım ve ebeveyn otoritesi olan tek yetişkin, kendi kasık yumurtasının üzerinde Fransız köpüklü şarapları topluyor.

"Tamam o zaman," diye mırıldandım kendi kendime. "Sen ağla, ben hasar kontrolü yapayım, koiler de bir destek grubu kursun."

Çocuğun ağlamaları ses duvarını delmeye başlıyor.

"Sammi! İyi ki geldin," diye homurdandı Jemma yanıma koşarken. O hem en iyi arkadaşım hem de asistanım, ama şu anda onu gördüğüme hiç sevinmiyorum. Yüzündeki o buruşuk ifade, çok kötü bir haber duymadan önce gördüğüm son şey oluyor. "Seni her yerde arıyordum."

"Eh, beni buldun." Garip bir gülümseme ve daha da garip bir parmak tabancası hareketi yapıyorum, çünkü bugün tam da böyle geçiyor. "Hey, sence göleti çitle çevirsek mi? Çünkü bence gerçekten düşünmeye değer—"

"Vakit yok." Sanki tüm sorunlarımızı ortadan kaldıracakmış gibi ellerini çırpıyor. Hiçbir zaman işe yaramıyor ama Jemma umut ve simden ibaret değilse hiçbir şey değil. "Catering işi berbat. Vegan turtalarda ton balığı var."

Çenem neredeyse göletin dibindeki Tux Kid'in kayıp ayakkabısına değecek. "Ne var?"

"Biliyorum, değil mi?" Kollarını havaya kaldırıyor. "Onlara göre kırmızı et değil, o yüzden sorun yok."

Beni hemen öldürün. Bu bir felaket. Gelinin konuklarının yarısı vegan veya veganlığa yakın. Resepsiyon iki saat içinde başlıyor, Tanrı aşkına. "Lütfen öğle yemeği menüsünde kabaklı turtaya sadık kaldıklarını söyleyin."

"Yani, tabii... eğer yalan söylememi istiyorsan."

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Sonra ellerimin hala koi suyu koktuğunu fark edip aceleyle pantolonuma siliyorum, bu harika çünkü artık tepeden tırnağa balık gibi kokuyorum.

"Tamam," diye iç çektim, apaçık uygun olmasa da. "Bu iyi. Sezonun en büyük düğünü bu."

Jemma iç çekti, kolları yenilgiyle gevşedi. "Islak çocuğu şuradaki Yılın Annesi'ne götüreyim, sen de yemeği hazırla, olur mu?"

Görev dağılımında kesinlikle en büyük darbeyi ben çekiyorum. Ama eğer bu beş dakika boyunca çığlık atmadan geçireceksem, ikisine de razıyım. "Tamamen senin," diye onaylıyorum onu Jemma'nın kollarına iterek. "Annesine ulaşamazsan, Çocuk Koruma Hizmetleri her zaman bir seçenek."

"Mükemmel. Kasparov düğününden sonra onları hızlı arama listesine ekledim."

Vücudum istemsiz bir ürpertiyle sarsıldı. Aman Tanrım, Kasparov düğünü. O günün hatırası bile, ailemin düğünler konusundaki korkunç geçmişini yeniden düşünmeme neden oluyor.

Neredeyse.

Yanaklarıma vurup kendimi toparlıyorum. Sonra yıllardır aklımda mükemmelleştirdiğim mantrayı tekrarlıyorum.

Benim ailem yok.

Ben hiçbir yerden gelmedim.

Ben hiç kimse değilim.

Çok iyi çalışıyor.

Dünyaya geri döndüğüm anda, acil durumlarda başvurduğumuz İtalyan büyükbüyükümüz Caterina'yı arıyorum. Bodrum katında çalışıyor, yaşadığı yıllardan daha uzun bir OSHA ihlal listesi var ve her zaman, her zaman beklentilerimi karşılıyor.

"Merhaba Bayan Mancini? Evet, benim. Bakın, çok kısa bir süre içinde geleceğimi biliyorum..."

On dakikalık pazarlıktan sonra, iki saat içinde iki yüz huysuz PETA üyesine vegan lazanya sızdırmayı başardım. Evet, makarna önceden hazırlanmış olacak; evet, pesto konserveinden yeni çıkmış olacak; hayır, umurumda değil. Üç haneli sayıda aç misafirle karşı karşıya kaldığımızda, kalite ikinci planda kalıyor.

Aslında kalite bağlanıyor, ağzı kapatılıyor ve bagaja atılıyor, etrafta çığlıklarını duyacak kimse yok.

Lazanyayı teslim alma işini ayarlıyorum, sonra telefonu kapatıp derin bir nefes alıyorum. İşin garibi, deli bile değilim. İşte bu -kaos, kriz yönetimi, yüksek riskli aksilikler- benim iyi olduğum şey. Kanımda var.

Gerçekten. İçimdeki o şeytanları ne kadar kovmaya çalışsam da.

Sonuçta genlerinizin önüne geçemezsiniz.

Mekanın serin mermer duvarına yaslandım. Ne ilk ne de milyonuncu kez, düğünlerde çalışmamam gerektiği aklıma geliyor. Gerçekten de geçimimi bu işten sağlamam ironik.

Ve işte buradayım. Bir zamanlar büyük ve kanlı bir hanedanın varisi olan Sima Danilo, şimdi suç dünyasıyla hiçbir bağlantısı olmayan sıra dışı bir düğün planlayıcısı olan Sammi Banks olarak yeniden adlandırıldı ve yeniden doğdu.

Bazı günler, olanlardan sonra bir daha resepsiyon salonuna adım atmayı kabul ettiğime neredeyse inanamıyorum...

Bunu düşünme. Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı geri gönderiyorum. Lara'yı düşünme. O artık yok. Onu kurtaramazsın. Denedin.

Kendimi iyice silkeleyip boğazımın arkasında oluşan yumruyu yutuyorum. Düğün sektöründen ayrılmak bana kız kardeşimi geri vermeyecek. Tek yapacağı, beni pis dairemden kovdurmak olacak ve buna izin veremem. Geçmişimden tamamen kurtulmaya bu kadar yaklaşmışken asla.

Ve buna izin vermeyeceğim. Genlerinizden kaçamazsınız, hayır; ama genlerinizi paylaştığınız insanlardan kesinlikle kaçabilirsiniz.

Telefonumu alıp birikim hesabımı açıyorum. 29.671 dolar yazıyor, yeni bir hayata başlamak için ihtiyacım olandan tam 5.329 dolar eksik. Neyse ki yılın düğünü yüklü bir ikramiye çekiyle geliyor.

Ve sonra özgür olacağım.

Bu kabus gibi gün bittikten sonra nihayet ajansı bırakabilirim. Patronum Bob'a orta parmak gösterebilir, Jemma'yı da yanıma alabilir ve bir daha asla kimseye başımı eğmek zorunda kalmayabilirim.

Özgür olacağım.

Bugünden sonra özgür olacağım.

Rüya gibi geliyor. Tüm o Cup Noodle yemekleri, her kış üç yorganın altında sıcacık bir şekilde geçirdiğim zamanlar, çünkü ısıtma gibi sinir bozucu lüks ihtiyaçlara para harcayacak param yoktu - sonunda hepsine degecek.

Bakışlarım Tux Kid'e kaydı. Annesi sonunda yarasını daha iyi öpmek için baloncuklarını bırakmaya tenezzül ettiği için çığlık atmayı bıraktı. Başkalarının çocuklarından pek hoşlanmam - etkinlik planlamak insana bunu yapar - ama bir gün benim de bir çocuğum olacağı umudunu hep besledim.

Şimdilik bunu karşılayamıyorum ama şirketim kurulup faaliyete geçtiğinde... başlangıç sermayemizi geri kazandığımızda ve hesaplarımız nakitle dolduğunda, birkaç yıl içinde... o zaman kim bilir?

Bunun için bir kocaya ihtiyacın olurdu, diye hatırlatıyor kafamın arkasındaki o iğrenç ses. Nedense, tıpkı babamınki gibi. Kalsaydın sen de bir kocaya sahip olabilirdin. Kız kardeşin gibi görevini yapsaydın.

Lara anlamıştı. Lara, taşınması gereken yüklerin ne olduğunu biliyordu.

Bu çirkin düşünceyi kafamdan atıp çardağa doğru yürüyorum. Başkalarının özgürlüklerini en yüksek teklifi verene satmalarına yardım ederek geçimimi sağlıyor olabilirim, ama beni bunu yaparken ölü göremezsiniz. Fiyat etiketine baktım; asla değmez.

Evlilik bana göre değil.

Acil durum salatalarını zihnimde koordine ederken, plakayı görüyorum. "Bir" plaka değil, plakanın kendisi.

Her şeyi değiştiren.

Şapel kapılarının hemen dışına monte ediliyor, her yeri parlak piring ve kötü yazı tipi seçimleriyle. Çünkü hiçbir şey "sonsuza dek"i çirkin serif gravür kadar iyi anlatamaz. Alışkanlıktan göz atıyorum, sadece yazımını iki kez kontrol ediyorum, kimsenin yanlışlıkla "Y'li Kevin" ile "üç E'li Kayleeeigh"in düğününü anmadığından emin oluyorum.

Ve sonra duruyorum.

Kan: soğuk.

Nefes: tutuldu.

Hayat: Çok fena bitti.

Çünkü damadın adı: Petyr Gubarev.

O isim buraya ait değil. Ne bu masalsı mekâna, ne New York'un kuzeyindeki bu pastoral köşeye, ne de yıllarca koli bandıyla bir araya getirdiğim sivil hayata yakın bir yere.

Ama işte orada. Petyr Gubarev. Gubarev Bratva'nın yeni pakhanı - geçen hafta itibarıyla.

Panik boğazımı düğümledi. Bu ay haberlere damga vuran haberi hatırlıyorum: Ünlü Rus mafya babası Vladimir Gubarev, kiliseye giderken güpegündüz vurularak olay yerinde öldürüldü. En büyük oğlu Dimitri Gubarev de kurşun yedi. Babasının aldığı aynı hızlı ölümden kurtuldu, ama şu anda komada. Prognoz kötü.

Sonra, ardından gelen klipleri hatırlıyorum: Vladimir'in ikinci oğlu Petyr Gubarev, şirket hissedarlarına aile şirketinin iyi ellerde olduğuna dair güvence vermek için halka açık bir konuşma yapıyordu. Ancak bu, akrabalarına silah doğrultmaya cesaret eden herkese yönelik bir tehdit gibiydi.

O "kimse"nin babam olduğundan oldukça eminim.

Emin değilim ama o hayatta duvardaki yazıyı okuyacak kadar uzun süre kaldım. Babamın nasıl davrandığını, iktidarını güvence altına almak için ne kadar ileri gittiğini hatırlıyorum.

Genellikle bunu görücü usulü evlilik yoluyla yapmayı tercih ediyor.

Ama yine de ona beni takas etme fırsatını pek vermedim.

Yıllardır Gubarev isminden kaçınıyorum. Gözlerden uzak duruyorum, başımı onların radarından o kadar uzak tutuyorum ki, kontrol etmeyi akıllarına bile getirmiyorlar. Hem neden etsinler ki? Yeni bir adım var. Yeni bir hayatım var.

Artık "Sima" dedikleri, örgülü saçlı on iki yaşındaki Bratva prensesi değilim.

Ben artık sadece Sammi'yim.

Yine de sırtımdan soğuk terler akmaya devam ediyor. Bratva dünyasında, kötü kan asla dinmez, sadece iltihaplanır. Ve sonunda döküldüğünde, çirkin bir şekilde dökülür.

Bu da tek bir anlama geliyor: Buradan çıkmam gerek.

İçgüdülerim bana hemen şu lanet olası saniyede kaçmam için bağılıyor. Eğer biri beni gerçekte olduğum gibi tanırса, ya fidye öderim ya da idam edirim ve dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha kötü bir aile birleşimi olacağından emin değilim.

Ama bu işi savsaklayamam. Tüm kaçış planım gecenin sonunda alacağım ikramiye çekine bağlıyken olmaz.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Yalan söylüyorum.

"Sanırım bir şeye yakalanıyorum," diyorum Jemma'ya, vurgulamak için karnımı tutarak. "Biliyor musun, mide bulantısı, titreme, alt bölgelerimde endişe verici bir çalkalanma."

Bana şüphayle baktı. "Yine yüzük taşıyıcısının yaka çiçeğini yemesiyle mi ilgili?"

Kendi akıl sağlığım için, az önce duymadığımı varsayıyorum. "Günün geri kalanında iletişim sorumlusu sen olabilir misin? Yakınlarda olacağım, sadece... daha az görünür olacağım. Bir düşün perisi gibi."

Jemma gözlerini deviriyor ama başını sallıyor. "Pekala. Ama süpürge dolabında yine sinir krizi geçirdiğini öğrenirsem, çiçekçi kızı gönderip seni dışarı sürüklerim."

"Teşekkürler." Ona sarılma isteğimi bastırıyorum. Sarılırsam, Jemma kesinlikle bir şeyler olduğunu anlayacaktır. "Hayat kurtarıcısın."

"Bunun için gelecekteki maaşıma yüzde beş zam istiyorum," diye bağılıyor arkamdan. "Ve ilk doğan çocuğuna isim vereyim!"

Jemma'ya var olmayan torunlarımla istediğini yapma izni verdikten sonra ofisime gidip müşteri dosyasını alıp sanki sürgüne

gidiyormuşum gibi çantama tıktırıyorum. Sonra da bu binada gerçekten yalnız kalabileceğim tek yere, servis koridorunun yanındaki küçük bir depoya doğru yol alıyorum.

İçeriye süzülüyorum, kapıyı sessizce kapatıyorum ve sonunda, sonunda, kendimi nefes vermeye bırakıyorum.

Güvende. Gözden uzak, gönülden uzak. Plan bu. Beni burada kimse tanımıyor. Ben sadece bir şişe terebentin yanında panik atak geçiren, aşırı çalışmış bir düğün ciniyim.

Ta ki onu görene kadar.

Kaslar. Yara izleri. Çenesi cehennem kadar keskin ama burnu vergi kaçakçılığı yapacak kadar yamuk. Yanları ve arkası kısa kesilmiş, üstleri daha kalın bukleli açık kahverengi saçlar. İyi viski rengine, zengin altın kahverengi gözler. Gülünç derecede şekillendirilmiş sekizli karın kaslarından eklem izlerine kadar tüm vücudunu kaplayan bir dövme denizi.

Bu adamın kim olduğunu biliyorum.

Ben Petyr Gubarev.

O Petyr Gubarev. Yani, gerçek damat. Buraya özellikle kaçınmak için geldiğim adam.

Ve benden 1,8 metre ötede, üzerinde sadece boxer şortuyla duruyordu.

SIMA

Aman Tanrım, çok ateşli.

En kötü zamanda akla gelebilecek en kötü düşünce ama orada. İnkâr edilemez. Anında. Kaçınılmaz.

O Petyr Gubarev ve inanılmaz yakışıklı.

Beynim kısa devre yapıyor, tüm mevcut gücü gözbebeklerime gönderiyor, geri kalanım ise öylece duruyor.

Sürekli yeni detaylar katalogluyorum. Dövmeli göğüs. Oyma taş gibi karın kasları. Damarlar. Yara izleri. Ahlakınızı, soyadınızı ve kapı tokmağını nasıl kullanacağınızı unutturan türden bir vücut. Bakışlarımı kaçırmak istiyorum - yemin ederim gerçekten de kaçırmaya çalışıyorum - ama bakışlarım sanki özdenetim fikri tarafından kişisel olarak haksızlığa uğramış gibi, her bir mürekkep ve kas parçasının üzerinde gezinmeye devam ediyor.

Ve sonra konuşuyor.

"Erkencisin." Bunu o kadar kendinden emin söylüyor ki, sözlerinin ne kadar yanlış olduğunu neredeyse fark etmiyorum. "Sanırım bir adın var."

Beynim yetişmeden ağzım hareket ediyor. "Sima."

Sonra ne dediğimi fark ediyorum.

Bok.

Gözlerimi kırptırdım. Boğazım kurudu. İçimden, resepsiyon salonundaki tüm kristal kadehleri çatlatacak bir çığlık koptu.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

Ona adımlı verdim. Adımı. Zararsız düşün planlayıcısı Sammi Banks değil, gerçek adımlı. On iki yıldır sakladığım adımlı. Kimsenin öğrenmemesi gereken, asla öğrenemeyeceği sırrımı.

Ve şimdi gidip onu Petyr Gubarev'e verdim. Yani, ailemin yeminli düşmanlarının büyük, kötü patronu. Beni tam anlamıyla vegan olmayan bir ton balığı gibi filetolamak için her türlü sebebi olan kişi.

Keşke hepsi bu kadar olsaydı.

Ama öyle değil. Çünkü ona asla eline geçmemesi gereken tek bilgiyi vermekle kalmadım, aynı zamanda ona beş çeşit yemekten oluşan bir yemekmiş gibi dik dik baktım.

Ama bunda kesinlikle et var.

Aman Tanrım, bana ne oluyor?

İçimden çığlık atmaya devam ediyorum. Ve çığlık atıyorum, çığlık atıyorum ve mekanın yeri doldurulamaz kristal bardaklarını çatlatıyorum.

Dışarıdan bakıldığında, sanki bir diş macunu markasının sponsorluğundaymış gibi yapmacık bir gülümseme takınıyorum ve neşeyle, "Özür dilerim! Burada kimsenin olduğunu bilmiyordum." diyorum.

Gitmek için hareket ediyorum. Her zerrem koşmak istiyor. Bir çamaşır dolabı kapısından baş aşağı dalıp çamaşır olduğundan kaçmaya iki saniye kala beni durduruyor.

"Elbette biliyordun." Sanki aklımın yerinde olup olmadığını merak ediyormuş gibi kaşlarını çatı. "Benim için buradasın."

Öyle miyim? Bir an için haklı olup olmadığını merak ediyorum. Bunu o kadar sıradan bir şekilde söylüyor ki, ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını belirtmek kabalık gibi görünüyor.

Yine de kısa bir rahatlama hissediyorum. İlk tepkisi beni insan sashimi'sine dönüştürmek olmadı, yani noktaları birleştiremedi. En azından henüz.

Eğer buradan yeterince hızlı çıkabilirsem, ikimiz de bunların hiç yaşanmadığını varsayabiliriz.

"Sanırım yanlış kişiyi yakaladın." Yavaşça geri çekilmeye başladım. "İki saat içinde falan evleniyorsun, yani—"

"Yani sen o değilsin."

"O?"

"Gelinim."

Gelin. Beni gelini sanıyordu. Ama... yani, hadi canım. Adam bugün evleniyor. Müstakbel eşinin nasıl görüldüğünü biliyor olmalı...

... Sağ?

Sanki aklımı okumuş gibi, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Onunla daha önce hiç tanışmamıştım. Bildiğim kadarıyla sen oydun."

"Nasıl oluyor da evleniyorsun da kendi gelininin kim olduğunu bilmiyorsun?" diye soruyorum kendime, tüm sağduyuya aykırı bir şekilde. Savunmam gerekirse, bu tam bir çılgınlık.

Ama sonra kardeşlerimi hatırlıyorum. Anatoli, Maksim, hatta en küçüğü Feliks. Düğün günlerini dün gibi hatırlıyorum. Zoraki coşku, içlerindeki acı. Üçü de daha önce hiç tanışmadıkları kadınlarla evlenmişlerdi. Eğer tam olarak bu senaryo başlarına gelseydi, Petyr ile aynı sonuca varabilirlerdi.

Sen benim için buradasın. Sözlerin içime ılık bal gibi eriyor. Bir anlığına, onun yanında olsaydım neler olacağını hayal ettim.

Daha da yaklaşacaktı. Beni kapıya sıkıştırdı. "Pazı" dediği kitle imha silahlarıyla beni köşeye sıkıştırdı ve...

Ve ne? Kendime zihinsel bir tokat attım. O düşman, seni aptal! O bir Gubarev, sen de kayıp Danilo Bratva prensesisin! Seni bıçaklamaktansa bıçaklamayı tercih eder...

"Üzgün görünüyorsun." Petyr, en kirli fantezilerimden fırlamışçasına bana yaklaştı. "Belki de sonunda benim için buradasındır."

Bundan nefret ediyorum. Hayır, ondan nefret ediyorum. Hiç bilmediğim her şeye basmasından, bana taşıcardı, ağız kuruluğu ve ilaç kutularının arkasında daha sık görülen binlerce başka rahatsızlık vermesinden nefret ediyorum.

En çok da, üzerinde neredeyse hiçbir şey olmamasından nefret ediyorum. İncecik bir boxer külot, istese de erdemlerini veya kusurlarını gizleyemeyecek bir şey. Ki zaten hiç yapmıyor.

"Ben, şey—"

"Evet?"

O benim yanımda çıplak kalmaya devam ediyor. Ben kendimin remiks versiyonu gibi kekeleyemeye devam ediyorum.

"Değilim," diye mırıldanmayı başardım. "Buradayım. Yani senin için burada değilim." İkna olmuşa benzemiyordu, bu yüzden isimliğimi işaret ettim. "Bu, şey... Bu benim. Ajansla çalışıyorum. Şey... Düşününün planlanması için. Yani senin düşününün için." Tanrım, biri beni vurdu. "Ama tabii ki bunu biliyordun. Sen, yani, damatsın."

"Ben de öyleyim." Altın gözleri isimliğime dikildi. "Bayan..."

İşte o zaman hatamı anladım.

Çünkü isimliğimde Düşün Koordinatörü yazıyor olsa da (bu unvanın bu saçma yanlış anlamayı ortadan kaldıracağını umuyorum) üzerinde

adım da yazıyor. Elbette.

Sorun?

Ona bu ismi ben vermedim.

Petyr'e adımın Sima olduğunu söyledim. Ama şimdi, viski ve bal dolu gözleriyle etiketteki yazıyı tararken, okuduğunun Sima olmadığını, Sammi olduğunu gördüm.

Oldukça yakın, ama yeterince yakın değil.

Ve gözlerindeki bakış, yalan söylediğimi bildiğini gösteriyor.

Mazeretimdeki çatlağı, beni yutmadan önce kapatmak için çırpınıyorum. "Adımın ne olduğu önemli değil, çünkü senin gelinin değilim! Tabii ki. Yani, uğursuzluk getirir, değil mi? Düğünden önce gelini görmek?" Biraz kişisel alan kazanmak için kapıya doğru yaklaşmaya çalışıyorum. "Çok şanssız. Sana bunu yapmazdım. Eğer, şey... senin gelinin olsaydım."

Gözünü bile kırpmıyor. "Bu saçmalık, evlilikler ayarlandığı zamanlarda uydurulmuştu. Damat gelini görüp vazgeçerse diye."

Bir adım daha yaklaşıyor. Sonuçta kişisel alana düşkün biri olmasa gerek, diye iç parçalayıcı bir dehşetle fark ediyorum.

Sırtım kapıya çarpıyor.

Bir adım daha atıyor.

Ve bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Aniden her şeyi hissedebiliyorum. Gerçekten her şeyi. Karın kaslarının açıkça boyalı olmaması, V şeklindeki kesiminin beni sıcak tereyağı gibi kesebileceği veya iç çamaşırında silah sakladığını umduğum gerçeği gibi.

Çünkü alternatif hem çok daha iyi, hem de çok çok daha kötü.

Tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum ama gidecek hiçbir yerim yok. Petyr son birkaç santim ilerliyor. Sesi alçalıyor, sakın ve yavaş. "Ama sen benim gelinim olsaydın," diyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş bir şekilde, "bu işi iptal etmezdim. Seni gördükten sonra asla."

Beynim o kadar kısa devre yapıyor ki 404 hatası bile verebilir.

Ve hâlâ - hâlâ - içimdeki bir parça gülmek istiyor.

Keşke bilseydi.

Kim olduğumu bir bilseydi. Ucuz ceketimin ve isim etiketimin ötesini görebilseydi, benim hatamla kendi kan davası arasındaki noktaları birleştirebilseydi...

O zaman beni istemesi mümkün değil.

"Daha önce tanışmadığımızdan emin misin?" diye soruyor hafifçe kaşlarını çatarak. "Tanıdık geliyorsun."

Midem bulanıyor. "Kesinlikle," diye ciyaklamayı başarıyorum. "Yani, belli ki çok farklı çevrelerdeyiz. Ben işçi sınıfındanım, sen ise, şey, değilsin."

"Hayır," diye itiraf ediyor, "Unutmuyorum. Ama bir yüzü asla unutmam."

Terim tenime sıçradı. Parmaklarım uyuştı. Çantamı sıcak bir patates gibi düşürdüm ve tüm eşyalarım etrafa saçıldı.

Başka türlü olsaydı, tamponların ve dudak parlaticılarının misket gibi yuvarlanıp gittiğini görünce dehşete düşerdim, ama yaklaşan ölümümle biraz meşgulüm. Yemin ederim dişlerimde kendi kalp atışlarımı duyabiliyorum.

O biliyor.

O biliyor.

Ağzımı açıyorum, bu sefer ne bahane uyduracağımı bilmiyorum, ne zaman?

PATLAMA!

Diğer kapı çarparak açılıyor.

"Patron," diye seslendi adamlarından biri, sanki beni hiç görmemiş gibi içeri girerek. "Bir sorunumuz var."

Başka bir adam daha geldi, elinde telefon var, bana bakmaya bile tenezzül etmedi.

Petyr başını çeviriyor. Dikkati dağılmış. Bu lanetli depo odasına adım attığımdan beri ilk kez bana bakmıyor.

Bu benim elde edebileceğim tek şans.

Kapı kolunu çevirip dışarı fırlıyorum, yüreğim ağzımda, ellerim titriyor. Gözden ırak, gönülden ırak, diye hatırlatıyorum kendime. Gözden ırak, gönülden ırak.

Görüş alanımdan çıktım ve beni dinleyen tanrıya, Petyr'in acil durumunun beni aklından çok çok uzağa fırlatması için dua ettim.

Eğer bana dokunursa Allah bilir neler olacak.

PETYR

İnsanlar hep, böyle büyüdüğüm için şımarık olduğumu düşünüyorlar. Hak sahibi olduğumu. Gümüş kaşık tadında olmayan hiçbir şeyin sahip olmaya değmeyeceğini düşünüyorlar.

İşte çürümüş bir Gubarev çocuğu.

Çürümüş olduğum konusunda haklılar.

Bunun nedenini yanlış anlıyorlar. Tamamen yanılıyorlar.

Bu kadar açım çünkü her şeye sahip olarak büyüdüm. Sana verilen her şeye sahip olmak bir şey, ama elinde tutmak? O bambaşka bir şey.

Benim dünyamda, hayatın sunduğu en tatlı şeyler gözünüzün önünde sallanıyor. Ama gölgelerde oturup onları hemen elinizden kapmak için bekleyen bir düzine el var. Sizin olanı istiyorlar.

Açgözlü pençeleri doğramaya çabuk alışıyorsun.

Ve şimdi, bu güzel şey kucağıma düştü. Eller ona uzanıyor - kaderin elleri, pusuda bekleyen düşmanların elleri, şu, bu ve şu lanet olasının elleri.

Çok fazla uzarlarsa hepsini kökünden keserim.

Sima. İsmi dilimde yuvarladım. Sıra dışı. Belki Rusça. "Simona" ismi ana dilimde kolayca "Sima" olarak kısaltılabilirdi. Son zamanlarda, ikinci veya üçüncü nesil ebeveynlerin uzun versiyonla hiç uğraşmaması giderek yaygınlaştı.

Ama beni asıl etkileyen etimolojisi değil. Açıkçası, isminin nereden geldiği zerre umurumda değil.

Bu ismi daha önce duyduğumdan eminim.

İsim etiketini işaret ettiği anı düşünüyorum. Bugünkü etkinlikteki rolünü görmemi, daha önce tanışmamızın mümkün olmadığına beni temin etmesini istiyordu. Düşünle ilgili bir şey yazıyordu. Koordinatör olabilir.

Başımı salladım ama gerçek şu ki, o kadar da dikkatli bakmadım. Okumam gerekmeyen şeyleri okumaya zahmet etmem. Disleksi bunu tam bir baş belası haline getiriyor.

Ve bana adının Sima olduğunu söyledi. Bu benim için yeterliydi.

Ama şimdi tekrar düşünüyorum. Çünkü o kaçmıştı ve o yüzü daha önce gördüğümü biliyordum. Kitap okumakta pek iyi olmayabilirim ama insanları okumak bambaşka bir şey. Ve ona söylediğimde ciddiydim: Bir yüzü asla unutmam.

Çenemi kasıyorum, kendime karşı sabırsızlanıyorum. Bilmemekten nefret ediyorum. Her şeyin sıkı sıkıya kilitlenmesi gereken bir günde, çözülmemiş parçaların ortalıkta dolaşmasından hoşlanmıyorum.

Ve şu anda her şeyin sıkı sıkıya kilitlenmesi gerekiyor.

Hayatta kalmamın tek yolu bu.

Her ne kadar o leziz düşün planlayıcısının gizlice bir düşman casusu olduğundan şüphe etsem de. Öyle olsaydı, bu kadar korkmuş görünmezdi. Bunun yerine, yumuşak kahverengi gözleri bir dişi geyiğinki kadar kocaman ve korkmuş bir şekilde gevezelik etmeye

devam etti. Kırmızı ve parlak dudakları, sanki nefes alamıyormuş gibi aralanıyordu. Dolgun ve sulu görünüyorlardı. Kesinlikle yenilebilirdi.

Lev ve Luka içeri girmeseydi ne olurdu bilmiyorum.

Ya da belki de öyle yapıyorum ve sorun da tam olarak bu.

Onu duvara yaslardım. Ağzından kelimeler değil de inlemeler çıktığında da böyle kekeleyip kekelemediğini görmek isterdim. Ellerimi kalçalarına doğru uzatır, o blazer ceketini minyon omuzlarından sıyrır, fermuarını daha da aşağı, daha da aşağı çekerdim.

Yalvaracaktı.

Ve ben ona tam da yalvardığı şeyi vermiş olurdum.

Profesyonel kalmak için çok çabalıyordu. Ürünlere dokunmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmediğini iddia ediyordu. Beni istemek istemiyordu ve bu da onu gerçek kılıyordu.

Çoğu kadın benden bir şey ister. Ailemin Bratva'sından sorumlu olduğum tek bir hafta içinde, sosyetik kadınların beni kapmak için birbirleriyle yarıştıklarını, akbabalar gibi etrafımda döndüklerini gördüm.

Güç, para, statü: Aklınıza ne gelirse bende var. Ve onlar da bunları çok istiyorlar.

Sima ise sadece dışarı çıkmak istiyordu.

Onu kapının önünde hayal ediyorum. Koyu kahverengi saçları, omuz hizasında kesilmiş. Pratik ama kalp şeklindeki yüzünün etrafına dökülüş şekliyle büyüleyici. Kim şekillendirdiyse, bir sanat eserini çerçevelediğini biliyordu.

Kanımlı kaynatmaya yetti. Onunla düğün günümde, hem de tam o gün, tanışmam çok yazık. Boris Sidorov'un bana hediye ettiği kızı hangisi olursa olsun, o güzel pembe dudakların veya o sıkı, esnek vücudun yarısı kadar bile ağız sulandıramaz.

Kısa bir ceket ve şık bir pantolon giymiş küçük bir yaramaz. Lanet olası bir cazibeyle...

"—tyr? Söylediklerimi dinliyor musun?"

Lev'in sözleri kafamın üzerinden uçup gidiyor. Kazadan beri ilk kez bir şey tüm dikkatimi bu kadar yoğun bir şekilde ele geçiriyor ve bunu bölmek istemiyorum.

Bunun yerine, Sima'nın düşürdüğü çantayı almak için eğiliyorum. "Hayır," diye net bir şekilde cevaplıyorum. "Ve ölüm kalım meselesi olmadığı sürece, söylediklerini tekrarlamakla uğraşmam."

Luka, kendisiyle konuşmamama rağmen olduğu yerde küçülüyor. Sokaklardan yeni gelmiş bir acemi ve onu tavsiye edecek tek şey 1.95 boyu.

"Kızaran gelinin hâlâ limuzinde," diyor Lev, sesi ifadesiz. "Son on beş dakikadır ağlıyorum. Makyözün tüm emeğini mahvettim."

"Acımak."

"Dışarı çıkmayacak, Petyr." Önüme doğru dönerek, Sima'nın yere düşen eşyalarını tarayan bakışlarımı arıyor. "Bunu yapamayacağını söylüyor. Seninle evlenmeyeceğini söylüyor."

Eşyalarını karıştırıyorum. Ucuz dudak parlaticısı. Bir klasör. Yarısı yenmiş bir burrito.

"Kulağa onun sorunu gibi geliyor," diyorum. "Benim değil."

"Beni duymuyorsun!" Bir paket nefesli nane şekeri. Bir cep saç fırçası. Bir paket daha nefesli nane şekeri. "Bitti Petyr. Düğün iptal."

İşte o zaman nihayet bakışlarımı kaldırıyorum. "Hayır, değil."

"Evet, öyle." Lev, onu ikinci çocuğum olarak atadığım günkü kadar bezgin görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu bir haftadan kısa bir süre önceydi. "Aman Tanrım, kardeşim. Müstakbel karının geleceğin Bayan Hiçbir Şey olmaya karar vermesine hiç şaşırmadım. Eğer onu bekleyen buysa, saksıda bir bitkiyle daha şanslı olabilirdi."

Lev'in ses tonuna alınmam gerekirdi muhtemelen ama almıyorum. Yıllardır süren dostluğum, onun bu şekilde konuşmasının tek sebebinin beni önemsemesi olduğunu gösteriyor. Hem beni hem de onları önemsemesi.

Baba. Dimitri.

İntikamını alacağıma yemin ettiğim iki kişi.

Sorun şu ki, bunu yapacak bir geline ihtiyacım var.

Polina Sidorov'la hiç tanışmadım. Hakkında araştırma yapma gereği de duymadım. Söylentilere göre yumuşak, şımarık, kullanışlı olmaktan çok süslenmek için yetiştirilmiş bir kızmış.

Bunu ona karşı kullanmıyorum. Babasının onu beyaz elbiseli beyaz bir bayrak gibi bana fırlatması onun suçu değil.

Sidorov Bratva, büyük resmin içinde küçük ve zayıf bir gösteri. Ama babası benim sunduğum korumayı istiyor ve yeni bulduğum konumu sağlamlaştırmak için bir evliliğin meşruiyetine ihtiyacım var.

Üstüne üstlük, ikimizin de bölgemize sızan Danilo pislikleriyle başımız dertte. İkimiz de onlara insan kaybettik. Özellikle geçen yıl tam bir katliamdı. Savunma yapmaktan yoruldum ve Boris Sidorov'un da yorulduğunu biliyorum.

Bu yüzden bana kızlarından birini teklif ettiğinde kabul ettim.

Bu sebepler olmasaydı, asla evlenmek, hele ki çocuk sahibi olmak gibi aptalca bir şey yapmazdım. Ama bu, hem mecazi hem de yasal olarak babamın vasiyetiydi. Varisinin evlenmesini, soyunun devam etmesini istiyordu. Hatta öyle ki, Dimitri doğduğu gün bunu yazılı hale getirmişti.

Tacı takması gereken kişi asla ben değildim. Gubarev mirasını devam ettirmem gerekiyordu. Ben Dmitri'ydim.

Ama şu anda yarı ölü bir halde bir hastane yatağında yatıyor, lanet olası bir tüpten nefes alıyor. Bu yüzden bizi ileriye taşımak bana

düşüyor.

Miraslar umurumda bile değil. Tek önemsemişim, bundan sonra yapmam gereken şey: tahtı güvence altına almak ve aileme yaptıkları yüzünden Danilo adını haritadan silmek.

İşte tüm bu düğün maskaralığı tam da bununla ilgili. Yanlış yönlendirilmiş bir sevgi sanrısı değil, kan bağı.

Benimkini onurlandırıyorum.

Onlarınkini döküyorlar.

Yani hayır, gelinimin o güzel gözlerinden yaşlar boşanıyor olması umurumda değil. Bu bir aşk hikayesi değil, kahrolası bir sözleşme.

Ama çok hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem. Ya da utandığımı. Ya da gelinimin yemin etmemizden bir saat önce gelmemeye karar vermesinden dolayı herhangi bir pişmanlık duyduğumu söyleyemem.

Çünkü ben de onunla evlenmek istemiyordum.

Hâlâ bir geline ihtiyacım var. Ama dürüst olmak gerekirse, herkes olur. Polina, umrumda değil, lanet olası gün batımına doğru atını sürebilir.

Tam bunları düşünürken parmaklarım Sima'nın çantasının içinde sakızlı şekerlerden ve yarı yenmiş atıştırmalıklardan başka bir şey buluyor.

Lamineli kimlik kartı.

Parmaklarımın arasında çevirip ön yüzündeki damgalanmış kelimelere odaklanıyorum.

Bankalar, Samantha.

Aniden isim etiketi aklıma geliyor. Gözlerimin önünde uçuşan harfler. O zamanlar kelimeleri seçemiyordum, başka şeylere odaklanmakla meşguldüm ama şimdi hatırlıyorum.

Orada da "Samantha" yazıyordu.

Ama bana öyle demedi. Adını sormaya zorladığımda, "Sima" diye patladı. Bu doğru olamaz. Samantha, Sam veya Sammi olabilir ama Sima? O bambaşka bir isim.

Bu da tek bir anlama gelebilir.

"... Bana yalan söyledi."

Lev kaşlarını çatı. "Kim, Polina mı?"

"Hayır. Düğün planlayıcısı."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bunun konuyla ne alakası var?!"

"Bununla her şey alakalı."

Sanki şüphelerimi doğrulamak istercesine bakışlarım Sima'nın doğum yılına kaydı. Hızlıca bir hesap yaptım. Buna göre otuz üç. Olamaz. En fazla yirmi beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyor. Ya geriye doğru yaşılanıyor ya da isminden daha fazlasıyla ilgili yalan söylüyor.

Kimliğime bakıp parçaları birleştiriyorum. Aklım, arşivlediğim her yüzü, her ismi tarıyor. Hayır, hayır, hayır...

Bekle. İşte.

"Ah, kahretsin." Lev endişe dolu gözlerle bana baktı. "Neden birdenbire bu kadar mutlu görünüyorsun?"

Çünkü bir çıkış yolum var.

Dudaklarım yavaşça kıvrılıyor, sırtıyorum. Sık sık gülümsemem ama gülümsediğimde, zafer kokusu aldığım içindir.

Kapı gıcırdayarak açılıyor. Mikhael sanki evin sahibiymiş gibi içeri giriyor. Daha şimdiden sırtıyor ki bu asla iyi bir şey ifade etmez. Ortak bir özelliğimiz var. Boşuna değil, kuzeniz.

"Gitti," diye duyurdu, belli ki coşkulu görünmemeye çalışıyordu ama başaramıyordu. "Polina. Amcasının arabasını alıp, Hızlı ve Öfkeli'deki

gibi otoparktan hızla çıktı. Boris sinir krizi geçiriyor. Peşine düşmemizi istiyor."

Lev homurdandı. "Aman Tanrım. Şu anda şehrin yarısını geçmiş olabilirdi."

Sima'nın kimliğine bir saniye daha bakıyorum, sonra cebime koyup yukarı bakıyorum. Mikhael hâlâ gülümsüyor. Polina'nın cesurca kaşısının ona bir hediye olduğunu düşünüyor gibi.

Yarı yarıya haklı. Bu bir hediye idi ama ona değil.

"Boris'i ara," diyorum sakın bir sesle. "Anlaşmanın iptal olduğunu söyle. O velet kıızıyla evlenmeyeceğim."

Lev'in çenesi düştü. "Ciddi misin?"

"Kaçtı, değil mi?" Artık açıkça övünen Mikhael'a baktım. "Bak. Mik bile aynı fikirde."

"Hâlâ bir eşe ihtiyacın var," diye itiraz etti Lev. "Hâlâ bir eşe ihtiyacın var—"

"Ve alacağım, ama Sidorov'dan değil." Ona dik dik baktım. "Ona hakaret etmeyeceğimi söyle. Bana bir gelin teklif etti ve kadın olay yerinden kaçtı. İşimiz bitti. Saygısızlığı yüzünden bağırsaklarını çıkarmadığım için şanslı."

Mikhael kendi kendine gülüyor. "Sunağın önünde ekilen bir adam için gayet iyi bir ruh halindesin."

Gülümsemesi boğazında donup kalacak kadar yaklaştım. "Bir düğün olacak," diye hırladım, sesimi alçak ve sakın tutarak. "Ama planladığımız gibi olmayacak."

Mikhael sessizleşiyor.

Lev doğruldu. "Neyden bahsediyorsun?"

Hemen cevap vermiyorum. Bunun yerine, pencereden servis koridoruna bakıyorum. Koşarken kullandığı yola. Sima'ya -ya da artık

her ne ismin arkasına saklanıyorsa ona- bakıyorum.

Eğer haklıysam, bulunmak istemiyor.

İşte tam da bu yüzden onu bulacağım.

"Düğün hâlâ devam ediyor," diye tekrarlıyorum. "Sadece birkaç değişiklik yapıyoruz."

"Örneğin?"

Sırtışıma dişlerimi göstererek sürdürdüm. "Yeni bir gelin buldum."

SIMA

Ofisime varana kadar koşmayı bırakmıyorum.

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım, kilidi çevirdim ve sırtımı tahtaya yasladım. Ciğerlerim ağrıyor ve nabzım hâlâ boğazımda çılgınca atıyor.

Odanın karşısındaki vitrinin camında yansımamı görene kadar - kocaman gözler, kızarmış yanaklar, yüzümün etrafına dağılmış saçlar - ne kadar yaklaştığımı fark etmedim.

Bana tanıdık geldi. Gubarev Pakhan'a da tanıdık geldi.

Çok fena mahvoldum.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. İşe yaramıyor; kalbim hâlâ kaburgalarımaya çarpıyor, sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi. Avuçlarım nemli, ağzım kuru ve sanki ülkeden kaçmaya hazırmışım gibi hissediyorum.

Ama beni tanımadı.

Kendime sürekli aynı şeyi söylüyorum. Evet, baktı, hem de fazlasıyla dikkatli. Ama bilseydi -gerçekten kim olduğumu anlasaydı- çoktan ölmüş olurdum.

Veya daha kötüsü.

Küçük pencereye yürüyüp panjurların arasından ona dair herhangi bir iz arıyorum. Hiçbir şey yok. Ne bir ayak sesi, ne bir gölge. Koridordan gelip beni saçlarımdan sürükleyerek dışarı çıkaran Bratva adamları da yok.

Şimdilik en azından güvendeyim.

Gözden ırak, gönülden ırak. Plan bu. On iki yıl boyunca kusursuz çalıştı. Bozulmadıysa, tamir etmeye gerek yok, değil mi?

Çalışma masamın sandalyesine gömülüp kollarımı belime doladım. Tüm vücudum gerilmiş gibi hissediyorum, sanki her kas tekrar koşma emrini bekliyor. Kendimi mantıklı düşünmeye zorluyorum. Bu noktaya görünmez kalarak geldim. Ortama karışarak. Daha önce onun gibi insanların düğünlerinde çalıştım - ama hiç onun gibi değildi.

Ve eğer şanslıysam, bir daha asla buna ihtiyacım olmayacak.

Yine de keşke'ler dönüp durmaya devam ediyor.

Ya adımı tanısaydı? Ya beni hatırlasaydı? Ya adamlarından biri gerçekte kim olduğumu anlasaydı?

Ya babama söylerlerse?

Bu düşünce bir kamyon gibi çarpıyor bana. Babam nerede olduğumu öğrenirse, isim biter. On iki yıl saklandım, boşa gitti. On iki yıl, güvenliğe benzer bir şeye doğru sürünerek ilerledim, göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu.

Kız kardeşim Lara gibi ben de zorla evlendirileceğim, benden iki kat yaşlı, içki kokan ve kadınların satın alınacak hayvanlar olduğunu düşünen bir adamla evlendirileceğim.

Lara, cenazeye benzeyen bir düğünden sonra uğurlanırken bile ağlamadı. Sadece eşyalarını toplayıp bana veda öpücüğü verdi. "Sen koş Sima. Koşmayı bırakma," dedi.

Öyle yaptım.

O zamandan beri her yılını babamın tanımayacağı bir hayat kurmakla geçirdim. Düğün planlamaya başlamamın yarı sebebi de buydu: Beni arayacağı son yer orasıydı.

Bir kayma, her şey pamuk ipliğine bağlı hale gelir.

Beni geri kabul eder miydi? Şüpheliyim. Babam ikinci şanslara inanmıyor. Kız çocuklarının takas edilebileceklerinden daha değerli olduğuna inanmıyor.

Hayır. Beni bulsa bile, sadece bir düğün için olmazdı. Canımı acıtmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Benimle eşleşmek, Lara'nın iğrenç, mazoşist kocasını yanında Brad Pitt gibi hissettirirdi.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp oradan nefes almaya çalışıyorum.

Odaklan. Düşün.

Henüz gidemem. Şimdi çıkarsam şüphe uyandırırım. Ve şüphe, insanların bana karşı koyamayacağı sorular sormasına neden olur. Onlar gidene kadar kendimi tutmam gerekiyor. Ta ki Gubarev'lerin sonuncusu limuzinlerine binip kaybolana ve ben de bu gün hiç yaşanmamış gibi davranana kadar.

Sadece birkaç saat daha.

O zaman tekrar güvende olurum.

"Sammi?" Jemma. "Hayali karın ağrını bozmak istemem ama bir sorun var."

Kendimi kapıya sürüklüyorum ve yüzünü görebileceğim kadar açıyorum. Bitkin görünüyor, bu kötü. Jemma, pasta gerçekten yanmadıkça paniğe kapılan biri değil.

"Düğün hâlâ başlamadı. Başlama saatine yirmi dakika var," diyor, koridor patlayacakmış gibi omzunun üzerinden bakarak. "Ve gelinden hiçbir iz yok. Hem de hiç."

Gözümü kırptırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani gitti. Ailesi onu bulamıyor. Ve davetli listesindeki diğer kişiler de ayrılmaya başlıyor."

Mükemmel. Tam da ihtiyacım olan şey. Kaçak bir gelin ve gergin Bratva misafirleriyle dolu bir oda.

Panoyu Jemma'nın eline tutuşturup günün geri kalanında sorumlu kişi olmasını söylemek geliyor içimden. Tanrı bilir, bunu yapabilirdi; daha kötülerıyla de başa çıkmıştı.

Ama ona bunu yapmak istemiyorum. Bundan sonra gerçek, bağımsız bir ekip olmamız gerekiyor. Ona bana güvenemeyeceğini gösterirsem ne olur? En yakın arkadaşımı bile ortada bırakmaya hazır olduğumu mu?

Olaylar yolunda giderken ara vermek bir şeydir, ama her şey çökmenin eşiğindeyken ortadan kaybolmak başka bir şeydir.

Tüm itibarımı kaybederim ve buna izin veremem. Sezonun düğününün mahvolmasına izin verirsem, kimse beni bir daha işe almaz. İşsiz kalırım ve her şey biter. Hoşça kal Sammi Banks; her şeye hoşça kal.

İç çekiyorum, saçlarımı geriye atıyorum ve kapıyı tamamen açıyorum. "Tamam. Hadi gidip bir düğün hazırlayalım. Ya da şampanya kuruyana kadar öyleymiş gibi yapalım."

Jemma bana baktı. "İyi olduğundan emin misin? Çok solgun görünüyorsun."

"Ben her zaman solgun görünürüm."

"Böyle değil. Şu anda sen Casper'sın."

Gözlerimi deviriyorum. "Hadi ama. Bu işi ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi."

Ve Petyr Gubarev'den saklanmaya ne kadar çabuk geri dönebilirim.

Ama koridora adım attığımda göğsümdeki ağırlıktan kurtulamıyorum. Sanki doğrudan aslanın inine doğru yürüyormuşum gibi.

Jemma yanımda, şapelin kapısının hemen dışında dikilip, bana neler olduğunu söyleyebilecek birini, herhangi birini bulmaya çalışıyorum. Bir nedime, bir akraba, eskiden prosecco'dan sarhoş olmuş anne... Gerçekten umurumda değil. Yeter ki bana gelinin nerede olduğunu ve törenin gerçekten olup olmayacağını söyleyebilsinler.

Ama daha ağzımı açıp sorabilmeden onu duyuyorum.

Petyr.

Sunağın önünde duruyor, mikrofona vuruyor ve boğazını temizliyor. Artık iç çamaşırı giymediğini de eklemeliyim. Üç parçalı takım elbisesi, göz kamaştırıcı beyaz gömleğinin üzerine giydiği muhteşem gece siyahı rengiyle karın kaslarında muhteşem duruyor. Koyu buklelerini yatıştıran jelden, takım elbise ayakkabılarının parıltısına kadar her şey pırıl pırıl.

"Gecikme için özür dilerim," diyor, sesi sakın ve düz. "Programda küçük bir değişiklik oldu. Ama endişelenmeyin, düğün hâlâ devam ediyor."

Rahatlamadan neredeyse yere yığılıyorum. Şükürler olsun ki yıldızlara. Anlaşılan güvenilirliğim sonunda güvende.

Onurumdan pek emin değilim ama böyle inişli çıkışlı bir günde taviz vermeye hazırım.

"Ne de olsa bu bir kutlama," diye devam ediyor. "Öyleyse gelini sunağa davet edelim."

Etrafıma bakınıp kabarık beyaz bir elbise arıyorum ama bulamıyorum.

Eh, neyse. Yirmi birinci yüzyılda'yız. Belki de renkli giyiniyordur. Belki de güçlü bir pantolon takımı?

Jemma'nın kulağına bir soru fısıldamak üzereyken Petyr tekrar konuştu.

"Bayan Samantha Banks," dedi, kanımı dondurarak, "lütfen öne gelip bana katılır mısınız?"

Dünya yanlara doğru eğiliyor.

Jemma kolumu tutuyor. "Aman Tanrım. Seni kastediyor."

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Kulaklarım çınlıyor, dizlerim jöle gibi oluyor ve çok korktuğumu söylemiş miydim?

Ne oluyor yahu?

Peki şu anda tam olarak ne oluyor?

Petyr'in hatasını kabul etmesini bekliyorum ama etmiyor. Bunun yerine, altın rengi bakışları benimkilere dikilmiş durumda.

Ve tüm şapel dönüp bana bakıyor.

SIMA

Bacaklarım çalışmaz hale geldi.

Beynim de öyle. Kafam lapa gibi. Akciğerlerime olanlardan bahsetmiyorum bile, çünkü bu kesinlikle nefes almak olarak sınıflandırılmaz.

Yanlış anlamış olmalıyım. Tek olasılık bu. Çünkü onu doğru duymam mümkün değil, değil mi?

Hiçbir şekilde onun benim olmamı istemiyor.

Gelin. Senin gelini olmanı istiyor.

İki dakika konuştuk. Zar zor. Yine de oradan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım. Beni neden nikah masasına çağırırsın ki? Neden benimle evlenmek istesin ki?

Bana bunu neden yapıyor?

Geri çekilmeye başlıyorum, şapelin kapısından geri çekilip kaçmayı planlıyorum, tam o sırada bir el dirseğimi kavırıyor.

"Gel canım," diyor bir adam nazikçe.

Petyr'in konuklarından birinin yıpranmış, engebeli yüzüne bakıyorum. Yaşlıca, şık giyimli, çelik grisi saçlı ve ağzının bir tarafını aşağı çeken bir yara izi var. Bana bir tiyatro maskesini hatırlatıyor, yarı gülümseyen yarı ağlayan maskeleri, çünkü dudaklarının sağ köşesi sempatiyle seğirirken, sol köşesi o eski, solmuş yaranın ağırlığı altında umutsuzca eziliyor.

Onu görür görmez tanıdım.

İvan Gubarev. Petyr'in amcası. Merhum pakhanın küçük kardeşi, taht sıralamasında Petyr ve komadaki ağabeyinden sonra ikinci sırada yer alıyor. Neredeyse tüm ailesinin kaybını benimkine borçlu olan bir adam.

Aman Tanrım.

Ben çok ölüyüm.

Yavaş yavaş, bu adamın beni kök saldıığım yerden koparmasına izin veriyorum. Tutuşu sert, acımasız değil, ama buradan bir sahne çıkmadan çıkamayacağım açık.

Ve şu anda, böyle bir riske girmek istediğimden emin değilim.

Titrek bir adım atıyorum. Sonra bir adım daha. Ondan sonraki her adımda oda biraz daha sert dönüyor. Ivan benimle yürüyor, adımları telaşsız ama kendinden emin. Beni koridorda sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yönlendiriyor, sanki hiç kabul etmediğim bir Bratva evliliğine götürülen tamamen yabancı biri değilmişim gibi.

Eğer kolumdaki eli olmasaydı, öne geçebileceğimden emin değildim.

Kaçtığım son on iki yıl boyunca çok kötü şeyler yaşadım. Evsizlik, açlık, kaybın elli tonu ve umutsuzluk. Yine de Lara'nın düğün gününden daha çok üzüldüğüm bir gün olmamıştı.

Sanırım onun için de aynı şey geçerliydi. En azından o zamanlar öyleydi. Şimdiye kadar sayısız kötü anı biriktirmiştir, ama şimdi bunu düşünmeye başlarsam aklımı kaçırmam.

Hazırlanmasına yardım ettiğimi hatırlıyorum. Ne kadar solgun görünüyordu. Prenses beyazı elbisesinden bile daha solgun. Makyajı kusursuzdu ama nedense gözlerinin etrafındaki hüznü gizleyememişti.

Babamın kolundaki tutuşu, dirseğinden bileğine kadar tüm vücudunda öfkeli kırmızı izler bırakmıştı. Yine de ona karşı koymadı. Tek kelime etmedi. Sanki idamına gidiyormuş gibi sessizce koridorda yürüdü.

On iki yaşındaydım. Her şeyi anlayacak kadar küçüktüm ama kız kardeşimin yüzündeki saf sefaleti fark edebilecek kadar büyüktüm.

O koridorun sonunda ne tür bir canavarın beklediğini bilecek kadar yaşlıydı. Gülümsemesi çok geniş, bakışları çok ağgözlüydü. Bu bakışı daha önce de görmüştüm; çocuk olduğumu umursamayan sokak adamlarında. Ya da elleri her zaman biraz fazla uzun süre belimden geçen babamın iş ortaklarında.

Ve kardeşlerimden de.

Lara'nın o adama doğru yürüyüşünü izlerken, kendime bunun başıma asla gelmesine izin vermeyeceğime söz verdim. Asla bir mal gibi satılmayacaktım. Asla güç karşılığında satılmayacaktım.

İşte buradayım.

Parmaklarım pantolonumun kumaşına dolandı. Acaba Petyr bunu anlamış mıydı? Bu çarpık bir oyun muydu? Hasta bir ceza türü müydü?

Hayır. Korkularım sadece bana ait. Onları kimseyle paylaşmadım ve Petyr Gubarev'in ne kadar güçlü olduğu söylense de, o bile insanların zihinlerini okuyamaz.

Zaten bilseydi beni öldürürdü. Sessizce, ustalıkla. Kafama bir kurşun sıkar ya da kaburgalarımın bir bıçak saplardım. İşte böyle olurdu.

Benimle evlenmezdi.

Meğer ki...

Hayır. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum.

Petyr sunağın üzerinden beni izliyor, bakışları sabit ve anlaşılmaz, ama ağzındaki hafif sırıtış midemi bulandırıyor. Eğlenmiş görünüyor. Kendinden emin. Sanki çoktan bir şey kazanmış da şimdi ne kadar sürede yetişeceğimi görmek için izliyor.

Bir anlığına Ivan'ın elinden kurtulup kaçmayı ciddi ciddi düşünüyorum. Çiçek aranjmanlarının arasından hızla geçip birkaç koi'yi daha kızdırmak pahasına bile olsa, tam ters yöne doğru koşmayı.

Ama Petyr'in adamları her çıkışın yakınında konuşlanmış. Gizli ama belli. Saf Bratva gücü. Ben asla uzağa gidemem.

Kendi güçsüzlüğüm boğazımı tıkıyor. Bundan nefret ediyorum. Bu durumda olmaktan nefret ediyorum. Kurbanlık kuzu gibi koridorda sürükleniyorum, kendime rağmen kapana kısılmış durumdayım. Sadece çılgılık atmak istiyorum.

Ama çılgılık atmak iyi bir fikir olmazdı. Şu anda ihtiyacım olan son şey, kendime daha fazla dikkat çekmek. Tek gereken, birinin beni tanıması, birinin on iki yıl önce kaybolan kızı hatırlaması.

Bu yüzden elimden gelen tek şeyi yapıyorum.

Yürümeye devam ediyorum.

Belki de kabullenirsem, olabildiğince çabuk ve sessizce bitirirsem, daha sonra bir çıkış yolu bulabilirim. O cılız umuda tüm benliğimle sarılıyorum. Tekrar ortadan kaybolacağım. Yeniden başlayacağım. Tıpkı eskisi gibi.

Bana Samantha Banks dedi. Sahte kimliğimdeki isim. Bu evlilik ne kadar yasal olabilir ki?

Jemma'yı kalabalığın içinde yakaladım. Arkalarda, dehşetten kocaman açılmış gözlerle duruyordu. Yüzümdeki ifadeden bunu ne

kadar istemediğimi anlamış olmalı.

Dudakları tek bir kelime etrafında dolaşıyor: Polis mi?

Başımı sertçe sallıyorum. Kesinlikle hayır. Bu her şeyi daha da kötüleştirir. Bir Bratva düğününde mahsur kalmaktan daha tehlikeli tek şey, kolluk kuvvetlerini de buna dahil etmektir.

Onlar asla canlı çıkamazlardı. Ben de öyle.

Eğer bundan sağ çıkmak istiyorsak, uslu uslu oynamalıyız. Hepimiz.

Ne kadar dayanılmaz olursa olsun.

Sunağa yaklaştığımızda Petyr, "Titriyorsun," diye mırıldanıyor. Kimsenin duymaması için hafifçe eğiliyor. "Yoksa beni gördüğüne mi bu kadar heyecanlandın?"

Ona bakmıyorum. Gözlerimi papazın üzerinde, ayaklarımızın altındaki cilalı mermerde tutuyorum; o kendini beğenmiş surattan başka her yerde.

"Sen delisin," diye tısladım, dudaklarım neredeyse hiç kıpırdamadan. "Beni tanımıyorsun bile."

"Ah, ben yeterince biliyorum."

Çenemi sıkıyorum ve ona yumruk atma isteğime karşı koyuyorum. Durumumu iyileştirmezdı ama kesinlikle çok tatmin edici olurdu. Vurarak yere sererdim - kelimenin tam anlamıyla.

Rahip konuşmaya başlayınca etrafıma bakındım. Çaresizce bir çıkış yolu arıyordum.

Ama yok. Şimdilik yok, bu kadar çok tanık varken yok.

Koşma konusunda uzmanım. Zamanlamanın her şey olduğunu herkesten daha iyi biliyorum. Peki ya bu? Bu, en kötü zamanlamanın ta kendisi.

Ben de derin bir nefes alıp sakinleşiyorum ve kız kardeşimin yaptığını yapıyorum.

Yabancı biriyle evleniyorum.

Beyaz elbise yok. Çiçek yok. Köşede dehşete kapılmış Jemma dışında yanımda duran ne bir arkadaşım ne de ailem var.

Sadece bir pantolon takımı, plastik bir isim etiketi ve beni tanısalır öldürecek yabancılarla dolu bir şapel.

Aslında her küçük kızın hayali.

PETYR

Yeminler biter bitmez parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçiriyorum.

Hiç romantik değil. Sima'nın yüzündeki katil bakışa bakılırsa, niyetimi yanlış anlamasından da endişe etmeme gerek yok. Bunun ne anlama geldiğini o da benim kadar iyi biliyor: boğazında değil, elinde bir tasma.

Şapelden el ele, şaşkın aile ve dostların sıralarının yanından geçerek ayrılıyoruz. Sidorovların konuklarının yarısı çoktan gitmiş. Geri kalanlar da onları takip edip etmemeyi tartışıyor gibi görünüyor.

Bırakın yapsınlar. Umurumda değil. Buraya siyasi bir ittifak bekleyerek geldiler ve aldıkları tek şey, benimle asla uğraşmamaları gerektiği yönünde bir hatırlatma oldu. Bir dahaki sefere Boris Sidorov'un yanında biri "Gubarev" adını ağzına aldığı anda, altına işemesini istiyorum.

Şanslı ki tek yaptığım anlaşmayı iptal etmek. Başkaları bu kadar affedici olmazdı.

Babam bu kadar affedici olmazdı.

Dikkatimi yeni ödölümüne çevirmek üzereyken Ivan şapelin arka kapısının yakınında yanıma geldi. "Bu da neydi lan?" diye sordu kısık sesle.

"Daha açıklayıcı olmalısın, Amca."

"Neyden bahsettiğimi biliyorsun. Az önce o lanet olası düğün planlayıcısıyla tüm Sidorov ailesinin önünde evlendin. Ne yaptığının farkında mısın?"

Durup ona döndüm. Nedense bu esnada Sima'nın elini bırakmak aklıma gelmiyor.

"Elbette ne yaptığımı biliyorum." Sesimin kararmasına izin verdim. "Ve sanki karım burada yokmuş gibi ondan bahsetmeyi bırak."

Son kısmı neden söylediğimi bilmiyorum. Sima da şaşırılmış görünüyor; güzel ceylan gözlerinde bir parıltı belirliyor, geldiği kadar çabuk kayboluyor.

Ivan'ın kaşları seğiriyor ama başka bir şey söylemiyor. "Bu ailenin iyiliği için umarım doğruyu söylüyorsunuzdur." Sima'ya kısa bir reverans yapıyor. "Hanımefendi."

Sonra da yürüyüp gidiyor.

Resepsiyon salonuna doğru dönüyorum. Misafir akını devam ediyor, bu da boş yerlere dolu tabaklar koymakla yetinen hayal kırıklığına uğramış personelin canını sıkıyor.

"Elimi tutmaya devam etmene gerek yok," diye homurdandı Sima. "Endişelendiğin buysa, kaçmayacağım."

"Değilim." Havai fişek gibi tavrı ağzımın kenarını gıdıklıyor. "Bunun için fazla zekisin."

Sonra, bana karşılık veremediğini elini dudaklarıma götürüyorum.

Bana sanki ikinci bir başım çıkmış gibi bakıyor. Yine de eklem yerlerine yavaşça ve dikkatlice bir öpücük konduruyorum.

Kolunda tüyleri diken diken oldu. Titremesini gizlemeye çalışıyor ama ben, kremi teninin sıcaklığının ve hafif dolar losyonu kokusunun altında bir yerlerde hissediyorum.

İçime doğru sıcak bir nabız gönderiyor.

Ondan daha neler çıkarabileceğimi görmek için ne kadar çok istediğimi hayal bile edemiyorum. Onu bambaşka sebeplerden dolayı ne kadar çabuk tekrar titretebileceğimi. Açlığım bastırıyor ve şiddetle bastırıyor, belli etmemek için kendimi zorluyorum.

"Rolünü oynamaya devam etmek zorunda değilsin," diye mırıldandı ardından elini çekerek. "Anladık: bana sahipsin. Sürekli kendi bölgene işlemek zorunda değilsin."

Kaşımı kaldırdım. "Bu çok alaycı bir söz."

"Kaçak gelinini cezalandırmak için yabancı biriyle evlendin," diye mırıldandı kendi kendine. "Bunun senin romantik dönemin olduğuna inanmıyorsam beni affet."

"Ben romantizmden hiç bahsetmedim."

"O zaman bir daha ağzının vücuduma değmesinin yersiz olduğunu düşünüyorum."

Poker suratım kırılmak üzere. Sırıtişımı sinsi bir sırıtışa dönüştürüyorum ama elimde değil: Karşılık verme şeklini seviyorum. Çoğu insan cesaret edemez, özellikle de benimleyken. Başlarını öne eğip ağızlarını kapalı tutar ve söyleneni yaparlar.

Ama o öyle değil.

"Öyle mi?" diye üsteledim kızarmış yüzüne dik dik bakarak. "Yazık."

Kızarması daha da derinleşiyor. Onu soyduğumda da aynı güzellikte kızaracak mı acaba? İçine gömüldüğümde de.

Benden kaçmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum. Dediğim gibi, kucağıma düşen şeyleri bırakma alışkanlığım yok. Bulan alır, onu bulan da benim. Babam değil, kardeşim değil, ben.

Bakışları yan çıkışa kaydı. Onu takip ediyorum, mesafeyi hesaplarken gözlerini kısmasını izliyorum. Akıllıca giydiği iş ayakkabılarıyla ne kadar hızlı koşabileceğini düşünüyor.

"Yapma," diye uyarıyorum.

Bana bakmıyor. "Ne?"

"Kaçmaya çalışma. Az önce senin bunun için fazla zeki olduğunu kanıtladık ve yanıltığımı kanıtlamaktan nefret ediyorum."

Omurgası kaskatı kesildi. Onu okuyacağımı beklemiyordu. İçimden bir ses Bayan Banks'in odadaki en zeki kişi olmaya alışkın olduğunu söylüyor.

Ve bunu nasıl yapacağını da bilmiyor.

Gözlerinde meydan okuma kıvılcımları belirdi. "Yoksa ne?" diye çıktı, alanıma girerek. "Beni kovalayıp mağara adamı gibi sürükleyecek misin?"

"Gerek yok." Nefesimi kulağında hissedebilmesi için ona doğru eğildim. "Tekrar kaçma şansını yakalamanı engellemem gerekecek."

Yüzü asıldı. Şüphesiz, o sözü tutabileceğim milyonlarca farklı korkunç yol hayal ediyordu.

Hiç düşünmeden uzanıp bir tutam saçını parmaklarımın arasına alıyorum. Yumuşak, ipeksi, narenciye ve ucuz şampuan gibi kokuyor. Bir kez çeviriyorum, sonra burnuma götürüp içime çekiyorum.

"Nereye kaçarsan kaç, seni bulabilirim," diyorum. "İsmi bilinmeyen herhangi bir kasabada, ülkenin herhangi bir arka sokağında."

"O zaman ülkeyi terk etmem gerekecek," diye karşılık veriyor.

Sırıtişım genişliyor. "Sahte kimlikler seni sınırın bu tarafına geçirebilir ama TSA'dan geçiremez, lisichka. Ve Atlantik'i yüzerek geçmeyi planlamıyorsan, peşinden gitmeyeceğim hiçbir yer yok."

Sima'nın nefesi kesildi. Cevap vermedi. Sadece bana baktı, donmuş bir şekilde, gözlerinde öfke ve korku birbirine karışmıştı.

"O yüzden aptalca bir şey yapma," diye tavsiyede bulunuyorum. "Sen zekisin. Öyle kal, sorun yaşamayız."

Bir anlığına yüzünü çevirdi, çenesi kenetlenmiş, göğsü inip kalkmıştı sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi. Ona o anı yaşattım, derin bir nefes aldırđım. Sahne çıkarmaması ikimiz için de daha iyi olurdu.

Sonra, işte böyle, kilitliyor. Omuzlarını dikleştiriyor, ifadesini düzeltiyor. Hiçbir şey olmamış gibi kendini toparlıyor.

Bu oyunda yıllardır pratik yaptığını söyleyebilirim.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu kısık bir sesle, her yere bakarak ama benden başka.

"Korkarım bunu daha ayrıntılı anlatmanız gerekecek."

"Şimdi ne olacak?" diye sabırsızca açıklıyor. "Beni bir ödöl gibi mi gezdireceksin? Beni resepsiyonuna mı götüreceksin? Tüm ekibin, ilk görüşte aşk şantajı olduğunu anlatan yürekten bir konuşma eşliğinde kadeh mi kaldıracaksın?"

"Cazip. Ama hayır." Arabaya işaret veren Lev'e başımı sallıyorum. "Partiyi atlıyoruz. Bir gün için yeterince konuşma dinledim."

Kaşları kalkıyor. "Bu saçmalık."

"Affedersin?"

"Kanımı, terimi ve gözyaşlarımı senin sahte düğününe akıttım." Göğsüme bir parmak batırdı. "Arkadaşım Jemma, karanfillerin gelinliğin yumurta kabuğu beyazı tonuyla tam olarak uyumlu olmasını sağlamak için son üç günde üç saat uyudu. Şimdi bana etrafta dolaşma zahmetine bile girmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet." Kaşımı kaldırdım. "Bu bir sorun mu?"

Dudağını ısırdı. İçindeki savaşı görebiliyordum: Düğün planlayıcısının gururu ile rehine korkusu.

Hangisinin kazanacağını tahmin etmeme gerek yok.

Limuzinin arkasına vardığımızda kaskatı kesilmişti. Daha önce hiç bu kadar dik oturan veya boşluğa bakmak için bu kadar çabalayan birini görmemiştim. Henüz önümüzdeki koltukta duran çantasını bile fark etmemişti.

Onu alıp parmaklarımın arasında sallıyorum. "Bunu daha önce düşürmüştün."

Teşekkür bile etmeden hemen kapıyor. "Hangi oyunu oynuyorsun sen? Buradaki amaç ne, Petyr?"

Başımı koltuğa yaslayıp ona bakıyorum. Hafif loş ışıktaki profili keskin, dudakları büzülmüş, çenesi gergin. Çok öfkeli görünüyor.

Ve korkmuş.

"Yeterlik."

"Verimlilik mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Yine, tamamen yabancı biriyle evlendin."

"Benim dünyamda bunun ne kadar sık yaşandığına şaşırsınız."

Boğazı oynuyor. Bakışları daha da kaçamaklaşıyor. Şüphelerimi daha da doğruluyor. Aslında şaşırmamış.

Çünkü o benim dünyamın nasıl işlediğini gayet iyi biliyor.

Çünkü bu sadece benim dünyam değil.

Onun da dünyası bu.

Sabır, diyorum kendi kendime. Onu şimdi korkutmak iyi olmaz. Zaten kaçmaya hazır görünüyor.

"Neden ben?" Sima'nın sesi artık bir fısıltıya dönüştü. "Beni tanımıyorsun. Gerçek kimliğimi bile bilmiyorsun-" Kendi sözlerinden dehşete düşerek durdu.

Onları orada öylece bıraktım, eğlenerek. "Ne diyordun?"

Gözleri kısıldı. "Soruma cevap vermedin."

"O zaman cevap vereyim." Pencereden dışarı bakıp şehrin yanımdan geçişini izliyorum. "Seninle evlendim çünkü bir gelene ihtiyacım vardı. Benimki müsait değildi. Sen müsaittin. Gerisi, dedikleri gibi, tarih."

Bakışları hançer gibi bir hal alıyor. "Bu gerçek bir cevap değil."

"Senin adın da değildi."

Bu onu susturur.

"Sima." Erimiş çikolata gibi dilimden dökülmesine izin verdim. "Güzel isim. Kimliğindeki sıradan isme hiç benzemiyor."

"Bu bir lakap," diye pat diye söylüyor, hem de çok hızlı bir şekilde. "Ben Sammi olarak tanınıyorum. Ama küçük erkek kardeşim büyürken bunu söyleyemezdi. Sürekli 'Sima' derdi. Öylece kaldı, yani..."

Mırıldanıyorum. Bir anlığına ona inandığımı varsayıyorum. Sonra gülüyorum. "Sen berbat bir yalancısın, Sammi."

Çenesi kasılıyor. "İstediğine inan."

"Planlıyorum." Sonra, geri alamadan çantasına uzanıp sahte kimliğini tekrar çıkarıyorum. "Otuz üç. Ha."

"Ben..." Yutkundu, zorlukla. "İyi genlerim var."

"İyiden de öte, diyebilirim." Bakışlarımı pürüzsüz teninde, genç çillerinde gezdirdim. Yalanı her yerde apaçık ortaya çıkıyor. Gerçek kimliğini henüz kimsenin tahmin edememiş olması - asıl gizem bu. "Sırrını paylaşmak ister misin?"

"Nemlendirici, temiz yaşam ve kötü adamlardan uzak durmak."

"Doğru. Ebedi gençliğin sırrının dolar mağazasından alınan yüz kremi ve hazır ramen olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Kıpkırmızı oldu. Belli ki, küçük dolap karşılaşmamızla sunak arasında ona bakmaya vaktim olmayacağını düşünmüştü.

Aniden bakışlarını kaçırdı. Şimdi pencereden dışarı dik dik bakıyor, ama hâlâ görebiliyorum: Boğazının kuru ağzıyla nasıl başa çıktığını, saç diplerindeki ter parıltısını. Ellerindeki hafif titreme, sanki bana tokat atmanın artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi.

Yaklaşıp sesimi alçalttım. "Başka ne hakkında yalan söylediğini söyle bana, Sammi."

Ağzını açıyor, muhtemelen yine lafı saptırmak için, ama ben sözünü kesiyorum.

"Çünkü mesele şu." Açıkta kalan köprücük kemiğinin çizgisini takip ederek, ardımda beliren tüylerin diken diken olmasını içime çekiyorum. "Aptal numarası yapabilirsin ama seni görüyorum. Benden saklanamazsın."

Kucağında yumruklarını sıktı. "Daha önce birçok insandan saklandım."

"O daha önceydi." Çenesinin altına bir parmak eklemi sürttüm, yüzünü bana doğru çevirdim. Dolgun dudaklarının kendiliğinden açılmasını izledim. "Yeni oyun, yeni kurallar, lisichka."

Sanki onu yakmışım gibi irkildi. "Siktir git," diye tükürdü.

Hayır küçük tilki. Henüz değil.

Ama yakında.

SIMA

Şehirden uzaklaştıkça midemdeki düğüm daha da kötüleşiyor.

Gökdelenler yerini banliyölere, banliyöler ağaçlara bırakıyor. Çok geçmeden, görebildiğim tek şey sonsuz çam sıraları ve ara sıra yosunların yarıya kadar yediği yol tabelaları oluyor.

Her ekstra kilometre kaçış planımın tabutuna çakılan çivi gibi geliyor.

Beşinci sınıfta oryantiring gezisine gitmeyi reddedince başına gelenler bunlar. Sivrisineklerden kaçmak için hasta numarası yaptın. Hatırlıyor musun? Pusula okuyamıyorsun ve hâlâ ıssız bir yerde mahsur kaldın. Harika iş. Tam puan.

"Nereye gidiyoruz?" diye soracak cesareti sonunda buldum. "Bigfoot'u avlamaya mı gidiyoruz?"

Petyr bana bakmadı bile. "Eve."

"Teşekkürler," diyorum kuru bir sesle. "Bu tam olarak sorunumu açıklıyor."

Bu sefer bana dönüyor. Bana attığı o pek de hazır olmayan sırtış, hem oryantiring hem de boks derslerinden sıyrılıp çıktığıma pişman olmamı sağlıyor.

İkisi de tam Şu anda işe yarardı.

"Soru sorma hakkın varmış gibi görünüyor." Hafifçe eğildi. Odam anında tıraŐ losyonunun kokusuyla doldu.  am, taze kar ve fahiŐ miktarda para gibi bir Şey. "Seni bu düşünceden vazge ireyim. Sen değilsin."

Sinirli bir nefes verip yanağımı tekrar renkli cama bastırdım. Ev. Kimin evi olacak bu? Petyr'ın mı? Ailesinin mi? Yoksa beni kilitleyip su işkencesiyle boğdukları bir işkence zindanının Őifresi mi?

Terli avuçlarımı pantolonuma siliyorum ve yumruklama derslerini geri çevirdiğim için on yaşındaki halime lanet ediyorum.

Ama en çok da iki saat öncesine lanet ediyorum.

Tanrım, nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim? Nasıl gerçek adımı s yleyebildim? On yıldan fazla bir süredir kaçıyorum ve böyle mi yakalandım? Gerçekten mi?

Sanki gizli hikayemi tamamen unutmuşum. Sanki yine on iki yaŐındaymıŐım gibi. Korkmuş, yalnız, birinin beni gerçekte olduğum gibi görmesini çaresizce bekliyorum.

Ama o kişi asla o olmamalıydı.

Petyr'ın sorularını zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Gerçek adım, gerçek yaŐım hakkında.  antamda sakladığım o aptal plastik kimlik... ona asla ulaŐmamalıydı. Beni ifşa etmek için gereken tek Şey basit bir matematikti. Matematik ve aptalca bir dil sürçmesi.

Rastgele sormuyordu. Her soru doğrudan, sorgulayıcıydı. T ylerimi diken diken edecek kadar kasıtlıydı. Birkaç an boyunca benimle oynandığını sandım. Bunu biliyordu.

Ama bu mümkün değil. Petyr kim olduğumu bilseydi, aramızda hiçbir konuşma olmazdı, hatta kırsalda sakın bir rehine durumu bile yaŐanmazdı. En iyi ihtimalle, babamı çoktan aramış olurdu. Fidyeyi fahiŐ bir fiyata koyar, belki de Şimdiye kadar edindiği tüm

düşmanlarla bir açık artırma savaşı başlatır ve arkanıza yaslanıp kan banyosunun tadını çıkarırdı.

En kötü ihtimalle koi balıklarıyla birlikte yüzüyor olurdum.

Ama benimle evlenmezdi. Evlenmezdi. Bunun ne mantığı olurdu ki?

O yıpranmış mantık ipliğine tüm kalbimle sarılıyorum. Evet, bilemez. Yaşıyorum, o yüzden bilemez.

Ve onun bunu öğrenmesine asla izin verilmemeli.

VIZZT!

Çantamdaki telefonum titrediğinde neredeyse yerimden sıçradım.

Bay Uzun Elli Baba'dan önce ben kapıyorum. Jemma'dan gelen milyonlarca cevapsız aramayı görünce yüreğim ağzıma geliyor ama her şey burada bitmiyor.

Çünkü metinler daha kötü.

JEMMA: İyi misin??? O zengin Rus adam az önce gelip seninle EVLENDİ. Onu tanıyor muydun? Ne oluyor Sammi?

JEMMA: Sammi. Lütfen benimle konuş.

JEMMA: Dostum, aç şunu. Beni korkutuyorsun.

JEMMA: Tamam, yeter artık. Polisi arıyorum.

Son mesaj damarlarımda buz gibi bir his yarattı.

HAYIR, büyük harflerle dramatik bir şekilde cevap veriyorum. Polisi arama Jem.

Cevabı hemen geldi. Bana yapmamam için geçerli bir sebep söyle?

Gözlerimi deviriyorum, göğsüm sıkışırken bile. Bu kabusun üzerinden iki saat geçti ve yeni hayatımda değer verdiğim tek kişiyi şimdiden incitiyorum.

Lütfen, bana güven. Güvende olduğuma söz veriyorum. Şu an konuşamıyorum ama müsait olduğumda arayacağım, tamam mı?

Gönder'e bastığımda ağzım yalanlarımın tadıyla acılaşıyor.

Artık yalan yok. Yeni hayatıma başladıktan sonra kendime söz vermişim. Gerçek kimliğim, yaşımla ve beni keşfedilme riskine sokabilecek her şey hakkında yalan söyleyecektim. Ama başka hiçbir şey hakkında yalan söylemeyecektim. Özellikle de arkadaşlarıma.

Bugün bozduğum bir söz daha.

Birkaç aralıklı mesaj balonundan sonra Jemma başparmağını kaldıran bir emojiyle karşılık veriyor ama arkasındaki endişeyi hissedebiliyorum.

Onu suçlamıyorum. Ben de endişeleniyorum.

Çünkü şehre nasıl döneceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Ama eğer yaşlı Karanlık ve Kanlı'yı atlatmayı başarırısam... o zaman Jemma'nın gelip parçaları toplaması gerekebilir. Tanrı bilir, başka kimsem yok.

Petyr bana yandan baktı. "Telefonunu göster."

"Affedersin?"

"Telefonun." Avucunu uzattı. "Hemen."

Karşı koymak istiyorum ama şaka yapmadığını anlayabiliyorum. Çenesi ciddi. Soğuk. Şimdiye kadar benimle hiç bu kadar dalga geçmemişti.

Gözlerimi devirip telefonumu erişemeyeceğim bir yere kaldırıyorum. Telefonumu karıştırmak istiyorsa, onu kapıp tam bir pislik gibi görünmesi gerekecek. Öyle olacağını sanmıyorum ama tedbirli olmakta fayda var.

"Sadece Jemma," diyorum. "Asistanım. Bilirsin, düğüne dahil olmayan ekibimizin üyesi, organizasyonuna yardım ettiği kişi."

Ekranı gözlerini kısarak bakıyor, sanki pek göremiyormuş gibi. Belki de miyoptur? Gözlük takmak için fazla havalı, lens takmak için fazla korkaktır?

Bir an sonra avucunu indirip koltuğuna yaslanıyor. Rahatlamayla gözle görülür bir şekilde çökmemeye çalışıyorum. "Sanırım onu ortada bıraktın."

"Bu yine kimin suçuydu?"

Yemi yutmuyor. "Bunu kapatmak isteyeceksin. Birkaç mil sonra artık sinyal alamayacaksın. En iyisi pilini korumak."

"Harika," dedim ifadesiz bir şekilde. "Her yeni evli rehinenin duymak isteyeceği şey tam da bu."

Ormana doğru bir araba yolculuğu, sinyal yok ve yanımda kariyerli bir katil var. Bir de baltaya dikkat etmem mi gerekecek? Sürüklenen zincirlere dikkat etmeli miyim?

Petyr'in dudakları kıvrıldı. "Rehin olduğunu kim söyledi?"

"Örneğin sözlük." Ona sert bir bakış attım. "Beni o sunağa çağırdığında bana pek bir seçenek bırakmadığını düşünürsek."

"Seçme şansın vardı. Hayır diyebilirdin."

"Yapabilir miyim şimdi?"

"Evet." Erimiş bakışlarıyla beni süzdü. Birdenbire, bu araba çok küçük, çok sıcak gelmeye başladı. "Neden yapmadın?"

"Neden kendi gelininle evlenmedin?"

Bana eğlenceli bir bakış attı. Belli ki, cevap vermesi için baskıya alışkın değildi. "Dediğim gibi, o müsait değildi. Sen müsaittin."

"Vay canına. Sanırım romantizm ölmemiş."

"Öyle olduğunu söylemedim." Kol düğmelerini düzeltiyor. Binlerce watt'lık parlaklığa bakılırsa elmas gibi. "Sadece umursamıyorum."

Ona bakıyorum. Söylediği onca şey arasında, ona yumruk atmak istememe neden olan ilk şey bu. Garip bir şekilde, çünkü -yeni atanan karısı olarak- aslında öyle olması gerekiyor.

Yine de gücenmedim. Dürüst olmak gerekirse, anlıyorum. Ben de tam olarak Sonsuza Dek Mutlu Yaşayan Kadın değilim. İş olmasaydı, bir daha asla şapele adım atmazdım.

"Sıra sende" diyor.

"Ha?"

"Beni reddetmedin." Altın bakışları üzerimde gezindi. "Neden?"

İşte bu çok saçma. "Pakhan sorduğunda 'hayır' seçeneğinin olduğunu bilmiyordum."

Gözleri kısıldı. "Komik. Sana hiçbir şeyin pakhanı olduğumu söylediğimi hatırlamıyorum."

Bok.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Soğuk beni sarıyor. Başım dönüyor, her an bayılacakmışım gibi.

Sima Danilo, Bratva'lı bir ailede büyüdü. Önemli aktörlerin kim olduğunu, o dünyada düğünlerin nasıl işlediğini bilmesi gayet doğal. Ama Sammi Banks sıradan bir kız. Organize suç örgütüne doğmadı. Hatta pakhan kelimesini telaffuz bile edememeli, ne anlama geldiğini veya Petyr'in de öyle olduğunu bilmemeli.

Hızlı düşün. "Yani," diye patladım, küçük bir çocuğu kandıramayacak kadar zoraki bir kahkaha atarak, "hadi ama. Seninki kucağıma düşen ilk Bratva düğünü değil. Kimin kim olduğunu anlayacak kadar çok şey gördüm."

Petyr'in bakışları beni çıplak hissettiriyor. Yıllardır hissetmediğim kadar açıkta ve ham.

Cevap vermek için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Neyse!" Sinirli bir kahkaha atıp içimden kendime tokat attım. Artık kim "neyse" der ki?! "Bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Misafirlerinin önünde itibarını kurtarman gerektiğini düşündüm. Bilirsin, her şey yolunda gitmiş gibi göster. Sonra sessizce evliliği iptal ettir. Tıpkı Vegas'taki gibi."

Sessizliği, ağzımı açtığıma pişman olmama yetecek kadar uzun sürüyor.

Sonra neredeyse fazla rahat bir tavırla, "Babamın vasiyeti evlenmemi gerektiriyordu. Yasal olarak. Bir varisle. Eğer koltuğumu korumak istiyorsam." diyor.

Göz kırpıyorum. Bir, iki. "Özür dilerim," diyorum sesimi bir oktav fazla yükselterek, "bir mirasçı mı?"

"Evet."

"Yani bir bebek mi?"

"Varisler genelde böyle ortaya çıkar," diyor olabildiğince sakın bir şekilde. "İstersen sana bir resim çizebilirim."

"Hayır. Anladım." Sonra hiç "anlamadığımı" fark ediyorum. "Bekle. Şunu bir açıklığa kavuşturayım. İster misin?—?"

"Bir evlilik bekliyorum." Bakışları benimkilerle buluştu. Sert, sarsılmaz. "Gerçek bir evlilik."

Donup kalıyorum.

Ne?

Nefesim kesiliyor. Beynim tiz bir çılgınlıkla duruyor. Aniden limuzin hava geçirmez hale geliyor, içindeki tüm oksijen çekilmiş gibi hissediyorum.

Elbette, onun çekici olduğunu düşündüm. Gerçekten de çekici. Nesnel olarak konuşursak, tasarımcı takım elbiseli adam tam bir

günah. Ve evet, belki de bana dokunması fikri tenimde sivrisineklerle hiçbir ilgisi olmayan bir karıncalanma hissi yaratıyor.

Ama gerçekten onunla seks yapmak mı? Karısı olarak mı? Çocuk sahibi olmak amacıyla mı?

Yüzlerce çeşit çılgınlık var.

Nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum. Bunu yaparken kendimi çimdikliyorum; burnunuz tıkalı ve kafanızda pamuk varken kendinize gelene kadar ateşli bir rüyada olup olmadığınızı asla anlayamazsınız.

Ama sahne değişmiyor. Hâlâ limuzindeyim, Petyr hâlâ beni şahin gibi izliyor ve hâlâ "siktir" demedi.

Benim onunla evli kalmamı bekliyor.

Daha kötüsü, hamile kalmamı bekliyor.

Ağzım açılıyor. Hiçbir kelime çıkmıyor. Sadece ölüm kapısının paslı menteşeleri gibi hafif bir takırtı.

Pencereye dönüp dışarı bakıyorum, yüzümün hissettiğim paniği ele vermemesini umuyorum.

Dikenli tellerle kaplı uzun bir güvenlik çitinin yanından geçiyoruz. Birkaç saniye sonra limuzin yavaşlıyor ve uzun, dikenli demir kapılardan rahatça geçiyor.

Nedense kendimi o sağlamların üzerinden atlarken göremiyorum.

Kapıların ardında bir malikane beliriyor. Peri masallarından fırlamış gibi, inanılmaz derecede büyük.

Ya da bir korku filmi. Ya da gerçek bir suç belgeseli.

Daha da kötüsü, hâlâ nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Sadece resmen düşman topraklarında olduğumuzu biliyorum.

Ve ben hala bundan nasıl kurtulacağımı çözemedim.

SIMA

Eğer Drakula bir Restorasyon Donanımı işletseydi, muhtemelen burası gibi görünürdü.

Duvarlar, neredeyse ayna gibi parlatılan koyu, parlak ahşap panellerle kaplı. Fuayede ağır antika mobilyalar göze çarpıyor: koyu meşe masalar, pençe ayaklı sandalyeler, panik odası olarak da kullanılabilecek kadar büyük oymalı dolaplar.

Perdeler kalın, kan kırmızısı kadifeden. Halılar için de aynı şey geçerli. Minderler için de aynı şey geçerli. Ortalıktaki tek renk sıçraması bu ve mekana hiç de iyi gelmiyor. Ortamı aydınlatmıyor. Sadece ışığı içine çekiyor.

Nedense her şey daha ağır geliyor.

Ve daha ölümcül.

Yine de para kokusu berbat. İçeri adımımı atarken turist gibi bakmamaya çalışıyorum. Tabanlarım parıldayan zemine sürtünüyor ve arkamdan kapanan ön kapının yankısı, cehennemin kapıları kapanıyormuş gibi geliyor.

Petyr hiç etkilenmişe benzemiyor. Paltosunu sehpanın üzerine atıp uzun, loş bir koridoru işaret ediyor. İçeri baktığımda, Slenderman'ın da bana bakmasını bekliyorum.

"Gel. Sana etrafı gezdireyim."

Ağzımı açıp "Hayır, teşekkürler. İyiyim." gibi bir şey söylüyorum. Ya da belki de her daim yeşil bir soru: "Banyo nerede?" arşafları nereye koyduğunu, eğer bana keşfetmem için bir hafta verirse, anlayabileceğimden oldukça eminim.

Ama bir şey söyleme şansım olmuyor.

Koridorun sonunda bir kadın beliriyor. Uzun boylu ve ince yapılı, koyu renk saçları şık ve alçak bir topuz şeklinde toplanmış ve belirgin, yüksek elmacık kemikleri var.

Slenderman değil, diye fark ettim zihnimden.

Bize doğru yürüyor. Yaklařtıķa benden çok da büyük görünmediğini fark ediyorum. Ama ifadesi bambaşka: soğuk, sakın, bir buz kütlesi kadar anlaşılmaz.

"Petir."

"Kira."

Başlarını sallıyorlar. Ne bir gülümseme, ne bir sıcaklık, ne de "nasılsınız?"lar. Bay Karanlık ve Buruk'un yanaklarından öpecek türden bir adam olmasını beklemiyordum ama bu onun standartlarına göre bile soğuk.

"Bu Sima," dedi duygusuzca bana dönerek. "Karım."

Kira'nın kaşları hafifçe kalktı. "Karınız," diye yavaşça tekrarladı. "İlginç. Polina Sidorov ile evleneceğinizi duymuştum."

"Uzun bir hikaye."

"Bahse girerim öyledir."

Derinin altında vızıldayan bir sessizlik var.

"Dimitri nasıl?" diye soruyor Petyr, sesi bu sefer daha yumuşak.

Kira'nın ifadesi değişiyor. Çoğu insanın fark edebileceği kadar değil ama ben görüyorum.

"Bugün daha güçlü görüldüğünü düşündüm," diye cevaplıyor. Sesi hafif ama havadar değil. Havada asılı kalıyor. Sözleri kurşun gibi düşüyor.

"Bu iyi."

Birdenbire kutsal bir şeyin -ya da en azından özel bir şeyin- ortasına adım attığımı ve kendimi fay hattının üzerinde durduğumu hissediyorum.

Sonra Petyr'in ceketinin cebindeki telefonu titremeye başlıyor. Telefonu çıkarıp ekrana bakıyor ve içinden küfürler savuruyor.

"Bunu almam gerek." Kira'ya döndü. "Ona etrafı gezdirir misin?"

Kira'nın gülümsemesi ince ve sahteydi. "Elbette."

Başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor. Ben Kira ile baş başa kalıyorum, o da aynı kırılğan ifadeyle bana dönüyor.

"Öyleyse," diyor. "Hadi başlayalım."

Tur kapsamlı ama pek de dost canlısı değil.

"Burası oturma odası."

"Burası resmi yemek odası."

"Burası gayriresmi yemek odası."

O kadar çok oda var ki, sayısını unuttum. Hepsi aynı kasvetli, pahalı tarzda dekore edilmiş: koyu ahşap, kadife, kasvetli.

Üstüne üstlük, ziyaret ettiğim her yer saplantı derecesinde temiz. Tek bir toz zerresi, tek bir zerre bile yok. Sanki burada gerçekten kimse yaşamıyormuş gibi. Terk edilmiş tek bir kumanda bile bulamayınca, şaka yapıldığını düşünmeye başlıyorum. Ya da bana Transilvanya dağlarının derinliklerinde bir kalenin maketi, gerçeğinin bir kopyası gösteriliyor.

Kira, bahçeye bakan yerden tavana kadar uzanan bir pencerenin önünde duruyor. O da sahte görünüyor. Ama güller tamamen açmış ve sahte, çirkin demek değil.

"Heyecanlı olmalısın," diye gizli bir tınıyla belirtti. "Çoğu kız bu kadar güçlü biriyle evlenmez."

Ona göz kırptım. "Affedersiniz?"

Bana dönüp kollarını kavuşturdu. "Rol yapmayı bırakabilirsin. Onunla evlendin, değil mi? Eminim para ve unvan darbeyi yumuşatmıştır."

Neredeyse kahkaha atacaktım. "Bunu gerçekten para için mi yaptığımı düşünüyorsun?"

Bakışları hiç değişmiyor. "Sen öyle yapmadın mı?"

Kadife kaplı şapeli düşünüyorum. İvan'ın beni sunağa sürüklemesini. Seçmediğim yeminleri ederken üzerimde duran binlerce gözün ağırlığını. Her çıkışta konuşlanmış silahlı adamları.

Koşmaya ne kadar yaklaştığımı düşünüyorum. Hâlâ ne kadar çok istediğimi.

"Hayır," diyorum kesin bir dille. "Yapmadım."

Kira cevap vermiyor. Beni bir koridor daha yürütüyor ve üzerinde karmaşık oymalar olan çift kanatlı bir kapının önünde duruyor.

Kapıyı açıp içeri girmem için işaret ediyor.

"Burası ana yatak odası," diyor. "Petyr'in odası. Sanırım artık senin."

İçeri adım atıyorum. Hava sedir ve temiz çarşaf kokuyor. Yatak, eh, devasa - hem Petyr hem de egosu için yer olduğunu tahmin ediyorum - evin geri kalanıyla uyumlu ağır ahşap direkleri ve kan kırmızısı çarşafı var. Bir şömine, tavana kadar yükselen kitap rafları ve açık kapıdan görebildiğim özel bir banyo var.

Arkamda Kira'nın sesini duyuyorum. "Rahatına bak." Sesinde hafif bir alaycılık var. "Sanırım bu bir sorun olmaz, değil mi?"

Cevap verebilmemden önce o gitti, kapı yumuşak ama kesin bir tık sesiyle kapandı.

Saatlerdir ilk defa yine yalnızım.

Tanrıya şükür.

Nefesimi verdim. Bir, iki kez, ta ki ciğerlerimin tekrar bana ait olduğunu hissedene kadar.

Sonra odaya bakıyorum. Görkemine, sadeliğine. Yüksek ve kitaplarla kaplı duvarlar, sanki her taraftan üzerime baskı yapıyormuş gibi. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve bir anlığına havanın etrafımda döndüğüne yemin ediyorum.

Sendeleyerek yatağa gidip yavaşça oturuyorum, yatağın da bu türbe gibi evdeki her şey kadar sert ve ürkütücü olmasını bekliyorum. Bunun yerine, yumuşak bir şeye gömülüyorum. Lüks. Çarşafı avuçlarımda krema gibi, dokununca pürüzsüz ve serin.

Karşıtlık beni şaşkına çeviriyor. Buradaki her şey keskin köşelerden oluşuyor, ama yatak -onun yatağı- beni tutmak isteyen tek şey gibi hissettiriyor.

Bir evlilik bekliyorum. Gerçek bir evlilik.

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Soğuktan mı, dehşetten mi, yoksa bambaşka bir şeyden mi bilmiyorum.

Tek bildiğim, buradan nasıl kaçacağımı hâlâ bilmediğim.

Ya da hayatta kal.

SIMA

Petyr'in devasa Viktorya dönemi kabusunda yapayalnız kalmışken, kafese kapatılmış bir kaplan gibi volta atmaya başlıyorum. Elimde değil; her gölge üzerime atlamaya hazır görünüyor; her köşe sanki beni gözetleyecek gözlerle donatılmış gibi. Bu odanın sahibini düşününce, her yeri kameralarla doldurmuş olmasını hiç de yabana atmam.

Ya da canlı yayın. Bilirsin, Bratva'daki tüm adamlarına o miras görevi üzerinde çalıştığını göstermek için.

Sırtımda soğuk terler birikti. Gerçek bir evlilik beklediğini söyledi... ama bu gece başlayacağını kastetmiyor herhalde?

Jemma burada olsaydı, Brezilya ağdasını atlarsan başına bunlar gelirdi derdi.

Ama o burada değil. Yaklaşan felaketimi mizahla geçiştirmek beni şehre yaklaştırmayacak.

Gözlerim yine yatağa kaydı. Bir çarşaf ipi yapıp çardaktan aşağı inmeyi deneyebilirim ama hayır. Hava kararıyor, ben James Bond değilim ve bir şekilde doğaya kaçabilsem bile, bahar tam olarak Doğu Yakası'nda kamp havası anlamına gelmiyor.

Ayrıca, bildiğim kadarıyla, bu adamın binasında, beni ormanda kovalayıp ayak bileklerimden ılık atarak geri sürüklemek için havlayan ve ağızlarından köpükler saçan taze kaçış sanatçılarıyla beslediği bir sürü tazi var.

Öte yandan, geceyi orada geirebilirdim. Yatak o kadar büyüktü ki, şilte okyanuslarını bilerek aşıp ortada buluşmadığımız sürece birbirimize dokunmazdık bile.

Ve yine de...

Bir evlilik bekliyorum. Gerçek bir evlilik.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Kendime sarılıyorum ama bu şmeyi dağıtmaya yetmiyor. Gerçek bir evlilik birçok şey ifade ediyor. Bunlardan biri de düğün gecesı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Boy aynasının karşısına geçiyorum. Yansımam bana öfkeyle bakıyor. Nasıl suçlayabilirim ki? Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Her zaman tutacağıma yemin ettiğim tek sözü bozdum.

Evlendim. Düşmanla.

Ve şimdi benden ocuk sahibi olmamı bekliyor.

Tekrar yatağa gömüldüm. Umutsuzluğun midemi kemirdiğini, beni içten içe kemirdiğini hissedebiliyordum.

Aklım tekrar anneme gidiyor.

nce ellerini hatırlıyorum. Hep meşguldü, sürekli bulaşık bezini sıkıyor, nlğndeki bir kırışıklığı düzeltiyor ya da fark etmediğimizi sandığı bir çürüğü kapatıyordu. Babamın evde çalışacak kadar parası vardı ve öyle de yaptı, ama hiç aşçı tutmadı. Meşgul bir eşin mutlu bir eş olduğunu söylerdi.

O zamanlar şaka yaptığını sanıyordum. Annemin bütün gün mutfakta olmasının sebebinin yemek yapmayı sevmesi olduğunu. İlk başta öyle olmalı. Küçükken, büyükannesi vefat etmeden önce onunla vakit

geçirmek için kullandığı bir alan olduğunu söylerdi. Evlenip kendi ailesini kurmadan önce.

Ben doğduğumda orası onun hapishanesi olmuştu artık.

Şarkılarını hatırlıyorum. Küçükken yemek yaparken hâlâ mırıldanırdı ama sonra müzik durdu. Büyüdüğümde ise etraf ölüm sessizliğine büründü.

Babam üçüncü metresini eve getirdiğinde ben yedi yaşındaydım.

Kadın, sanki evin sahibiymiş gibi evimize girmişti. Üzerine sıktığı, mide bulandırıcı, pahalı bir marka parfüm, duman gibi arkasından geliyordu. Babamın ona o parfümü aldığından hiç şüphem yok. Annemin bunu bilmesini istemiş olmalı. Varlığıyla zaten olduğundan daha da aşağılanmış hissediyordu.

İşte işe yaradı.

Annemin orada öylece donakaldığını, elinde spatula, arkasındaki ocakta sos fokurdadığını hatırlıyorum. Tek kelime etmedi. Sadece mutfağa döndü, gözlerini hızla kırıştırdı, ağzı ince bir kesik gibiydi.

Hâlâ çocuktum ama olması gerekenden fazlasını anlıyordum. Organize suçun kucağında doğunca, hızla büyümeyi öğreniyorsun.

İşte o gün güçsüz olmanın ne demek olduğunu öğrendim.

Ona beş çocuk verdi. Üç oğlu, iki kızı. Sadık bir eş, sadık bir dost ve sadık bir tebaaydı.

Ve buna karşılık babam ona sadece keder verdi.

On yaşıma geldiğimde, artık rol yapma nezaketini bile göstermiyordu. Her gece kolunda yeni bir kadınla yemeğe gelmeye devam ediyordu; giderek daha genç, daha parlak, daha da parlak. Rolex değiştirmek gibi.

Annemi de onlara yemek yapmaya zorluyordu.

Onu asla affetmeyeceğim.

Sonunda on iki yaşıma geldiğimde, kendi evinde bir hayalet gibiydi. İnsanların gözlerinin içine bakmayı bıraktı, her küçük şey için özür dilemeye başladı. Kendi hatası bile olmayan şeyler için. Yemekleri daha tuzluydu. Sanırım o zamana kadar her gün ağlıyordu. Ama mutfakta, kimsenin duyamayacağı bir yerde.

Ama özellikle hatırladığım bir gün var.

Annem akşam yemeği partisi için masayı yeni hazırlamıştı. Yirmi kişilik takım, kristal bardaklar, keten peçeteler. Babam, ergenlik çağına yeni girmiş bir kızla içeri girdiğinde, servis masasını düzeltiyordu. Onu "arkadaşım" olarak tanıttı. Kız, peçete olabilecek bir elbise giymişti. Bütün gece anneme kibirli bir şekilde sırtıttı; yemeklere, yaşına, sahte bir gülümsemenin ve kibar bir kahkahanın arkasına saklayabildiği her şeye laf attı.

Annem o zaman yemek yemeyi bıraktı. O geceden sonra kalorileri sadece şaraptan geliyordu.

Lara ve ben onu bu durumdan kurtarmak için her şeyi denedik. Babamız sevmese bile, onu hâlâ seven insanlar olduğunu görmesini sağlamak için. Ama çok geçti. Hayatını değersiz bir adama adamıştı ve şimdi, o küstah sarışının dediği gibi, yaşlıydı.

Yeniden başlamak için çok yaşlıyım. Kaçmak için çok yaşlıyım.

Ama ben öyle değildim.

Asla böyle olmayacağıma yemin etmiştim. Sonra Lara evlendirildiğinde, asla evlenmeyeceğime yemin etmiştim. Bir erkeğin beni parçalara ayırmasına, geriye sadece güzel, cansız bir bebek kalana kadar asla izin vermeyecektim.

Ve işte buradayım. Evliyim - bir Bratva pakhanıyla. Bir numaralı halk düşmanı. Bana bakan, beni indirimdeki bir gömlek gibi seçen ve yeterli olacağıma karar veren adamla.

Şimdi benden bir mirasçı istiyor.

Ve ona hayır diyemem. Pakhan'ı kızdıran kadınların başına neler geldiğini çok iyi biliyorum. Farklı Bratva, aynı kurallar. Tüm uzuvlarım olmasa bile, canımı kurtarırsam şanslı sayılırım.

Kan kırmızısı kumaşın üzerinde parmak eklemlerim süt beyazı olana kadar çarşafı yumrukluyorum.

Bunu nasıl yapacak? Nazik mi olacak, yoksa sert mi? Önce bana mı soracak? Hayır dememe izin verecek mi?

Bunu yaparsam umurunda olur mu?

Titriyorum. Kendime daha sıkı sarılıyorum. Saatler sonra, parmaklarını şıklatarak beni yok edebilecek bir adam tarafından tecavüze uğrama ihtimali... Buna dayanamıyorum.

Ama en kötüsü, hayır diyebileceğimden emin değilim.

Bunu kendime itiraf etmek bile iğrenç geliyor. Ama göğsümdeki çırpınmayı, korkuyla hiçbir ilgisi olmayan tenimdeki karıncalanmayı görmezden gelemiyorum. İçimin bir kısmı -sanırım alt kısmı- bu fikirden o kadar da ürkmüyor.

Suçu yalnızlığa, yıllarca kendime dayattığım bekârlığa atmak istiyorum. Yirmi dört yaşında hâlâ bakire olmama, çünkü kimseye güvenemedim. Hiçbir erkeğe, asla.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu görebiliyorum. Ellerini, ağzını, sıvı kehribar gözlerini. Kulağımda boğuk sesini duyabiliyorum; içimdeki ilkel bir yeri tırmalayan, üzerimdeki kaplamayı çatlak alçı gibi soyup atan alçak bir fısıltı.

Bana sanki bana sahipmişim gibi dokunuyordu. Sanki yavaş yavaş açmayı planladığı bir düşün hediyesiymişim gibi, tenimin santim santim açılmasını istiyordu.

Yanaklarıma öyle sert vuruyorum ki, duvarlara çarpıyor.

Dur, diye kendime kızıyorum. Bu sen değilsin!

Buradan çıkmam gerek. Çıkmazsam, hain vücudumun beni neye ikna edeceği belli olmaz. Zaten kendimden yeterince tiksiniyorum.

Şimdi gitmek zorundayım.

Beklemiyorum. Petyr, Kira veya Amca'nın gizlice ortaya çıkmasını bekleyemem. Sadece komodinin üzerinden çantamı alıp koridora çıkıyorum, sessizce koridorda yürüyorum. Yol boyunca kalbimin güm güm attığını hissedebiliyorum.

Bir mucize eseri, kimseyle karşılaşmadan mutfağa ulaşıyorum. Kusursuz yüzeylere hüznü bir hava katıyorum. Annem burayı çok severdi. Babam kalbini ve ruhunu kırmadan önce, burada, ormanın ortasında, havada vanilya kokusu ve çocuklarının kahkahaları yankılanarak kek pişirmeyi çok isterdi.

Ama o ben olmayacağım. O asla ben olmayacağım.

Kiler yakınındaki arka kapıya yöneliyorum. Daha önce Kira'nın ifadesiz turu sırasında görmüş ve hemen aklıma not etmişim.

Hiç düşünmeden soğuk geceye fırlıyorum. Ne bir planım, ne bir haritam, ne de beni sıcak tutacak bir ceketim var.

Ama bir şeyi biliyorum.

Annem gibi olmayacağım.

Petyr Gubarev ne derse desin.

PETYR

Telefon görüşmemizin üzerinden otuz dakika geçti ve Ivan, Boris Sidorov'un öfke nöbeti hakkında atıp tutmayı hâlâ bitirmedi. Görünüşe göre adam, kızının bensiz kaçması yerine, sanki ben kızıyla kaçmışım gibi davranıyor.

İnanılmaz.

Babam burada olsaydı, küçük balık Sidorov ağzını açmaya cesaret edemezdi. Belki özür dilemek için. Af dilemek için, karşılığında üç kız daha vermek için, gerektiğinde yenilerini yapacağına söz vermek için.

Babam burada olsaydı Polina kaçmaya cesaret edemezdi.

Bu söylenme sonsuza dek sürüyor gibi. Konunun hâlâ Boris mi olduğundan yoksa amcamın durumla ilgili kendi endişelerini mi dile getirdiğinden artık emin değilim.

Yarım kulakla, dalgın dalgın dinliyorum. Başka biri olsa, yirmi dokuz dakika önce siktirip gitmesini söyledim. Ama bu benim amcam ve ne kadar baş belası olsa da, iyi niyetli olduğunu biliyorum. Bazen fazla iyi niyetli.

"Ivan," diye sözünü kestim. "Polina bir araba çalıp ortadan kayboldu. Sözleşme zaten onun tarafından bozuldu. Boris, peşinden gidip örgüsünden tutup sürüklediğim için sinirli."

"Yine de-" diye karşı çıkıyor Ivan. Ailenin diplomati hep oydu; kurtarılamaz olanı kurtarmak için her zaman bir "yine de", bir "ama" veya "yine de" ile hazırdı. "İttifakı istiyordu. Şimdi ise bir düğün ve bir orduyla karşı karşıya."

"Her şeyden çok Danilo'nun baskısından rahatsız," diyorum. "Biz de aynı şeyi istiyoruz. Neyin kendisi için iyi olduğunu bilirse, yoluna girecektir. Şimdilik, bırakalım da kendi kendine konuşsun."

"Ya tekrar hizaya gelmezse?"

"O zaman onunla ben ilgilenirim." Sesim sertleşiyor. "Herkesle ilgilendiğim gibi."

Ivan ikna olmuyor. Kısa süre sonra sohbet Sidorovlar'a, ittifaka ve barışma ihtiyacına geri dönüyor. Otuz saniye sonra onu duymazdan geliyorum. Bunun yerine dizüstü bilgisayarımı açıp tarayıcının arama motorunu açıyorum.

İsmi yazıyorum: Sima Danilo.

Sonuçların ekrana gelmesi sadece birkaç saniye sürüyor. Tembel tembel hepsini tarıyorum, birkaç sekme açıp aralarında geçiş yapıyorum.

Birkaç eski makale. Kayıp şahıs ihbarı. Metni hızlıca gözden geçirip, her haber kuruluşunun dikkatini çekmiş gibi görünen eski bir okul fotoğrafına odaklanıyorum: İkiz atkuyruklu küçük bir kız, kameraya asık suratla bakıyor.

Koyu renk saçlar. Koyu meşe kahvesi tonlarında, ceylan gözleri. Gözlerinin köşeleri kalkık, sanki sadece bakışlarıyla sizi sorguluyormuş gibi. Elmacık kemikleri çocukluğun tombulluğunun ardında yarı gizli, ama yüksekte oldukları ve ergenlikle daha da

belirginleŖecekleri belli oluyor. Ve burnundaki o il kümesi... kesinlikle belli.

Arkama yaslanıp bakıyorum. Yüzü onunla aynı. Evlendiğim kadın. Sima'm. Artık yaŖlandı, belli ki, ama o.

Bunu biliyordum. Tanıdık gelmesine ŖaŖmamalı. Dediğim gibi, bir yüzü asla unutmam.

Dünyadan kaybolduğunda on iki yaŖındaydı. BaŖına ne geldiğini, hatta hâlâ hayatta olup olmadığını bile kimse bilmiyordu.

Ama Ŗimdi biliyorum.

Ve ben böylesine cazip bir  d l  uyarıyla kaptırmayacağım.

"Hepsi bu değil Petyr," diye ısrarla vurguluyor Ivan. "Nasıl yapacağımızı çözmemiz gerek—"

Sonunda sabrım tükeniyor. Ivan'ın monologunu kısa bir sözle kesiyorum: "Boris'le ilgilen. Seni yarın ararım."

Aramayı sonlandırıp bir saniyeliğine orada oturup, her Ŗeyin yatıŖmasını bekliyorum. Yeni gelinim Sima Danilo. Danilo'nun kayıp kızı. Herkesin kağırıldığını, hatta daha kötüsü öldürüldüğünü d Ŗ nd Đ  kız.

O fotoğraf... Hatırlıyorum. Haber ilk çıktığında her yerde g rm Ŗt m. Televizyonu açmak, o küçük kızın yaŖından çok daha büyük, karanlık bakıŖlarının saldırısına uğramadan imk nsızdı.

 fkeyi tanıyorum. Hayatım boyunca yakından tanıdım. Peki ya o gözler? AĞzına kadar dolu. Hiddet, hiddet, her ne pahasına olursa olsun intikam alma arzusu.

Ama küçük bir kızın hiÇbir imk nı yoktu. Bu yüzden tek yapabileceği Ŗeyi yaptı: kaÇtı.

Yine de, kayboluŖunun Ŗ pheli olduğunu d Ŗ nm Ŗt m. Nikolai Danilo, kızını mı kaybediyor? Evdeki bu kadar güvenlik önlemleriyle mi? Onu kaÇırmaya  alıŖacak kadar cesur -ya da aptal- birini hayal

edemiyordum, hele ki başarmayı hiç. Açıkçası, onu bizzat kendisi öldürseydi daha mantıklı olurdu.

Ya da onu parçalarına ayırıp sattı.

Meğerse hiç ölmemiş. Kaçıyormuş. Tam burada, burnumuzun dibinde, Gubarev topraklarının derinliklerinde. Benim topraklarımda.

Dudaklarım bir sırıtışa dönüşüyor.

Bu bilgiyle ne yapacağımı henüz bilmiyorum. Bazı fikirlerim var ama detayları daha sonra çözeceğim. Şimdilik, ne kadar az insan bilirse o kadar iyi.

Sanki işaret almış gibi arkamdaki kapı açıldı. Kim olduğunu bile görmeden dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Kira."

Kollarını kavuşturdu, gözleri kısıldı. "Demek evime bir yabancı getirdin. Dürüst olmak gerekirse, uyuz bir sokak köpeğini tercih ederdim. Yine de temelde aynı şeyden bahsediyoruz sanırım."

Aniden ayağa kalktığımda sandalyem gıcırdadı. "Sana her zaman saygı duydum Kira. Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Ama karım hakkında saçma sapan konuşmaya devam edersen, başımız belaya girer."

Saygılı bir adım geri çekilip ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırıyor. "Pekala. Senin bıraktığın su birikintisine işemeyeceğim. Ama o yine de bir yabancı, Petyr."

"O benim karım."

"Bunun hiçbir anlamı yok ve sen de bunu biliyorsun."

"Uzun bir nişanlılık dönemi için vaktim yoktu. İstersen çay içmeye gelip onu daha yakından tanıyabilirsin."

Kira'nın dudakları ince bir çizgi halini aldı. Yeni sevgilimle çay içip sohbet etmekten daha az isteyeceği bir şey olmadığını hissediyorum. Tur sırasında pek anlaşılamamış olmalıyız. "Bu evin Dimitri için ne anlama geldiğini biliyorsun. Benim için. Burada yaşamamız

gerekiyordu. Burada bir aile kurmamız. Şimdi, hepsi gitti ve bunun senin suçun olmadığını biliyorum ama..." Sesi düzelmeden önce çatladı. "Bu saygısızlık Petyr. Öyle işte."

Çenemi kastım. "Bunların hiçbirini ben istemedim."

"Hayır. Ama sen aldın." Gözyaşlarını saklamak ister gibi başını yana çevirdi. "Şimdi o da mı? Cidden mi?"

Ona bakıyorum. Gerçekten bakıyorum. Bitkin, öfkeli, kederli. Haklı da: Hayatı böyle olmamalıydı. Babam hep Dimitri'nin tahta geçmesini istemişti. Pakhan olmasını.

Ben değilim. Asla ben değilim.

Ama Dimitri bin tane makineye, solunum tüplerine, beslenme tüplerine ve doktorunun bildiği başka şeylere bağlı ve durum pek iyi görünmüyor. Uyanması beklenmiyor.

Yani tüm bunların yükü -ev, tapu, miras- artık benim omuzlarımda. Başka kimsenin değil.

"Kenara çekilme konusunda endişelenmene gerek yok." Gözyaşlarını görmemiş gibi davranma nezaketini gösteriyorum. "Sen ailemsin. Ne olursa olsun, her zaman ailem olacaksın. Kardeşimin planladığını sana veremeyebilirim ama sana göz kulak olacağım. Her zaman. Anladın mı?"

Kira burnunu çekiyor. Bana tam olarak anlayamadığım bir bakış atıyor. Sanki sözlerimi tartıyor, onlara inanmanın aptallık olup olmadığını düşünüyormuş gibi.

Kararını vermeden önce güvenlik sistemi çalışmaya başlıyor.

Dizüstü bilgisayara geri dönüyorum, tekrar açıyorum ve yayını çekiyorum.

"Blyat'."

"Ne?" diye sordu Kira yaklaşarak.

İkimiz de bunun gerçek zamanlı olarak gerçekleştiğini görüyoruz.
Yeni gelinim, garaj yolunda son sürat koşuyor...

... ve doğruca kapiya doğru.

SIMA

Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koşarım.

Ciğerlerim yanıyor, kalbim öyle hızlı çarpıyor ki her şeyi bastırıyor. Soğuk gece havası yanaklarıma çarpıyor ama durmuyorum. Duramıyorum.

Aklımda tek bir düşünce var, o da: Defol git.

Şimdi dışarı çıkmalısın.

Araba yolu sonsuza kadar uzanıyor. Ayakkabılarım çakıllara sürtünüyor, kaygan ve engebeli, her birkaç adımda bir beni tökezletiyor. Daha da kötüsü, Petyr'ın her an evden fırlayıp çıkacağını görmeyi bekleyerek sürekli omzumun üzerinden bakıyorum. Beni geri sürüklemeye, karyola direklerine zincirlemeye, benimle pis işlerini yapmaya geliyor.

Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor. Sadece korku, eminim.

Kapıya ulaşana kadar yavaşlamıyorum.

Demir parmaklıklar ay ışığına karşı uzun, siyah ve devasa görünüyor. Göğsüm, doğaçlama maratonumun verdiği çabayla yanıyor. Buradan

sağ çıkarsam, hayatımın geri kalanında her yere taksiyle gitmek zorunda kalacağım.

Parmaklıklara tutunuyorum ama kapı yerinden oynamıyor. Açmanın bir yolunu bulmaya çalışırken parmaklarım soğuk metalde kayıyor.

Ama mandalı yok. Bu kapının eski moda görünümüne rağmen, elektronik olarak ve yalnızca evin sahibinin onayıyla açılması gerekiyor.

Bok.

Tekrar arkama bakıyorum. Her an gittiğimi fark edebilir. Bu olmadan önce, şu an olduğumdan çok daha fazla gitmiş olmam gerekiyor.

Tırman. Ne yapmam gerektiğini anladığımda sırtımdan soğuk terler boşanıyor. Tırmanmalıyım.

Tek sorun bu mu?

Ben yükseklikten çok korkarım.

Yüreğim ağzımda, kapıya bakıyorum. Yukarı çıkarken tutunacak bir yer yok ama parmaklıklar genişliyor. Yarı yola kadar ulaşabilirsem, belki geçebilirim. Belki...

Kollarımı sıvayıp derin bir nefes alıyorum ve tırmanmaya başlıyorum.

Kendimi yukarı çektiğim anda ayağım kaydı. Meğer akıllı topuklarım, cesur, dikey kaçışlar söz konusu olduğunda o kadar da akıllı değilmiş.

Bağırıyorum, sonra kendime lanet ediyorum çünkü kaydıktan sonra yapabileceğim en aptalca ikinci şey bu.

Dişlerimi sıkıyorum ve içimden küfrediyorum. Tamam, peki. Topuklu ayakkabı yok. Çıplak ayak şempanzeler için gayet iyi. Bana da olur.

Tekrar deniyorum, ayağımı daha alt bir basamağa koyup tüm gücümle çekiyorum. Avuçlarım, soğuk metalin onları sıyrıp çekmesinden şimdiden acıyor ama duramıyorum. Durmayacağım.

Bir saniye daha tutsak kalmayacağım.

Omzumun arkasına baktığımda evin yakınında bir hareketlenme görüyorum. Kim olduğunu fark ettiğimde kalbim bir an duraksıyor.

Bok iki kere.

Petyr etrafına bakınıyor, bir şeyler arıyor. Eğer önümüzdeki beş saniye içinde ortadan kaybolmazsam, beni fark edecek. Ve sonra...

Zincirler. Karyola direği. Bebekler.

Bir sürü sakallı, Playboy markalı, gözleri parlayan bebekler.

Hayır, olamaz.

Daha hızlı tırmanmaya başlıyorum ama bu yanlış bir şey. Ayağım yine kayıyor, keskin bir şeye sürtünüyor ve bu sefer düşüş yumuşak olmuyor. Yere sertçe çarpıyorum, dişlerimi çarpıyorum, dizlerimi incitiyorum.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

Bacaklarımda bir ağrı patlıyor. Aslında her yerimde. Ayağımdaki sıyrık yüzeysel ama tetanos ve çene kilitlenmesi riskini almak ister miyim gerçekten?

Geriye dönüp bakıyorum. Bu sefer Petyr'le göz göze geliyoruz.

Ve sonra geliyor.

Bu demir tuzağın içinde ne tür bulaşıcı hastalıklar barındırdığını umursamadan kendimi tekrar kapağıya atıyorum. Eğer beni buradan çıkarırsa, kalan birikimlerimi acil servise gidip hiçbir yere varmayan bir otobüs bileti almaya harcamaya hazırım.

Öncekinden biraz daha yükseğe çıkıyorum ama sonra bakışlarım tekrar omzumun ötesine kayıyor ve işte o zaman boş havayı kavrayıp tutuyorum. Nefesim ciğerlerimden boşalmış bir şekilde geri düşüyorum.

Şimdi arabada. Farlar şimşek gibi çakıyor, motor kükreyerek çalışıyor. Eğer bana böyle geliyorsa, beş saniye yeterli olmayacak.

Son bir kez çaresizce ayağa fırlıyorum. Avuçlarım metale sürtünerek yukarı tırmanırken, bacaklarım tutunmak için çırpınıyor. Ama bu sefer, sonunda, basamak basamak tırmanıyorum, ay aniden yerden daha yakın.

Bir adım daha. Parmaklıklara daha sıkı tutunuyorum, özgürlüğüme giden yolumu mühürleyecek son siyah basamağa bakıyorum. Bir adım daha—

Ve sonra Petyr'in elleri ayak bileklerimden kavradı.

Dengemi kaybediyorum. Kalıcı olarak. Geriye doğru düşüyorum ve bu sefer, yerin bana iyi davranmayacağını, bir şeyleri kıracağımı biliyorum. Büyük ihtimalle her şeyi.

Ta ki belimden beni kavrayan güçlü kolları hissedene kadar.

Bunun üzerine kısa bir rahatlama yaşadım, sonra olanları hatırladım. Beni kim yakalamıştı.

Ve beni ilk başta aşağı çeken kimdi.

"Bırak beni!" diye bağıryorum, Petyr'in pençesinde çırpınırken.

Beni yere indiriyor. Bunu yaptığı anda dönüp tekrar fırlıyorum. Ama beni aynı hızla yakalıyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi yukarı çekiyor ve bu sefer yalvarışlarıma cevap verme nezaketini göstermiyor.

Ama o beni bir patates çuvalı gibi omuzlarına atıyor.

"İmdat!" diye bağırmaya başlıyorum, ama duyulma şansımın sıfıra yakın olduğunu biliyorum. "Biri bana yardım etsin! Kaçırıldım! Biri—"

"Çeneni kapatır mısın artık?" diye homurdandı Petyr kulağıma.

Kıvrınmaya devam ettiğimde, sırtıma sert bir şaplak indirdi. Şok beni bir anlığına dondurdu, nefesim kesildi. Kırgın yanağımda garip bir

karıncalanma hissi yayıldı; sıcak, sessiz ve neredeyse... acısız bir his.

Dikkatsizliğimden faydalanıp beni yolcu koltuğuna fırlatıyor. Tekrar çırpınıp çığlık atmaya başladığımda ise bunun bir anlamı kalmıyor.

Yakalandım.

Arabanın kapısı sert bir gürültüyle kapanıyor. O, kaputun etrafından dolaşıp direksiyona geçtiğinde, öfke ve aşağılanma göz kapaklarımdan arkasında alev alev yanarken, dümdüz ileriye bakıyorum.

"Petyr, beni dinle," diye saçmalamaya başladım hareket ettiğimiz anda. "Bu bir hata. Bunu istemiyorsun. Beni istemiyorsun. Bunu düzeltebiliriz. Evliliği iptal edebiliriz; kimsenin bilmesine gerek yok. Her şeyi iptal edebiliriz!"

Cevap vermiyor.

"Berbat bir eşim." Aklıma gelen ilk şeyleri sayıklayıp duruyorum, aklımda kalacak bir şeyler bulmak için can atıyorum. "Yemek yapamıyorum. Temizlikten nefret ediyorum. Horluyorum. Hem de yüksek sesle! Pişman olacaksın, söz veriyorum. Ne yaptığını sanıyorsan, değmez. Yani, bana katlanmak mı? Bunu en büyük düşmanıma bile dilemem!"

Elleri direksiyonda, çenesi kadar sıkı, sabit duruyor. Bana bakmıyor bile. "Görüyorum," diye düşünüyor ama mesele benim söylediklerim değil.

Bu beni nedense daha da çok korkutuyor.

Koltuğuma gömülüp çantamı can simidi gibi tutuyorum. Konağın karanlık silueti tekrar görüş alanıma giriyor, yaklaştıkça daha da büyüyor. Nabzım çılgınca atıyor.

Sonra arabayı park ediyoruz, o da çıkıyor, beni yakalayıp tekrar omzuna alıyor. Merdivenlerden çıkıyoruz. İçeri adım atıyoruz, Gubarev malikanesinin karanlığına tekrar gömülüyoruz.

Sonra ön kapı arkamızdan ölümün kesinliğiyle çarparak kapanıyor.

Kilit tık diye ses çıkartıyor.

Son umudum da onunla birlikte gidiyor.

SIMA

Petyr beni yatak odasına sürüklerken tek kelime etmiyor. Bileğimi demir gibi sıkıyor. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyor, sonsuz koridorda her adımda göğsüm sıkışıyor ama ona karşı koymuyorum. Zaten yeterince öfkeli.

Yatak odası kapısını iterek açıyor. "Gir içeri."

Ben itaat ediyorum.

"Oturmak."

Tekrar itaat ediyorum.

Yatağın ucuna kaskatı bir şekilde tünedim. Yumruklarımınla çarşafı kavradım, süt beyazı, kan kırmızısına karşı. Kendimi disipline edilmek üzere olan yaramaz bir çocuk gibi hissediyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, eminim duyabiliyordur.

Petyr yanıma yaklaştı. Boyu benden uzun, ay ışığını tamamen engelleyecek kadar iriydi.

Sonra birden eli boğazımı kavriyor.

Kalbim duruyor. Baskı ezici değil, istesem de nefes alamayacağım kadar değil - ama Tanrım, istemiyorum da.

Burada ne olacağını yavaş yavaş netlik kazanarak anlıyorum.

Beni öldürecek değil mi?

Petyr'ın yüzü artık benimkinden birkaç santim uzakta. Viski rengi gözlerindeki her gözenek, her altın lekeyi görebiliyorum. Burun deliklerinin kışkırtılmış bir boğa gibi nasıl genişlediğini, sanki kalan son kontrol kısıntısını bile kaybetmemek için elinden geleni yaptığını.

Umarım çabuk olur.

Kavrayışı daha da sıkılaşıyor. Canımı acıtacak kadar değil ama mücadele etmenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlamamı sağlayacak kadar. Şüphesiz, tam da anlatmak istediği buydu.

"Bir daha aynı şeyi denersen," diye homurdandı, "ve bana bir varis verene kadar seni bu odaya kilitlerim."

Sıcak nefesi tenime değiyor. Kendimi durduramadan titriyorum. En kötüsü de, bunun tamamen korkudan kaynaklandığından emin olamıyorum.

O kadar yakın ki, vücudundan yayılan sıcaklığı, nasırlı parmak uçlarının boğazımın yumuşak kıvrımına hafifçe sürtünmesini hissedebiliyorum. Nabzım tavşan gibi hızlı, yakalanmış bir av gibi. Keşke yakınlığının beni ne kadar etkilediğini görmek zorunda kalmasaydım ama vücudum her fırsatta bana ihanet ediyor.

Tam o anda kızardım. Kendimden nefret ettim. Zihnim bu adamın tehlikeli olduğunu, korkmam gerektiğini haykırıyor. Bir bakıma korkuyorum da.

Ama yine de midemde bir şeyler sıkışıyor.

Midemde sıcaklık birikiyor ve düşüncelerim yerinde durmuyor. Olmaması gereken yerlere sürüklenip duruyorlar. Zihnim, Petyr'ın sert

ellerinin vücudumda gezindiği, boğazımdan çok daha hassas bölgelerimde hayalet gibi gezindiği görüntülerle doluyor.

Nasıl bir his olurdu? Ağzının benimkine, ellerinin başka yerlere bastırılması?

Derin bir nefes alıyorum. Hayır. Susuzluğun seni ele geçirmesine izin vermenin zamanı değil, Sima. Adam seni resmen boğazından yakalıyor - bu senin hakkında ne söylüyor?!

Terapiyi çok uzun zamandır erteliyor muyuz?

Tamam, adil. Ama yine de.

Sessizliğim Petyr'ı rahatsız ediyor olmalı. Tutuşu tekrar sıkılaşıyor ve bu sefer şah damarımda hafif bir baskı hissediyorum. Hani şu oksijenin çoğunun geçtiği yer? Nefeslerim hızlı ve sıklaşıyor ama kızarmam daha da derinleşiyor.

Vicdanım bana Jemma'nın çift kör randevu tekliflerini sürekli reddettiğinde başına gelen budur diye hatırlatıyor. Ya da hiç dışarı çıkmadığında. Ya da altı ay süren güzel bir ilişkinin ardından şampanyana pırlanta yüzük koyacaklarından korktuğun için erkeklerden sürekli uzak durduğunda.

Yumruklarımı daha sıkı sıkıya sıkıyorum ve bakışlarımı yere indiriyorum. Gözlerine böyle, zayıf, savunmasız ve normalde olmadığım yüzlerce başka şeyle bakmayı reddediyorum. Olmaktan nefret ettiğim şeyler. Bunun yerine, dudağımı ısırıyorum ve o düşünceleri sürünerek çıktıkları o çukura geri itmek için çok çabalıyorum.

Ama hâlâ nabzımın attığı noktada dans eden parmaklarını hissedebiliyorum ve geri çekildikten çok sonra bile beni rahatsız edeceklerini biliyorum.

Petyr ani uysallığımı bir teslimiyet işareti olarak algılamalı çünkü sonunda beni serbest bırakıyor. Ama fazla ileri gitmiyor. Belli ki, konuyu henüz tam olarak kavrayamadığını hissediyor. "Senin o lanet

olası öfke nöbetlerine ayıracak vaktim yok," diye tıslıyor. "Olanlara ayak uydurmalısın. Bunu durduramazsın Sima. Evliyiz. Korkmak yerine kabullensek daha iyi."

Korkumun içinden bir öfke dalgası yükseldi. "Tam olarak neyi kabul edeceksin? Artık senin esirin olduğumu mu? Hamile kalıp sana değerli varisini verene kadar bana tecavüz edeceğini mi?"

Petyr'in gözleri sertleşiyor. Ama sesi sakinliğini koruyor, sinir bozucu derecede sakin. "Sana tecavüz etmek zorunda kalmayacağım," diyor. "Bizim yaptığımız her şeyi isteyeceksin."

Kahkaha attım. "Bence cinsel çekiciliğini fazlasıyla abartıyorsun."

Ağzının köşesi seğiriyor ama eğlendiğinden mi yoksa sinirlendiğinden mi olduğunu anlayamıyorum. Her iki durumda da, sanki az önce beni haksız çıkarmaya meydan okumuşum gibi bakıyor. Ki niyetim bu değildi. Hiç de değil. Değil mi?

Ve yine de içimdeki küçük bir parça, keşke bağlayıp ağzını tıkasaydım da, sapıkça bir şekilde değil, onun yanıldığından emin değil.

Sanki işaret almış gibi çenemi kaldırdı. "Göreceğiz bakalım, lisichka. Ama önce bazı temel kurallar koymalıyız."

Ağzım balık avlamaya başlıyor. "Ne, Bay Grey gibi mi? Sana 'Efendim' mi diyeceğim ve sebzelerimi yemediğim her seferinde popomu şaplaklamak için mi sunacağım?"

"Yapman gereken şey saçmalamayı bırakmak. Her arkamı döndüğümde kaçmana izin veremem. Tazılarımı sana salmak istemiyorum."

Harika, demek tazıları var. Muhteşem. Muhteşem. "Öyle mi?"

"Öyle." Sonunda çenemi bıraktı. "Bunun için çok fazla düşmanım var. Yanlış ellere düşersen..."

Babam geliyor aklıma.

"Ee?" diye blöf yaptım, titreyen ellerimi arkama saklayarak. "Peki şimdi ne olacak?"

"Anlaştık."

"Bu şeytanın söyleyeceği bir şeye benziyor."

Bana eğlenceli bir bakış attı. Bu adamla beş dakika daha baş başa kalsam, büyüleyici mizah anlayışım onu güldürebilir bile. "Neyse ki senin ruhunla ilgilenmiyorum."

"Sadece rahmimi mi yani?"

Gözleri kararıyor. Nedense öfkeye benzemiyor. "Kısmen. Sonuçta bir varise ihtiyacım var."

"Peki neden senin için bebek doğurtma makinesi gibi davranayım ki?" diye soruyorum savunmacı bir tavırla. "Bana buna değecek ne sunabilirsin ki?"

"Özgürlüğün."

Kelime havada asılı kalıyor. Bilerek yapıyor bunu. Sanki üzerimde yaratacağı etkiyi biliyormuş gibi.

Siktir et onu; işe yarıyor. "Ne demek?"

"Yani, hizmetlerin karşılığında cömertçe ücret alacaksın." Parmaklarını arkasında kenetleyerek odada sakince volta atmaya başlıyor. Gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmıyor. "Yepyeni bir kimliğe, buradan çok uzakta, kimsenin seni bulamayacağı yepyeni bir hayata sahip olabilirsin. Tek yapman gereken benimle evli kalmak, bir çocuk doğurmak, ben de sözleşmemizi yerine getirmiş sayacağım."

"Sözleşme?"

"Elbette," diyor. "Bir tane hazırlatırım. Noktalı çizgiyi imzala. Sözümü tutmazsam, beni mahkemeye vermekten çekinme."

Haklısın. Sanki. Ama sözleri giderek daha çekici gelmeye başlıyor. Para, özgürlük, geçmişimin gölgesinden uzak bir hayat. Dürüst olmak

gerekirse, teklifi gerçek olamayacak kadar iyi geliyor.

Hariç...

"Peki ya ocuk?" Elimi korumacı bir tavırla karnıma doladım. Saçmalık, orada hiçbir Şey yok. Yine de, olsaydı... Onu bu kadar kolay bırakabileceğimden emin değilim.

"Sakla." Omuz silkti. "Vazgeç. Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil."

Gözümü kırpıŐtırdım. "Affedersiniz?"

"Babamın vasiyeti evlenmemi ve bir varis sahibi olmamı gerektiriyor. Vasiyetnamede benim onu yetiŐtireceğime dair hiçbir Şey yazmıyor."

Ona bakıyorum, sözlerini anlamaya çalışıyorum. "Yani, onu... bana mı bırakacaksın?"

"Eğer istediğın buysa, evet."

Bir anlığına sarsıldım. Söylediğı her Şey fazla hesaplı, fazla açıktı. Yine de, benim için bir çıkış yolu söylediğı ilk seferdi. Pencерemde parmaklıklar ve kırık diz kapakları olmayan bir gelecek. Ve ne kadar çılgınca olsa da... Buna tamamen karşı değilim.

Para kazanırdım. Özgürlüğüme kavuŐurdum. Dahası, bir bebeğim olurdu. Hiçbir koşul olmadan. Evlenmek, ortak ebeveynlik yapmak, kimseye zincirlenmek zorunda kalmazdım. Bana resmen sperm donörüm ve Şeker babam olmayı teklif ediyor. Hepsi bir günlük iş -ya da en fazla bir yıl- içinde. Bir bakıma Petyr bana istediğim her Şeyi sunuyor.

"Ne kadar cömertçe?" diye sordum, küçük yazılardaki tuzağı arayarak. Çünkü mutlaka bir tuzak olmalı. Teklifi o kadar iyi olamaz.

"Altı sıfır," diyor. "En üstteki sayıyı seçebilirsiniz."

Aman Tanrım!

Gözbebeklerimin dolar işaretine dönüşmesini engellemek için gerçekten çok uğraşıyorum. Altı sıfır - en azından bir milyon. Ve duyduğuma göre, gözünü bile kırpmadan dokuz katına kadar çıkmama izin vermiş. Kimsenin o kadar bozuk parası yok diyebilirim ama gerçekçi olmak gerekirse, onda var. Gubarev ailesi ülkenin en zengin ailelerinden biri. Bu da milyarlarca dolar demek.

Elbette, bu teklifin dezavantajları da var. Bariz olanlar, mesela kabul edersem onunla çok zaman geçirmem gerekecek. Yani, çok. Beni tanıma riski mi? Sonsuzla çarpılacak.

Elbette, şimdiye kadar başaramadı ve dikkat çekmemeye devam edersem, muhtemelen başarabilirim. Ama her şeyi "muhtemelen"e yatırmaya hazır mıyım?

Bunu düşünüyorsun. Gerçekten düşünüyorsun.

Evet. Nasıl olmaz ki?

Petyr'in parasıyla ülkeyi terk edebilirdim. Kendi işimi kurabilirdim. Her zaman istediğim gibi bir çocuk yetiştirebilir, dünyada hiçbir kaygı olmadan yaşayabilir, bir daha asla arkama bakmak zorunda kalmazdım.

Özgür olabilirdim.

Ama özgürlük hiçbir zaman bedava gelmez. Bu düşünce göğsüme ağır bir şekilde yerleşiyor.

Çenemi kaldırdım. "Çocuğun peşine düşmeyeceğini nereden bileceğim?"

Petyr'in kaşları kalktı. "Çünkü sana az önce söylemiştim."

"Doğru." Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ama çoğu zaman, pakhan varisini gerçekten büyütmek ister. Hatta buna ihtiyacı bile vardır."

Umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Babam gibi değilim. Açıkçası miras konusunda o kadar da endişeli değilim. Öldüğümde yerime

geçmekten mutluluk duyacak kuzenlerim var. Sana tam velayet hakkı vermek için gereken tüm yasal belgeleri hazırlarım."

"Peki ya fikrini değiştirirsen?"

"O zaman bana çocuk verecek başka bir kadın bulurum."

Onun başka kadınlarla olması düşüncesi beni soğuk ve dengesiz bırakıyor. Kabul ediyorum, buna hazırlıklı değildim. Bu bir iş anlaşması - neden kıskanıyorum ki?

Her gece kolunda farklı bir kadın. Yemek masasında gülen, giderek gençleşen farklı bir oyuncak. Bir oyuncak bebek geçidi ve aşağılanma.

Babamın yüzü aklıma geliyor. Dudaklarım bir çizgi halini alıyor, yumruklarım iki yanımda sıkılı.

Bu Petyr ile ilgili değil. Bu benimle ilgili. Özellikle de annem gibi olmamamla ilgili. Bunu fark ettiğimde neredeyse rahatladım ama az önce söylediği şeyin acısı dilimde kaldı. Görüntüler, tekrar açacakları yaralar...

"HAYIR."

Başını eğdi. Hafifçe. Memnun olmadığını ve bana tekrar düşünme fırsatı vermek istediğini anlamam için yeterliydi. "Hayır mı?"

"Başka kadın yok." Bunun Petyr veya kıskançlıkla hiçbir ilgisi olmadığına dair güvence vermeme rağmen, kızardığımı fark ettim. "Bana söz ver, benimle bunu yaparken başka kimseyle olmayacaksın."

Ses tonum istediğimden daha zayıf. Zayıflığımı gösteriyor. Bu adam her an bundan faydalanabilir.

Petyr beni uzun uzun süzdü. Sonra, tüm mantığa aykırı bir şekilde başını salladı. "Pekala. Söz veriyorum."

Dur, ne?

"Sen..." Boğazımı temizledim. "Ciddi misin?"

"Evet."

Oda dönüyor. Sonunda, bunu gerçekten yaptığımı fark ediyorum. Düşmanla yatağa giriyorum - kelimenin tam anlamıyla.

Ama bu, istediğim her şey için ödenecek küçük bir bedel.

Bu yüzden, daha iyi bir yargıya varamasam da ben de başımı sallıyorum.

PETYR

Sima başını sallayınca içime bir rahatlama çöktü.

Güzel. Fark etmesine izin vermiyorum ama gerginliğin nihayet omuzlarımdan kalktığını hissediyorum. B seçeneği konusunda tereddütlerim olmasa da, gönüllü bir müttelik, isteksiz bir tutsaktan her zaman daha iyidir. Daha az sorun çıkarır ve çok daha faydalıdır.

Artık gecenin bir yarısı yeni gelinimi araba yolunda kovalamak yok.

Artık evde siren sesleri duyulmuyor.

Artık onun benden daha hızlı koşabileceğini sanıp yanlış ellere düşme riskini almayacağım.

Bu her şeyi daha kolay hale getirecek.

Onu nasıl kullanacağıma henüz karar vermedim. Şu anda, babamın sinir bozucu şart ve koşullarından kurtulmamın yolu o, ama herhangi bir kadın da bu amaca hizmet edebilirdi. Onunla bu yüzden evlenmedim.

Sima Danilo. Onu hamile bırakıp Danilo ailesinin reisine göstermek en mantıklı seçenek olurdu. Tek taşla iki kuş vurmuş oluruz: Babamın

vasiyetini yerine getirirken Nikolai Danilo ve psikopat oğlu Anatoli'yi de delirtmiş oluruz.

Yine de onları kızdırmak yerine öldürebilirim. Sokakları Danilo kanıyla yıkayabilir ve aynı zamanda Sima ile yaptığım anlaşmaya sadık kalabilirim.

Düşmanlarımı avucumun içinde dans ettirmenin verdiği tatmin duygusunu yaşamayacağım ama pratik, hatta onurlu bir şey olacak.

O köprüye ulaştığımda geçeceğim. Şu anda, varis öncelikli. Önce tacımı güvence altına almam gerek; başkalarını tahtlarından indirmek bekleyebilir.

Artık intikam konusunda sabırlı olmayı öğrendim. Yeterince beklersen doğru an her zaman kendini gösterir.

Ve Sima'nın artık hiçbir yere gitmeyecek olması benim lehime işliyor.

Sanki işaret almış gibi, konuşmak için o anı seçiyor. "Ee, şey... Nasıl başlayalım?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neyle?"

"Varis." Hemen cevap vermeyince homurdandı. "Pekala. Bekle."

Yatağın ortasında, tahta gibi kaskatı bir şekilde garip bir şekilde uzanmış halini izliyorum. Kolları sıkıca yanlarına bastırılmış, bakışları tavana kilitlenmiş, sanki idam mangasını bekliyormuş gibi.

"Tamam," diyor kesin bir dille. "Hazırım. Hadi yapalım şunu."

Göz kırpıyorum. Hayal ettiğim baştan çıkarma bu değil. Sanki bir Roma orjisindeki son bakire gibi görünüyor ve ben de ona bunu yutturmaya çalışan pis, yaşlı senatör. Pek de hoş bir şey değil.

"Şey... kıyafetlerimi çıkarayım mı? Yoksa sen mi çıkarıyorsun?" diye gevelemeye başlıyor. Sesindeki gerginliği, kelimelerinin nasıl birbirine karıştığını duyabiliyorum. "Yoksa seninkileri çıkarmana yardım etmemi mi istiyorsun? Ya da... onları çıkarmamız gerekiyor mu?"

"Sima." Burnumun kemerini sıktım. "Rahatla. Burası jinekolog muayenehanesi değil."

"Biliyorum," diye homurdandı sabırsızca. "Ve rahatladım, çok teşekkür ederim."

"Bunu görebiliyorum."

"Ciddiyim!" diye ısrar ediyor. "Hayatımda hiç bu kadar rahat olmamıştım. Bu, benim için zirve rahatlama. Tamamen rahat. Evet."

Aman Tanrım! Neredeyse güleceğim ama bu, ortama öldürücü darbeyi indirirdi. Bunun yerine, elimi şilteye dayayıp üzerine eğiliyorum.

"Rahatla," diye mırıldandım, çenesini elime alarak. "Ben hallederim."

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde yutkunuyor ve başını sallıyor. Vücudu kaskatı duruyor ama yanakları şimdi alev alev pembe, beklentisinin her damlasına ihanet ediyor. O masum, telaşlı bakış doğrudan penisime yöneliyor.

İşte o zaman onu öpüyorum.

Yavaş, çekingen. Alışık olduğum yoğunluktan ziyade dudaklarımı hafifçe bastırıyorum. Bir şey istediğimde onu yiyip bitiriyorum ama Sima bunun için fazla kırılgan hissediyor. Kesime giden bir kuzu.

Şu anda yapmam gereken şey bu küçük kuzuya kendisini ne kadar iyi hissettirebileceğimi öğretmek.

Gerisi daha sonra gelecek.

Öpücüğe şaşkınlıkla inledi. Ama kısa süre sonra dudaklarının aralandığını, bedeninin benimkinin altında teslim olduğunu hissettim. Eli kalktı ve kolumu kavradı. O küçük dizginleme hareketi dünyanın en ateşli şeyi değilse siktir et.

Nefes almak için yukarı çıkıyoruz. Gözbebeklerinin uçuşan siyahlığını, ay ışığında göz kapaklarının yumuşak yarı saydamlığını içime çekiyorum.

Güzel. Kesinlikle çok güzel.

Tekrar öpmek için geri döndüğümde, daha derine dalıyorum. Beni bırakıyor, altımda açılıyor. Dilim onun kine değdiğinde çıkardığı o küçük nefes sesi beni neredeyse mahvediyor.

"Aferin kızım," diye mırıldandım öpücükler arasında. "Öyle işte."

Sessizce sızlanıyor ama dudaklarına tekrar dönmemi engellemiyor.

Ve yine.

Ve yine.

Öpüşmelerimiz giderek hararetlenirken, avucum yan tarafına, kalçasının yumuşak kıvrımına kaydı. Dokunuşum altında titriyor, kalbi çılgınca çarpıyor. Kendimi ağzının hafif tatlılığında kaybediyorum. Özdenetimim, daha önce hiç olmadığı kadar sınanarak, kenarlarından yıpranıyor.

Kısa süre sonra, vücudunu öperek aşağı doğru yol alıyorum. Boğazının oyuklarına, köprücük kemiğinin hizasına, göğüslerinin şişkinliğine çürükleri emiyor. Sima'nın üstünü açıp meme uçlarından birini ağzıma alıyorum. Bunu yaptığımda, tüm vücudu yukarı doğru kavisleniyor, tırnakları tişörtümün arkasına batıyor.

Baldırının hatlarını penisimde hissedebiliyorum, teninin sıcaklığı benimkine sızıyor. Başka biri olsaydı, onu şimdiye kadar ters çevirip yatağa sertçe yerleştirdim.

Sabır. Ona ne kadar güzel hissettirebileceğini göstermeyi bitirmediğimi kendime hatırlatıyorum. Ona yaptığımız her şeyi isteyeceğine söz vermişim. Bu sözü tutmaya niyetliyim.

Parmaklarım külotunun altına kaydığında Sima nefes nefese kaldı. "Ah. Bu..."

Cümlesi henüz tamamlanmadı.

Ama ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Onu sırlıslıkla, sırlıslıkla buluyorum. Islak, sıcak, arzu dolu. Klitorisine daireler çizmeye

başladığımda, kalçaları daha fazlasını arayarak elime doğru seğiriyor.

"Petyr," diye inledi. "Aman Tanrım. Aynen öyle."

Arzu, bir yük treni gibi çarpıyor bana. Daha önce bol bol seks yaptım ama nedense hiçbirisi böyle hissettirmedi.

Bağımlılık yapıcı. Tehlikeli.

Zaten ağgözlü olmaya başladım.

Bir parmağımı içeri sokuyorum. Ağzımı Sima'nın morarmış pembe göğüsleriyle meşgul ederken içeri ve dışarı pompalamaya başlıyorum. O kadar sıkı ve ateşli ki neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Blyat'." Boştaki elimle bir avuç dolusu avucumu sıkıyorum. "Çok sıkı. Şimdiden sıkmaya başladı bile." İkinci parmağımı da ekliyorum, direncinin mum gibi eriyip gittiğini hissediyorum. "Beni bu kadar çok mu istiyorsun, ha?"

"Ben... ahh...!" diye inledi Sima, hızımı arttırdığımda. "İstiyorum... Ben... İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, lisichka," diye kulağına fısıldadım, tekrar yüz yüze gelmek için ayağa kalktım. "Sabırlı ol. Başaracaksın."

Ama sadece ben söylediğimde.

Parmaklarımı onun en yüksek sesle inlediği noktaya doğru kıvırıyorum. İşe yarıyor; kısa süre sonra Sima dokunuşuma direniyor, kalçalarını elimin ritmine uydurmak için sallıyor.

Farkında olmadan kalçalarımı onun kalçalarına sürtmeye başlıyorum. Aletim sürekli giyinik amına sürtünüyor, beni deli ediyor.

Üçüncü bir parmak daha ekliyorum. Bu kadar nazik olmayı bırakıyorum. Sima sırtımı o kadar sıkı tutuyor ki, kürek kemiklerimin arasında morluklar, minik yarım aylar mı bıraktığını merak ediyorum.

Bu düşünce beni olması gerekenden daha sert yapıyor.

Kısa süre sonra Sima titremeye başladı. Ayak parmaklarından başlayıp yukarı, yukarı, yukarı kıvrılan tüm vücudu titredi. "Petyr," diye nefes nefese söyledi, tamamen kaybolmuş bir halde, "Ben... aman Tanrım, sanırım ben..."

"Gel," diye hırıltılı bir sesle bağırdım. "Bana gel, küçük tilki. Kırılışını duyayım."

Son bir pompalamayla bunu başarıyor.

Duvarları etrafımda kasılıyor. Orgazmının ilk dalgasının parmaklarımı içine çektiğini, öyle derine hapsettiğini hissedebiliyorum ki, penisimin onların yerinde olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyorum. Bu dar, küçük amın beni en önemli yerimde sıkarak kurutması ne kadar güzel olurdu.

"İşte bu," diyorum ona, dudaklarının etrafına öpücükler kondurarak. "İşte bu, bebeğim. Çok güzelsin. Boşaldığında çok güzelsin."

Cevap olarak inliyor, sanki hem zevkten hem de utançtan ölüyormuş gibi. Ama kalçaları benimkilere sürtünüyor, aç, açlıktan ölüyor ve ben onu boş bırakacak kadar şeytan değilim. Tamamen tatmin olana kadar.

Sonunda, sanki asırlar gibi gelen bir sürenin ardından, yatağa geri yığılıyor. Kızarmış, nefes nefese, tam bir başyapıt. "Aman Tanrım. Bu..."

"Hızlı mı?" diye takıldım.

"Sus," diye homurdandı, bana hissizce vurarak. "Kendimi tutamadım. İlk defa birisi... bilirsin işte..."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, istemiyorum."

Öfkeyle kızarıyor, sanki onu gücendirmeye çalışıyormuşum gibi kaşlarını çatıyor. "Hadi canım. Yani, ben de yapmıştım ama başka kimse... bana dokunmamıştı." Kızarması derinleşerek arkasını dönüyor. "Bu senin için yeterince açık mı?"

Beynim ikiye bölünüyor. Bir yarısı -şu anda tüm kan akışını kasıklarıma yönlendiren yarısı- az önce benim için çizdiği sahneyi hayal ediyor bile. Sima'nın zarif parmakları, utangaç bir şekilde külotunun içine kayıyor. Sima'nın eli bir oyuncağın etrafında, silikon başlığı sıkı amının içine sokuyor.

Ya da belki de değil. Parmaklarından daha geniş bir şeyin orada olması için fazla dardı. O zamanlar fark etmemiştim ama...

Belliydi, değil mi? Utangaçlığı, beceriksizliği. Ne kadar çabuk ıslandığı. Ne kadar çabuk bana geldiği.

İşte o zaman beynimin diğer yarısı suçluluk duygusuyla doluyor.

Sima bakire. Bu sözleri kafamda evirip çeviriyorum. Kahretsin. O bakire. Tatlı, saf, masum.

Ve ben onu kirlettim.

Bir sahiplenme duygusu beni parçalıyor. Aletim o kadar sert ki, resmen ağrıyor. Daha önce hiç kimse ona sahip olmadı. Daha önce hiç kimse ona benim dokunduğum yerde dokunmadı. Daha önce hiç kimse onu becermedi.

Hayır. Kimse. Başka.

Önemli olmamalı. Normalde olmazdı. Ama Sima'nın tamamen benim olması, çocuğuma hamile kalmaya hazır olması, içine ilk girenin ben olmama izin vermesi fikri... içimde ilkel bir şeyi harekete geçiriyor.

Onu istiyorum.

Onu istiyorum.

Yine de, onu kendime alamıyorum. Onu zaten Danilo'larla savaşıma sürükleyerek kullanıyorum, şimdi de bedenini mi kullanacağım?

O bakireyken mi?

Ne yaptığımı bilmeden doğruluyorum.

"Petyr?" Sima'nın kaşları endişeyle çatıldı. "Bir sorun mu var? Ben mi —?"

"Hayır. Ben... Siktir."

Sima'nın kalbi kırık yüzü durumu daha da kötüleştiriyor.

Fikrimi değiştirmeden önce kendimi zorlayıp ayağa kalktım.

Kapıya doğru hareket ettiğimi zar zor hissediyorum. Parmaklarımın kapı kolunu kavradığını bile hissetmiyorum, hala onun tadı yapış yapış.

Arkamdan kapının çarparak kapandığını zar zor duydum, onu diğer tarafta kilitledim.

Bu şekilde daha iyi olur.

Bir an için neredeyse kontrolümü kaybediyordum.

SIMA

Petyr'in arkasından kapı çarparak kapandıktan sonra bile uzun uzun bakıyorum. Sonra, kendime acımayı bitirdiğimde, yastıklara yaslanıyorum.

Hâlâ nefesimi düzenlemeye çalışıyorum... yani, sonrasında. Tenim çok sıcak, çok karıncalanıyor, vücudum ağır ve kemiksiz. Çok sıcak yanan bir mumun üzerinden akan erimiş balmumuyum.

Tamam, belki de fallik nesnelerden damlayan şeyleri düşünmeyelim, ne dersiniz?

Yüzümü ellerimin arasına gömüp inliyorum. Az önce olanlardan dehşete düşmeliydim. Bir numaralı halk düşmanı Petyr Gubarev, az önce beni orgazma ulaştıracak şekilde parmakladı. Biri hemen bana kelepçe takmalı.

Bayan Danilo, vatana ihanetten tutuklusunuz. Ellerinizi görebileceğim bir yerde tutun. Daha da önemlisi, bacaklarınızı kapalı tutun.

Bana ne oluyor böyle?

Demek ki sende çok sorun var, diye kuru bir şekilde uyarıyor vicdanım. Ve siktir et, haklı. Çünkü Petyr'ın yaptığı yapmasına izin

vermekle kalmadım, hoşuma da gitti. Bana dokunuşunu, ellerinin bana hissettirdiklerini sevdim. Ağzını. Çırpınan gözlerindeki ifadeyi.

Aman Tanrım, çok mahvoldum.

Böyle hissetmemem gerekiyor. Dehşete kapılıp kaçmak için çırpınmam gerekiyor. Gardiyanım gibi bir ağaç gibi tırmanmak yerine o paslı kapiya tırmanmam gerekiyor.

Ama vücudumun verdiği tepkiler konusunda kendime yalan söyleyemem. Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım, asla.

Ve o da istiyordu. Biliyorum istiyordu. Parmakları içimde çalışırken onu uyuğumda sertçe hissettim. Hoşuna gitmişti, eminim.

Peki neden bitirmedi? Asıl amaç buydu, değil mi? Bebek mi yapmak? İsteddiğini söylemişti. Yanılıyorsam düzeltin ama parmaklamak yeni bir insan yaratmaz.

Hayatının performansını sergilemesine ihtiyacım yoktu - gerçi o karın kaslarıyla yapabileceğinden şüphem yok- ama en azından... Bilmiyorum. Hamurun içine biraz dolgu koyabilirdi. Bir kızı, tabiri caizse, ortada bırakma.

Meğer ki...

Yalan söylemiyorsa tabii. Bu düşünce kaburgalarımın arasında sıkışıp kalıyor. Ya benimle yatmak istemiyorsa? Ya tüm bu mirasçı olayı başka bir şeyin kılıfıysa? Daha kötüsü mü?

Ya başka bir kadın varsa, gerçekten birlikte olmak istediği biri varsa? Beni burada, sırlıslam ve yalnız bıraktıktan hemen sonra gittiği biri varsa...?

Titriyorum ve kendime sarılıyorum. Bu görüntü tüm vücudumu ürpertiyor. Söz vermişti, değil mi? Bebek sahibi olmaya çalışırken başka kimseyle olmayacağına söz vermişti.

Ama erkekler yalan söyler. Bunu herkesten iyi sen bilirsin.

Hayır. Başımı sallıyorum, silkeliyorum. Hiç mantıklı değil, değil mi? Eğer gerçekten beni hamile bırakmaya çalışıyorsa, bebek yapma enerjisini başkasına harcaması doğru olmaz. Mantıksal olarak bunu biliyorum.

Ama duygusal olarak, dramatik çıkışı hâlâ canımı acıtıyor ve bundan nefret ediyorum. Rahatlamadan başka bir şey hissetmemden nefret ediyorum.

Belki de gerçekten bir iş acil durumu vardı. Belki de son saniyede gerçekten önemli bir şey hatırlamıştı. Belki de amım o kadar iyi ve hafızayı canlandırıyor. Bunu bilemezdim, çünkü ısrarla tekrarlattığı gibi, başka biriyle kullanma şansım hiç olmadı. Kim bilirdi ki, değil mi?

Üstelik Petyr hâlâ Gubarev Bratva'nın pakhanı. Karanlık imparatorluğunun çarkları, sırf onun parmaklarına geldiğim için aniden durmuyor. Sihirli amcık olsun ya da olmasın.

Neşesiz bir kahkaha attım. Tanrım, hayatım ne böyle?

Yataktan kendimi sürükleyerek kalkıp, reddedilmiş tek gecelik bir ilişki gibi banyoya doğru ilerliyorum. Kıyafetlerimi çıkarmak, bütün gün yaptığım ilk akıllıca şey gibi geliyor. Suyun sıcak akmasını bekleyip, fiskiye'nin altına giriyorum; kafa karışıklığımı, bacaklarımın arasında kalan o sıcaklığı, göğsümde hissettiğim ve adını koymaya hazır olmadığım o aptalca ağrıyı yıkayacağını umuyorum.

Ne yazık ki suyun benim büyü'lü hoo-ha'm kadar hafızayı değiştirme özelliği yok.

Ama işe yarıyor. Bir nevi. Biraz.

Sonra uyuyacak hiçbir şeyim olmadığını fark ediyorum. Ne kıyafetim var. Ne gecelik çantam. Ne diş fırçam. Kocaman, kocaman bir hiçlik yığını. Sadece düğüne giydiğim kullanışlı blazer ceket ve pantolon takımım ve çantamda hâlâ ne kadar ıvır zıvır varsa. Muhteşem.

Şifonyere doğru sessizce yürüyüp çekmeceyi açtım ve Petyr'in tişörtlerinden birini çıkardım. Umarım, Mısır pamuğundan çarşaflarının üzerinde kendi gözyaşlarıyla bıraktığı sevgili-karı-bebek annesinin onu sıcak tutacak ufak bir şey çalmasına aldırmaz.

Üzerime geçiriyorum ve şok edici bir şekilde kocaman. Beni tamamen gölgede bırakıyor, dizlerime kadar iniyor. Dikkatli olmazsam, göğüslerim yaka kısmından görünebilir. Biraz daha yukarı kaldırıyorum; kızlar bugün yeterince hava koşullarına maruz kaldılar zaten, çok teşekkür ederim.

Hareket, yakayı burnuma yaklaştırıyor. Sonra, daha fazla düşünmeden, uzun ve derin bir nefes alıyorum.

Kumaş yumuşak, sıcak ve ona çok benziyor. Çam ve kış notaları, erken gelen bir Noel gibi ve adını koyamadığım ama onunla özdeşleştirdiğim başka bir şey. Bir yerde okumuştum, fiziksel çekim kokudan geçiyormuş; diğer kişinin bağışıklık sisteminin bizimkini tamamladığını gösteren tanımlanamayan kimyasal sinyallere çekiliyoruzmuş. Zayıf olduğumuz yerde güçlü, güçlü olduğumuz yerde zayıfmış.

Yatağa girerken bunu düşünmemeye çalışıyorum. Çok kafa karıştırıcı, çok korkutucu.

Yolda giderken aynadaki yansımamı görüyorum: İşte dünyanın en yıpranmış kazara gelini!

Günahkâr derecede yumuşak yatağa geri yığılıp, yorganı göğsüme kadar çekip tavana bakıyorum. Uyumak imkânsız gibi geliyor. Vücudum az önce olan her şeyden hâlâ kurtulmaya çalışırken, beynim tam bir maraton koşuyor.

Anlamam gereken çok şey var.

Bir ara daireme dönmem gerekecek. Kira sözleşmemle ilgilenmem gerek. İşim. Tanrım, Jemma'ya ne diyeceğim? Hey, ekibi görmezden geldiğim için özür dilerim, katılmam gereken bir düşün gecesi vardı

sanki? Arkasından sessizce 911'i ararken göz kırpan, dehşete kapılmış suratını şimdiden görebiliyorum.

Sonra toplum kolejindeki derslerim var; düğün sonrası partiyle birlikte harç parasını zor bela biriktirdiğim küçük işletme dersleri. Sonunda bir planım olduğunu hissetmeye başlıyordum. Sanki gerçek bir şey inşa ediyordum. Bana ait bir şey.

Peki ya şimdi? Artık bunların hiçbirinin önemi yok.

Gerçek bir Bratva malikanesinde tesadüfi eş rolünü oynuyorum, yakalanmamaya çalışıyorum, evlendiğim adamın beni öldürmeyi, hamile bırakmayı ya da her ikisini birden planlayıp planlamadığını anlamaya çalışıyorum.

Harika. On üzerinden on. Not yok.

Derin bir nefes alırken parmaklarım battaniyenin kenarına dolanıyor. Bunların hiçbirini ben istemedim ama dağılıp gitme hakkımın olmadığını da biliyorum.

Bir yolunu bulurum. Her zaman bulurum.

Sonunda bitkinlik çöküyor üzerime, yoğun bir sis gibi sarıyor etrafımı.

Uykuya dalmak üzereyken yan tarafıma dönüyorum, yanağımı yastığa koyuyorum. Petyr'in kokusu her yerde.

Ve Allah yardımcım olsun, bundan nefret ettiğimi sanmıyorum.

PETYR

Adamlarımla şehir merkezindeki depoda buluşuyorum, kayıt dışı tuttuğumuz depoda. Petrol ve talaş kokuyor. Hava, herkesin işlerin ciddiye bineceğini bildiği zamanlarda oluşan o gerginlikle ağırlaşıyor.

"Hadi başlayalım."

Masanın etrafına bakıyorum. Lev, ikinci komutanım; Luka, yeni atanan sağ kolu; Mikhael, kuzenim. Bunların dışında, benim vorim. İşler ne kadar değişken olduğundan, bu tür toplantıları küçük tutmayı tercih ediyorum.

"Danilos'lar haddini aştı. Queens'teki uyuşturucu satıcılarımıza yapılan saldırıyı hepiniz hatırlıyorsunuz."

Lev öne eğildi, kollarını kavuşturdu. "Hatırlıyorum. Yanılmıyorsam, o zamanlar sen de vurmak istiyordun."

"Evet," diye onayladım. "Sert ve sert. Ama babam aynı fikirde değildi. Çok aceleci olduğumu, birkaç düşük seviyeli adam için savaş riskine girmeye değmeyeceğini söyledi."

Luka gergin bir şekilde kıpırdanıyor. Hâlâ bu tür toplantılarda konuşmak için gereken özgüveni kazanamamış olsa da Lev onu

cesaretlendiriyor. Karşı değilim. Hiyerarşi önemli, ama inisiyatif daha da önemli. Tanrı bilir, benimkiler zaten sessiz kalmayı tercih ediyor, asıl konuşmalar kapalı kapılar ardında, ben yokken gerçekleşsin.

"Ya sadece... bizi test ediyorlarsa? Tepki vermeden önce ne kadar ileri gidebileceklerini görmek istiyorlarsa?"

Sezgisinden memnun bir şekilde başımı sallıyorum. "İşte tam da bu yüzden beklemeyi bırakıyorum. Sıçanlarından birini bizim bölgemizde gördüğümüz anda, önce biz ateş ederiz. Diplomasi zamanı değil."

Lev sırtıttı. "Kendimize ait bir mesaj göndereli epey zaman oldu."

"O zaman bunu gürültülü yapalım!" Mikhael avucunu masaya vuruyor ve bu sırada yaşlı adamlardan birkaçının zıplamasına neden oluyor. "Savaş mı istiyorlar? Onlara donmuş bir cehennem yaşatacağız!"

Bu seferlik aynı fikirdeyim. Babam, o mudakiler ilk ortaya çıktığında bu işi halletmeliydi.

Bunun yerine lanet olası bir toplantı düzenledi.

Ve sonra o ve Dimitri oraya varamadan vuruldular.

Şimdi o öldü, kardeşim komada ve krallığın anahtarlarını elinde tutan kişi benim. Yani hayır, istediği bu olmasa bile umurumda değil. Eğer eylemlerim Danilos'un açıkça beklediği bir savaşın bahanesi olarak kullanılacaksa, tamam.

Savaş mı istiyorlar? Onlara kan banyosu yaşatacağım.

Ama önce, bölgedeki diğer tüm kuruluşların benim sorumlu olduğumu görmeleri gerekiyor. Ben babam değilim ve onun gibi vicdan ve tereddüt yüküyle boğuşmuyorum.

İtalyanlarla bir silah anlaşması var; gidişatı lehime çevirmek için özel olarak tasarladığım bir şey. Eğer anlaşmayı imzalayabilirsek, bu net bir sinyal olacak: Gubarev Bratva her zamankinden daha güçlü, müttefikler ve kaynaklarla dolu ve düşman saflarına geçmeyi düşünen herkes bir kez daha düşünse iyi olur.

"İşte tam plan." Planları ve sevkiyat rotalarını masaya serdim. "Zamanlama, lojistik, yedek planlar. Hiçbir şey gözden kaçmıyor."

Lev haritayı tararken başını sallıyor. "Buraya yanaşıp yemi bırakalım, asıl yükü Queens Bulvarı'na mı kaydıralım?"

"Kesinlikle," diye cevaplıyorum. "Eğer bir şey ters giderse, karartıp B Planı'na geçiyoruz. Unutmayın: Danilolar bunu bizim için mahvedemez."

Luka, konuşmadan önce yine tereddüt ediyor. "Ya konvoyu erken ulaşırlarsa? Sadece bir yedek ekibimiz var."

"Gözün iyiymiş." Planın köşesini işaret ediyorum. "Bu yüzden iki blok ötede ikinci bir ünite tutuyoruz. Öyle ya da böyle, anlaşma gerçekleşecek."

Vory başını sallıyor. Bazıları mucizevi bir şekilde soru bile soruyor. Bunu iyi niyetin bir işareti, liderliğimde bir sadakat kıvılcımı olarak görüyorum. Yeni pakhan'ları olarak bana dair ne kadar endişeleri olursa olsun, şimdilik bana güveniyorlar. İhtiyacım olan tek şey bu.

Sonunda Ivan söze giriyor. "Ya Danilos konvoyu saldırırsa?" diye soruyor. "O zaman ne olacak?"

"Onları paramparça ederiz." Sesim sertleşiyor. "Kurtulan yok."

"Anatoli gibi önemli bir oyuncu çıksa bile mi?"

Yüzümdeki o hırlamayı bastırmaya çalışıyorum. O psikopatın adı her geçtiğinde, dişlerimi çıkarıp boğazını sıkmak için can atıyorum. Eğer burası hayvanlar alemi olsaydı, olaylar böyle gelişirdi: Birimizin dişlerinde kan, diğerimizin akbabalara yem olarak bırakılması.

İnsanlar da farklı değil. Sadece öyleymiş gibi davranmayı seviyoruz. Elbette, bedenlerimiz yerine mermi kullanıyoruz, ama aramızdaki tek fark bu. Sonunda kan her zaman akar ve barut kokusuyla kaplanınca hiç de güzel görünmez.

"Anatoli gelirse," diye tükürdüm, "onu hallederiz. Diğer fareler gibi."

"Bu çok cesurca." Ivan parmaklarını birleştiriyor. "Belki de fazla cesurca."

"Gereken bu." Amcamın beni alenen sorgulamak istemediğini biliyorum, ama diplomasi yeteneği bu toplantının amacını gerçekten çarpıtıyor. "Babama saldırmaktan çekinmediler. Dimitri'ye. Aynı cesareti göstermeye istekli olmazsak, çoktan batmışız demektir."

Masada onay mırıltıları yükseliyor. İyi. Anadolu Danilo her zaman başımızın belasıydı ve üstelik işlerimiz için de kötüydü. Bu süreçte ölürse, hepimiz için çok daha iyi olur.

Planın ayrıntılarını tekrar tekrar gözden geçiriyoruz. Ve yine de, tek odak nokta Bratva'm olsa bile, aklımın birkaç saat önce yatak odamda olanlara, Sima'ya kaymasına engel olamıyorum.

"Kendimi tutamadım. İlk defa oluyordu. Daha önce kimse bana dokunmamıştı."

Bakire. Ölümcül düşmanımın kızı ve lanet olası bir bakire. Bir yandan da onu altımda kıvrılırken, kızarmış, nefes nefese hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Öte yandan, göğsümdeki suçluluk duygusu düğümü yakın zamanda dinecek gibi görünmüyor. İnsanları kullanmakta yeni değilim ama masum birini ilk kez bu şekilde kullanıyorum. Onu henüz parçası olduğunun farkında bile olmadığı bir savaşa atıp, bu süreçte onu mahvedeceğim.

Onu da kelimenin tam anlamıyla sik.

Ama şüpheyeye düşmek için çok geç. Liderliğimi sağlamlaştırmam gerek. Bir patron öldüğünde veya istifa ettiğinde, güç boşluğu kaçınılmazdır. Ve bir Bratva'daki güç boşluğu, aslında silahlı her hırslı küçük orospunun kendine bir pay kapmaya çalışması için bir davettir.

Zayıf görünme lüksüm yok, şimdi olmaz.

Hareket etmeye devam etmeliyim. Tereddüt edemem. Tereddüt etmek insanı öldürür.

Dağılırken Mikhael yanıma yaklaştı, bir eli omzumdaydı. "Zayıf görünme lüksümüz yok, kuzen. İnsanlar Gubarev Bratva'nın lidersiz olduğunu düşünmeye başlarsa, müttefiklerimizi hızla kaybetmeye başlarız."

Ona bakıyorum. Burada yaptığı şey hiç de incelikli değil. Mikhael her zaman hırslıydı. Ve şimdi, koltuk hala sıcakken, suları deniyor.

Tahtta oturanın ben olmam asla beklenmiyordu. Dimitri'nin yolu buydu. Babam onu bu yola hazırladı, ona eğitim verdi, yetiştirdi, sorumluluklar verdi. Ben taç değil, bıçaktım. Birinin öldürölmesi gerektiğinde doğrulttukları silahtım.

Şimdi buradayım, dizginleri tutuyorum, eski muhafızlar gölgelerden izliyor, tökezleyip tökezlemeyeceğimi görmek için bekliyorlar.

Mikhael de bekliyor.

"Zayıf değiliz kuzen." Ona dönüp elini omzumdan itiyorum. "Bratva'mız şimdi amcan hayattayken olduğu kadar güçlü. Hatta daha da güçlü. Onun kısıtlamalarına bağılı değilim."

Mikhael başını sallıyor, sanki onu tehdit ettiğimi bilmiyormuş gibi. Ama gözleri parlıyor. "Tabii ki, kuzen. Ne dersen o."

Onu yakından takip etmem gerekecek. Hırs ile ihanet arasındaki çizgi çok ince ve ben kan kaybedecek ruh halinde değilim.

İşte bu yüzden başarılı olmam gerek. Danilos'u bir kez ve sonsuza dek devireceğim, sonra tahtımı kan ve çelikle ve yatağımdaki küçük kaçak prensesle güvence altına alacağım.

Bundan sonra kimse bana meydan okuyamaz.

PETYR

Planladığımdan daha geç eve geliyorum. Sima'nın uyanık olmasını, çarşaflardan bir ipe tutunarak pencereden dışarıya doğru sallanmasını bekliyorum.

Ama odama adım attığımda ışıklar kapalıydı ve duyduğum tek ses onun yumuşak, düzenli nefes alış verişiydi.

Yatağımda kıvrılmış yatıyor. Üzerinde benim tişörtlerimden biri var.

Ağzım kuruyor.

Gömleği bir omzundan aşağı sarkıyor, toplanmış eteği uyluklarının üst kısmını zar zor örtüyor. Koyu saçları yastığıma yayılmış ve uzun, pürüzsüz ve fit bacakları tamamen çıplak.

Daha önce onu sahiplenmemi engelleyen aptal içgüdünün ne olduğunu bilmiyorum ama şu anda, içimdeki her şey o gömleği üzerinden çıkarıp, tam olarak neye razı olduğunu göstermek istiyor.

Ama ben yapmıyorum.

Bunun yerine, onu uyandırmamaya dikkat ederek yanına yaklaşıyorum. Kirpikleri sanki beni hissetmiş gibi bir kez titriyor ama

gözlerini tam açmıyor. Sadece hafifçe kıpırdanıp uykusunda tişörtünü aşağı doğru çekiyor.

Sanki aramızda artık bir mahremiyet varmış gibi. Elimin altında inlemesini, kalçalarının mükemmel bir ritimle hareket etmesini, sanki tek istediği buymuş gibi baskıyı koalamasını hâlâ duyabiliyorum.

Ve sonrasında bakışları, kocaman açılmış gözleri ve pembe yanaklarıyla. Şok olmuş, nefes nefese ve çok masum bir şekilde.

Birinin kendisine ilk defa böyle dokunduğunu söyledi.

O küçük itiraf, bunu söylediğinden beri zihnime kıymık gibi saplandı. Beni başka hiçbir şey tahrik etmiyor: Onu böyle elde eden tek kişinin ben olduğum, beni içeri aldığı tek kişinin ben olduğum fikri.

Ama aynı zamanda içimde bir şeyleri de burkuyor. Çünkü o masum olabilir ama ben değilim. Onu kullanıyorum. Bir mirasçı için, bir koz olarak, intikam için.

Saçlarımdan bir el geçirip pişman olacağım bir şey yapmadan geri çekiliyorum.

Kanepede uyuyabilirim. Kanepede uyumalıyım.

Bunun yerine banyoya gidip duşu açtım ve floresan ışıkların altında soyundum. Su kaynar derecede sıcaktı ama vücudumdaki ağrıyı dindirmeye yetmiyordu.

Gözlerimi kapatıyorum.

Onu görüyorum.

Yatağında, saçlarım yelpaze gibi açılmış, dudaklarım aralık, nefes nefese ve yalvarır halde.

Elimi duş duvarına dayadım, sırtımdan aşağı sular akıyor ve fantezinin etrafımı sarmasına izin veriyorum. Onu tam da istediğim gibi hayal ediyorum: Önümde diz çökmüş, dudakları şişmiş, yanakları kızarmış, sanki gördüğü tek şey benmişim gibi bana bakıyor.

Etrafımda su buharlaşıyor, ama tenim daha çok yanıyor.

Zihnimde saçlarını tutuyorum, çenesini kaldırıyorum ve iğrenç bir şey söylüyorum. Kızarmasına neden olacak bir şey. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. Ağzına girerken yumuşak ve tatlı iniltisini hayal ediyorum. Parmakları bacaklarıma gömülüyor. Kahretsin, böyle mükemmel görünürdü. Çok mükemmel.

Kavrayışım daha da sıkılaşıyor. Daha sert, daha hızlı vuruyorum.

Sonra masamın üzerine eğildi, bacaklarını açtı, sırlıklam oldu. Her hamlede kıcı sekti, durmamam için yalvarırken sesi titredi. Ona tekrar tekrar çarptım, benim için dağılmasını izledim.

Boştaki elimle fayansı kavriyorum. Şimdi derin nefes alıyorum. Vücudum yanıyor. Her kas gergin.

Tam o anda etrafımda paramparça olduğunu hayal ediyorum. Başını geriye atmış, bacakları titriyor, ismimi inliyor.

Ve ben kahroluyorum.

Alçak, gırtlaktan gelen bir küfürle geliyorum, vücudum sertçe avucuma ve alttaki fayansa çarparken sarsılıyor. Boşalma keskin, sıcak, çaresiz bir şey omurgamın tabanından çekiliyor.

Öne doğru eğildim, alnımı duvara yasladım.

Ve rahatlama hissetmiyorum. Anlık baskı geçti ama açlık hâlâ orada, eskisinden daha kötü.

Durulanıp belime havluyu sarıp aynanın karşısında uzun süre duruyorum.

O benim yatağımda. Karım. Benim.

Ve ne kadar beklersem, ellerimi kendime saklamak o kadar zor olacak.

Yatak odasına döndüğümde, gözlerimin karanlığa tekrar alışması için bir süre kıpırdamadan durdum. Sima neredeyse hiç kıpırdamamıştı,

gömleğim yukarı kalktığı ve çarşaflar tekmelendiği için hâlâ yarı çıplaktı.

Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yatağa girdim.

Ben kendi tarafımda kalayım. Aramızda geniş bir mesafe bırakayım.

Burada birinin olması tuhaf. Yatağımda, benimle. Sadece birlikte uyumak için değil -yani seks yapmak için-, gerçekten birlikte uyumak için. İnsanların böyle, hiçbir amacı olmadan alanıma girmesine izin vermek mi? İşte bu farklı.

Bunu hiç yapmadım. Kadınları buraya getirmem. Hatta onları şehirdeki evime bile getirmem. Onları kesinlikle bu eve, tüm bu tarihiyle, içinde yaşayan diğer insanlarla ve karşılaştıkları bu korkunç durumla asla getirmem.

Bağları sevmem. Beklentileri. Kendimi yumuşatmayı. Ama işte buradayım, kelimenin tam anlamıyla düşmanla yatıyorum.

Ve aklımda dönüp duran şey, Sima'nın tenime ne kadar kolay nüfuz ettiğiydi. Her şey o kadar doğal hissettiriyordu ki.

Gerçeği bilseydi ne yapardı? Onu en başından beri tanıdığımı mı? Hatta şu anda bile onu en iyi nasıl kullanacağımı mı düşünüyordum? Sadece bir varis bulmak için değil, kendi ailesini de diz çöktürmek için mi?

Acaba çığlık atar mıydı? Kaçar mıydı? Boğazıma dayalı bir bıçakla uyanır mıydım?

Eğer uyanabilseydim.

Sanki işaret almış gibi, uykusunda kıpırdanıp bana doğru yaklaşıyor. Uyluğu benimkine değişiyor. Sıcak, çıplak. Nefesi hafifçe omzuma çarpıyor. Kokusu içime işliyor; turuncgiller, vanilya ve kendi odunsu vücut losyonum.

Blyat'.

Anlaşılan bu gece hiç uyuyamayacağım.

SIMA

Sıcak uyanıyorum.

Gözlerimi açtığımda perdelerin arasından sızan loş ışık ve belime atılmış kolun ağırlığıyla karşılaştım. Bir an nerede olduğumu hatırlayamadım. Çarşaflar çok yumuşak, yatak çok yumuşaktı.

Bu benim yatağım değil. Burası benim dairem değil. Ve arkamdan beni kucaklayan yaratık kesinlikle komşunun meraklı kedisi değil.

Sonra her şey yerli yerine oturur.

Ah.

Sağ.

Artık evliyim.

Petyr'ı uyandırmadan kolunun altından kurtulmaya çalışırken hafifçe kıpırdanırken nefesim kesildi. Ama beni hemen daha sıkı kavradı, ön kolu karnımı kavradı ve beni vücudunun sert çizgisine geri çekti. Çok sert, tabii eğer yatağa ateşli silahlarla gelmediyse. Belki de bir tabanca olan silahını kığımın kıvrımına bastırdığını hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hayır. Tabanca değil. Kesinlikle en azından bir tüfek.

İlk tepkim donup kalmak oluyor.

İkincisi, tüm mantığıma ve kendimi koruma içgüdülerime rağmen, vücudumun bu... silahsız duruma tamamen razı olması beni sinirlendiriyor. Ateş, durduramadan karnımın alt kısımlarında toplanıyor.

Harika. Muhteşem. Gelecekteki terapistim için harika notlar.

Petyr'in kucağına sığınıyorum ama sonra alçak, boğuk bir ses beni durduruyor. "Yine gizlice kaçmaya mı çalışıyorsun, lisichka?"

Nefesim kesiliyor. "Hiç de bile. Sadece gidip, şey... sabah yogamı yapacaktım. Güneşe merhaba falan diyecektim."

"Güneş."

"Evet." İkna edici gelmiyor kulağa. "Kaba olmak istemem."

"Hımm." Petyr'in görgü kuralları konusunda benimle aynı kaygıları paylaşmadığı açık, çünkü tutuşu hiç gevşemiyor.

İşte o zaman hissediyorum.

Eli karnımın üzerinde kayıyordu.

Hayır, hayır.

Ah, hayır, hayır, hayır—

"Düğün gecemizi henüz yaşamadık," diye mırıldandı, dudakları kulağımın kepçesine değdi.

Ona durmasını söylemeliyim. Yuvarlanıp gitmeliyim, kaburgalarının arasına dirsek atmalı, herhangi bir şey yapmalıyım. Ama parmakları sahiplenici bir şekilde karnımın üzerinde gezindiğinde, olduğum yerde kalıyorum.

Aynı şey daha aşağı indiklerinde de geçerli.

Ve daha düşük.

Ve daha düşük.

Kulağıma doğru "Blyat'," diye küfretti. Bunu Rusçaya çevirmesine neyin sebep olduğunu çok iyi biliyorum: Külot giymediğimi öğrenmiş.

Gerçekten düşünürseniz, bu tamamen onun kendi hatası. Kim bir kadını, iç çamaşırı bile değiştirmeden kaçıtır ki?

"Seni küçük cilveli."

"Kendimi tilki sanıyordum," diye patlıyorum.

"O da."

Alaycı bir cevap veremeden, gömleğimin eteğini (uyurken aşırđım kendi gömleğinin) kalçalarımın yukarı doğru itiyor. Eli aşağı, uyluğumun üzerinden, sonra da bacaklarımın arasına kayarken derin bir nefes alıyorum.

"Şimdiden çok ıslandım," diye inledi. "Çok hevesliyim."

"Sus," diye nefes alıyorum ama sesim utanç verici bir şekilde nefes nefese çıkıyor.

Beni sırtüstü yatırıp bacaklarımın arasına yerleşiyor. Ağzı, geride bıraktığı ısı izini takip ediyor: boyun, köprücük kemiğı, göğüs kemiğı, göğüslerimin şişkinliğı. Dudakları meme ucumu sardığında inliyorum. Dili hareket ediyor ve kalçalarım daha fazlasını istemek için iznim olmadan yukarı kalkıyor.

"Çok güzel," diye mırıldandı tenime doğru. Ağzını daha da aşağı indirdi. Nefesi hassas iç uyluğumda gezindi. "Kesinlikle muhteşem."

Ellerim çarşafı tırmalıyor.

Ve sonra dili üzerimde, yemin ederim ki ruhum bedenimi terk ediyor.

Rahatlamıyor. Bunun yerine, beni yemeye başlıyor, dikişimden klitorisime kadar uzanan damlayan bir yolu yalıyor. Yanaklarım

utançla doluyor. O kadar iğrenç ki, mantığım onu itmem için bana bağırıyor.

Ama geri kalan kısmım başka bir Şey bağırıyor ve Şu anda o kısım daha yüksek sesle bağırıyor.

Kendimi yastıklara geri atıyorum. Kalçalarım Petyr'ın ağzına, sanki orada bulunmaya değer tek yer orasıymıŐ gibi sokuluyor. Ama ne kadar hareket edersem, tutuşu o kadar sıkılaşıyor, istesem de istemesem de beni yatağa sabitliyor.

Kendime bu adamın bir yabancı - kelimenin tam anlamıyla düşman - olduğunu hatırlatmanın bir faydası yok. Umursamak için fazla iyi hissettiriyor.

"Tanrım, Petyr..." diye nefes nefese kaldım ve hemen ardından utanėtan kızardım.

Cevap olarak mırıldanıyor. Titreşim, içimde yeni bir his dalgası yaratıyor. Dilinin her bir kıvrımı, içimde daha derin ve daha sıkı bir his yaratıyor. Bacaklarım titriyor, ellerim çarşafların içinde yumruk olmuş, geri mi çekiliyorum yoksa daha fazlasını mı istiyorum anlayamıyorum.

Durmuyor. Yavaşlamıyor, bir nebze bile. Amansız bir odaklanmayla devam ediyor, beni uçurumun kenarına sürüklüyor ve sonra acımasızca orada tutuyor.

Beni itmesine ihtiyacım var ama bunu nasıl isteyeceğimi bilmiyorum. Bunu isteyecek durumda hiç olmadım.

"Petyr." İsminin böyle söylenmesi çok utanç verici, çok iğrenç geliyor. "Lütfen..."

Vajinama doğru çıkardığı inilti neredeyse hayvansal.

Elim saçlarını buldu. Utancımdan o kadar uzaklaştım ki, tek yapabildiğim tırnaklarımı kafa derisine geçirip onu kendime doğru çekmek, ihtiyacım olan yerde tutmak. Petyr'ın umurunda olacağını dŐdndm ama o sadece daha derine inledi, sanki tatmak istediği tek Şey buymuş gibi klitorisime yapıştı.

Sonra dişleriyle beni sıyrıyor ve ben gidiyorum.

"Petyr!" diye haykırdım, adını haykırarak.

Tüm vücudum kasılıyor, sonra kırılıyor. Haz beni kurutuyor, nefes nefese, kıvranarak ve Petyr'ın yüzüne utanmazca binerek bırakıyor. Kendimi ne kadar bırakırsam, Petyr o kadar sert öpüyor beni; ateşli, kaygan ve ağgözlü.

Dünya nihayet düzeldiğinde, ellerimle yüzümü kapatıp çekingen bir şekilde "Siktir" diye inliyorum.

Petyr'ın uyluğuma doğru sırttığını hissedebiliyorum. "Teşekkür ederim, böyle söylenmez."

"Öğğ." Parmaklarımın arasından ona baktım. "Ağzını diğer tarafa doğru kullandığın zaman daha çok hoşuma gidiyordu."

"Ne tesadüf. Ben de öyle."

Yavaşça ayağa kalkıp dudaklarını yaladı. Yüzüm alev aldı. Bu adamın hayatında hiç kahvaltı hazırlayıp hazırlamadığını bilmiyorum ama şu anda yanaklarım, birkaç tane iyi pişmiş yumurta için mükemmel bir sıcak tabak görevi görebilir.

Bana doğru eğildi. Ben de izin verdim.

Derin, iğrenç bir öpücüktü. Dilinin üzerinde kendimin tadına bakabiliyordum ve Tanrım, bu o kadar ateşli olmamalıydı. Yüzümü iki eliyle kavradı, istediğini yapmak için tam doğru açıyı verdi, sanki onun yeniden düzenleyip oynayabileceği biriymişim gibi.

Ayrıldığımızda yine nefesim kesildi. Gömleğinin kumaşından, uyluğuma bastırıldığı penisinin sert hatlarını hissedebiliyordum.

Dudaklarımı ıslatıyorum, içimde nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Canım yanacak mı, yoksa...

Ya da, anlaşıldığı üzere, hiçbir şey.

Çünkü Petyr yükseliyor ve beni yine geride bırakıyor.

"Bekle." Doğrudum. "Gitmiyorsun, değil mi?"

Bana baktı, ifadesi okunmuyordu.

Doğru. Tabii ki. Bebek gibi davranmaya gerek yok. Zaten istediği bebek bu değil, değil mi? Ama bir noktada gerçekten de bunu yapması gerekecek, eğer...

"Rahatla." Büyük, güçlü bir el çenemi kaldırdı. "Seninle işim henüz bitmedi. Ama bunu daha önce hiç yapmadığını söylemiştin ve sırf bu şekilde daha hızlı olduğu için seni kırmayacağım."

Ah. Bu aslında bir bakıma... hoş, değil mi? Tatlı, gerçekten berbat bir şekilde?

"Fikirlerle kapılma," diye devam ediyor. "Pratiklik uğruna. Benden çiçek ve çikolata beklememelisin."

Ve o zaten her şeyi mahvetti.

"Yapmayacaktım," diye mırıldandım.

Yine de göğsümdeki belirsizlik topu biraz gevşiyor. Petyr kibirli, manipülatif bir aptal olabilir ama belki de kafamda yarattığım canavarın aynısı değildir.

Sanırım romantizm ile bebek fabrikası muamelesi arasında bir orta yol bulmak hiç yoktan iyidir.

Bir an yatağın kenarında oyalanıyor, beni anlaması zor bir ifadeyle izliyor. İçimde, tüm yanlış yerlerimde yeniden bir sıcaklık yükseliyor.

Sonra bakışları tişörtüme kaydı ve sırttı. "Görüyorum ki dolabıma bir şeyler almışsın."

"Çekmecelerinin talan edilmesini istemiyorsan, bir dahaki sefere bir gelin kaçırmaya giderken Walmart'a uğra." Etek ucunu uyluklarımın ortasına kadar indiriyorum. "Çiçeklerini ve çikolatalarını saklayabilirsin ama bir çift iç çamaşırı iyi olurdu."

"Başka bir şey?"

"Giysiler. Tuvalet malzemeleri. Temel insan onuru. Bilirsin, her yeni evli kızın hayali." Petyr'ın -öhöm- az önceki muamelesinden dolayı hâlâ dizlerim biraz buruk, ayakta duruyorum. "Düşündüm de, Walmart'la uğraşma. Evime uğrayıp bir çanta hazırlarım."

"Senin yerin," diye tekrarladı, sanki son derece aptalca bir şey söylemişim gibi.

"Evet. Dairem. Mütevazı meskenim. Bir yabancıya barınmama izin vermesi için para ödediğim yer. 'Kira' kavramına aşinasın, değil mi?"

Kaşlarını çatması, aslında öyle olmayabileceğini gösteriyor. "Birini göndereceğim," diyor.

Ona bir bakış attım. "Kesinlikle hayır. İhtiyacım olan son şey, senin adamlarından birinin külot çekmecelerimi karıştırması."

"Yani, bana yaptığın gibi mi?"

"Bu... Tamam, peki, bak, aptal tişörtünü geri vereceğim." Kollarımı kavuşturup duruşunu taklit ettim. İki kişi de sinirlenme oyununu oynayabilir. "Benimkilerden birini elime geçirir geçirmez."

Uzun bir süre bakışlarımı üzerinden ayırmıyor. "Pekala," diye çıkışıyor sonunda. "Ama seni götürüyorum. Ve çabuk bitireceksin."

Bunu sinirli bir şekilde söylemesini sevmiyorum ama bu fırsatı sonsuza dek kaybetmeden değerlendirmeliyim. "Anlaştık," diyorum. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, biraz daha kıyafetini çalıp düş alacağım."

Bu, yüzüne bir parça kendini beğenmişlik ifadesi getiriyor. "Buyurun."

Dolabının kapağını hızla açıyor. Yanından geçip kıyafetlerini karıştırırken kulağıma eğilip fısıldıyor: "Bu arada, gömleği saklayabilirsin. Sana bende görüldüğünden daha çok yakışıyor."

Ve böylece gitti.

SIMA

Duştan sonra aşağı iniyorum. Daha doğrusu tereyağı kokusu ve cızırtılı bir şeyler beni mutfak reklamındaki çizgi film karakteri gibi öne çekiyor.

Çok fazla bir şey beklemiyorum - Petyr'in kahvaltı adamı olmadığını biliyorum - ama sonra bunu görüyorum.

Bir serpme kahvaltı. Gerçek, tam kıvamında bir kahvaltılık.

Kızarmış ekmek. Yumuşak çırpılmış yumurta. Birbirine uyumlu porselen fincanların yanında dumanı tüten bir demlik koyu kahve. Süslenmiş bir tabakta çıtır çıtır ve mis gibi kokan pastırma, yığınla pastırma.

Ve tüm bunların ortasında beni öldürmek istiyormuş gibi görünen bir kadın duruyor.

"Günaydın Anya," diyor Petyr arkamdan merdivenlerden inerken. Kusursuzca yıkanmış ve giyinmiş, bu da beni sadece en üst katta kaç banyo olduğunu merak ettiriyor.

Hançer bakışlı kadın -sanırım Anya- saygıyla başını eğiyor. "Günaydın Bay Gubarev." Sonra başını bana doğru eğiyor, çok daha az saygıyla.

"Bayan Gubarev."

O... eh işte. Tam olarak yaşlı sayılmaz ama langirt sahasında yolunu biliyor gibi görünüyor. Orta boylu, gri bluz, siyah etek, kemikleri kıracak kadar sıkı, cezalandırıcı bir topuz yapılmış saçlar. Ağzı, bir zamanlar gülümsemeyi bilen ama 1990'larda bir ara Büyük Perhiz'de bundan vazgeçen bir çizgiye dönüşmüş. Yemin ederim bana bir saniyeden kısa sürede tüm vücudunu tarıyor.

Karar: Etkilenmedim.

"Vy na ney zhenilis'?" diye Rusça sordu, bir yandan da iki fincan kahve koymakla meşguldü.

Sanırım dili gayet iyi anladığımı kendime saklamalıyım.

Anya'nın sorusuna ("Onunla mı evlendin?") Petyr, sessizce alaycı bir bakış ve sakın bir şekilde "Da. Est' problemy?" diye cevap verir.

Evet. Bununla ilgili bir sorun mu var?

Gülümsememi sıkıca tutuyorum.

Anya cevap vermiyor. Akıllıca. Petyr bana işe aldığı yardımcıdan yapıcı eleştiri kabul edecek biri gibi gelmiyor.

"Merhaba," diyorum kibarca, tek kelime anlamamış gibi yaparak. "Ben Sammi."

Kahvemi homurdanarak bana uzatıyor ve mutfağa doğru kayboluyor.

Peki, sana da siktir git hanım.

Petyr benim için bir sandalye çekiyor. Bana sperm ve maaş çekinden başka bir şey beklememem gerektiğini söylemeyi yeni bitirdiği düşünüldüğünde, şaşırtıcı derecede zarif bir hareket. "Teşekkürler."

"Elbette."

"Ee, Anya." Kupalarımızın üzerinden birbirimize bakıyoruz. "Onun gezegendeki en sevdiği kişi olmadığımı tahmin etmekte haklı mıyım?"

"Kişisel algılama." Petyr omuz silkip kendine bir dilim sade tost alıyor.
"Bu gezegende hiç kimse onun en sevdiği kişi değil."

"Muhteşem bir aşçı olmalı."

"Öyle," diye doğruladı. "Ve babamın hizmetçisiydi."

Mirasçı bir ev hanımı. Titiz tavrına rağmen iş güvencesini kesinlikle açıklıyor. "Dur tahmin edeyim: Adamın onaylamayacağını mı düşünüyor?"

"HAYIR."

Petyr buna başka bir şey eklemiyor. Bunu bir şakayla, yarım yamalak bir sırtmayla ya da onun değerlendirmesine katılmadığını anlamamı sağlayacak herhangi bir şeyle süslemiyor.

Bu da tek bir anlama gelebilir.

O yapmaz.

Çoğunlukla sessizce yiyoruz. Çatal bıçakların çıkardığı ses boşlukları dolduruyor. Anya'nın bana attığı her hareketin, her pis bakışın, Petyr'in sormadan bardağımı her dolduruşunun acıyla farkındayım.

O tek kelime olmasa, neredeyse hoş, hatta tuhaf bir şekilde evcil sayılabilirdi. Hayır.

Kendimi silkeliyorum. Kendine gel. Sen onun sahte karısısın. Ölmüş babasının onaylayıp onaylamaması senin için ne ifade ediyor?

Sessiz yemeğimizin ardından Petyr beni şehre geri götürüyor. Bu sefer limuzinle değil, neredeyse hiç fark edilmeyen gece yarısı siyahı bir Lamborghini ile. Tüm yolculuk sessiz, motorun alçak uğultuları ve New York sabah trafiğinden gelen ara sıra duyulan korna sesleriyle dolu.

Dün gece böyle kaçma fırsatını kaçırmak için canımı verirdim. Bugün yeni bir kadını. Bir anlaşma yaptım. Henüz imzamı atmadım ama zamanı geldiğinde, atmamak için tek bir sebep bile düşünemiyorum.

Ama bu seni öldürebilir.

Apartmanımın renkli camdan dışarıya doğru belirlediğini izlerken kendi kendime, bir koi havuzunun da olabileceğini söylüyorum.

Duruyoruz. Petyr arabadan önce iniyor. Etrafımıza şöyle bir göz atıyor, sonra da arabamın kapısını açıyor.

Yine tuhaf bir centilmenlik.

Dışarı çıkıyorum. Buraya lanet olası bir Lamborghini ile gelmek gerçeküstü. Yıkık dökük tuğlalardan ve asla tam olarak kapanmayan pencerelerden oluşan bu eski, bakımsız yerin estetiğine hiç uymuyor.

Çok bir şey değil. Ama evden ayrıldığımdan beri benim. Petyr'ın onu görüp yargılaması fikri bile midemi bulandırıyor.

Hiçbir şey söylemiyor ama gözlerinin binayı, sokağı, yan taraftaki bakkalın önünde baygın yatan adamı taradığını görüyorum. Sessizlik çok gürültülü. Koltuğa geri çekilmek istiyorum. Daha da iyisi, eski püskü yatağımda uyanıp tüm bunların tuhaf, ateşli bir rüya olduğunu fark etmek.

Petyr bir kaşını kaldırdı. "Burada yaşıyorsun."

"Evet."

"Yalnız."

"Yani, Dorito'yu saymazsan." Bana şaşkın bir bakış atınca, konuyu açıyorum. "Bayan Lessing'in kedisi. Kişisel alana pek düşkün değil o."

Petyr'in kaşları daha da çatıldı.

"Bak, kira kontrolü var, tamam mı?" diye açıkladım. "Bu şehirdeki tek boynuzlu atlardan biri işte. Ve uykunda yuvarlanmamayı öğrendiğinde Dorito gerçekten çok iyi biri."

Tartışmıyor ama ağzı, burayı bir ölüm tuzağı olarak gördüğü tüm yolları zihninde sıraladığını belli eden o sıkı dudak hareketini yapıyor. Neden umursuyorum bilmiyorum ama umursuyorum.

Dar merdiven boşluğundan çıkıyoruz. Korkuluktaki dökülen boya parmak uçlarımin altında dökölüyor. Her yer hafif bir küf ve eski Çin yemeğı kokuyor.

Petyr tam arkamdan yürüyor, sessiz ama tetikte, milyonlarca ani korkutma sahnesi olan korku video oyunlarındaki gibi. Sanki her an her şeyin ters gitmesini bekliyormuş gibi.

Meğer içgüdüleri yanıltmıyormuş.

Dairemin kapısının koluna dokunuyorum. Ve... kilitli değil.

Neden açık? Ben açık bırakmadım. Zengin olmayabilirim ama aptal da değilim. "Petyr, sen..."

"Bekle." Fısıltısı sessizliğı yırttı. Kolunu önüme koydu ve silahını çekip öne doğru adım attı.

Elimden gelen tek şey kapıya bakmak. Aralık, biraz merkezden kaymış, çerçeve olmaması gereken yerden kırılmış. Nabzım hızlanmaya başlıyor.

"Hadi gidelim," diye fısıldıyorum, Petyr'ı geri çekmeye çalışarak. İçimdeki kötü his, onun da oraya girmemesi gerektiğini söylüyor. "Haklıymışsın; birini göndermeliydik. O yüzden geri dönelim ve—"

Çok geç.

Petyr kapıyı iterek açıyor. Kapı gıcırdıyor, izlediğıme pişman olduğum her korku filminde olduğu gibi.

Sonra onu görüyorum.

Dairem darmadağın.

Ne yaptığımı fark etmeden yere dizlerimin üzerine çöktüm. Değerli, köşeleri kıvrılmış ikinci el mağazalarından aldığım kurtarma kitaplarım paramparça olmuş bir şekilde yere saçılmıştı. Küçük Ikea masam devrilmiş, bir sandalyenin bacağı eksikti. Kaldırımdan bedavaya aldığım antika kanepenin içi boştu, içindekiler pamuk bağırsakları gibi dökülmüştü. Sahip olduğum azıcık şey olan kıyafetlerim

çekmecelerden çıkarılıp yığınlar halinde atılmış veya şeritler halinde kesilmişti. Sanki biri para zulası aramış ve bulamayınca sinirlenmiş gibiydi.

Daha da kötüsü, sanki ne kadar sinirli olduğumu bilmemi istiyorlardı.

Petyr beni doğrultup tekrar arkasına itiyor. Silahı düz ve sabit. Ateş etse, hedefini tam ortasından vuracağından bir an bile şüphem yok.

Dairemin küçük alanında soğukkanlılıkla hareket etmesini izliyorum. Mutfağı, banyoyu, hatta dolabı kontrol ediyor ve sonunda silahını indiriyor.

"Burada kimse yok" diyor.

Derin bir nefes verdim. Hâlâ eşiğe kök salmış, uyuşmuş durumdayım. Bu benim hayatım -ya da eskiden öyleydi-. Gözlerim kırık bir resim çerçevesine, hâlâ yanımda olan tek fotoğrafa takılıyor...

Lara.

"Bırakın gitsin," diyor Petyr. "Her şeyi değiştireceğim."

Ciddi olduğunu söyleyebilirim. Ama mesele bu değil. Mesele para değil. Ya da en azından sadece bu değil.

Burası benim evimdi. Hayatımdı. Güvenli limanımdı. Özgür olduğum tek yerdi. Onu elde etmek için çok çalıştım, onu korumak için daha da çok çalıştım çünkü bir kez olsun hiçbir koşul yoktu.

Ailemle birlikte sahip olduğum her şey, bana verildiğinin sürekli hatırlatılmasıyla birlikte geldi. Verilebilecek olan da geri alınabilirdi.

Ama kimse bana bunu vermedi. Bunu hak ettim. Bu dairedaki her bibloyu, her bibloyu alnımın teriyle aldım.

Ve her şeyin böyle paramparça olduğunu görmek... dayanabileceğimden çok daha fazlası.

Resmi kırık çerçevesinden çıkarıp dikkatlice cebime koyuyorum. "Temizlemem gerek," diye hırıltılı bir sesle, hissettiğimden daha sakın

bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum. Ama kaygı boğazımın tam ortasında bir düğüm gibi ve diğer taraftan bükülmüş ve titrek bir şekilde çıkmadan tek kelime edemiyorum. "Böyle bırakamam. Ev sahibim çıldırır."

"Ev sahibinizle ben ilgilenirim" diyor Petyr.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, anlamıyorsun. Yıl sonuna kadar kira sözleşmem var. Buraya bakmam gerek, yoksa—"

Yoksa hiç hak etmediğim ortaya çıkacak.

Aniden Petyr'in eli omzuma kondu. Güçlü, sıcak. Güvende.

"Ben hallederim," diyor. Kesin bir karar gibi. "Seni kira sözleşmenden çıkaracağım, temizlik için bir ekip çağıracağım ve kurtarılamayacak her şeyi geri alacağım. Ama şimdilik, buradan benimle çıkmanı istiyorum." Cevap vermediğimde sesi sertleşiyor. "Hey. Beni dinle."

Anladım. Ne demeye çalışıyormuş. Biri evime baskın yapmış ve görünüşe bakılırsa, kesinlikle rastgele olmamış.

Ama vedalaşmak hâlâ yüreğimi parçalıyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum sonunda.

Petyr beni dışarı çıkarırken, arkama son bir kez bakıyorum. Kitaplarımın, kıyafetlerimin, özenle inşa ettiğim küçük dünyamın yıkıntılarına. Koruyacak ne kadar az şeyim kaldığını fark etmek içimi parçalıyor.

Eğer bu vuruş rastgele değilse, planlanmış olmalı. Eğer planlanmışsa, diğer hayatımla ilgili olmalı. Sammi ile değil, Sima ile.

Yani biri beni tanımış olmalı. Büyük ihtimalle düğünde.

Ve bu da beni iki ağır soruyla baş başa bırakıyor.

Bir: kim.

Ve iki...

Petyr'in de bunu anlaması ne kadar zaman alacak?

SIMA

Petyr, kaybettiğim her şeyi geri almak için beni alışverişe götürmekte ısrar ediyor. Ve "alışveriş" derken Walmart'ı kastetmiyor gibi görünüyor.

Beni telaffuzu zor bir İtalyan ismi olan lüks bir butiğe sürüklediğinde neredeyse ağzım açık kalıyor.

Cam vitrinler. Parıldayan mermer zeminler. Mobilyalarını çalacakmışım gibi bana sürekli bakan kulaklıklı satış elemanları.

"Tasarımcı etiketlerine gerçekten ihtiyacım yok," diye fısıldıyorum, özel bir sergi salonuna alınıp soğuk şampanya ikram edilirken.

Gözünü bile kırpmıyor. "Seçeneklere ihtiyacın var."

"Kot pantolon ve tişört almam lazım."

"Onları da alacaksın." Etrafına bakınıyor, sanki burada böyle bir şey bulundurmadıklarından emin olmaya çalışıyormuş gibi. "Başkasının evini temizliyormuşsun gibi görünmeni sağlamayacak bir şey aldıktan sonra."

"Çok kaba birisin, biliyor musun?"

"Evet," diyor. "Ve sen de benim karımsın. Bu da rolüne uygun giyinmen gerektiği anlamına geliyor."

Kendimi bir düzine askı ve boy aynasının olduğu bir soyunma odasında buldum.

İlk elbise ipek. Gerçek ipek, teninizde akan su gibi hissettiren türden. İşçi sınıfı parmaklarımla dokunmak bile piyasa değerini yüzde elli düşürüyormuşum gibi hissettiriyor.

İkinci elbisenin kalçama kadar uzanan bir yırtmacı var. Aynanın önünde birkaç kez dönüp, bir "gizli göz" durumunun ne kadar olası olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Cevap: Çok muhtemel.

Üçüncü elbise, beni ateşli bir şirket katili gibi gösteren bir tür blazer-elbise karışımı. Aynada silah ateşliyormuş gibi yapıp, alışveriş görevlisini şaşkına çeviren ve kocamı dişlerini gıcırdattıran pew-pew sesleri çıkarıyorum.

Dördüncüsü elbise kılığına girmiş bir peçete. Başka türlü tarif edilemez. Göğüslerimi mi yoksa kıcımlı mı örteceğime karar vermem gerekiyor ama ikisini birden yapmanın bir yolu yok gibi görünüyor. Tasarım hatası mı? Tasarım özelliği mi? Tahmin edemeyecek kadar kafam karışık.

Bu arada Petyr, prova odasının dışındaki koltukta sanki bir defileyi değerlendiriyormuş gibi yorumlar yapıyor.

"Çok kısa."

"Çok uzun."

"Çok sıkı."

"Çok açık."

Her seferinde gözlerimi deviriyorum. "Evet, anne."

Sonunda uzlaşıyoruz. Dört elbise, beş kalem etek, birkaç kot pantolon, yarım düzine bluz, üç şık pantolon takımı ve çantayı her açtığımda yüzümün kızarmasına yetecek kadar iç çamaşırı alıyorum.

"Biliyor musun," diye belirttim, bana denemem için peçete benzeri bir elbise uzatırken, "evlenmek istemeyen bir adam olarak, karını giydirmeye çok meraklısın."

"Eğer her gün sana bakacaksam, bunun hoş bir görüntü olmasını isterim."

Çok hoş. Gerçek bir Shakespeare bu.

Daha sonra, bu gülünç derecede kısa kokteyl elbisesinin fermuarıyla uğraşırken, "Burada biraz yardıma ihtiyacım var mı?" diye bağıyorum.

Kapı açılıyor.

Alışveriş asistanını bekliyorum. Çok profesyonel, çok kadın bir asistan.

Kocamın yarı çıplak bir şekilde içeri girip kapıyı arkasından kilitlemesini beklemiyorum.

"Dostum!" Genel çıplak halimi işaret ettim. "Kapı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?"

Bakışları sanki satılık olan benmişim gibi üzerimde dolaşiyor. Aniden hava on derece daha sıcak hissettiriyor.

Eğer beni hamile bırakmakla ilgili bir şaka yaparsa yemin ederim tüplerimi bağlatırım.

Ama Petyr şaka yapacak gibi görünmüyor. Ondan koparmayı başardığım her yarım gülümseme, özenli doğaçlama çalışmalarıyla oldu, ama şu anda buna pek yer olduğundan emin değilim. Aslında, hiçbir şeye yer olduğundan da emin değilim. Bu dönen bölme açıkça iki kişi düşünülerek tasarlanmamış.

"Beni gözlerinle yemeyi bırakabilirsin," diyorum. "Bunu asla giymeyeceğim. Bu şekilde giyinip gidecek hiçbir yerim yok!"

Bakışları daha da karanlıklaşıyor. Daha da ateşli, eğer mümkünse. "Sana ne giydirirsem onu giyeceksin."

"Vay canına. Bunu Gloria Steinem'ın önünde söylemelisin. Gerçekten 'Yılın Feminist Müttefiki' ödülünü kazanmalısın."

Esprilerime rağmen ağzım çöl kadar kuru. Petyr'ın bakışlarını vücudumda takip ediyorum, her kıvrımda parlayan altın kahverengi irisleri belirliyor. Bu elbise hiçbir şeyi gizlemiyor ve Petyr bunu hiç umursamıyor gibi görünüyor. Hem de hiç.

Fikrimi değiştirmeden önce bir şey yapıyorum. Biraz cesurca ve biraz aptalca bir şey. Tamam, oldukça aptalca.

Fermuarla uğraşmayı bırakıp elbisenin ayaklarımın dibine çökmesine izin veriyorum.

Petyr'ın göz bebekleri önceden geniştiyse de artık etrafında hiçbir şey kalmadı.

Ayna bana onun gördüğü şeyin görüntüsünü yansıtıyor: Ayaklarımı mahveden topuklu ayakkabılarım ve yarı çıplak ihtişamımla, üzerimde sadece incecik siyah dantel iç çamaşırlarımla.

"Blyat'." Dudaklarını yaladı. "Buraya gel."

Ayaklarım kendiliğinden hareket etmeye başladı. Bir adım, sonra iki adım - aramızdaki tüm mesafe.

Eli enseme kavradığında ne olacağını zaten biliyorum ama yine de içim yanıyor.

Petyr'ın öpücüğü sıvı ateş. Boğazımdan aşağı akıyor, ağzımı yalıyor, bana kaçış yolu bırakmıyor. Kendimi inlerken buluyorum, dışarıdaki alışveriş görevlisini tamamen unutuyorum.

"Arkanı dön," diye emrediyor.

Düşünmeden itaat ediyorum. Nasıl yaptığını bilmiyorum. Belki de o boğuk sesinden kaynaklanıyordur. Petyr konuştuğunda, ona tam olarak istediğini vermemek zor.

Beni duvar aynasına yasladı. Ellerim camın üzerinde duruyor. Nefesimin camı buğulandırıldığını görebiliyorum ama önünde olup biten her şeyi örtmeye yetmiyor.

Sanki Petyr elini külotuma sokuyormuş gibi.

Nefes nefese kaldım. "P-Petyr..."

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Boynumu yalayıp kulak mememi dişlerinin arasına aldı. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok."

Boştaki eli göğsümü avuçluyor. İnce dantel bana pek de iyi gelmiyor. İntemelerimi bastırmaya çalışıyorum ama Petyr'ın ağzı boynumdaki her hassas noktayı ısırmaya devam ediyor ve sessiz kalmak gerçekten zor.

"Bunu yapma," diye homurdandı. "Duymama izin ver."

"D-Dışarıdaki insanlar—"

"Hiçbir şey yapmazlar." Nabız noktama bir çürük emerek daha fazla inleme sesi çıkarıyor. "Kim olduğumu biliyorlar."

Parmakları külotumun içinde daha hızlı hareket etmeye başlıyor. Kendimi hipnotize olmuş hissediyorum. Aynadaki yansımalarımız hiçbir şeyi gizlemiyor.

"Bak." Başımı aşağı bastırdı. "Bak, benim için ne kadar ıslanmışsın."

Utanç verici ama haksız da değil. Bu külot mahvolmuş. Ama Petyr'ın sert parmakları içime kaydıkça, giderek daha az umursadığımı fark ediyorum.

Hiçbir şeyi umursamayacak kadar ileri gittim.

"Petyr," diye soludum, aynadaki müstehcen hareketlere büyülenmiş bir şekilde. "Lütfen—"

"Lütfen ne?"

"Bırak da boşalayım," diye sızlanıyorum.

Kirli sakalı kulağımın kepçesine değiyor. "Birlikte olduğumuz her seferinde boşaldın. Ben mi? Hiç. Sence bu adil mi?"

"Bu senin hatan!"

"Belki de," diye fısıldadı boğazımın kenarını usulca öperken, "sanırım seni bu kadar şımartmayı bırakmanın zamanı geldi, moya zhena."

Karım. Elim koluna gidiyor, tırnaklarım batıyor.

Beni tam uçurumun kenarına getiriyor. Tadını alabiliyorum, kaslarımın o tatlı, tatlı baskıyla kasıldığını hissedebiliyorum. Kalçalarımı çeviriyorum, kendimi eline doğru itiyorum—

"Petir...!"

—ve durur.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Elinin eskiden olduğu yere bakıyorum, artık olmadığı yere.

"Sen şeytansın." Alnımı aynaya yaslayıp acı dolu bir nefes verdim. "Kesinlikle şeytansın."

"Ve sen açgözlüsün." Kirli parmaklarını dudaklarına götürüp temizce yaladı. "Belki bir dahaki sefere."

Bir dahaki sefere ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bilmekten nefret ediyorum.

Petyr bana bir elbise giydiriyor. Fermuarını çekene kadar, ona asla giymeyeceğimi söylediğim kokteyl elbisesi olduğunu fark etmiyorum.

"Pislik," diye mırıldandım.

Sonra bir baktım ki, lanet olası elbise benimmiş. Petyr her şeyin parasını siyah kartını dikkatsizce kaydırarak ödüyor, ne kadar

olduğunu bile sormuyor. Fiyat etiketlerine şöyle bir göz attığımda, küçük bir Avrupa ülkesinin parasını ödediğinden şüpheleniyorum.

"Ee," diyorum arabaya bindiğimizde. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

İçimden, kitapçı demesi için dua ediyorum. Gubarev ailesinin maliyesine bir delik açacaksak, Ali Hazelwood kutu setinin tamamının olmasını tercih ederim.

Petyr bir kez daha tüm umutlarımı ve hayallerimi yerle bir etti. "Rezervasyonumuz var."

"Rezervasyon mu?" Göz kırptım. "Akşam yemeği için mi?"

"Rezervasyonlar genelde böyle olur."

Gözlerimi deviriyorum. "Nerede?"

"Paganini'nin."

Çenem düştü. "Affedersiniz?"

"Bilmiyor musun?"

"Ben... Biliyor muyum?" Gözlerim karpuz kadar büyüyor. "Evet, tabii, duymuş olabilirim. Şehrin en seçkin restoranı."

Petyr sanki ona hava durumunu söylemişim gibi omuz silkti. "Eee?"

"Öyleyse oraya ne halt etmeye gidiyoruz?!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Dürüst olmak gerekirse, simitle aram iyidir. Ya da falafelle. Ya da ekstra acı soslu, güzel, yağlı bir sokak kebabıyla."

"Çok yazık, çünkü Paganini'yi alacaksın." Bana eğlenceli bir bakış attı. "Elbisen için yer olmadığını söylemiştin. Şimdi var."

Aklımda sorular dolaşiyor. "Bu kadar çabuk nasıl rezervasyon yaptırdı?" gibi. Mekan iki yıl önceden dolu.

Ve ayrıca, Neden ben?

"Petyr, hadi." Ellerimi kucağımda kavuşturdum, aniden kendime güvenim sarsıldı. "Ben kot pantolon ve kahve seven bir kıyım. Beni etkilemek için çok az şey yeterli. Güzel bir kahve, iki şeker, biraz krema. Teknik olarak senin karın olduğum için her şeyi yapmana gerek yok."

"Sen benim karımsın," diye düzeltiyor. "Teknik olarak ya da değil, dünya bunu görecek."

"Doğru, ama ben senin karın değilim. Öyleyse bir hamburger yiyebilir miyiz yoksa—?"

"Hayır." Sürücü koltuğundan dönüyor. "Bu gece topuklu ayakkabı ve havyar giyen bir kızsın. Benimle evli olmak böyle bir şey, gösteriş için bile olsa, o yüzden alış. Daha azını alamazsın."

Vücudumda bir sıcaklık dalgası yükseliyor. Sadece dizlerimi her zaman zayıflatan "çünkü ben öyle dedim" tonu yüzünden değil, aynı zamanda temsil ettiğı şey yüzünden.

Hiç kimse bana şarap ve yemek ısmarlamadı, hele ki beni beş yıldızlı bir restorana götürüp "Hak ettiğimden daha azı değil" demedi.

Tuhaf. Doğal değil.

Onun...

Güzel. Aslında hoş sayılır.

Sanırım Paganini'ye gidiyoruz.

PETYR

Paganini'nin önüne varıp anahtarları vale Tony'ye atıyorum. Her zaman yaptığı gibi, anahtarları anında yakalıyor.

"Sizi tekrar görmek güzel, Bay Gubarev," diye selamlıyor.

Ona başımı sallıyorum, sonra Sima için arabanın kapısını açıyorum.

Tam o sırada Marcello merdivenlerin başında beliriyor. "Petyr!" diyor sıcak bir şekilde, beni karşılamak için aşağı inerken. Omzuma bir kez vuruyor, tutuşu sıkı ve dostça. Başka biri bunu deneseydi, elini şömineye koyardım ama bahsettiğimiz Marcello. Aramızda çok eski bir bağ var. "Yemek odama uğramayalı çok uzun zaman oldu."

"Meşguldüm," diye cevap veriyorum.

"Ne zaman değilsin?" diye gür bir kahkaha attı. "Ve bu da hakkında çok şey duyduğum yeni karım olmalı!"

Sima'ya dönüp arabadan indiğini gördüm. Uzattığım elimi tuttu ve bir peri gibi zarif bir şekilde ayağa kalktı, siyah kokteyl elbisesi her yerini sarıyordu. Karamel rengi saçları girişten sızan sıcak ışığı yansıtıyor ve başını selamlarcasına eğerken kirpikleri hafifçe kıvrılıyor.

Bir an kendime bunun manzaranın tadını çıkarmakla ilgili olmadığını hatırlatmam gerekiyor.

Marcello'nun gözleri Sima'yı içine çekiyor. Güzel kadınları takdir etmekten asla çekinmezdi. Karısına ne kadar bağlı olduğunu bildiğim için şanslı; yoksa ona başkalarının gelinlerinden uzak durmasını ısrarla hatırlatmak zorunda kalırdım.

"İncantato," diyor, sanki elini öpecekmiş gibi eğilerek ama akıllıca davranıp dudaklarıyla dokunmayarak. "Söylentilerin doğru olduğunu görüyorum."

"Söylentiler mi?" diye soruyor Sima.

"Bir tanrıça kadar güzelsin."

"Evli, Marcello," diye hatırlatıyorum ona. "Sen de öyle."

"O zaman bu gece mutlu çifte kraliyet muamelesi yapmama ne dersin?" Ellerini bir kez çırttı. "Gel! En sevdiğin masayı hazırladım."

Kolumu Sima'nın koluna geçirip onu kapıdan içeri sokuyorum.

Yemek odasından geçerken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi görünüyor. Kristal avizeler ve freskli tavanlar genellikle bu etkiyi yaratıyor, ama Sima sadece statünün tadını çıkarıyormuş gibi görünmüyor. Aksine, güzelliğin, sanatın tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

Buraya getirdiğim ilk randevum oydu.

"Bu kadar zahmete girmene gerçekten gerek yoktu," diye mırıldandı, büyülenmiş bir şekilde. "Falafel olsa gerçekten iyi olurdu."

"Marcello'nun bunu söylediğini duymasına izin verme. Felç geçirecek."

"Ciddiyim," diye ısrar ediyor. "Bu çok fazla."

"Karım için hiçbir şey fazla değil," diyorum düşünmeden. Sonra Sima'ya baktığımda, yanakları halıyla aynı renkte. "Üstelik düğün

yemeğini atladık. Resepsiyon yok, pasta yok. Bunu telafi etme şeklim olarak düşün."

"Pekala," diye homurdanıyor sonunda. "Ama havyar yiyemeyeceğim. Damağımı hayatın güzel şeylerinden çok fazla zevk almaya alıştırmak istemiyorum."

Bunun sebebi aramızda asılı. Bir son teslim tarihimiz var, o ve ben, ve ikimiz de bunun farkındayız.

Bu düşüncüyü bir kenara bırakıp Marcello'yu masamıza kadar takip ediyorum. "Ta-da!" diyor teatral bir şekilde. "Her zamanki gibi, mekanın en iyi masası senin için ayrılmış."

Bir tarafında restoranın tamamının, diğer tarafında Manhattan'ın manzarasının olduğu bir köşe kabini.

Marcello bize iki menü uzatırken Sima, "Sizin için mi ayrılmış?" diye sordu. "Yani her zaman hazır mı? Aniden acıkırsanız diye mi?"

Kaşımı kaldırıyorum. Sima bunu bir cevap olarak algılayıp kısık sesle ıslık çalıyor. "Vay canına. Belki havyar yerim."

Marcello geri döndüğünde, "Hanımefendiyi duydun," diyorum. "İki porsiyon deniz ürünleri mezesi ve bir şişe en iyi beyaz şarabınız. Günün makarnası ne?"

"Linguine allo scoglio," diyor, parmak uçlarını öperek. "Sudan yeni çıkmış midyelerle."

"Mükemmel."

O gittikten sonra Sima bana merakla baktı. "Az önce bana sipariş mi verdin?"

"Bu bir sorun mu?"

"Emin değilim..." diye itiraf ediyor, kaşları şaşkınlıkla kırıışmış bir şekilde. "Bir erkek bunu yapsa nefret edeceğimi hep düşünürdüm."

"Peki sen yaptın mı?"

Ağzını açıyor ama hemen cevap vermiyor. "Ben..." Boğazını temizliyor, yüzümden başka her yere bakıyor. Yanakları hoş bir kızarıklıkla doluyor. "Sanırım linguini hayranıyım. Bu seferlik cezasız kurtuluyorsun."

"Anlıyorum." Birdenbire, makarna isteyeceğim son şey oldu. "O zaman buna da aldırmaşın."

Sandalyesini çekiyorum. Sanki başına ilk kez böyle bir şey geliyormuş gibi bakıyor. Dün gece ilk kez benim başıma geldiğini itiraf ettiğimi düşünürsek, öyle olduğunu tahmin ediyorum.

İlki. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar aç hissediyorum kendimi.

Tam jestimi kabul edip oturmak üzereyken—

"Petyr." Bir erkek sesi. Marcello'nunki kadar sıcak değildi ama yine de samimiydi. "Seni bu gece burada görmeyi beklemiyordum. Balayında olacağını sanıyordum."

Dönüp kimin konuştuğuna bakıyorum. "Serge." Başımı hafifçe eğerek selamlıyorum. "Görev, yeni evliler için bile."

"Bunu bilmiyor muyum?" Bakışlarını Sima'ya dikti. "Düğünü kaçırdığım için özür dilerim. Dediğin gibi, görev çoğu zaman kişinin takvimini umursamaz."

"O zaman seni karımla tanıştırayım..." Sima, diyecek gibi oluyorum ama kendimi tutuyorum. "... Sammi."

Ama Sima'yı yanımda aradığımda, onu yarı yarıya arkamda gizlenmiş buluyorum. Serge'in fark edeceği kadar açık değil ama benim fark edeceğim kadar.

"Memnuniyetle," diyor, belinde hafifçe eğilerek.

Sima başını sallıyor. "A-Aynen."

"Akşam yemeğinize dönmenize izin vereceğim." İkimize de kibarca gülümsedi. "Gecenizin tadını çıkarın."

Gittiğinde, şüpheli bir yüzle Sima'ya döndüm. "Neydi o?"

"Ne?" diye savunmacı bir tavırla patladı. "Ben insanlarla iyi geçinen biri değilim. Utangaç oluyorum." Kollarını kavuşturdu. "Buna inanmak bu kadar mı zor?"

Evet, düşünüyorum ama söylemiyorum. Bunun yerine, sandalyesini tamamen çekip yerleşmesini bekliyorum.

Serge Markov, Markov Bratva'nın pakhanı. Danilos'la aralarında herhangi bir bağ olduğunu bilmiyorum ama. Sima muhtemelen onun Bratva olmasından korkmuştur.

Çünkü onun ne olduğunu biliyor. Kesinlikle biliyor.

Mezelerimiz geliyor. Sima havyarlı bruschetta'yı ısıyor ve sanki bir saat önce ona reddettiğim orgazmı sonunda yaşıyormuş gibi bir ifade takınıyor. "Aman Tanrım. Bir daha asla burger yemeyeceğim."

Bir dilim levrek karpacıyosunu dudaklarıma götürüp sırtıyorum. "Hâlâ açsanız, sonrasında Burger King'e uğrayabiliriz."

"Asla." Bir istiridye emiyor. Görüntü o kadar iğrenç ki, kendimi tutmak için masa örtüsünü yumruğumla sıkmak zorunda kalıyorum. "Her gün böyle mi yiyorsun?"

"Hayır, her gün değil. Ama Dimitri ve ben her hafta buraya gelirdik."

"Dimitri mi?"

"Kardeşim." Bir sonraki lokma dilimde küle dönüşüyor. "Beni buraya o getirmişti. Şehrin en iyi deniz ürünlerini yaptıklarını söyledi."

Sima'nın yüzü kızarıyor. "Belki o da bize katılabilir, değil mi? Bir gün?"

Benimki suratını asıyor. "Bir haftadır komada. Doktorlar uyanacağından şüphe ediyor."

Sima'nın ağzının taş kesildiğini görüyorum. Gülümsemesi çatlayıp düşüyor. "Ben... Çok üzgünüm," diye kekeliyor, samimi bir sesle. "Ben... Yani, bilmiyordum."

"Bunu yapman için hiçbir sebep yok." Ama var. Çünkü ailen yaptı. "Babamın ölümüne sebep olan kazada oldu. Sanırım Dimitri daha şanslıydı. Ya da koma hakkında ne düşündüğünüze bağlı olarak daha kötüsü."

Sima gerçekten üzgün görünüyor. Nedense, bu sert bir yumruk gibi iniyor.

Ama ardından öfke geliyor. Ona nasıl inanabilirim ki? Emri kendi babası vermiş. Bildiğim kadarıyla, tetiği çeken kendi psikopat kardeşi.

Ama yüzündeki ifade yalan kokmuyor. Ne kadar dikkatli baksam da, kaybolmuyor.

"Koması... geri döndürülemez mi yani?" diye fısıldıyor.

"Kağıt üzerinde yok." İştahım kaçmış bir halde çatalımı bıraktım. "Ama ne kadar uzun süre orada kalırsa, şansı o kadar azalır."

"Özür dilerim." Sima masanın üzerinden uzandı. Narin parmakları parmaklarıma değdi. "Onu gerçekten önemsiyormuşsun gibi görünüyor."

Neden dürüstçe cevap verdiğimi bilmiyorum. "Evet. Çocukluğumuzda çok yakın arkadaştık."

"Onun etrafta olmaması tuhaf olmalı."

"Öyle." Boğazımı temizleyip yumruyu geri itiyorum. "Her zaman yanımdaydı."

"Onu özleyor musun?"

"Evet." Onunla iletişimi kesmek için bir bahane bulmak adına şaraba uzandım. "Sanırım öyle."

"Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Dünyanızın iki büyük parçasını tek bir günde kaybetmek."

"Babamla durum farklıydı." Neden merakını giderdiğimi bilmiyorum. Ama kelimeler sanki hep dışarı çıkmayı bekliyormuş gibi ağızımdan

dökölüyor. "İyi bir liderdi ama pek de iyi bir ebeveyn değildi. Pakhan ayaktaabılarından çıkıp bir ebeveyn olmak için yeterince uzun süre adım atamadı."

"Sert sevgi mi?"

"Zor bir şey."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Şarabını yudumlarken bakışlarını uzaklara diyor. "Ben küçükken babam da sarılmaya pek düşkün değildi."

İşte o zaman bir fırsat görüyorum. "Nasıl biriydi?"

Çatalını düşürdü. "Ha?"

"Baban. Şefkatli biri olmadığını söylemiştin." Hafifçe öne eğilip sohbetin gücünü geri kazandım. "Peki nasıl biri?"

Sima birkaç saniye boyunca sadece gevezelik ediyor, ağzı rastgele sesler arasında açılıp kapanıyor. "Babam, o..." Uzun bir yudum şarap içiyor. Tekrar konuştuğunda sesi aniden çok daha yumuşak geliyor. "On iki yaşındayken bir araba kazasında vefat etti. Annem de."

Yalan söylüyor. Kesin olarak bilmesem bile, hemen anlayabilirdim. Hikâyesi sanki son on yıldır aynanın karşısında kendi kendine anlatmış gibi, ezberlenmiş gibi geliyor. Yüz ifadeleri de tamamen yanlış. Üzüntüye, kedere dair hiçbir belirti yok.

Beni sinirlendirmemesi gerekir ama sinirlendiriyor.

"On iki mi dedin?"

"Bu doğru."

"Yetim kalmak için çok erken bir yaş. Sisteme mi girdin yani?"

Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Büyükannem beni yanına aldı. Bir süre bana baktı, sonra on sekiz yaşına girdiğim yıl öldü. O zamandan beri kendi başımayım."

Yalanlar. Daha fazla yalan.

"Zor olmuştur herhalde."

"Öyleydi." Şaka yollu kadeh kaldırıyormuş gibi kadehini hafifçe kaldırıyor. "Ama hepsi beni buraya getirdi, bu yüzden..."

Can sıkıntısı yüzeyin altında kabarıyor ama onu sıkıca tutuyorum. Bu gece paylaşmayı düşünmüyordum ama paylaştığımda gerçektir. Gerçek parçalarım, henüz kimseye anlatmadığım şeyler.

Ve elbette onun bana kalbini açmasını ve dürüst olmasını beklemiyorum ama ona karşı son derece dürüst olduktan sonra bana saçma sapan şeyler söylenmesi... Çok sinir bozucu.

Ama oynadığımız oyun bu, diye hatırlatıyorum kendime. Yalan ve aldatmaca oyunu. İlk kim kırılırsa onun için bir yarış.

Ve kesinlikle ben olmayacağım.

Kendi kadehimi kaldırıyorum. "Öyleyse bize."

Sima'nın şaşkınlığı hemen bir gülümsemeyle yer değiştiriyor. Bir aktris gülümsemesi - sadece dudaklar, dişsiz. "Bize."

Birbirimizin yalanlarına kadeh kaldırıyoruz.

SIMA

Akşam yemeğinden sonra Petyr beni çatı katına çıkarıyor.

Beni gösterişli bir gökdelene götürüyor. Daha önce hiç böyle bir gökdelene binmemiştim ama hayaller bedava ve dünyayı buradan görmenin nasıl olacağını sık sık merak etmişimdir. Eve, bu eve dönmenin nasıl olacağını.

Meğer düşündüğümden daha da inanılmazmış.

Asansörün kapıları doğrudan çatı katına açılıyor. Ağzım açık kalıyor. "Burada mı yaşıyorsun?"

Gözlerim açık bir şekilde mekana giriyorum. İç mekanlar esasen modern bir şekilde dekore edilmiş, kemiklerine kadar modern. Şık bir deri kanepe, parıldayan bir sehpa ve belirsiz bir şekilde tehditkâr auralara sahip bir sürü soyut resmin yanından geçiyorum.

"Malikanede yaşıyorum," diyor Petyr, sanki aniden aptallaşmışım gibi. "Sen de oradaydın."

"Ama yani, yani, bu da sana mı ait?" Dairenin diğer ucundaki göz alıcı pencereci duvarlara elimi uzattım. "Yani, senin mi?"

"Evet. Bir kül tablası koyabilirsin."

Hakarete uğramalıyım ama dürüst olmak gerekirse, baştan çıkarıcıyım. Gerçekten baştan çıkarıcı. O pençe ayaklı lambalardan tek bir tanesini rehin vererek yıllarca daire kiramı karşılayabilirim.

Mutfakta onun peşinden gidiyorum, hâlâ mekanın temiz çizgilerinin, cilalı zeminlerden yansıyan gömme ışığın sıcak parıltısının tadını çıkarıyorum. Adını telaffuz edemediğim içkilerle dolu cam bir bar var ve havada hafif bir çam kokusu var.

Ve kış karı. Onun kokusu.

Tam o anda beni şaşırtan bir düşünce var: Ferah atmosferi ve aydınlık görünümüyle bu daire, beni getirdiği o mahzen malikaneden çok daha fazla ona benziyor. O ev, koyu renkli ahşap ve kadife örtüleriyle bir mezar gibi.

Ama burası... Ona daha çok yakışıyor. Daha çok kendi seçeceği bir yer gibi. Bir müzeden ziyade, daha çok bir yuva.

"Belki bir kül tablası çalarım," diye karar verdim, elimi içki dolabına sokup pahalı görünen bir şişeyi alırken. "Ve bu. Her neyse."

"Viski." Tek bir hamlede geri çekti. "Ve unuttuysan, seni hamile bırakmaya çalışıyoruz."

Petyr'ın ses tonu heyecanımı söndürüyor. Akşam yemeğinden beri sessiz. Yani her zamankinden daha sessiz. Benimle her konuştuğunda soğuk, sinirli cümleler kuruyor. Malikanede yaptığımız hararetli şakalaşmaların yerini hiçbir şey tutmuyor.

Acaba Serge Markov'la bir ilgisi var mı?

Sırtımda soğuk terler birikti. Serge babamın eski bir arkadaşı. Küçükken sık sık evin etrafında dolaşırdı. Babam bakmıyorken bana gizlice şeker verirdi.

On iki yıl oldu. Beni, özellikle Petyr'ın kolunda, karısı olarak tanıyacak kadar hatırladığından şüpheliyim.

Peki ya beni tanısaydı? Ya Petyr'e akşam yemeğinin ortasında bir mesaj atsaydı? Bu, tavrındaki değişikliği açıklar mıydı?

Hayır. Serge, Petyr'e kim olduğunu söyleseydi, havyar yemene izin vermezdi. Seni arkaya götürür ve bunun yerine sana bir kurşun sıkardı.

Yine de içimdeki huzursuzluğu kovalayamıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, yüreğim ağzımda.

Petyr'in bana attığı soğuk bakış, çölde kar yağdırabilir. "Evet. Neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum. Sadece... farklı görünüyorsun," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Daha sessiz. Akşam yemeğinden beri."

Serge ile tanıştığımızdan beri düşünüyorum ama söylemiyorum.

Petyr'ın gözleri hafifçe kısıldı. Nabzımın hızlandığını hissettim. "Bir sorun yok," dedi.

Kulağa o kadar kesin geliyor ki, daha fazlasını isteyecek cesaretim yok. Bunun yerine, aklıma gelen ilk şeyi pat diye söylüyorum. "Serge'i nereden tanıyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Lanet olsun. Kısa hayatım boyunca hiçbir zaman bir şeyleri ağzımdan kaçırmak benim için iyi sonuçlanmadı, ama belli ki bu dersi henüz öğrenemedim.

"Yani," diye kendimi toparlamaya çalıştım, "restoranda konuştuğun adam. Serge miydi? Sergio falan mıydı?"

"Serge." Pozu biraz olsun rahatlatıyor. "O benim dünyamda biri. Samimi bir iş ilişkimiz var."

"Senin dünya, yani... Bratva dünyası mı?"

"Benim için başka bir dünya yok."

"Tamam. Evet. Elbette."

"Neden soruyorsun?" diyor beni şaşırtarak. "Onu tanıyor musun?"

"Şey, hayır." Yalan söylediğimi anlamaması için Tanrı'ya dua ediyorum. "Sadece hayatını merak ediyorum, hepsi bu."

Beni bir an daha süzdü. Pek memnun görünmüyordu ama nedenini bir türlü anlayamıyordum. Sonra aniden arkasını döndü ve konunun resmen kapandığını hissettim.

Ellerimi kucağımda kavuşturup sırada ne olduğunu merak ediyorum. Eğer bu gece bizim...

Elleri üzerimde geziniyordu. Nefesi tenimde yankılanıyordu. Vücudu bedenime baskı yapıyor, hiçbir kısıtlama olmadan ileri geri hareket ediyor, dolduruyordu...

"İşle ilgili bir şeyle ilgilenmem gerek." Petyr'in sözleri bu yanılsamayı anında paramparça etti. "Geceyi burada geçireceksin."

"Ah," diyorum. "Peki. Beklemeli miyim, yoksa—?"

"Hayır." Ceketini alıp kol düğmelerini takıyor. "Burada kal. Uyu. Ve kaçmaya çalışma."

"Yapmayacaktım," diye mırıldandım.

"Ve fikrini değiştirirsen diye söylüyorum, kapıda bir gardiyan var. Bu yüzden herhangi bir şey denemeden önce iki kere düşünürüm."

İçimden ürpermek geliyor. Ne zamandan beri bu işte ortak olmayı bırakıp tekrar gardiyan ve mahkûm olduk?

Dudaklarımı sıkı bir çizgi haline getirdim. "Doğru. Tabii ki."

Son bir kez buz gibi bir bakış attıktan sonra kapıdan dışarı çıkıyor.

O zaman yalnızım.

Çatı katına bakıyorum. Bıçaklardan iplere, çekmecenin dibine sıkıştırılmış bir deste kaçış parasına kadar her türlü malzeme var.

Gitmek isteseydim, bu geceden daha kolay olamazdı. Kapımda nöbetçi olsun ya da olmasın, artık tanıdık bir bölgedeyim. Sabit telefon hattım var. Jemma'yı arayıp beni almaya gelebilir, kaos yaratmak için duman dedektörünü çalıştırabilir ve fark edilmeden sığılabiliyim. Hatta polisi bile arayabilirim.

Bunların hiçbirini yapmayacağım gerçeği, olması gerekenden daha sert bir şekilde bana çarpıyor.

Ne yapıyorum ben?

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Rehavete kapılmamam gerekiyor. Fırsat pencereyi beklemem gerekiyor -ki, işte geldi!- ve buradan siktir olup gitmem gerekiyor.

Ama Petyr'in teklifi geri çevrilemeyecek kadar tatlı. Ve bunun dışında...

Endişeleniyorum.

Petyr şu anda birçok sorunla uğraşıyor. Babasının ölümü, kardeşinin koması... Listeye "kaçak gelin"i de eklemek ister miyim gerçekten?

Senin ne umurunda?

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Sadece, açıklanamayan bir nedenden ötürü bunu yaptığımı biliyorum.

PETYR

Direksiyonu o kadar sıkı tutuyorum ki, eklem yerlerim beyazlıyor.

Bu tam bir rezalet. Bir sonraki virajı gereğinden fazla sert dönerken deri ellerimin altında gıcırıyor. Lastikler ıslak asfalta itiraz ediyor ama öfkeli korna sesleri peşimi bırakmasa da durmuyorum.

Tanıştığımız andan beri ona yalan söylüyordum. Onu ilk görüşte tanıdığımı, kim olduğunu en başından beri bildiğimi, onunla güç ve intikam için evlendiğimi kendime sakladım.

Bana da yalan söylemesi beni rahatsız etmemeli.

Ve yine de öyle oluyor.

Sola doğru keskin bir dönüş yapıp bir taksinin önünü kesiyorum. Sima'yla bu mesele ne kadar uzarsa, işler o kadar karışıyor. Fark etmemem gereken şeyler fark ediyorum. Küçük şeyler, örneğin düşünürken alt dudağını ısırması veya bana bir kaşık daha yalan söylemeden hemen önce gözlerinin nasıl kaydığını.

Hiçbirini umursamamalıyım. Kim olduğu, kimmiş gibi davrandığı... beni zerre kadar ilgilendirmemeli. Bu oyunun işe yaraması için tek

ihtiyacım olan rahmi ve soyadı. Dürüstlüğü ne anlaşmanın ne de beklentilerimin bir parçasıydı.

Peki neden böyle olmasını istiyorum?

Döngüsel düşünmeye alışkın değilim. Beni deli ediyor. Ben eylem adamıyım, düşünme adamı değil. Önce vur, sonra soru sor. Ama Sima akşam yemeğinde bana yalan söylediğinden beri içimde batan taşı görmezden gelemiyorum.

Bana bir tabak dolusu saçmalık yedirmesinin hiçbir sebebi yoktu.

Ama yaptı. Memnuniyetle, yüzünde bir gülümsemeyle.

Ve bu beni çok sinirlendiriyor.

Bunu düşünmeyi bırak. Gideceğim yerin otoparkına o kadar hızlı giriyorum ki lastik izleri asfaltı yakıyor. Onun dikkatini dağıtmayı bırak. Buna vaktin yok.

O bir koz. Bir piyon. Başka bir şey değil.

Kendime bunu söylerken bile, bedeninin sıcaklığını aklımdan çıkaramıyorum. Teninin sıcaklığı, soyunma odasında onu parmakladığımda dudaklarından dökülen tatlı inlemeler. O zamanlar beni istiyordu; biliyorum istiyordu.

Ama karşılığında onu istememeliydim. Böyle değil. İçimin hemen altında, yüzeyin altında beni yakan bu yakıcı ihtiyaçla değil.

Hastaneye adımımı atar atmaz keskin bir antiseptik kokusu sarıyor beni. Bir de umutsuzluk, her açık kapıdan sızan bir koku.

Sadece birkaç gündür uzaktayım ama Dimitri'nin odasına girdiğimde, onu en son gördüğüm zamanki kadar iyi görünmüyor. Kazadan beri de iyi görünmüyor, bu da önemli bir şey.

Yatağının yanına oturdum. "Merhaba Mitya. Berbat görünüyorsun."

Lakap, tahtaya çivi gibi saplanıyor. Tanıdığım Dimitri buna karşılık sırtır, omzuma vurarak bana "Petya" der ve çok daha kötü

göründüğümü söylerdi.

Ama bu Dimitri hala mezarda.

Gri tenini, çökük yanaklarını görüyorum. Bir haftadır baygın ama şimdiden epey kilo vermiş. Kilosunu korumak için spor yapmaya ve yemeye her zaman önem verirdi. Şimdi ise tüple besleniyor.

Yumruklarımı kucağımda sıkıyorum. Burada olmamalıyım. Bu gece uygulayacağım bir planım var. Ama Sima'yla onun hakkında konuşmak, kardeşimi özlememe neden oldu. İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

Bu bir zayıflık, izin verilemeyecek kadar insani. Ama yine de, ben sadece bir haftadır pakhan'ım. Babam, saltanatı boyunca tüm zayıflıkları, tüm duyguları yok etmeyi öğrendi.

Er ya da geç ben de oraya varacağım.

Yoksa önce ben öldürüleceğim.

"Mikhael tam bir pislik gibi davranıyor." Neden konuştuğumu bile bilmiyorum. Dimitri beni duymuyormuş gibi. "Seninle uğraşmaya cesaret edemezdi. Sen odaya girip tahta çıkışını açıkladığın anda yüzüğü öperdi."

Tahtın bana asla ait olmaması gerektiğinin hatırlatılması midemi bulandırıyor. Büyürken Dimitri'ye hiç kızmadım. O en büyük oğuldu. Hükmetmek onun doğuştan hakkıydı. Benimki ise onun koruyucusu, yanındaki silahlı gölge olmaktı.

Babam en sevdiği oğlunun kim olduğunu açıkça söylediğinde bile, hiçbir zaman bunun için kardeşimi suçlamadım.

"Sorunları çözecek kadar beynin yok Petyr. Bu Dimitri'nin işi. Sen kas gücüsün. Sorun olmaktan çıkana kadar her şeye vuruyorsun."

Ona inandım.

Şimdi, işte buradayım, başıma hiç yapılmamış bir taç takıyorum. Babam muhtemelen mezarında ters dönüyordur.

Özellikle bir geceyi hatırlıyorum. On beş yaşındaydım, babam Dimitri'ye bir silah anlaşmasının ayrıntılarını sorarken çalışma odasında duruyordum. Aptalca bir fikirle araya girmeye çalıştım.

Babam bana dönüp bakmadı bile.

"Beynini yorma Petyr. Kimse onun erimesini istemez."

Beni antrenman yapmam için spor salonuna gönderdi. Çantayı deldiğim için parmak eklemlerim kan içinde oradan çıktım.

Şimdi kardeşimin yanında oturmuş, hareketsiz yüzüne bakıyorum, makineler onun için nefes alıyor. Onu böyle, yarı ölü, yarı diri görünce bir şeyleri kırmak istiyorum. Birini öldür, bir kum torbasının içine tıktırılan kan yerine akan kanı izle.

Eğildim, sesim alçak ama kararlıydı. "Onları öldüreceğim, Mitya. İkisini de. Nikolai, Anatoli... O iki mudakiye sana yaptıklarının bedelini ödeteceğim. Hepimize."

Söz göğsümde sıcaklık yapıyor, öfke hoş ve tanıdık geliyor. Öfkeyle ne yapacağımı biliyorum. Nereye koyacağımı, nasıl kullanacağımı. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Sima'ya karşı herhangi bir yanlış ilgi de buna dahil.

Doğrulup kapıya bakıyorum. Ne hemşire var, ne de güvenlik. Ziyaret saati bile değil ama bir kez bile sorgulanmadan içeri girdim. Bu doğru değil. Danilo'ların başladıkları işi bitirmelerini çok kolaylaştırıyor.

Muhafızları nerede?

Cebimdeki telefonum titredi ve beni bu düşüncelerden uyandırdı. Arayan Lev'di.

"Bir sorun var," diyor, lafı dolandırmadan.

"O zaman düzelt."

"Arayabilirsem seni arar mıydım?"

"Tamam," diye çıkıştım. "Nerede olduğunu söyle."

"Depo."

Soğuk bir önsezi hissi tenime siniyor. Bunun nereye varacağını hiç sevmiyorum. En iyisi gidip kendim göreyim. "Hemen geliyorum."

Anlaşılan o ki, karıma o acil durum hakkında yalan söylememişim.

"Peki ya Lev?"

"Evet?"

"Kardeşimin kapısına yeni muhafızlar yerleştirmeni istiyorum. Gözün her zaman üzerinde olsun. Anladın mı?"

"Hadi bakalım, patron."

Aramayı sonlandırıyorum, telefonu cebime geri koyuyorum ve Dimitri'ye son bir kez bakıyorum.

Hepsine ödeteceğim kardeşim.

SIMA

Petyr'in gitmesine üzülmemeliyim.

Cidden, bende ne sorun var? Biraz nefes almak için mükemmel bir zaman. Düşüncelerimle baş başa kalıp sinsi planlarımı planlayabilirim. Ya da sadece televizyonu açıp beyinsiz bir reality şovla düşüncelerimi beynimden silebilirim.

Ve yine de, onun aynı derecede lüks çatı katı dairesinin lüks yatağına uzanırken, düşüncelerim başka bir yere gitmeyi reddediyor.

Petyr sanki beynimi ele geçirmiş gibi. Doğrudan hipokampüse bir bayrak dikmiş ve onu Bratva kötülük krallığı için ele geçirmiş.

Soyunma odasında olanlara bağlıyorum. O küçük güç oyunundan beri... muhtaç durumdayım. Acı çekiyorum. Feminizmin astral projesini bedenimden dışarı fırlatacak kadar çaresizim.

Onu istiyorum. Hem de çok. Aksini iddia etmenin bir anlamı yok. Vücuduma yaptıklarını, beni nasıl serbest bıraktığını ve düşünmeyi nasıl unutturduğunu istiyorum.

Başka hiç kimse gibi öpüşmüyor ve bunu öpüşme konusunda sıfır deneyimim olduğu için söylemiyorum. Ya da başka bir şey. Karanlık

çöktükten sonra park banklarında öpüşen insanlar gördüm ve her ne yapıyorlarsa, o değildi.

Bacaklarım huzursuzca kıpırdıyor. Ellerinin hatırası, hareketsiz kalmamı imkânsız kılıyor. Bana ne kadar çabuk ulaştığı, son on iki yıldır kaçarken inşa ettiğim her duvarı ne kadar kolay aştığı utanç verici. Tek istediğim, elimi kemerimin altına kaydırıp, beni o aynanın önünde kuru ve çaresiz bıraktığından beri hissettiğim o acı dolu baskıyı hafifletmek.

Ama yapmıyorum. Çünkü bu kötü olurdu. Yıllardır içimde biriken cinsellik ve günahlarımı rahiplere itiraf ettiğime dair belirsiz anılar ("Aileme yalan söyledim, mutfaktan kurabiye çaldım, Brad Pitt'in o yeni filmde çok yakışıklı göründüğünü düşünmüştüm") kafamda, çok karanlık, çok sessiz ve kilitli kapılar ardında olmadıkça fasulyeyi fırlatmamam gerektiğini kazıdı.

Petyr'in geri dönüp beni adını sayıklarken bulması düşüncesi de oldukça caydırıcı.

İşe yaramaz ellerimi iki yanıma düşürdüm. O olmadan çatı katı sessizdi. Hem de çok sessiz. Sadece dışarıdaki şehrin hafif uğultusu, başka hiçbir şey yoktu.

Kendimi, Petyr'ın her an geri dönmesini bekleyen endişeli bir golden retriever gibi kapıya doğru bakarken buluyorum. Kalbimin bu düşünceyle hızlanmasından nefret ediyorum. Dakikaları saymak yerine, tetikte olmam gerekiyor.

Dizlerimi çekip kollarımı onlara doladım. Aramızdaki bu şey... hiçbir şey değil. Sadece kimya, saf ve basit. En iyi ihtimalle fiziksel bir şey. Milyon dolarlık bir amaca giden bir araç.

Bunu hatırlamam lazım.

Çünkü yapmadığım anda kötü şeyler oluyor. Çok fazla şey istemek, çok fazla hayal kurmak ya da on sekiz yıl önce Katolik okulundan Rahibe Margaret'i hayal kırıklığına uğratmak gibi.

Zaten o kadar da yakışıklı değil. Değil mi?

Tamam, yanlış. O kadar çekici. Ve yıllardır ikinci el İkinci Cins kopyamı eskitmeme rağmen, vücudum bu konuda zihnimin fikrini söylemeye pek yanaşmıyor gibi görünüyor. Mantık üst beyinler içindir. Alt beyinler mi? Bambaşka bir kurallar dizisi.

Hala çözmeye çalışıyorum çünkü bakireyim.

Sanırım bu tanım artık tartışmaya açık.

Akşam yemeğimizi düşünüyorum. Pahalı şarap, kristal avizeler. Havyarın tadı hâlâ damağımda, narin ve lezzetli.

Hiç koşmasaydım hayatım böyle mi olurdu diye düşünürken buluyorum kendimi. Çıplak ayak parmaklarım Mısır pamuğundan çarşafların içine kıvrılırken, şehir ışıkları camın üzerinde titrerken, zihnim bu düşünceyle oynuyor.

Petyr, Bratva'lı bir koca olarak hayal ettiğim gibi biri değil. İnsanı sinsice yakalayan o kurnaz tavriyla komik, ilk başta sandığımdan daha zeki. Sert ama olması gerekenden daha adil. Ve bazen de şaşırtıcı derecede nazik.

Ama ben bu dünyada daha önce yaşadım. Bunu romantikleştirmenin doğru olmadığını biliyorum.

Bunu bana bütün ailem öğretti, birbiri ardına gelen üzücü evlilikler.

Bakışlarım karanlık ufuk çizgisine kayıyor. Petyr gibi adamların zirvedeki yerlerini korumak için yaptıkları her şeyi düşünüyorum. Büyünün altında yatanı gördüm: hesaplanmış sessizlikler, karar çoktan verilmişken atılan soğuk bakışlar. Taçtan sızan ve etrafındaki herkese yayılan yalnızlık.

Petyr Gubarev tehlikeli. Öyle olmadığını iddia edemem. Onun diğer tarafını zaten gördüm: istediğini elde etmek için her şeyi yapmaya hazır, acımasız ve kararlı bir lider.

Bütün bunlar onun bir düğüne şantaj yapıp beni kaçırmayla başladı, kahretsin.

Ellerinde her zaman kan olacak. Dokunuşu ne kadar nazik hissettirse de, bu gerçek asla değişmeyecek.

Ve bunu unutmak aptallık olur.

Yine de şimdi anlıyorum. Bratva hayatının cazibesini. Çocuk doğurmak ve yatağı sıcak tutmaktan başka sizden hiçbir şey beklenmeyen, lüksün kucağında bir kupa karısı olmak. Yüzeysel olarak o kadar basit ki, herkes buna kanabilir.

Sadece yüzeyin çatlamaması için dua etmeniz gerekiyor.

Benim deneyimime göre, her zaman çatlıyor.

Keşke her şey farklı olsaydı... Düşüncelerim bir fanteziye kayıyor. Çatlak yüzeylerin olmadığı, altında gizlenen sırların olmadığı bir fantezi. Petyr ile aramızdaki şeyin sadece bir iş anlaşması değil, gerçek bir şey olduğu bir fantezi.

Böyle bir hayattan mutsuz olacağımı pek sanmıyorum.

Lara'nın düğün gününün anısı beni gerçekliğe döndürüyor. Onu gözlerimin önünde görüyorum, koridorda titrek ilk adımını atarken gözyaşlarını tutuyor. Satıldığı, yeminler edildiği anda onu ağlatan yaşlı, zalim adamı görüyorum.

Babamın anneme karşı acımasız kayıtsızlığını hatırlıyorum. Metreslerini onun burnunun dibinde ganimet gibi sergilerdi. Kardeşim Anatoli'nin zavallı karısına, yüceltilmiş bir hizmetçiden başka bir şey değilmiş gibi emirler yağdırdığını hatırlıyorum.

Annem, kız kardeşim, görümcem... hepsinin kafesleri vardı. Onlara ait bir hayat umudu yoktu. Ya ben bunu dilemeye başlarsam? Hepsinin, her birinin anılarına ihanet etmiş olurum.

Hayal gücümü bir kenara atıyorum. Kaçmakta haklıymışım. Ortadan kaybolmakta haklıymışım. Evlilik bir ölüm tuzağıdır; ne daha azı ne

de daha fazlası.

Ve bu işin içine kesinlikle girmeyeceğim.

Yatağa girdiğimde, sonunda biraz uyumaya kararlı bir şekilde, dolabın önünde otuz saniye kadar dikiliyorum. Petyr'in benim için almakta ısrar ettiği yepyeni gardırop, alışveriş poşetlerine düzgünce katlanmış. Seçmediğim bir ipek pijama görüyorum, dokunuşu o kadar yumuşak ki bana ait olamaz.

Mantığım bana öyle olmadığını hatırlatıyor. Buradaki hiçbir şey sana ait değil. Aslında değil.

Bunun beni neden sepetten Petyr'in tişörtlerinden birini almaya ittiğini bilmiyorum ama öyle oluyor.

Kolayca giyiyorum. Yıpranmış pamuklu kumaş, çıplak tenimde tanıdık geliyor, aslında öyle olmamasına rağmen. Petyr'in kıyafetleriyle daha önce sadece bir kez uyudum ama nedense şimdiden alıştım.

Sadece rahat. Hepsi bu.

Yorganın altına girerken kendi kendime bunu söylüyorum. Kesinlikle beni en son kendi kıyafetleriyle gördüğünde gözlerindeki sıcaklığın hatırasıyla ya da yarın sabah bana aynı şekilde bakacağını bilmenin verdiği memnuniyetle hiçbir ilgisi yok.

Ya da kokusunun beni sarması, beni uyutması.

PETYR

Depo yağ ve pas kokuyor. Tanıdık bir koku, hatırlayabildiğim kadarıyla çocukluğumdan beri duyduğum bir koku. Keskin, metalik, her nefeste keskin bir his.

Üst üste yığılmış kasaların üzerine uzun gölgeler düşüren birkaç tepe lambası dışında, ortalık loş. Mikhael, botları betonda yankılanarak, çenesi çatlayacak kadar gergin bir şekilde, merkeze yakın bir yerde volta atıyor. Ivan kollarını kavuşturmuş bir kasaya yaslanıyor. Bakışları, sanki cevapları verecek olan benmişim gibi bana dikilmiş.

Ben geldiğimde Lev yanıma geldi. "Çok şükür buradasın."

Bu, ruh halimi pek iyileştirmede. "Bana durum güncellemesini ver."

İşte o zaman Mikhael volta atmayı bırakıyor. Gözleri kararmış bir şekilde yaklaşır, "Sevkiyat gitti. Bu nasıl bir güncelleme?" diye tükürüyor.

Sırıtıp şaka yaptığını söylemesini bekliyorum. Mikhael, odadakileri okumakta çok kötüdür.

Ama bu gece yüzü hâlâ ciddi. "Gitti," diye tekrarlıyorum.

"Ben de aynısını söyledim."

"Daha doğrusu ortadan kayboldular." Ivan, sesi ifadesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Kamyon, şoför... hiçbir şey yok. Sanki incecik havaya karışmışlar gibi."

Göğsümde sıcaklık yükseliyor, yavaş ve tehlikeli. "Açıkgası, İtalyanlar için silahlardan bahsediyoruz."

"Neden? Bu gece yola çıkacak, bize söylemediğin başka hayati sevkiyatlar var mı?" diye alaycı bir şekilde sordu Mikhael.

Ona doğru kararlı bir adım attım. "Madem kendini bu kadar tuhaf hissediyorsun, bana bunun nasıl olduğunu açıkla."

"Affedersin?"

"Bir kamyon dolusu silah kayıp. Son kontrol ettiğimde, hiçbir şey kendiliğinden kaybolmazdı." Ona sertçe baktım. "Öyleyse bana bunun nasıl olduğunu açıkla."

Gözleri kocaman açıldı. "Bunu bana mı yüklüyorsun?"

"Bunu, yüzüme karşı ukalaca şakalar yapmanın kabul edilebilir olduğunu düşünen herkese söylüyorum." Bakışlarım buz gibi oldu. "Çünkü belli ki işlerini ciddiye almıyorlardı."

Mikhail çenesini sıkıyor. Karşılık vermek istediğini anlayabiliyorum. Lanet olsun, bekliyorum. Şu anda bir kum torbasına ihtiyacım var ve et ve kemikler her zaman cansız deriden çok daha tatmin edici sesler çıkarır.

"Henüz bilmiyoruz."

İkimiz de Ivan'a döndük. "Bilmiyor musun?" diye sordum, sesim tehlikeli bir tondaydı.

"Şoförden haber yoktu," diyor Ivan. "Her zamanki kanallardan hiçbirinde konuşma yoktu. Her şey karardı."

Yumruklarımı sıktım. "Peki ya yem?"

"Dokunulmamış."

Blyat'. Saltanatıma ait en önemli sevkiyat gitti. İşte böyle, kahrolası dünyanın yüzünden silindi gitti.

Tam da şu anda göze alamayacağımız türden bir sorun.

"Bul onu," diye hırladım. "Ne yapman gerektiği veya kaç parmağını kırman gerektiği umurumda değil. O sevkiyatı hedefine ulaştır." Parmak eklemlerimi çıtlattım. Ses çıplak duvarlarda yankılandı. "Ve şoförü bana geri getir."

"Petyr," diye araya girdi Ivan, "belki de yapmalıyız—"

"Hayır!" diye bağırdım ve yumruğumu duvara vurdum. "Cevap istiyorum. Ve burada kimse olup bitenler hakkında hiçbir fikre sahip olmadığı için, doğrudan kaynağa gidiyorum."

"Kendini duyuyor musun?" diye tekrar araya girdi Mikhael. "Bunun sorumlusunun kim olduğunu bilmek istiyor musun? Şu aynaya bir baksana, kuzen?"

Çenem kasılıyor. "Affedersiniz?"

"Aptalı oynama." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, nefesindeki tütün kokusunu alabiliyorum. "Hiç lider gibi davranmıyorsun. Hatta, yarı yarıya bile iyi bir dublör gibi davranmıyorsun. Parlak yeni oyuncağınla evcilik oynamakla çok meşgulsün."

Nefesim kesildi. "Tekrar söyle."

"Kaç kere duyman gerekiyorsa söyleyeceğim." Ellerini havaya kaldırdı. "Sen pipinle düşünüyorsun dostum. Bana sorarsan, amina koyim, çok fena."

Kimsenin sormadığını söylemiyorum. Şimdiye kadar, ailevi sadakatimden dolayı Mikhael'la iyi geçiniyordum. O, merhum amcam Grigoriy'nin oğlu, eski veliaht. Onun yerinde olsam, ben de duvara bok atmaya meyilli olurum. Küstahlığı yüzünden henüz beynine kurşun sıkmamamın tek sebebi bu.

Artık sabrımın kuyusu kurumaya başladı.

Mikhael sessizliğimi yanlış anlıyor. Dudakları ğirkin bir alayla kıvrılıyor. "Kabul et. Kendini kaybediyorsun. Herkes görüyor. Sadece söylemeye çok korkuyorlar."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diyorum. "Yeterince odaklanamadığımı mı?"

"Biliyorum ki değilsin," diye tükürdü. "Lanet olası balayı evresindesin. Gözünü üzerlerinden ayırmadan o kaltak karısına ziyafet çekip yemek yiyorsun..."

Daha ne olduğunu anlamadan yakalarını yumruklarımın arasına alıyorum. "Ona öyle deme," diye hırlıyorum.

Gözlerinden bir korku şimşekleri ğakıyor. Ama hemen toparlanıyor ve yerini kibir alıyor. "Yoksa ne? Birimizi daha mezara mı gömeceksin?"

"Bu sana kalmış," diye homurdandım yüzüne karşı.

İçimden bir ses kuzenimi duvara fırlatmam gerektiğini söylüyor. Dışlerini sıkmalı, ailem olsun ya da olmasın, benimle sınırı aşan herkese ne olacağını hatırlatmalıyım.

Ama aklımdaki ses, "Haklısın," diye fısıldıyor.

Gözümü toptan ayırdım. Günümü Sima'yı şımartarak, alışverişe götürerek, şehrin en pahalı restoranında ona şarap ve yemek ısmarlayarak geçirdim. Evliliğimize gerçekmiş gibi davranıyordum ama değil.

Bir amaca ulaşmak için bir araçtır. Ne eksik, ne fazla.

Ve bunu lanet olası kafatasıma ğakmam gerek.

O benim değil. O gerçek değil. O, düşmanlarıma karşı bir kozdan başka bir şey değil.

Ve zamanı geldiğinde onu kendi ailesini mahvetmek için kullanacağım.

Mikhael'in sırtını duvara yasladım. Önemli olan haklı olup olmadığı değil. Bu küstah veletin, ailem olsun ya da olmasın, kendi yakın çevrem önünde bana saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim.

"Bana meydan mı okumak istiyorsun Mikh? Hadi, buyur. Ama bunu çelik gibi, tam bir erkek gibi yap. Çünkü bana karşı tek sahip olduğun kelimelerse, ilk kelime o lanet dudaklarından çıkmadan her şey biter."

Mikhail'in boğazı düğümleniyor. Cesaretinden kanlar akmaya başlıyor. "Benimle savaşmak istemezsin."

"Hayır, benimle savaşmak istemezsin." Onu duvara daha sert bastırıyorum. Elleri benimkileri tırmalamaya çalışıyor ama benim kadar güçlü değil. Tüm hayatını pakhan'ın kas gücü olmak için geçirmedim. Ben geçirdim. "Çünkü haklısın: Babamın mirasını güvence altına almak için gerekirse, içimizden birini daha mezara gömerim. Şimdi, anladığını söyle."

Dudakları inatçı bir çizgi halini alıyor.

"Anladığını söyle."

"Anlıyorum," diye mırıldandı sonunda.

Ancak o zaman onu bırakıyorum.

Patates çuvalı gibi yere düşüyor. Zarif bir iniş yapmıyor. Bacağı bükülüyor ve ciyaklıyor. "Ah! Seni orospu çocuğu..."

Ivan, Mikhael'in daha sonra pişman olacağı bir şeyler söylemesini engellemek için aramıza girip onu susturuyor.

Ivan, Mikhael'i kaldırırken, "Kamyonu bul," diye emrettim. "Artık bahane yok. O silahları istiyorum, hem de dün."

"Evet, pakhan," diyor Lev kapıdan.

Dramdan otuz adım uzakta durabilecek kadar akıllı olan tek kişinin o olduğuna güvenin.

Dışarı çıkıp arabama geri dönüyorum. Rüzgar yüzümü kırbaçlarken, asıl önemli olanın ne olduğunu kendime hatırlatıyorum: O silahları bulmak, pozisyonumu güvence altına almak ve Mikhael gibi gürültücü yeni yetmelerin hırslarını bastırmak.

Listede Sima'nın ismi yer almıyor.

SIMA

Uyandığımda Petyr yanımda yoktu.

Beynim yetişene kadar biraz zaman geçiyor. Yatağın diğer tarafını yokluyorum ama çarşaflar pürüzsüz. Soğuk, el değmemiş. Hiç geri dönmemiş olmalı.

Bu düşünce­in neden midemde bir düğüm oluşturduğunu bilmiyorum ama oluyor.

Yataktan kalkıp yalınayak oturma odasına doğru yürüdüm. Sonunda onu orada buldum.

Pencerelerin yanında duruyor, güne uygun giyinmiş. Kolları ön kollarına kadar sıvanmış, kaslarının incecik hatları ortaya çıkıyor. Arkasında uzanan ufuk çizgisi, keskin açılar ve gümüş ışıkla, onu dünyanın kralı gibi gösteriyor.

Ama beni cezbeden yüzü. Beni henüz görmedi. Ve kimsenin bakmadığını düşündüğünde -gerçek, savunmasız- yüz ifadesi...

Yorgun. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Bitkin görünüyor, sanki bir haftadır uyumuyormuş gibi.

Ama sonra beni gördü ve büyü bozuldu. "Sima."

Ona rahat, uykulu bir gülümsemeyle bakıp, yeni gelmişim gibi davranıyorum. "Hep bu kadar erken mi kalkarsın?" diye soruyorum mutfak tezgahına yaslanarak. "Yoksa sonunda horladığımı söylediğimde yalan söylemediğimi mi anladın?"

Dudaklarının kenarı titriyor. "Ben erken kalkanlardanım."

"Öyleyse bir sürü solucan yakalamış olmalısın." Masadaki paket servis poşetlerine göz atıp içindekilere bir göz attım. "Kahvaltı sipariş ettin mi?"

"Yumurta ve pastırmalı sandviçler," diyor. "Abartılı bir şey değil."

Sanki işaret almış gibi karnım guruldamaya başladı. Benim standartlarıma göre oldukça gösterişli, diyor sanki.

"Kahveniz," diyor Petyr, kapaklı bir bardağı bana doğru uzatarak. "Biraz krema, iki şeker."

Dudaklarım aralandı. "Nasıl aldığımı nereden bildin?"

"Bahsetmiştin." Sanki önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkti. "Dün."

Ama "hiçbir şey" değil. Evet, bahsettim ama sadece bir kereydi. Lafı dolandırmak için. Şaka gibi. Jemma bile siparişimi düzenli olarak karıştırıyor ve yıllardır yan yana çalışıyoruz. Petyr'ın tercih ettiğim kahve siparişini bir kez duyup beynine yerleştirmesi mi? Bu...

Önemseme.

Benim nelerden hoşlandığımı önemsiyor.

Bu düşünceyi kafamdan atıp yemeğe oturuyorum.

Yumurtalı ve pastırmalı sandviçler nefis görünüyor. Kokusu da nefis. Yatakta kahvaltı gibi değil ama daha önce hiç kimsenin benim için yapmadığı kadar iyi.

Kahvemden minnetle bir yudum alıyorum. Sıcaklık içime işliyor, beni yavaş yavaş hayata döndürüyor. Sabahları bir fincan sıvı üretkenliğim olmadan asla çalışamıyorum.

Petyr karşıma oturuyor. Yemeğine dokunmuyor ama kaynar kahvesi boğazından aşağı taze su gibi akıp gidiyor.

Böyle yemek yemek tuhaf bir şekilde ev ortamı gibi hissettiriyor. Sanki birbirimizi hayatımız boyunca tanıyormuşuz gibi.

Sonra dün geceki yemeği hatırlıyorum. Sonrasında ne kadar sessizleşmişti.

İçimde bir huzursuzluk uyanıyor. "Ee," diyorum, her şeyden çok sessizliği bozmak için.

"Bu yüzden."

"Dün gece gelmedin."

"Acil bir iş durumum vardı."

"Evet. Dedin." Yüzümü bardağımın ağzının arkasına saklıyorum. "Nasıl geçti? Gezegeni mi kurtardın yoksa yarış arabalarıyla uğraşan siz milyaraderlerin boş zamanlarında yaptığı şey neyse onu mu yaptın?"

Kaşları çatıldı. "Lambu'm yarış arabası değil."

"Özür dilerim. Çok uzun, çok düz bir minivan."

Çıkmak için mücadele eden bir gülümseme görüyorum. Ama çok sert mücadele etmemeli, çünkü kısa süre sonra Petyr'in yüzü, birkaç dakika önce olduğu gibi aynı Yorgunluk Grisi tonuna bürünüyor, sadece daha temkinli. "Hiçbir gezegen kurtarılmadı. Ama yapmam gerekeni yaptım."

"Bu çok bilgilendirici."

"Bilgi aradığınızı bilmiyordum."

"Değilim," diye olabildiğince sakın bir şekilde cevapladım. Gerçekten bakmıyor olsam da, benden şüphelenmek için bir sebebi olmaması daha iyi. Bana fazla derinlemesine bakmasına izin vermemeli. "Dün gece hiç uyudun mu acaba diye merak ettim."

Açıklamam onu biraz rahatlatmış gibi görünüyor. "Uyku bir lüks," diye mırıldanıyor, söylediği her şeye aptalca başımı sallamama neden olan o alçak bariton sesiyle.

"Ve burada sürdürdüğünüz hayat kesinlikle bir yoksulun hayatı."

Omuz silkiyor. "Bu hayatta bir lüksü diğeriyle takas etmeyi öğreniyorsun. Gerçekten istediğini elde etmenin tek yolu bu."

"Takas mı?"

"Kurban etmek."

Ve bu neşeli notla kahvaltımıza geri dönüyoruz.

Ama sessizlik içimi kemiriyor. Petyr'dan bir ricam var, hazır başlamışken onu da paramparça edeyim bari. "Burası hoşuma gidiyor," diyorum. "Çatı katı."

Bakışlarını kopardığı sandviçten ayırıyor. "Satılık değil."

"Güven oyu için teşekkürler." Gözlerimi deviriyorum. "Bil diye söylüyorum, iki böbreğimin de olmasını seviyorum. Ve ben çıkarıcı değilim. Paslı kapından kaçış girişimim çoktan gerçekleşmiş olmalı."

Sözlerimi düşünüyor gibi görünüyor. "Hayır, değilsin," diye itiraf ediyor.

"Harika," diye mırıldandım. "Bunu hallettiğimize sevindim."

"Peki, çatı katımla ne yapmak istiyordun?"

Haklısın. Siktir et.

"Hiçbir şey," diyorum, sesim bir oktav fazla yükseliyor.

Petyr ikna olmuş görünmüyor.

"Tamam," diye patladım. "Önemli bir şey değil. Sadece bir süre burada kalabileceğimizi düşünüyordum."

Gözleri bir parça açılıyor. "Burada kal," diye tekrarlıyor.

"Evet. Şehre daha yakın. Derse ve işe gitmem daha kolay. Şoförünüze bir ton para kazandırırdı..."

"HAYIR."

Gözümü kırıştırdım. "Affedersiniz?"

Aniden Petyr'in çenesinin kasıldığını fark ediyorum. "Burada kalmayacağız," diyor soğuk bir sesle. "Ve sen de derse geri dönmeyeceksin. Ne de işe."

Gözlerim kısıldı. "Affedersiniz?"

"Güvenli değil." Ayağa kalkıyor, bardağı avucunda buruşmuş halde. "Sen benim karımsın. Bu da seni hedef haline getiriyor."

"Ben porselen bebek değilim." Ben de ayağa kalktım. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Yıllardır kendimle baş ediyorum, belki bunu kaçırmışsındır."

"İnanın bana, hiç kimse sizin eskiden yaşadığınız o bok çukurunu özlemez."

"Orası benim evimdi," diyorum öfkeyle titreyerek. "O sözde 'bok çukuru' - ilk ve tek gerçek evimdi. Bu yüzden, buna layık değilse kusura bakmayın -" etrafımızı işaret ediyorum. "-ama en azından benimdi."

"Evet. Lanet olası tabutun, sokağındaki kafayı bulmuş uyuşturucu bağımlılarından veya uyuşturucu satıcılarından herhangi biri gelip içine çömelerek seni kovmaya karar verseydi."

"Ama tam da demek istediğim bu Petyr! Yıllarca orada yaşadım ve hallettim. Kapımı tekmelemeye çalışan uyuşturucu bağımlılarıyla hiç karşılaşmadığımı mı sanıyorsun? Penceredeki bir çatlaktan içeri sızmaya çalışan delilerle? Yanımda beyzbol sopasıyla uyudum! Şimdi de işime ve derslerime geri dönmenin ne kadar güvenli olup olmadığı hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Boğazının nasıl çalıştığını izliyorum. Buna karşı çıkmamdan hoşlanmıyor. Çok yazık, çünkü karşı çıkıyorum.

"Sen benim karımsın," dedi tekrar, sanki bir anlamı varmış gibi. Sanki bu beni de onun malı yapıyormuş gibi.

"Öyle olabilir," diye kabul ediyorum. "Ama ben hâlâ kendi kişiliğime sahibim. Ve anlaşmamızın hiçbir yerinde senin için hayatımı süresiz olarak askıya almam gerektiği yazmıyordu."

"Geri mi çekilmek istiyorsun?" Bana doğru tehditkâr bir adım attı. "Konu bu mu?"

"Hayır, Petyr." Ben de bir adım atıp tam ortasında buluştum. Ona dik dik baktım. "Ama özgürlüğümü istiyorum. Taviz vermeye hazırım ama her şeyi kaybetmeye niyetim yok. Yani sen de bunu istiyorsan, sen de taviz vermeyi öğreneceksin."

Burun delikleri bir boğanınki gibi genişliyor. Bir anlığına bir şeye çarpacakmış gibi hissediyorum. Muhtemelen bana.

Ama sonra tezgahın arkasına geri dönüyor.

"Uzlaşma" diye tekrarlıyor.

"Evet." Ses tonumu yumuşatıyorum. Bu konuda haklı olabilirim ama bu, ona daha fazla yük bindirmekten hoşlandığım anlamına gelmiyor. Zaten bu kadar yıpranmışken onu daha da strese sokmaktan. "Finansal olarak bana bakacağını söylemiştin, değil mi?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Elbette."

"O zaman işe geri dönmek zorunda kalmam." Bakışlarını arıyorum, ciddi olduğumu göstermeye çalışıyorum. "Evet, varım" dediğimde ciddiylim. "Ama derslerimi bırakmayacağım."

Bir süre düşünüyor gibi görünüyor. "Hangi dersler?" diye soruyor sonunda.

"İş." Sesimdeki gururu gizleyemiyorum. "Birkacını New York Üniversitesi'nde aldım. Bir diploma değil ama bana ne yapmam

gerektiğini öğretmeye yetiyor."

"Ne için?"

"Düğün planlama ajansım." Bunu Jemma dışında birine ilk kez yüksek sesle söylediğimi fark ettim. "Başkaları için çalışmaktan yoruldum. Kendime ait bir şey kurmak istiyorum."

Bir anlığına yüzünde bir hayranlık ifadesi gördüğümü sanıyorum. Ama sonra kaşları yine çatılıyor. "Neden düğünler?"

"Ne?"

"Onlardan nefret ediyorsun. Yanlış hatırlamıyorsam, evlilik kurumundan bile."

"Yani, evet," diye itiraf ediyorum. "Ama iyi olmak için onu sevmek zorunda değilim. Düğün planlamak duygularla ilgili değil."

"Böylece?"

"Evet. Çoğunlukla pratik şeylerle ilgili. Konukları organize etmek, mekanı kurmak. Etkinlik planlama, sadece çok daha yüksek bir bütçeyle."

Gerçeklik yüz hatlarına yerleşiyor. "Beğeniyorsun çünkü kazançlı."

"Evet," diye cevaplıyorum. "Bundan utanmıyorum."

"Sen de yapmamalısın."

Göz kırpıyorum. Bu konuda benimle aynı fikirde olmasını beklemiyordum. "Doğru," diyorum biraz titrek bir sesle. "Hem zaten iş iştir. Eğer bir işe başlayacaksam, kâr etmesini isterim. İdeal olarak büyük bir kâr."

Sonunda Petyr'in yüz hatları yumuşadı. Tam bir gülümseme değil, bir ateşkes. "Bunu yapabilecek kapasitedesin sanırım."

"Teşekkürler." Birden yanaklarımın kızardığını hissettim. "Bunu bana söyleyen ilk kişisin."

"Çünkü düğünlerden hoşlanmıyorsun?"

Kendimi gülerken buluyorum. "İnanın bana, annemle babam sizin yanınızda olsaydı, siz de düğünlerden nefret ederdim. Evlilikleri tam bir felaketti."

Petyr'in gözleri kısıldı. "Yani kazadan önce mi?"

Bok.

"Evet," diyorum hemen. "Kazadan önce."

"Çoğu yetim, anne babası hakkında böyle bir şey söylemez."

Hayır, kesinlikle yapmazlardı.

Kendimi bakışlarına karşılık vermeye zorluyorum. Petyr'in şüphesi içimde bir delik açıyor, enseme soğuk terler boşalıyor. Avuçlarım terli, boğazım kuru.

"Onları özlüyorum," diye fısıldıyorum sonunda. Sesimde bir kez olsun gerçek duyuyorum. "Bu, mükemmel oldukları anlamına gelmiyor."

Petyr bir an daha beni süzdü. Sanki yalanı anlamaya çalışıyormuş gibi. İstediginde bir tazı gibi. Eğer onun huzurunda sıçmayı bırakmazsam, tüm dünyevi mal varlığımı yazılı olarak Jemma'ya miras bırakmaya başlayabilirim.

Ve yine de, anın aciliyetine rağmen, kendimi gözlerimi kapatırken buluyorum. Ailemi düşünüyorum. Babamın zulmünü, annemin boyun eğişini. Gözlerindeki ışığın nasıl yavaş yavaş söndüğünü, sonunda hiçbir şey kalmadığını. Kızının geleceği için savaşıma isteğinin bile kalmadığını.

Bir kazada ölmemiş olabilirler ama benim için uzun zamandır ölüydüler.

Gözlerimi tekrar açtığımda Petyr'in yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum. Ama her neyse, yeterli olmalı.

"Malikaneye geri dönüyoruz," diyor. "Ama sen derslerine gidebilirsin."

Kalbim bir an duraksadı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Bu kelimeyi sanki ona pahalıya patlayacakmış gibi söylüyor. "Ama her zaman iki adamım yanımda olsun istiyorum."

"Bir," diye karşı çıktım. "Ve kapının dışında kalıyor."

Bana hâlâ onunla tartıştığıma inanamıyormuş gibi bakıyor. Kazanmayı kabul etmeyeceğimi düşünüyor.

Ama yüzündeki bitkinlik derin ve çok geçmeden tekrar başını sallıyor, dudaklarının arasından bir iç çekiş çıkıyor. "Tamam. Bir. Ama silahlı olacak."

"Daha azını beklemezdim."

El sıkışıyoruz. Eli şaşırtıcı derecede sıcak. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Bu benim için dünyalar kadar önemli."

"Biliyorum." Bana tam olarak anlayamadığım bir şekilde bakıyor. "Ve işinle ilgili endişelenmene gerek yok. Zamanı geldiğinde yardım edeceğim."

Gözümü kırıştırdım. "Yapacak mısın?"

"Sözümün eriyim, Sima." Bakışları dizlerimin bağını çözen o yoğun altın rengine bürünüyor. "Sen kendi sözlerine sadık kal, ben de kendi sözümü tutayım."

Dilimde acı bir tat belirliyor. Sözümü tutacağım... Her söylediğim kelimede ona yalan söylerken bunu yapabilir miyim? Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirip sırrımı koruyabilir miyim?

Yapmalısın.

Başka seçeneğiniz yok.

Boğazımdaki yumruyu yutup Petyr'i kapıdan dışarı takip ediyorum.

SIMA

Tesise dönmeden önce mekana bir mola veriyoruz.

"Burada beklemenin bir sakıncası var mı?" diye sordum emniyet kemerimi çözerken.

Petyr'in gözlerinin kısılmasından, aslında umurunda olduğunu hemen anlayabiliyorum.

"Daha çabuk olur," diye ekledim aceleyle. "Aksi takdirde, Jemma'nın koi havuzunda senden su işkencesiyle cevap almaya çalışmayacağına söz veremem."

Kaşlarını kaldırıyor. "Koi havuzu."

"Evet. Bu başlı başına bir şey. Gerçekten de eklediğimiz en kötü özellik."

Sanki kendi düşününden hatırlamaya çalışıyor gibi. Teknik olarak bizimkinden. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, mekanı o kadar uzağa keşfetme zahmetine girmemiş.

"Çabuk ol," diyor, sesinde karanlık bir ton var. Sanki kaçabileceğimi, kaçırılabilceğimi ya da bir boşanma avukatıyla karşılaşabileceğimi düşünüyormuş gibi.

"Emredersiniz, Kaptan." Ona öyle bir selam verdim ki, hiç Petyr gülmedi ve içeri koşturdu.

Mekana adım attığımda, ürkütücü bir sessizlikle karşılaştım. Tuhaf. Genellikle müzik çalardı, bolca Bruno Mars ve Ed Sheeran'ın Elli Tonu'ndan oluşan basit bir düğün çalma listesi.

Ama bugün değil.

Marc'ı resepsiyonda gördüğüm anda nedenini hemen anladım. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Gözüne ne oldu?!"

Marc yüzünü kaldırıp sonunda beni görüyor. "Sammi?" diyor, sesinde şüpheli bir rahatlamaya benzeyen bir tonla. "Sen misin?"

"Elbette benim."

Ama sonra yaklaşıncı neden sormak zorunda kaldığını anlıyorum. Gözü sadece siyah değil, tamamen şişmiş ve kapanmış. Göz çukurunun etrafında çirkin, mor bir çürük beliriyor. Gözlüklerini takmasını imkânsız kılıyor olmalı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Çiçekçinin kamyonuyla kavga mı ettin?"

Gülümsemiyor. Bir tuhaf detay daha. Genelde aptalca şakalarımın bir numaralı hayranıdır. "Önemli değil," diyor hemen.

"Kesinlikle öyle değil!" Kesik dudağındaki kabukları, çenesindeki koyu gölgeyi süzdüm. "Marc, ne oldu?"

Bakışlarıma karşılık vermiyor. "Hiçbir şey," diye tekrarlıyor. "Sadece... bir anlaşmazlık. Bir tedarikçiyle."

"Hangi tedarikçi?" diye sordum inanmayarak. "Düğün işleriyle ilgileniyoruz Marc. Yani, evet, işler yoğunlaşabiliyor ama son kontrol ettiğimde, o lanet mafyayla iş yapmaya başlamamıştık."

Bunun üzerine yüzü bembeyaz kesildi. "Ne istiyorsun Sammi?" dedi, ciddi ciddi kusacakmış gibi görünüyordu. "Bob için buradaysan, onu arayıp—"

"Hayır. Kesinlikle Bob'u görmek istemiyorum." Petyr'a bunun çabuk olacağına söz verdim. Bob, haber vermediğim için yüzüme bağırmaya başlarsa, hava kararmadan çıkamam. Ya da daha kötüsü, Petyr içeri girip Bob'la bizzat ilgilenmeye karar verebilir. "Bunu ben yaptım. İstifamı verdim."

"Ah," diyor Marc, biraz şaşırmış gibi.

"Evet." İçim hüznle doldu. Düğünlerden -veya Bob'dan- hoşlanmayabilirim ama bu işi gerçekten çok sevdim. "Gittikten beş dakika sonra ona verebilir misin? Beni sokaklarda kovalamayacağını bileyim diye."

Çarşafı alıyor. Parmaklarında hafif bir titreme görüyorum. "İki hafta yok, anlıyorum."

"Hayır. Özür dilerim."

Gerçekten üzgünüm. İşimi böyle personel sıkıntısıyla bırakmak hoşuma gitmiyor. Tanrı bilir, etrafta dolaşacak kadar çok kişiyiz. Ama Petyr bir uzlaşmaya vardı ve bu benim yapabileceğim en az şeydi. Derslerim ve zaten bırakacağım iş arasında, dersler her şeyden önemli.

Ancak Marc, beklediğim kadar üzgün görünmüyordu. "Anladım. Hemen halledeceğim. Yani, sen gider gitmez." Bakışları koridorda gezindi. "Uzun süre kalacak mısın, yoksa...?"

"Aman Tanrım." Kollarımı kavuşturdum. "Pasta beklemiyordum ama bu çok soğuk, M-Dog."

"Öyle değil!" Bir dakika kelimeleri geveliyor, sonra yüksek sesle nefes veriyor. "Sadece... İyi olmana sevindim. Ve öngörülebilir gelecekte de iyi olmaya devam edeceğine."

Bana deli diyebilirsiniz ama bu şimdiye kadar aldığım en tuhaf vedaydı. "İyi olduğundan emin misin Marc?" Cevap vermeyince ısrar ediyorum. "Benimle konuşabilirsin. Bir sorun varsa—"

"İsa, zıplayan bir sopanın üzerinde Mesih'in üzerine atlıyor!"

O renkli ünlemin kime ait olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. "Merhaba Jem."

"'Merhaba' mı?" Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi. "İki günlüğüne yeryüzünden siliniyorsun ve geriye sadece 'Merhaba' mı kalıyor?!"

"Yani..." Evlilik yüzüğümü beceriksizce gösterdim. "Bu da bende mi?"

Jemma aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Marc fırsattan istifade sessizce arkaya kayıyor. Cevap almak da cabası.

"Seni kayıp olarak bildirmek üzereydim kızım. Korkunç bir şey olduğunu sandım! Sanki bir mafya ağası tarafından kaçırılmışsın gibi korkunç!"

Gülmeye çalışıyorum ama zoraki çıkıyor. Jemma'nın gerçeğe her zaman fazla yaklaşma gibi bir huyu vardı. "Doğru," diyorum. "Kesinlikle öyle değil."

"Ne oldu?!"

İç çektim. "Uzun hikaye."

"Zamanım var."

Dışarıda beni bekleyen, saatli bir bomba gibi bir mafya ağası var. "Kalamam," diyorum ona. "Ama yakında görüşürüz, söz veriyorum."

Jemma kollarını kavuşturuyor. Ne satıyorsam satayım, daha iyi bir ilan olmadan satın almayacak. "Hâlâ hızlı arama listemde polisler var dostum. Ya içkini dökmeye başlarsın ya da sen gittikten sonra ilk arayacağım kişi onlar olur."

"Hayır!" diyorum, biraz fazla sert bir şekilde. "Öhöm. Yani. Polis olmasın Jem. Lütfen. Her şey... yolunda. Aslında fazlasıyla yolunda."

Ayağı yere vurmaya başlıyor.

"Gerçekten mi! Ben..." Ne yapacağımı bilemeden yeni elbisemin içinde dönüp duruyorum ve Jemma'ya etiketi gösteriyorum. "Artık bir

kocam var. Ve bunun çok ani olduğunu biliyorum ama benimle ilgilenmek istiyor. Maddi olarak yani."

Jemma'nın yüzünde gerçekler belirdi. "Vazgeçmeye geldin."

"Şimdilik, söz veriyorum." İki elini de ellerimin arasına alıyorum. Eğer çıkarıcı numarasına ihtiyacım varsa, kan tazısı arkadaşımı susturmak için, hiçbir şey çok kötü değildir. "Gerçekten iyi durumda, Jem. Balayımız için gidiyoruz ama yeni hayatımıza yerleştikten sonra o... işimi finanse etmek istiyor. İşimizi."

Jemma'nın gözleri kocaman açıldı. "Ah!"

"Evet. Ah."

"Peki, neden bunu daha önce söylemedin?" Bana öyle sıkı sarılıyor ki, omurgamın kırılacağından korkuyorum. "Aferin sana kızım. Damadı tanıdığını bile bilmiyordum. Yemin ederim, bazen burnumun dibinde gifte hayat yaşıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Haha." Terlemeye başladım. "Bunu başarmak... zor olurdu."

"Sonra Marc'ın morluğunu gördüm ve bunun seninle ilgili olduğunu düşündüm."

Kanım donuyor. "Sen mi yaptın?"

"Evet." Boş masaya doğru başını salladı. "Düğünün ertesi sabahı bir adam gelip seni sordu. Kendim görmedim ama güvenilir bir kaynaktan Marc'ı hırpalayanın o olduğunu duydum."

Korku mideme saplandı. "Beni mi sordu?"

"Evet. Ama adını yanlış söylüyordu. O yüzden muhtemelen başka birini aradığını düşündüm."

"Yanlış?"

"Sebze falan."

Hayır. Yanlış yapmıyordu. Büyük ihtimalle çok ama çok doğru yapıyordu.

"Adını duydun mu?" diye soruyorum, şu anda ne kadar korktuğumu belli etmemeye çalışarak.

"Fırsat bulamadım. Ama iri yarıydı. Uzun boylu, geniş, asker tıraşı. Kaşının hemen üstünde bir yara izi. Doğu Avrupalı olabilir mi? Sanki sallanan bir kolye takan iri yapılı bir Rus casusuymuşsun gibi."

Anadolu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Avuçlarımı yüzüme bastırma isteğiyle savaştım. Jemma'nın tarifine bakılırsa, başka biri olamazdı. Petyr'ın yeni gelinine bakmış ve ne kadar tanıdık görüldüğünü fark etmiş olmalı.

Peki ya öyle olsaydı... Petyr'ın de bunu öğrenmesi ne kadar sürerdi?

"Teşekkürler." Zorla gülümsedim. "Gerçekten hemen gitmem gerek Jem, ama..."

"Sakin söyleme." Beni kemiklerimi kıran bir sarılmayla daha kendine çekiyor. "Tanrı'nın işini yapıyorsun. Beni Bob the Blob'un elinden bir an önce kurtar, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım."

Bugün yalan olmayan ilk şeyi söyledim.

"Ve balayından döndüğünde, senin bu gizemli kocan hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Doğru." Sana söyleyebileceğim ama sonra seni öldürmem gerekecek sözler neredeyse boğazımdan çıkıyordu. "Bunu sen yaptın."

Bir şekilde onurlu bir çıkış yapıyorum.

Dışarıda hava bayat, panik damağымda asılı. Petyr'ın arabası yolun diğer tarafında, sadece bir kavşak ötede. Ters yöne gitsem beni

görmez bile. Bir adım önde başlardım. Bir taksi çevirip kaçabilir, yeni tasarımcı kıyafetlerimi kaçamak parası olarak satabilirdim.

Hayır. İçimdeki bir şey beni durduruyor. Kaçamazsın. Bir anlaşma yaptın.

Tamam. İşte bu. Petyr'e birbirimizin ihtiyaçları konusunda dürüst olmamız gerektiğini az önce söyledim. Şimdi gemiyi terk etsem ne kadar zengin olurum ki?

Pek sayılmaz. Bütün para onun, unuttun mu?

Yumruklarımı sıkıyorum. Parasına ihtiyacım var. Hem de çok. Az önce Jemma'ya işimiz üzerinde çalışacağıma söz verdim. Şimdi aday olursam, o para ne olacak?

Ama onun öğrenmesini göze alamam. Buna değmez. Körfezde yüzüstü yüzüyorsan milyoner olmanın ne anlamı var?

Ona gerçeği söyleyebilirsin. Vicdanım neredeyse fısıltı halinde ama yine de duyuyorum. Açık konuş. Ondan sığınma dile.

Bu cazibeden hemen sıyrılıyorum. Petyr bana asla inanmazdı. Danilo'lardan kaçtığıma, onlara sadık olmadığıma. Ona sırrımı söylesem, Hudson Nehri'nin dibinde kendi yatağımı hazırlardım.

Beni asla affetmeyecekti. Hele ki ailemin ona yaptıkları yüzünden. İntikam peşinde koşacaktı ve ben onu bunun için nasıl suçlayabilirdim ki?

Nasıl, babam ve kardeşim ona saldıranlardı?

Hayır. Ona söyleyemem. Söylemeyeceğim. Ağzımı kapalı tutacağım, başımı öne eğeceğim ve başladığım işi bitireceğim.

Peki ya işler ters giderse?

Ayaklarım beni götürebildiği kadar hızlı koşacağım.

SIMA

Köşkün önüne vardığımızda, Kira çoktan kapının yarısına kadar gelmişti. Bizi görür görmez verandada kalakaldı, gözleri Petyr'ın yüzünden kolumu kesen alışveriş poşetlerine kaydı. Bakışları orada kaldı, yavaşça bir sayım yaptı ve güzel dudakları ince, kansız bir çizgiye dönüştü.

"Güzel av," diyor sonunda, gözlerine bile ulaşmaya çalışmayan tatlı bir gülümsemeyle. "Sanırım daha iyi evlenmek daha karlı."

Bir kere göz kırpıyorum. İki kere.

Bu orospu az önce bana yüzüme karşı çıkarcı mı dedi?

Uygun bir cevap veremedi Petyr öne çıktı. "Kira." Sesi alçak ve sertti. Uyarısı açıkça belliydi. "Yeter."

Bitch on the Go en azından irkilme nezaketini gösteriyor.

"Artık o da aileden biri," diye devam ediyor Petyr. "Ona öyle davranmanı bekliyorum."

Kira'nın gözleri bir anlığına açılıyor - belki de şaşkınlıktan ya da fazla ileri gittiğinin farkında olduğundan - sonra başını eğiyor. "Elbette. Özür dilerim. Bunu söylerken kötü bir şey kastetmemiştim."

Yanımdan hızla geçip gidiyor, ama ifadesindeki kızgınlık parıltısını fark etmeden değil. Gözlerimi devirme dürtüsüne direniyorum ama zar zor. Sahte bir özür ancak bu kadar içten olabilirdi.

Petyr başka bir şey söylemiyor. Sadece elini belime koyup beni büyük meşe kapılardan geçiriyor.

Kira'nın silüetinin kiraz kırmızısı Bentley'ine girdiğini ve motorunun mırıldanarak garaj yolunda kaybolduğunu görmek için tam zamanında omzumun üzerinden bir kez baktım.

"Beni gerçekten sevmiyor," diye mırıldandım eşiği geçerken.

"Kişisel algılama," diye yanıtlıyor Petyr, ama o da ondan pek memnun görünmüyor. "Kimseden hoşlanmıyor."

Kararsızca mırıldanıyorum, inanmış gibi yapıyorum. Ama bana attığı bakışı biliyorum. Daha önce de görmüştüm: hazırlık okullarında, çocukların bağış toplama etkinliklerinde, babamın metreslerinin kocaman gülümsediği ve iğneleyici sözlerini iltifat gibi gösterdiği yemek masalarında. Rastgele ateş etmiyordu; kişiseldi. Kira aileden biri olabilir ama beni hâlâ bir yabancı olarak görüyor.

Ama haksız da değil. Çantamı sıkı sıkı tutuyorum, gittiğim her yere yanımda taşıdığım yalanları kendime hatırlatıyorum. Burada kalmaya gelmedim. Petyr'ın karısı olarak değil, Sammi Banks olarak değil. Kesinlikle Kira'nın görünmcesi olarak değil.

Şimdi benden nefret etmeye başlarsa bu gerçekten büyük bir kayıp mıdır?

Yine de, fazladan bir düşmana karşı arkamı kollamak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Petyr'ın dediği gibi olabilir: Kira çevik ama zararsız.

Ama eğer pençeleri olduğu ortaya çıkarsa, bunun tek örneği olmadığını görünce hayal kırıklığına uğrayacak.

Petyr'ın çantaları yukarı taşımasına izin verdim ve tek kelime etmeden onu takip ettim. Kira oyun oynamak istiyorsa, yumuşak

davranarak ailemin yanından sağ çıkamadığımı çok çabuk anlayacaktır. Beni küçümsemesine izin ver.

Herkes her zaman öyle yapmıştır.

Yeni eşyalarımı yerleştirmeyi bitirdikten sonra aşağı iniyorum ve Petyr'ı mutfakta buluyorum. Anya bize akşam yemeği bırakmış: kızarmış tavuk, sotelenmiş sebzeler ve midemi guruldatan o kadar güzel kokan bir çeşit limonlu arpa şehriye.

Mutfağın gayrı resmi köşesine yerleşip aramızda tabaklar bırakıyoruz. Petyr kumandayı alıyor -yani burada kumanda var- ve üzerine konacak bir şey bulana kadar taramaya başlıyor. Spor veya haber bekliyordum ama garip bir şekilde...

"Pompei mi?" diye soruyorum, yediğim en nefis kuşkonmaz parçasını çiğnerken. Anya'nın huysuzluğu hakkında ne dersiniz deyin, o ocağın etrafında nasıl dolaşacağını biliyor. "Bu... neşeli. Ölü insanlarla ilgili belgesellerden hoşlandığını bilmiyordum."

"Değilim." Ekrana dalgın dalgın bakarken yemeye devam ediyor. "Ama tarih büyüleyici. Günümüzden çok daha net."

Kuşkularıma rağmen kendimi kaptırmış buluyorum. Kabul ediyorum, kül bulutlarının, erimiş kayaların ve çığlıklar atarken taşa dönüşmüş bir şehrin yapay yeniden yapılandırmalarının geniş açılı çekimleri var. Gerçekten mutlu anlar.

Ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde ilgi çekici. Sunucunun yatıştırıcı baritonu ve İngiliz aksanıyla ilgili bir şey belki de, ya da Petyr'ın görüntüler akıp giderken nasıl da rahatladığıyla.

Kendimi ekran kadar onu izlerken buluyorum.

"Grafitiler hâlâ orada mı?" diye soruyorum, çenem yarı açık.

"Hımm?" Yine dalgın bir bakış attı. "Ah, o. Evet."

Beş dakika sonra bağımlı oluyorum. Petyr yemeye devam ediyor, ara sıra ekrana pek de hevesli olmadan bakıyor, ama ben? Ben takılıp

kaldım. Tamamen kapıldım. Yirmi dört saatte bir Drag Race sezonunu arka arkaya izlediğimden bile daha kötü.

Konu, geniş açılı çekimlerden şehrin belirli kalıntılarına geçiyor. Sonsuza dek birbirlerine sarılmış bir çifti gösteriyorlar. Küller vücutlarına yapışmış, ana hatları iki bin yıl sonra bile hala görülebiliyor.

"Hayal edebiliyor musun?" diyorum, daha fazla düşünmeden. "Birinin kollarında böyle ölmek?"

Petyr kaşlarını kaldırarak baktı. "Bu hastalıklı bir dilek."

"Sadece söylüyorum." Omuz silkip yemeğimi didikliyordum. "Dünyanın sonu gelecekse, belki de sevdiğin biriyle olmak bunu daha az korkutucu hale getirir."

Hemen cevap vermiyor. Bakışlarını yüzümün yan tarafında yoğun bir şekilde hissedebiliyorum. Ama kendi düşüncelerim çok gürültülü.

Ben böyle bir aşka inanmıyorum bile. Gerçekten inanmıyorum. Gördüğüm örneklerden sonra inanmıyorum. Ailem mi? Zehirli. Lara'nın kocası mı? Damarlarında zalimlik akan, kontrolcü bir ihtiyar. Anatoli ve yengem mi? Tanrı o zavallı kıza yardım etsin.

Bütün ailem sevgiyi her zaman bir alışveriş ya da tasma gibi, özgürleştirici olmaktan çok kısıtlayıcı bir şey olarak gördü.

Peki neden göğsüm bu kadar çok ağrıyor?

Sanki binlerce yıl önce bu iki insanın sahip olduğu şeyi ben de mi istiyorum?

Uzun süre sessiz kalmış olmalıyım ki Petyr'in sesi düşüncelerimi bölüyor. "Bu senin işinle ilgili."

"Ha?" Gözlerimi kırptırdım.

"Özlüyorsun." Bana tam olarak anlayamadığım bir bakış attı. "Vazgeçmenin kolay olmadığını biliyorum. Ama bu senin güvenliğin içindi ve sen doğru olanı yaptın."

Evet. Konuyu tamamen kaçırmamanın bir yolu. "Ah," diyebildim sadece.

"Derslerin hala devam ediyor."

Sıkıca gülümsüyorum. "Doğru. Biliyorum."

Ama her konuda tamamen yanılıyorum. İşim için yas tutmuyorum. Aksine, hayatım için yas tutuyorum. Danilo ailesiyle hiçbir bağı olmayan, adı sanı duyulmamış bir düğün planlayıcısı olduğum temiz, sade hayatım için.

Şimdi Anadolu beni arıyor. Beni bulmaya çalışıyor ve eğer bulursa, ortalık karışacak. Petyr hakkımdaki gerçeği öğrenecek. Düşmanla evlendiğini anlayacak, sonra ne olacak? Güvenliğim konusunda bu kadar endişeleneceğini sanmıyorum. İşe, derse veya herhangi bir yere giderek kendimi ifşa edip etmediğim konusunda.

Ve belki de ekranda gördüğüm o kucaklaşmanın da yasını tutuyorum. Asla tam olarak sahip olamayacağım o içten, sevgi dolu, her şeyi tüketen kucaklaşmanın.

Çünkü öyle bir aşk mı? Yok artık. Olsaydı bile...

Petyr Gubarev kesinlikle bana bunu verecek kişi olmazdı.

Belgeselin geri kalanında sessizce yemek yiyoruz. Jenerik akmaya başladığında Petyr bana dönüyor. "Yukarı gel."

Her şeye rağmen kalbim hâlâ tekliyor. Gözlerinde bir sıcaklık var ama aynı zamanda altında daha yumuşak bir şey de var. Beklenmedik derecede nazik bir şey.

Belki de elimden geldiğince almalıyım. Onun nezaketini, sıcaklığını.

Allah bilir ki bu sonsuza kadar sürmeyecek.

Ben de nefes nefese ayağa kalkıp onu yukarı kata kadar takip ediyorum.

SIMA

Yukarı çıkarken bakışlarımı sürekli Petyr'ın sırtından ayırmıyorum. Gömleğinin yakasından görünen kaslarıyla geniş, sıkı sırtına. Odaklanabildiğim sürece, sinirlerim gözden uzak kalıyor.

Ama yatak odasına vardığımızda perişan haldeyim.

Kapı arkamızdan yavaşça kapanıyor. Aniden hava daha ağır, daha yoğun geliyor. Nabzım kulaklarımda bir davul ritmi gibi atıyor ve tenimin her bir santimi tetikte, beklenti içinde.

İşte bu. Sonunda... O gece.

Panik yapılacak aptalca bir şey. Cidden. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi yaptık, değil mi?

Ama bu değil, diye fısıldıyor içimdeki endişeli taraf. Yirmi dört yıldır bakir olan, istenmeyen DM'ler dışında hiçbir yerde penis görmeyen ve onunla ne yapacağını bilemeyen tarafım.

Teorik olarak mı? Her şey yolunda.

Peki ya pratikte?  zge mişimde pek fazla deneyim yok.

Ya iyi beceremezsem? Ya yanlış tutup yanlışlıkla ışıklı çubuk gibi çatlatırsam? Ya donup kalırsam ve Petyr, tavana bakıp zihninde alışveriş listeleri yazan o soğukkanlı kadınlardan biri olduğumu düşünürse? İt, daha fazla ekmek al, it, portakal suyumuz bitti?

Ya boşaldığımda domuz gibi homurdanırsam ve o da sonsuza dek zevk almazsa?

Neden umursuyorsun ki? Bu zevk meselesi değil. Bu bir iş anlaşması. Evlen, hamile kal, ayrıl. Eğer bu deneyimi beğenmezse, her zaman bir hindi basteri çıkarabilir.

Haklısın. Bu bir bebek sahibi olmakla ilgili. Seksle değil. Ya da, gerçek seksle değil. Rahibe Margaret'in onaylamayacağı amaçlarla yapılan seksle de değil. Bu, yüzde yüz Kilise dostu, üreme odaklı bir hile.

Ama sen istiyorsun. Vücudumda bir sıcaklık hissediyorum. Gerçek seks olmasını istiyorsun. İyi hissettirmesini istiyorsun. Tıpkı şimdiye kadar her şeyin iyi hissettirdiği gibi.

Tam bir aptalım. Petyr'ın beklentileri olmayabilir ama benim? Onun parmaklarının ucuna geldiğim anda buna saf bir işmiş gibi yaklaşmayı bıraktım. Kendime yalan söylemenin bir anlamı yok; istiyorum.

Onu istiyorum.

Ve bu çok korkunç.

"Düşünüyor musun?"

"Ha?" Petyr'in boğuk sesi beni kaos sarmalından çıkarıyor. "Ben...?"

"Düşünüyorum," diye tekrarlıyor. "Bunu yapma."

"Ne? Düşünmüyor musun?" diye soruyorum, istemeden de olsa eğlenerek. "Nazik kadın beynimin aşırı ısınacağından mı endişeleniyorsun?"

"Evet." Aramızdaki mesafeyi tek bir akıcı adımla kapattı. Büyük avuçları kalçalarıma yerleşti. "Öyleyse kapat şunu, yoksa ben senin yerine yaparım."

Beni öpeceğini biliyorum. Bunu biliyorum. Bunu biliyorum.

Ama dudakları benimkilerle buluştuğunda, hâlâ tüm sinirlerim alev alev yanıyor.

Dili erişim için bastırıyor. Sıcak, sert, talepkar. Şüphelerim kelebekler gibi dağılıyor. Kısa süre sonra, hiç düşünecek gücüm kalmıyor.

Geri çekildiğinde, ben çoktan nefes nefese kalmıştım.

"Çok daha iyi," diyor, öpücüklerden yaralanmış ağzımı göz ucuyla izlerken.

Dizlerimin arkası yatağa değene kadar beni geriye doğru yürütüyor. Şilteye düşüyorum, kocaman gözlerimle yukarı bakıyorum, bakışlarım onunkilere takılı. Karanlık ve şişmiş gözbebekleri, hareketlerimi bir an bile takip etmeyi bırakmıyor.

"Hâlâ gergin misin?" diye sormuyor.

"Biraz," diye itiraf ediyorum nefes nefese.

"Sorun değil." Gözleri kararıyor. "Övgülerimi hak etmekten çekinmem."

"Küstah," diye homurdandım kendimi durduramadan.

"Kendine güveniyorum," diye düzeltiyor. Çenemin kıvrımına dokunarak karnımda bir sıcaklık oluşmasına neden oluyor. "Ve yakında çok, çok meşgul olacağım."

Boynumdan aşağı doğru öpmeye başladığında kahkaham bir inlemeye dönüşüyor. Öptüğü her santimde sakalının sürtünmesini hissedebiliyorum. Sert, lezzetli. Ellerim omuzlarını kavırıyor, çaresizce bir dayanak arıyor. Vücudu benimkine karşı çok sıcak ve sağlam bir şey.

Üstümü yavaşça, kasıtlı bir şekilde çıkarıyor, sanki her saniyesini hissetmemi istiyormuş gibi. Ve hissediyorum. Tanrım, hissediyorum.

Sonra bir an geri çekilip bana ateşli gözlerle baktı. "Çok muhteşemsin."

Alışkanlıktan kızarak alaycı bir tavır takındım. "Dalkavuk."

"Ben dalkavukluk yapmam." Kemerime uzandı. "Öyleyse iltifatı ve sana verdiğim diğer her şeyi kabul et, lisichka."

Buna utangaç bir cevap veremedim, beni tekrar öptü. Bu sefer, ben de karşılık verirken içimde hiçbir tereddüt yoktu. Sadece saf bir ihtiyaç ve Petyr'ın beni kendine doğru çekerkenki yavaş, istikrarlı ritmi.

Ben gönüllü olarak gidiyorum.

Petyr vakit kaybetmiyor. Sanki bir hediye paketini açıyormuş gibi kalan kıyafetlerimi soyuyor. Titrediğimde yavaş, nefesimi kestiğinde hızlı.

Ben de alt edilmekten hoşlanmadığım için onun kıyafetlerine de dokunmaya başlıyorum.

Onu en sonunda çıplak gördüğümde nefes almayı unutuyorum.

Gözlerim üzerinde geziniyor: geniş göğüs, heykel gibi karın, tanrılar tarafından oyulmuş gibi görünen V şeklinde bir kesim. Kurumuş ağızla yutkunuyorum, bebeğimin babasının görünüşe göre bir Yunan heykeline benzediği gerçeğini anlamaya çalışıyorum.

Ve sonra bel kısmının altında çok da küçük olmayan bir detay var.

"Aman Tanrım Margaret," diye mırıldandım.

"Neydi o?"

"Hiç bir şey."

Ama şimdi bakışlarımı yakaladı. Ve ağzının köşesinde beliren o küçük, yarım gülümseme, aptalca ve apaçık yanlış bir şey söylememi sağlıyor.

"O kadar büyük değil."

"Daha fazlasını bekliyordum."

"Bunlardan ikisini sığdırabilirim."

Orospu, bir tane bile sığdıramazsın. Mantiğım beni uyandırıyor. Evet, sığması lazım. Bebek istiyorsak, bunun içimde olması lazım. Hem de tam olarak.

Aman Tanrım.

Korkmam gerekir, değil mi?

Kesinlikle onu nefes almak istediğimden daha fazla istememeliyim, değil mi?

...

Lanet olsun. Beni başkası için mahvedecek, değil mi?

Petyr'in karanlık bakışları üzerime dikildi. "Bana böyle bakmaya devam edersen," dedi, eskisinden daha boğuk bir sesle, "bu işi ağırdan alamayacağım."

"Kim dedi ki bunu yapmanı?"

Geri dönüşümüz ikimizi de şaşırtıyor.

"Blyat'." Aniden üzerime atıldı, beni yatağa bastırdı. "Seni uyarmadığımı söyleme, küçük tilki."

Sonra göğüslerimin arasına dalıyor.

Başımı arkaya atıp çarşafı yumrukluyorum.

Petyr'in dili bir meme ucundan diğerine durmaksızın hareket ediyor. Dişlerinin hassas tenimi sardığını, çekiştirdiğini, ısırıldığını ve içimden en utanç verici sesleri çıkardığını hissedebiliyorum.

Bu arada elleri her yerde dolaşıyor. Karnım, kalçalarım, uyluklarım... Ulaşabilirse dokunacak. Dikkatim, ağzının yaptığı harika şeylerle,

parmaklarının iç uyluklarıma bastırıp bacaklarımı zorla açması arasında bölünüyor.

"Aman Tanrım," diye soludum, omuzlarına tutunarak.

Beni becerecek. Sert penisinin bacağımda sürüklendiğini hissettiğimde, bu gerçek birdenbire aklıma geliyor. O beni becerecek...

Sonra Petyr'in başı bacaklarımın arasına giriyor ve ben düşünme yeteneğimi kaybediyorum.

Dili klitorisimde geziniyor. Yavaş, ateşli, çıldırtıcı. Bacaklarımı boynuna doladığımı, homurdandığını duyana kadar fark etmiyorum bile. Sadece titreşim bile beni çıldırtıyor.

"Petyr," diye inledim. "Lütfen."

"Lütfen ne, lisichka?" Bacaklarımın arasını öpmeyi bırakıp konuşmaya başlıyor ve bu bir insan hakları ihlali olmalı. "Sözlerini kullan."

"Boşaltmamı sağla." Utancım pencereden uçup gidiyor. "Lütfen, boşalmam gerek, ben—"

Kendimi daha fazla utandıracak halim yok. Petyr'ın dili bir kez daha üzerime değdiğinde, kelimelerim tanınmaz çığlıklara dönüşüyor.

Açlıktan ölüyormuş gibi beni yiyor. Çıkardığım her sesi tatmak istiyormuş gibi. Bacaklarım titriyor, ellerim saçlarının arasında düğümleniyor, ağzına karşı tüm özdenetimimi kaybediyorum.

Sonra parmağı içime bastırmaya başlıyor.

"Çok muhteşem." Petyr içime girip çıkarken tenime tatlı sözler fısıldıyor. "Bunca yıl, sadece sikilmeyi bekleyerek."

Evet, çığlık atmak istiyorum. Seni bekliyordum.

Doğru olmaması umurumda değil. Şu anda gerçeğe o kadar benziyor ki, ondan ne kadar korkmam gerektiğini unutuyorum.

Sonra hatırlıyorum ve bir şekilde bu her şeyi daha iyi hale getiriyor.

"Durma," diye yalvardım. "Lütfen Tanrım, durma."

Ama Petyr'ın durmaya hiç niyeti yok. İkinci parmağını da ekliyor, beni gözyaşlarına boğan noktaya doğru kıvırıyor. Ağzı klitorisimi emerken ve parmaklarıyla beni becerirken, o kadar yakınım ki tadını alabiliyorum.

Sonra üçüncüyü ekliyor ve beyazı görüyorum.

"Petyr!" Orgazmım sert ve hızlı bir şekilde geldi. Boşalırken adını haykırdım, bacaklarım titredi, kalçalarım utanmadan ağzına doğru sallandı.

Aşağı indiğimde, vücudumu tekrar öpüyordu. Karnımı, göğüslerimi, boynumu. Beni hissizleştirecek şekilde öperken dilinde kendimin tadına bakıyordum.

"İşte bu," diye mırıldandı öpücükler arasında. "Aferin kızım."

Övgüsü doğrudan içime işliyor. "Petyr," diye nefes nefese söylüyorum. "Lütfen—"

"Ne dedim?" Sesi içimde gök gürültüsü gibi yankılandı. "Sözlerini kullan."

"Sik beni." Bu noktada neredeyse yalvarıyorum ama umursamıyorum. "Lütfen, beni sik artık."

Boynumun kıvrımına tıslıyor. Aletinin uyluğuma sürtünmesi.

Daha iyi düşünebilmem için, onu okşamak üzere uzanıyorum.

Petyr'ın kasları etrafımda kilitleniyor. Bir an için yanlış bir şey yaptığımı düşünerek dehşete kapılıyorum. Onu çok sert, çok hızlı yakaladım. "Siktir," diye nefes alıyor.

"Bu kötü mü?" Elimi çekmeye başlıyorum ama Petyr'ın parmakları bileğimi çelik gibi kavıyor.

"Hayır," diye homurdandı. "Değil."

Tekrar okşuyorum. Bir, iki kez, uzunluğunu, kalınlığını hissediyorum. O kadar büyük ki, elimi tam olarak saramıyorum. Gerçekten... mı?

"Sığacak," diye söz veriyor Petyr, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Hepsini alacaksın küçük tilki. Sana nasıl yapılacağını öğreteceğim."

Zihnim bulanıklaşıyor. "Şimdi öğret bana," diye fısıldıyorum.

Petyr bir kere olsun beni yalvartmıyor.

Bacaklarımdan birini omzuna atıyor, sonra ucunu girişime doğru çekiyor. "Çok fazlaysa söyle," diyor sanki bir kural koyuyormuş gibi. "Çok hızlıysa söyle. Herhangi bir yerinde acırsa—"

"Sana anlatacağım," diye fısıldadım. "İyi olacağım, söz veriyorum."

Kahretsin. Nereden çıktı bu?

Geliştirmekte olduğumu düşündüğüm övgü saplantısına kendimi kaptırmadan önce, Petyr kalçalarımı kavradı. "Yapacağını biliyorum," diye mırıldandı, ateşli ve alçak bir sesle.

Sonra bana doğru yaklaşıyor ve düşünceler uzak bir anıya dönüşüyor.

Nefesimi tutuyorum, beni delip geçtiğini hissediyorum. Santim santim, o kadar yavaş ki ağlayabilirim. Bana uyum sağlamam için zaman veriyor, biliyorum ama ne kadar yavaş giderse, aşırı hassas duvarlarıma o kadar çok sürtünüyor. Bunun ne kadar çıldırtıcı olduğunun farkında mı? Ne kadar bunaltıcı hissettirdiğinin?

"Petyr..." diye inliyorum.

Kalçaları yarı yolda durup bana girdi. "Siktir. Cennetteymişsin gibi hissediyorsun."

O zaman beni sik artık!

Ama ağzım kupkuru pamuk gibi. Konuşamıyorum, tutarlı bir cümle kuramıyorum. Tek yapabildiğim, kaslarım, terlerim ve koyu, koyu

gözlerimle Petyr'e bulanık bir şekilde bakmak ve hazzın içimde yayıldığını hissetmek.

"Daha fazlasını," diye yalvarıyorum.

Petyr'in gözbebekleri irislerinin cilalı altın rengini kemiriyor.

Bana iki kere sordurmuyor.

Yüzümün iki yanına yaslanarak üzerime eğildi. Ellerinden biri yavaşça bükülmüş uyluğuma doğru kayd ve onu araladı. Bu kadar geniş, bu kadar dolgun olabileceğim aklımın ucundan bile geçmemiştir.

Sonunda içime tamamen girdiğinde, bunun ne kadar az acıttığını, hatta hiç acıtmadığını fark edip şaşkına dönüyorum.

"Geri çekilmek için son şansın, lisichka." Bu kelimeleri sanki ona pahalıya patlayacakmış gibi söylüyor.

Anlıyorum. Çünkü eğer hemen şimdi durursa, ben de ölebilirim.

Ama ben kelimeleri kullanamıyorum, bu yüzden ona kelimeleri gösteriyorum.

Kalçalarımı bir, iki kez çeviriyorum. Üçüncü seferde Petyr'in gözleri simsiyah oluyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Uzman değilim ama sanırım onu yıkan şey bu.

İçimde hareket etmeye başlıyor. Bu sefer hareketleri eskisinden çok daha az ölçülü.

Sonuna kadar dışarı çıkıyor, sonra neredeyse içeri çarpıyor. Kaç kere olduğunu sayamıyorum. Canım pahasına tutunmakla, omzuna inlemekle o kadar meşgulüm ki, o da sevişmeyi bırakıp beni ciddi ciddi sikmeye başlıyor.

"Petyr," diye nefes nefese söyledim, bana doğru hızla ilerlerken sırtını kavradım. Daha sert, daha hızlı, daha derin. "Durma. Tanrım,

durma."

"Bunu beğendin mi?" Kalçaları hızlandı. "Böyle sikilmek mi? Sikimin içinde olması mı?"

"Evet!" diye soludum, inkar edemeyecek kadar ileri gitmiştim. Her sinir ucum içeriden aydınlanıyormuş gibi hissediyordum. "Evet, evet —"

Dudakları kulağımın kepçesine değiyor. "Öyleyse yalvar."

Ve ben de öyle yapıyorum. Çünkü onun altında tekrar parçalanmak için her şeyi yaparım.

Bu yüzden yalvarıyorum. Ona beni becermesi için yalvarıyorum, beni tekrar iyi hissettirmesi için. Düşmanıma içime boşalması için yalvarıyorum, bebeğini içime koysun, beni kendisinin yapsın.

Ve onun penisinin etrafında boşaldığımda, boğuk bir hıçkırıkla sığıtıldığında, hemen ardından parçalandığını hissedebiliyorum.

Boynuma doğru iniyor. Emin değilim ama adıma benziyor. Gerçek adıma.

Bunda beni daha yüksek sesle inleten bir şey var.

İçimde sıcak sperminin dökülüşünü hissediyorum. Böyle bir şeyin güzel hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim ama siktir et, bakire ne anlar ki?

Bacaklarımı ona daha sıkı sarıyorum, hepsini içime çekiyorum. Orada tutuyorum, sanki tek bir damlasını dökmek günah olacakmış gibi.

Eğer bebeği düşünüyor olsaydım bu mantıklı olurdu.

Ama tek düşünebildiğim onu ne kadar çok tekrar istediğim.

Ve yakında, olacak. Çok geçmeden Petyr içimde kaya gibi sertleşerek tekrar hareket etmeye başlıyor. "Siktir," diye homurdanıyor. "Sima..."

Kaç kere boşaldığımı sayamıyorum. Kaç kere boşalıyor, beni ağzıma kadar dolduruyor, beni deli ediyor.

Başkaları için mahvolduğumu rahatlıkla söyleyebilirim.

PETYR

Bana karşı yumuşak. Sıcak. Nefes alış verişi yavaş ve düzenli. Sanki derin bir rüyanın içindeymiş gibi, çıkmak istemiyor. Elim saçlarını okşamak için hareket ediyor ama kendimi zamanında durduruyorum.

Onu uyandırma riskine girmemeliyim. Geri çekilmeli, ona alan tanımalıyım.

Daha da önemlisi, kendime ondan biraz alan tanımalıyım.

Seks ne kadar iyi olursa olsun, aramızdaki tüm bu mesele bir iş anlaşması. Bunu kafama kazımam, tam olarak neden burada olduğumuzu hatırlamam gerek.

Babamın istekleri.

Bir düğün.

Bir mirasçı.

Bu gece tek yapmam gereken onu doyurmaktı ve bunu yaptım. Defalarca. Kolumu beline dolamış, parmağımı karnına dayamış, uykusunda nefesinin düzene girmesini izlerken böyle kalmak - anlaşmamızın bir parçası değil. Burnumu saçlarına gömüp, üzerine

sinmiş hafif şampuan kokusunu içime çekmek de öyle. Çok tatlı, çok temiz. Böyle bir kokunun burada, benim gibi bir adamla yeri yok.

Sima aniden uykusunda kıpırdanıp bana doğru bastırdı. Bilinçsizce bir hareketi ama yine de yumruğumu sıkıp açmama neden oldu.

Sıcaklığımın derinliklerine gömülüyor. Çenemdeki bir kas seğiriyor.

Buna alışkın değilim. Seks bittikten sonra etrafta dolaşmak hiç tarzım olmadı. Temizlenirim, giyinirim, çıkarım. Kalmam.

Ama burası benim yatak odam, bu yüzden işe yaramayacak.

Bir kanepen var. Birkaç misafir yatak odan da var. Git orada uyu.

Ama ben kıpırdamıyorum.

Çıplak kalçasının kıvrımını parmak uçlarımla takip ediyorum. Yavaş, hafif, onu uyandıramayacak kadar hafif. Bu haliyle muhteşem, tamamen çıplak teni ve sikilmiş yumuşaklığıyla, bacaklarının arasında hâlâ kaygan.

Bana ait.

Bu düşünce, kaburgalara saplanan bir bıçak kadar keskin bir şekilde, davetsizce gelir.

Sen bundan daha iyisini biliyorsun. İçimdeki pakhan'ın karanlık, sert sesi adamla savaşıyor. O bir amaca ulaşmak için bir araç. Sen de onun için öylesin.

Ama ona baktığımda o sahiplenme duygusu kaybolmuyor.

Sırlarla dolu, küçük tilkim. Öyle olduğunu biliyorum. Hatta ben de öyleyim. Ama onun kirli küçük sırlarını, kim olduğu gerçeğini gömmek için yığıldığı yalanları biliyorum. Hiçbir fikri olmayan o. Bunu en başından beri biliyordum, onu kullanıyordum.

Suçluluk duygusunu bir sinek gibi kovaladım.

Sima yastığına inliyor. Tekrar kıpırdanıp çarşafın üzerinden kaymasına izin veriyor. Gözlerimi kalçasının yuvarlak kıvrımında, belinin mükemmel çukurunda gezdiriyorum. Kremi teninde, ay ışığında süt gibi parlıyor.

Anlaşmalardan bahsetmek kolay. Babamın vasiyeti mürekkep ve kağıttan, siyah üzerine beyaz, yorumuyla apaçık ortada. Ama bu... bu etten ve kemikten. O etten ve kemikten. Ve onu bu şekilde görmeme izin verdiğimde, aniden hayatta kalmayı düşünmeyi bırakıyorum.

Onun en tehlikeli yanı da bu: Beni unutturabilme gücü.

Odayı bir vızıltı dolduruyor. Telefonum komodinin üzerinde, şarja takılı. Aramayı görmezden gelmek istiyorum; saat daha sabahın 4'ü bile değil. Kim olursa olsun, sabaha kadar bekleyebilir.

Ama içimdeki pakhan peşimi bırakmıyor.

Sima'yı uyandırmamaya dikkat ederek uzanıp telefonu kulağıma götürüyorum.

Lev öksürmeden önce bir statik sesi duyuluyor. Sesi gergin ve telaşlı. "Bir sorunumuz var."

"Elbette öyle," diye mırıldandım yataktan bacaklarımı sallarken. Zeminin soğuğu, Sima'nın bedeninin benimkine değen son sıcaklığını da alıp götürüyor.

"Sürücüyü bulmuşlar," diyor Lev. "Ama sevkiyat gitmiş dostum. Silahlar, fişekler, hepsi."

İçim sıkışıyor. "Gitti."

"Gitti," diye onayladı Lev. "Hiçbir iz yok. Sanki biliyorlarmış gibi Petyr."

Sadece Sima için bile olsa, bir duvarı yumruklama dürtüsüne karşı koyuyorum. "Hemen geliyorum."

Lev tereddüt ediyor. Hoşuma gitmeyecek başka kelimeler söylemeden önce yaptığı o kahrolası duraklama yüzünden, o söylemeden önce kapatıyorum telefonu. Her neyse, ben gelene kadar bekleyebilir.

Pantolonumu ve gömleğimi, ardından ceketimi giyip, Sima uyanmasın diye çıplak ayakla odanın içinde yürüyorum. Bu düşüncelilik değil, pratiklik. Uyanırsa, soruları olacak. Cevaplamak istemeyeceğim sorular.

Yatağında olsun ya da olmasın, o hâlâ bir Danilo.

Ve Danilolar ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyi.

Tamamen giyindiğimde, bir kez daha ona döndüm. Sanki uykusunda beni aramış gibi, bıraktığım yerde kıvrılmış yatıyordu. Eli, az önce elimin olduğu yerde duruyordu.

Görüntü kıymık gibi yapışıyor.

Lev'in sözleri netti. Bu acil bir durum. Hemen oraya gidip bununla ilgilenmeliyim. Ama burada kalma isteği tahmin ettiğimden daha güçlü.

Telefonu bırakırsam yatağa geri kayabilirim. Sima'yı bir öpücükle uyandır. Uykulu yumuşak ağzının benim için açılmasını, sıcak vücudunun benimkini sarmasını hisset, ta ki eskisi gibi inleyene kadar. Tek bir hamleyle içine geri kayabilirim. Bahse girerim ki hala az öncekinden ıslaktır, doğru yerlerde yapış yapıştır. Onu daha da yapış yapış hale getirebilirim. Ağzıma inerken etrafımda kasıldığını hisset, sikimde boşalmasını sağla. Lev'in çağrısının ağırlığını, o kapının dışında beni bekleyen sorumlulukları bana unutturana kadar onunla seviş. Bana pakhan olduğumu unutturana kadar.

Ama bunu asla unutamam. Uzun süre unutamam.

Depoya vardığımda, Sima'nın uyuyan silüetini hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyorum. Çıplak ten, sıcak vücut, dün gece onu mahvettikten sonra bana attığı o hayranlık dolu bakış. Burada, o soğuk, çiş ve işkence kokusunun altında olmak isteyeceğim son şey.

Adamlar çoktan oradaydı. Lev kenarda, alçak sesle Mikhael'le konuşuyordu. Bu sefer Ivan yoktu, kamyonu güvenli bir şekilde varış noktasına götürmekle görevlendirdiğimi hatırladığım bir grup orta rütbeli asker vardı.

Şoför odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlanmış, sanki altına işeyecekmiş gibi görünüyor. Pantolonundaki koyu lekeye bakılırsa, yine öyle.

Önünde çömeldim. "Konuş."

Şoför güçlükle yutkundu. "Ye-yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum!"

"Yanlış cevap."

Yumruğum yüzüne indi. Kemiklerin çıtırtısı havada keskin bir şekilde yankılandı.

Sandalye tekrar doğrulmadan önce sendeledi. Adamın tuttuğu kalan idrar artık ona tutunmuyordu.

Keskin amonyak kokusunu duymazdan gelip yakasından tuttum. "Tek bir işin vardı. Tek bir. Ve şimdi tüm sevkiyat gitti."

"B-bilmiyorum"

"Kaçtın," diye hırladım. "Yani bir şeyler biliyorsun."

"Ç-çaldılar!" diye patlıyor sonunda. "Yemin ederim gerçek!"

Dikkatimi çeken şu oldu. "Kim?"

"Bilmiyorum!" Küçük bir çocuk gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyor. "Tam da işemek için duruyordum, sonra arkamdaki farların tekrar yandığını gördüm. İçeride biri vardı."

Ona dik dik baktım. "Anahtarları kontakta unutmuşsun." Bu bir soru değildi.

"Ö-özür dilerim," diye boğuk bir sesle söylendi. "Düşünemedim ki—"

"Hayır." Silahımı çıkardım. "Yapmadın."

Sonra gözlerinin arasına bir kurşun sıktım.

Sandalye geriye doğru devrilip sertçe yere çarpıyor. Şoförün cansız gözleri hiçliğe doğru bakmaya devam ediyor.

Mikhael önce konuşuyor. "Lanet olası bir aptalı göreve getirirsen olacağı budur," diye alaycı bir şekilde sırtıyor, sadece benim ve Lev'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Şoförün cesedine tükürüyor. "Bir zafer daha kazandın, dostum. Sanırım 'uğraşıp öğrenme' işini tam anlamıyla ciddiye almışsın, ha?"

"Dikkatli ol," diye cesaretlendiriyorum.

Geri çekilmek yerine bana şöyle bir baktı. "Aman Tanrım. Buraya gelmeden önce duş alabilirdin. Am kokuyorsun, pakhan."

Sabrim tükeniyor.

Birkaç saniye içinde Mikhael'i duvara yasladım, silahım boğazının boşluğuna saplanmıştı.

"Vay canına," diyor. "Dur bakalım, hadi ama! Ben sadece—"

"Şaka mı?" diye daha sert bastırdım. Ateşlediğim kurşundan dolayı metal hâlâ sıcaktı; Mikhael yüzündeki ifadeyi gizleyemiyordu. "Hadi. Şu şakayı bitir. Hepimiz espriyi bekliyoruz."

Mikhael'in şakağında ter damlaları belirdi. "Yapamazsın," diye patladı. "Ben senin kuzenimim."

"Ve Ivan burada değil," diye homurdandım. "Peki beni kim durduracak?"

Mikhael'in boğazının silahıma sürtünerek sallanmasını izliyorum. Etrafına bakınıyor ama kimse ona yardım etmek için parmağını bile kıpırdatabilecek gibi görünmüyor. "Ö-özür dilerim," diye kekeliyor. "Yanlış konuştum."

"Neydi o?"

"Özür dilerim!" diye bağıyor. Titrek sesi duvarlarda yankılanıyor. "Özür dilerim, pakhan."

Alaycı bir tavırla onu bıraktım. "Defol git. Hemen."

Hayatında ilk defa itaat ediyor.

Mikhael. Babası benden büyük olmasına rağmen benden küçük. Grigoriy Amca Danilolar tarafından öldürüldüğünde, babam onu yanına aldı. Onu bizimle büyüttü. Ona bir sonraki lideri olarak Dimitri'ye saygı duymayı öğretti.

Ama ona bana saygı duymayı hiç öğretmedi.

Bu da demek oluyor ki bu dersi ona kendim öğretmem gerekecek.

Sesimi yükseltiyorum. "İşte—" yerdeki cesedi işaret ediyorum. "—bana mal olduğunda olacak olan bu. Ve işte bu," diyorum tekrar, Mikhael'in boğazına kazınmış silah ağzı izini işaret ederek, "bana saygısızlık ettiğinde olacak olan bu. Şimdi git ve lanet olası sevkiyatımı bul, yoksa o sandalyeye işeyen bir sonraki kişi senden biri olacak."

Kimse tek kelime etmiyor. Güzel.

"Görevden alındı."

Herkes dışarı çıkmaya başlar. Geride sadece Lev kalır.

Baş başa kaldığımızda duvara yaslanıyorum. "Siktiğim Mikh."

"Evet," diye onayladı. "Siktiğimin Mikh'i."

"O mudak bana beynine kurşun sıkıracak."

"Bunun için çok çalışıyor." Lev kaşlarını çatdı. "Seni neden kokluyordu?" Bakışlarım onu susturdu. "Boş ver."

Her şeye rağmen Mikhael'in sözlerini aklımdan çıkaramıyorum. Bir süredir beni dikkatsiz olmakla, Bratva'mızın çıkarlarını gözetmemekle suçluyor.

Gönderinin kaybolduğu gün ben Sima'nın yanındaydım.

Bu gece Sima'yla birlikteydim.

İster beğeneyim ister beğenmeyeyim, adamın haklı olduğu bir nokta var.

Sima'nın beni bitiş çizgisinden uzaklaştırmasına izin veremem. Bir varis bulmak önemli, ama adamlarım bana karşı ayaklanmadan hemen önce onu hamile bırakırsam, bunun bana ne faydası olacak?

Mirasçılar yarının oyunu. Bu mu? Kayıp sevkiyatımız, İtalyanlarla ittifakı güvence altına almak, Danilos'u savuşturmak mı? Bugünün oyunu bu.

Ve ben onu kaybetmiyorum. Hiçbir şey için, hiç kimse için değil.

Elbette Nikolai Danilo'nun lanet olası kızı için değil.

SIMA

Ertesi gün kızarmaktan kendimi alamıyorum.

Sakin olmak istiyorum. Bu konuda dünyalı ol. Evet, dün gece ailemin yeminli düşmanı olan bir yabancı dünyamı sarstı. Ne olmuş yani?

Meğerse bir sürü "ne" varmış. Hain suratımın beni ele vermesi gibi. Beynim dün geceyi utanmaz bir özet gibi tekrar tekrar oynatmaya karar verdiğinde, tenim bir sıcak tabak gibi ısınıyor. Ve görüntüler yanıp sönmeye devam ettiği için, trafik ışığı yanaklarım da öyle.

Aynada karışıklıklarımı çözüyorum ve kendimi balodan sonraki aptal bir genç gibi tekrar tekrar gülümserken yakalıyorum.

Öf. Bu çok saçma. Dokuz yaşında değilim. Adını bir deftere karalamıyorum. İkimizin de çıkarına olan bir anlaşma sayesinde var olan bir evlilikte yetişkin bir kadını.

İşte bu kadar. Hepsi bu.

Yine de aklım dönüp duruyor. Gün için giyinirken bile, onu bir daha ne zaman göreceğimi ve gördüğümde onu ne kadar çabuk yalnız bırakabileceğimi düşünmeden edemiyorum.

İşte tam da bu yüzden kendime gelmem gerekiyor.

Yemek salonunda kahvemi karıştırırken, Petyr'ın ellerini kalçalarımnda, ağzını boğazımda hayal etmediğimi sanıyorum. Bir yudum alıyorum, dilimi yakıyorum, içimden küfür ediyorum ve sanki teninin ne kadar sıcak olduğunu bana hatırlatmaktan bizzat sorumluymuş gibi fincana bakıyorum.

Yanımda Anya yargılayıcı bir bakışla şöminenin tozunu temizliyor.

Bu kesinlikle planın bir parçası değildi. Ve sadece yaşlı bir Rus hizmetçinin kötü bakışlarına maruz kalmaktan bahsetmiyorum. Onunla evlen, hayatta kal, defol git - plan buydu. Ona tırmanmak değil, ona tırmanmayı düşünmek, kahvaltı masasında ıslanıp bir daha ne zaman ona tırmanabileceğini merak etmek.

Ve sonra içimdeyken bana attığı o bakış vardı. Kontrolü tamamen kırıldığı ve ilk kez içimi doldurduğunu hissettiğim o an. Bana sadece bir amaç için araçmışım gibi bakmadığına yemin edebilirdim. Bana şöyle bakıyordu...

Sanki önemliymişim gibi.

Bu düşünce rahatsız edici bir şekilde zihnimin bir köşesinde yer alıyor. Bardağımı lavaboya koyup beynimi onunla durulamak için elimden geleni yapıyorum.

Anya arkamdan boğazını temizliyor.

Tamam. Temizlik yapılmasına izin verilmiyor.

Evden çıkıp kendime bugün derslerime odaklanacağımı söylüyorum. Geleceğime. Petyr hariç her şeye.

Yaklaşık üç dakika dayanabiliyorum.

Bugün beni derse götüren adamın adı Lukaymış. Bunu biliyorum çünkü gözlerini kararlılıkla yola dikip ses tellerini kilitleyene kadar ondan öğrenebildiğim tek şey bu. Duvar gibi sıcacık, bu da aklımı başka şeylerden uzak tutmama pek yardımcı olmuyor. İçten bir sohbet etmeyi ummuyordum ama belki hava durumu hakkında güzel bir sohbet edebilirdik.

Kampüse vardığımızda arabadan inip beni takip ediyor, birkaç adım geride kalıyor. Varlığının ağırlığı ensemden bir ürperti yaratıyor. Kendimi onu görmezden gelip devam etmeye zorluyorum. Bu da Petyr ile olan anlaşmamın bir parçası. Gerçi çok daha az hoş bir kısmı...

Hayır! Kötü Sima. Ağaçlara tırmanmayı düşünmeyi bırak.

Sınıfa doğru beni takip etmeye başladığında, hemen arkamı dönüp "Bekle." dedim.

Luka geri çekilip başını eğiyor. Onunla bir köpek gibi konuştuğum için kendimi kötü mü hissediyorum? Evet, biraz. Ama bir tür tanık koruma programındaymışım gibi hissetmeden önce, etrafımda dolaşmaya ancak bu kadar dayanabilirim.

Ve yine de, şu anda kapalı bir kapının ardında masamda oturuyor olsam da, hâlâ bundan kurtulamıyorum. Kürek kemiklerim arasındaki o kaşıntı, birinin bana baktığının o sinsî farkındalığı...

Luka'nın X-ray görüşü var mı?

Başımı sallayıp önceki ders notlarımı gözden geçirmeye odaklanmaya çalışıyorum. Ama oda doldukça, aynı his devam ediyor. Arkama bakmaya devam ediyorum ama kimse yok; daha doğrusu, sınıf arkadaşlarıyla şakalaşmayan kimse yok. Çoğunlukla, gözleri şiş ve kıyafetlerine yapışmış ot kokusuyla üniversite birinci sınıf öğrencileri var.

Peki neden tehlikeydeymişim gibi hissediyorum?

"Aman Tanrım, merhaba!" Brittany, milyon watt'lık gülümsemesiyle beni karşılayarak paranoyamı susturdu. "Hastalandığımı sanıyordum. Dün toplantıya gelmedin ve—"

Bakışları yüzüğümde duruyor.

Çenesi düşüyor.

Kahretsin.

"EVLENDİN Mİ?!"

Çığılığı ses duvarını aşıyor.

Odadaki herkesin başı bana doğru dönüyor. Evet, hatta profesörümüzünki bile. Sanki evcil balığını tuvalete atmışım ve bunu yaparken delice kahkahalar atmışım gibi bana dik dik bakıyor.

Yüzüm yanıyor, sıcaklık kulaklarıma kadar yükseliyor.

Utançla başımı ders kitabımın içine gömdüm. "Evet," diye fısıldadım olabildiğince alçak sesle. "Hafta sonu."

Sanki şehrin en sulu dedikodusunu duymuş gibi sırtıyor. "Anlat. Bana. Her şeyi. Tüm detayları istiyorum!"

İç çekiyorum. Brittany, o kolayca sosyalleşen kelebeklerden biri; çantasında her zaman fazladan bir tampon taşıyan ve herkesin doğum gününü bir şekilde hatırlayan türden bir kız. Zaten ilk başta arkadaş olmamızın sebebi de bu.

Ama en önemlisi, o tedavi edilemez bir dedikoducu.

Ders başlıyor. Ama Brittany hâlâ gözlerinde yıldızlarla bana bakıyor ve onun bir daha ses duvarını aşmasını gerçekten istemiyorum.

"Yeniydi..." diye fısıldadım. "Ve bir nevi spontaneydi."

Teknik olarak, bu gerçek. Sadece birkaç önemli gerçeği atlıyorum. Mesela Petyr'in beni buna nasıl zorladığı, rahmimi nasıl kiraya vermeyi kabul ettiğim ve gerçekte kim olduğum konusunda nasıl yalan söylediğim gibi. Ya da, eğer gerçeği öğrenirse, saniyeler içinde nefes almayı bırakma ihtimalimin yüksek olduğu gibi.

Bu düşünce ağır ağır üzerime çöküyor, dün geceden kalan sıcaklığı delip geçiyor. Parmaklarım kalemi kavırıyor, eklemlerim beyazlıyor, bakışlarımı sınıfın önüne dikiyorum.

Profesörün sesi arka plan gürültüsüne karışıyor. Başımı sallamam gerekirken, yarım yamalak notlar alıyorum ama aklım kilometrelerce

uzakta. Bu dersten, Brittany'nin sırtışından, bu kampüsün göreceli güvenliğinden.

Dün gece sanki başkasının başına gelmiş gibi hissediyorum. Bu sabahki kızarıklığım sonunda geçti, yerini kaybedeceğim her şeyin keskin bir hatırlatıcısı aldı.

Hayatım. Geleceğim. Kendim.

Ve buna izin veremem. Kimse için değil... ve en azından Petyr için.

PETYR

Eve geldiğimde moralim çok bozuk oluyor.

Bugün lanet olası gün. Bir mil uzunluğunda bir sorunlar listesi ve tek bir lanet olası çözüm yok. Kayıp sevkiyat henüz bulunamadı ve elimizde sağlam bir ipucu yok. Sadece daha iyisini bilmesi gereken adamlardan gelen bir avuç bahane. Her seferinde biri bir iz bulduğuna yemin ettiğinde, hiçbir şey olmadığı ortaya çıkıyor.

Öğleden sonra ofisimde volta atıyorum, biri bana nasıl faydalı olunacağını hatırlayana kadar parmaklarımı kırmaya başlasam mı diye düşünüyorum.

Sonra Lev uğursuz bir kuş gibi beliriyor ve günümün daha da kötüleşeceğini biliyorum.

"Bundan hoşlanmayacaksın."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Bana kalın bir dosya uzatıyor. "Saldırı altındayız Petyr. Yavaş ama başlıyor."

Açıyorum. İçinde fotoğraflar, isimler, tarihler var. "Neye baktığımı söyle bana."

"Vurur," diyor Lev kısaca. "Danilo vurur."

"Zarar ne kadar?"

"Sidorov bölgesinde üç ayrı işletme."

Fotoğraflardaki kömürleşmiş bina kalıntılarına bakıyorum. "Bu Sidorov'un sorunu," diyorum sandalyemde arkama yaslanarak. "Benim değil."

"Şimdilik," diye uyarıyor Lev. "Ama yaklaşıyorlar. Bir blok daha, kapımızı çalacaklar."

Gözlerimi kısıp haritalardaki kırmızı daireleri takip ediyorum. Lev sağda; hepsi sınırimıza doğru sinsice yaklaşıyor.

"Gececek kadar aptal değiller," diyorum. "Henüz değil. Burada güçlendik ve Sidorov hâlâ müttefikimiz."

"Belki," diyor Lev gizemli bir şekilde. "Ama düğünün gidişatından memnun değildi. Danilo'ların ısrarcı olacağını zaten biliyorduk. Suları deniyorduk."

Lev beni sınıyor demiyor.

Ama yine de duyuyorum. Danilolar, Gubarev'in kanının kokusunu alıyorlar - kendilerinin de döktüğü aynı lanet olası kan - ve iyi bir fırsatı boşa harcayacak tipler değiller. Hele ki o fırsatı en başından beri yaratmak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlarsa.

Bu güç boşluğu onların eseridir.

Anatoli, Boris'in topraklarını ele geçirmeyi başarırsa, bu ona benim bölgemde bir dayanak noktası kazandıracaktır. Bir kez yerleştikten sonra, onu oradan çıkarmak, onu uzak tutmaktan iki kat daha zor ve iki kat daha kanlı olacaktır. İşlerin nasıl gelişeceğini şimdiden görebiliyorum: ittifaklar, ihanetler, acımasızlıkları karşısında tutunamayacak anlaşmalar.

O yüzden acımasız olanın ben olmam gerekiyor.

Ama tahtım hâlâ güvende değil. Cesur hamleler yapmak için arkanızın kolanması gerekir ve ben henüz öyle değilim. Föry'min yarısı kenarda bekleyip işlerin nereye varacağını beklerken olmaz.

Bazıları Grigoriy Amca'nın zamanından beri oradaydı; beni asla yönetici olarak görmek istemediler. Vladimir'e tahammül edebilirlerdi. Belki Dimitri'ye. Ama ben asla bunun için yetiştirilmedim ve Mikhael'in onu desteklemek için doğuştan gelen bir hakkı var. Onlar için o, meşru mirasçı.

Ve Mikhael bunu biliyor.

"Beni haberdar et," diyorum Lev'e. "Ve sevkıyatı aksatma."

"Evet, pakhan."

Eve doğru direksiyona geçtiğimde, şakaklarımda zonklayan bir baş ağrısı var. Çenem o kadar sıkılıyor ki, dişlerim kırılacakmış gibi hissediyorum. İki elim direksiyonda, eklemlerim solgun bir şekilde arabayı garaj yoluna çekiyorum.

İçeri adım attığımda ev sessizdi. Fazla sessizdi. Daha iyi bir gün olsaydı, belki bir anlığına tadını çıkarabilirdim. Bu gece ise ürkütücü geliyor.

"Sima?" diye sesleniyorum girişten.

Bir anlığına cevap gelmiyor. Aklıma senaryolar gelmeye başlıyor: Dersten dönerken götürülüyor ve Luka'nın cansız bedeni bir yerlerde bir çukurda çürüyor. Ya da burada pusuya düşürülmüş ve biri onu bir sandalyeye bağlamış, eve gelmemi bekliyor ki beni pusuya düşürebilsinler.

Veya-

"Burada!" diye seslendi Sima.

Yumruklarımı gevşettim. Sinirlisin dostum. Kendine gel artık.

Oturma odasına adım attım ve işte oradaydı.

Sehpanın yanındaki halının üzerinde kıvrılmış. Cam yüzeyde bir yığın kitap ve dağınık kağıt, kesinlikle daha iyi günler görmüş eski bir dizüstü bilgisayarla birlikte duruyor. Yarı boş bir kupa, kenarına tehlikeli bir şekilde yakın duruyor. Deftere bir şeyler karalıyor, düşünmek için durduğunda kalemi hızla vuruyor. Bir tutam saç yüzüne düşüyor ve başını kaldırmadan kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Sonunda beni fark ettiğinde doğrulup bana hafifçe gülümsüyor. "Ben zaten yedim," diye özür dilercesine açıklıyor. "Ama buzdolabında kalanlar var. Sana bir tabak ısıtayım mı?"

"Sonra," diyorum ve ceketimi çıkarıp bir sandalyenin arkasına atıyorum.

Sima bir an beni süzdü. "Berbat bir gün müydü?" diye sordu, cesaretlendirici bir gülümsemeyle.

"Böyle de diyebilirsin."

Karşısındaki koltuğa çöküyorum. Düşünmeye fırsat bulamadan kumanda elime geçiyor. Neler olduğunu görmeden kanalları dolaşmaya başlıyorum, kafamı dağıtacak orta karar bir belgesel arıyorum ama hiçbir şey ilgimi çekmiyor.

Beni çeken, kaleminin çizdiği çizgidir.

Dönüyorum. Sima yine kitaplarına odaklanmış, daha fazla not karalıyor. Yazısının yumuşak, düzenli ritmi beni sakinleştiriyor, omuzlarım arasındaki düğümü yavaşça çözüyor.

Baktığımı hissetmiş olacak ki bakışları yukarı fırladı. "Neredeyse bitti," diye söz verdi.

"Benim yüzümden durma." Böyle kalmak tuhaf bir şekilde evcimen hissettiriyor. Ben televizyon izliyor, o ders çalışıyor, birbirimizin yanında, hiçbir çıkar amacı olmadan. "Önce iş gelir."

"Bugün şafak vaktinden beri önceliğim iş oldu," diye yorgun bir iç çekişle bana bilgi veriyor. "Bu bölümü bitirir bitirmez bırakıyorum."

"Sanırım ders iyi gitmedi."

"Öyleydi," diyor ama sesindeki hafif yükseliş yalanını ele veriyor. "Ya da tahmin edilebileceği kadar iyi geçti sanırım. Ben... pek farkında değildim."

Dudaklarımda yavaşça bir sırtma belirdi. "Dikkatin dağılmıştı."

"Sus." Yanakları anında kızardı. "Öyle değil."

"Nasıl olduğunu söylemedim."

"Ne düşünüyorsan yanıyorsun."

Gözlerim onu tarıyor. Bu sabah aklının nerede olduğunu tam olarak tahmin edebiliyorum. Benimki de dün gecedan beri aynı yerde. Yukarıda, yatağımda, birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu, bedenlerimizin birbirine ne kadar uyumlu olduğunu hatırlıyorum.

Ama sonra sonrasında olanları hatırlıyorum. Kayıp kargo, şoför, Mikhael'in meydan okuması.

Onun beni oyalamasına izin vermeyeceğim.

Arkamı dönüp History Channel'ı açıyorum. Daha önce de izlediğim bir belgesel, savanadaki çitalarla ilgili, pek de ilgi çekici değil.

Çok geçmeden bakışlarımın tekrar Sima'ya kaydığını fark ettim. Kendimi onun çalışmasını izlerken buldum; kaşları konsantrasyonla çatılmış, gözleri etrafına dağılmış not sayfalarına odaklanmıştı.

Birkaç dakika sonra kitabını kapatıyor. "Pekala. Bu gece beynimi pişirmeyi bitirdim. O tabağı sana nükleer bombayla patlatayım mı?"

"Aç değilim" diyorum ona.

Ama gerçek şu ki, aslında aç olmadığım tek şey yiyecek.

"Tamam." Bana meraklı bir bakış attı. Bakışlarının gergin omuzlarımda, alnımdaki kırışıklıklarda gezindiğini gördüm. "Gergin görünüyorsun... İş yerinde bir şey mi oldu?"

"İş yerinde çok şey oluyor."

"Pekala," diye homurdandı. "Sırlarını sakla. Ama yine de rahatlaman gerek."

Cümlesinin son kısmına odaklanmaya karar veriyorum. "Rahatla," diye tekrarlıyorum.

"Evet. Hani şu işten sonra insanların yaptığı şey var ya? Rahatlamak, ayaklarını uzatmak, soğuk bir bira açmak?"

"Bira ve sporu anlatıyorsun." Suratım ifadesiz kalıyor. "Ben bira ve spor yapmam."

"Ve bunun için sonsuza dek minnettarım ama oradaki sevimli cheetosların yeterli olduğunu sanmıyorum." Başparmağıyla ekranı işaret ediyor.

"Cheetos?"

"Yavru çitalara böyle denir."

"David Attenborough'nun buna katılmayacağını düşünüyorum."

"Hadi. Bana yardım et. Bu gizemi benim için çöz." Halının üzerine bağdaş kurup oturdu ve kollarını iki yana açtı. "Büyük Petyr Gubarev'i rahatlatmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet," diye cevaplıyorum kendimi durduramadan. "Ama bunun için fazla kıyafet giiyorsun."

Sima'nın alınmış gibi davranmasını bekliyorum. Yanaklarını resmen yenilebilir gibi gösteren o güzel pembeye bürünüp öfkeyle oradan uzaklaş. Daha da iyisi, sanki şaka yapmışım gibi gülüp geç - ki ben asla yapmam.

Bunun yerine, vahşi doğada meraklı küçük bir tilki gibi başını biraz eğiyor ve kalemini bırakıyor.

Ayağa kalkıyor ve tek bir hareketle kazağını üzerinden çıkarıyor.

Sırada kot pantolon var. Yavaşça pantolonunu çıkarıp kanepede düzgünce katlıyor.

"Daha iyi misin?" diye sordu, yüzünde arsız bir sırıtışla, sadece iç çamaşırlarıyla orada dururken.

Kolçaklara sıkıca tutunuyorum. "Buraya gel," diye emrediyorum.

Bana aynı şeyi iki kere söyletmiyor.

Yanıma doğru yürüyor, kalçaları başka hiçbir yere bakmamı imkansız kılacak kadar sallanıyor. Dizlerimin arasında durduğunda, çoktan sertleşmiş oluyorum.

Kanım şimdi hızla akıyor. Onun varlığının, birlikte olduğumuz her saniye ona tarifsiz şeyler yapmak istememe neden olmadığını iddia etmekten geri dönmeyeceğim.

Ayağımın ucuyla yere vurdum. "Diz çök."

Yanakları o enfes gölgeyle kızarıırken bacaklarımın arasına doğru alçalıyor.

Sima'nın gözleri benimkilere kaydı. "Ben, şey... bunu daha önce hiç yapmadım."

"O zaman sana öğretmem gerekecek."

Elini kemerime koyuyorum. Penisim pantolonumun içinde geriliyor, aramızda çok belirgin bir çadır var ama dikkatinin dağılmasına izin vermiyor. Avucunu ona uzatmak, dokunmak, ağzını kumaşın üzerinde gezdirmek ve nasıl hissettirdiğini görmek istediğini anlayabiliyorum.

"Kemerini çöz."

Yutkunuyor, sonra dediğim gibi yapıyor. Narin parmakları yavaşça kemerimi gevşetiyor. Pantolon halkalarımın kayarak çıkarıp yere bırakıyor.

"Devam et," diyorum ona.

Ardından fermuar geliyor. Ses, sessiz odayı delerek damarlarımda bir beklenti yaratıyor.

Parmak uçları çekingen bir şekilde boxer şortumun kumaşında geziniyor ve çenemin kasıldığını hissediyorum.

Bana baktı. "Acaba...?"

Ona kısa ve emredici bir baş sallayışım var.

Sima sonunda aletimi çıkardığında, yüzündeki şaşkınlık ifadesi nefes kesiciydi. Dün gece yakından bakmamış olmalı ve şimdi manzaranın tadını olabildiğince yakından çıkarıyor. Bu açıdan muhteşem görünüyor - saçları dağınık, dudakları aralık ve parlak - o kadar davetkâr ki, onu yere itip hemen burada sikmemek için kendimi zor tutuyorum.

Tırnaklarım deri kol dayanağına yarım ay şeklinde saplanıyor. "Dokun ona."

Sima'nın gözleri kararıyor ve kısılıyor. Narin eli beni tamamen olmasa da sarıyor. "Böyle mi?" diye soruyor.

"Daha sıkı," diyorum ona. "Diğer elini buraya kullan." Elini aşağıya doğru yönlendirerek testislerimi kavıyor, tam olarak ne kadar baskıdan hoşlandığımı gösteriyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve tepkimi izlemek için penisimi pompalamaya başlıyor. Pek fazla ihanet etmem -asla etmem- ama inanılmaz hissettirmiyorsa siktir et. Nedense deneyimsizliği her şeyden daha çekici.

"Sanırım istiyorum..." Dudaklarını ıslatıyor.

Elim başının arkasına kıvrıldı. "Öyleyse yap."

İlk yalaması çekingen, yavru kedi gibi. Ucunu tadıyor ve sanki nefret mi ediyor yoksa seviyor mu diye karar vermeye çalışıyormuş gibi bir yüz ifadesi yapıyor. "Tuzlu," diye mırıldanıyor.

"Hepsi bu kadar." Başını daha da yaklaştırdım. "Bana ne yaptığına bak."

İnlemesini bastırdı. "Petyr..."

"Em şunu," diye emrediyorum.

Ağzını aıp beni içeri alıyor.

İlk başta yavaş. Sadece ucu, sonra biraz daha. Dili, daha iyi erişim için ıslatarak uzunluğumda dönmeye devam ediyor ve sik beni, o bunun için doğmuş. Güzel pembe dudaklarıyla penisimi almak, yüzünü sikmeme ve boğazından aşağı boşalmama izin vermek için doğmuş.

"Bana bak," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum.

Gözleri yukarı doğru fırladı. Bakışları benimkilerle kenetlendi, her seferinde beni daha da derinlere götürerek yukarı aşağı hareket etti.

"Aferin kızım." Başını okşadım, sonra çenesini avuıladı. "Daha geniş aı... İşte bu kadar. Yavaşça. Beni ne kadar sertleştirdiğini hissediyor musun? O güzel ağzına ne kadar boşalmak istiyorum?"

Penisimin etrafında inliyor, yüksek sesle ve utanmazca. Dudakları daha da aşağı iniyor, beni daha derine almaya ıalışıyor, ta ki boğazının arkasına ıarpana kadar ve o da biraz geri ıekilmek zorunda kalana kadar.

Hayatımda hiı bu kadar sert olmamıştım. "Siktir et. İşte bu, bebeğim. Tanrım, böyle ne kadar mahvolmuş göründüğünü görmelisin. Ağzında benim aletim varken ıok güzelsin."

Sima yine inliyor, ıaresiz bir tonla. Kendine dokunmak istediğini anlayabiliyorum ama zaten ellerini dolu tutuyorum. Biri testislerimin etrafında, diğer boğazının ulaşamadığı penisimin geri kalanını alıyor.

Henüz değil, diye düşünüyorum kendi kendime. Ama ona bunu da öğreteceğim.

Elleri ağızıyla birlikte hareket ediyor, senkronize bir şekilde okşuyor. Yanakları çöktüğünde, ciddi bir şekilde emmeye başladığında, neredeyse oracıkta boşalıyorum.

"Şimdi ağzını sikeceğim," diye uyarıyorum onu.

Sima uzaklaşmıyor. Aksine, beni daha da derinlere çekiyor.

Saçlarını daha sıkı kavıyorum ve onu aşağıya, penisime doğru itiyorum.

"Aferin kızım. Aynen öyle." Başının etrafında bir süre kusma refleksi zorlanıyor ama ben ona yardım ediyorum. Dayanabildiği kadar onu sabit tutuyorum, sonra tekrar geri çekiyorum. "Dayanabilirsin."

Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. Ona bir an verdim, hala tek bir çalışan beyin hücrem varken durmak isteyip istemediğini görmek istedim ama nefesini toplar toplamaz, yüzünde saf bir kararlılık ifadesiyle tekrar boyuma gömüldü.

Ritmi ayarlıyorum, onu şaftımda yukarı aşağı itiyorum. Sonra, kendisi de aynısını yapabilecek kadar kendine güvendiğinde, ağzına doğru itmeye başlıyorum.

O zaman inlemeleri kontrolden çıkıyor.

"Siktir," diye homurdandım. O kadar yakınım ki tadını alabiliyorum. Ama sonra onu şu anda doldurmayı tercih edeceğim başka bir yer olduğunu hatırlıyorum.

Kenardan devrilmeden saniyeler önce onu çekip çıkardım. "Buraya gel," diye emrettim.

Kucağıma oturuyor. Onu şöyle bir görüyorum: gözleri donuk, dudakları morarmış, boğazı hırpalanmış.

Güzel. Çok güzel.

Külotunu tutup hemen yırtıyorum.

"Ah!" diye inliyor Sima şaşkınlıkla. Sonra kalçalarını sabit tutuyorum, aniden içine doğru itiyorum ve inlemeleri çatlıyor. "Ah—ahh—!"

"Zaten ıslanmışsın," diye inledim kulağına. "Daha sana dokunmadım bile, bak ne kadar berbat durumdasın. Çok mükemmelsin."

"Petyr," diye sızlanıyor, ben ona doğru ilerlerken.

"Şimdi bana bineceksin," diyorum ona. "Sonra da içine bir bebek koyacağım."

Bunun üzerine müstehcen bir inilti çıkardı. "Evet," diye fısıldadı hareket etmeye başlarken. "Evet, evet, evet."

Omuzlarıma yaslanıyor. Kalçalarını, ucunu içeride tutacak kadar kaldırıyor. Sonra sert ve ağgözlü bir şekilde geri iniyor, ikimiz de derin ve sıkı uyumdan inliyoruz.

Baskı hızla artıyor. Kısa süre sonra yine ona saplanıyorum, hareketlerine mükemmel bir ritimle karşılık veriyorum. "Petyr," diye kekeliyor, "ben yapacağım—"

"Benim için boşal." Islak, pis sesler odayı dolduruyor. Dantelin arasından göğüslerini yalayıp sertleşen meme uçlarını ısıriyorum. "O güzel sesleri duymama izin ver."

Elimi bedenlerimizin arasına sokuyorum ve paramparça oluyor.

"İşte bu," diye mırıldandım. "Her şeyini hisset."

Ritmini kaybediyor ama umursamıyorum. Onu sikmeye devam ediyorum, orgazm sırasında çığlık atmasını sağliyorum. Sonra, kendimi tam uçurumun kenarında hissettiğimde, onu sertçe kendime doğru çekiyorum ve penisimi derinlere gömüyorum.

Hafif bir iniltiyle gelip içine boşaldım.

Sima nefes nefese bana doğru yığılıyor. Haz onu bırakmasa da nefesini tutuyor.

Tamam. Ben de onu bırakmayı düşünmüyorum.

"İyi kız," diye fısıldadım saçlarına. "Ne kadar da iyi bir küçük tilki."

İşte o zaman, bütün gün boyunca ilk defa gerginliğin gittiğini fark ediyorum.

SIMA

Üç hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor.

Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Eğer biri bana ailemin yeminli düşmanının beni kaçıracağını, beni evliliğe şantajla zorlayacağını ve beni hamile bırakıp başka hiçbir şey yapmak istememe neden olacak kadar dünyamı altüst edeceğini söyleseydi, ne içiyorlarsa ondan bir tane isterdim.

Ama tam da böyle oldu. Üç haftalık saf evlilik mutluluğu.

Kahvesini nasıl içtiğini (sade içiyor ama o kadar çok şeker ve kremaya rağmen, ben istersem benimkini bitiriyor), sol yanağındaki belli belirsiz gamzeyi nasıl fark ettiğimi, yatağın hangi tarafının kendisine ait olduğu konusunda nasıl bu kadar titiz olduğunu öğrendim. Dikkat etmediğim zamanlarda fark ettiğim ama kocamın kim olduğunu anlamama beni bir adım daha yaklaştıran küçük şeyler.

Ve sonra yatağının onun tarafında da olan her şey var.

Petyr sadece doyumsuz değil. Aynı zamanda, beklediğimden çok daha fazla ilgili. Benim zevkim her zaman onunkinden önce gelir, çoğu zaman üst üste birkaç kez. Benim mümkün olduğunu

düşünmediğim şekillerde ona aç. Beni sadece istemiyor, aynı zamanda istendiğimi hissettiriyor.

Aynı şekilde hissetmediğimi veya her günün her saniyesinde geceleri yaptığımız şeyleri düşünmediğimi iddia etmeyi bıraktım.

Çünkü yapıyorum. Sürekli. Sabah kahvem içerken, derse odaklanmaya çalışırken, sınava çalışmam gerekirken... aklımda sadece Petyr var.

Neredeyse saate bağlı olduğumuzu unutturacak kadar. Sadece birlikte çalışıyoruz. Çoğu gerçek çift bu seviyede bir kimyayı asla deneyimleyemiyor.

Biliyorum, ben de payıma düşeni gördüm.

Bu yüzden uyandığımda midemde hissettiğim o donuk, gergin ağrı kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

Battaniyeleri geriye itip yavaşça doğruldum, perdelerden sızan ışığa gözlerimi kırpıstırarak baktım. Ev her zamanki gibi sessizdi. New York'un tam ortasında, Lanet Hiçbir Yer'in ortasında olmanın avantajları.

Petyr'in işe gittiğini ayağa kalkmadan anlayabiliyorum. Yatağın onun tarafı serin, çarşaf lar düzgünce katlanmış. Başkası hala uyuyorken yatağı kim toplar ki?

Kocam, işte o. Kontrol manyağı, seks canavarı kocam.

Yazık ki, üç haftadır ilk defa seks aklımdan çıkmış durumda.

Sırt üstü dönüp avucumu karnıma bastırıyorum. Sanki rahmimin içinde aynı anda elektrikli matkaplarını çalıştıran bir grup minik inşaat işçisiyle uyanmışım gibi.

Bu da tek bir anlama gelebilir.

Az önce adet oldum.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp banyoya doğru koşuyorum. Çıplak ayaklarımın altındaki zemin soğuk ama terliklerimi aramakla vakit kaybetmek istemiyorum. Gubarev Mozolesi'nin cilalı parke zeminlerini Carrie'nin balo sahnesine çevirmektense birkaç ayak izi bırakmak daha iyi.

Otururken dolaptan ihtiyacım olanı alıp otomatik olarak hareket ediyorum. Külotumdaki kırmızı lekeyi görünce başımı ellerimin arasına alıp iç çekiyorum.

"Kahretsin."

Genellikle Doğa Ana'nın nankör işini yapmasına sinirlenen biri değilim. Ama son birkaç gündür göğüslerim hassas, ruh halim inişli çıkışlı ve isteklerim tamamen kontrolden çıkmış durumda. Ve bu, klasik bir adet öncesi sendromu olsa da, içimdeki küçük, hain bir yanıma acaba... diye düşündü.

... belki de zaten hamile olsaydım.

Kendime bunun üzerinde durma izni vermedim. Umut dumanına kapılmamam gerektiğini biliyordum. Ama bu düşünce hâlâ oradaydı, patlatmak isteyip istemediğimden emin olmadığım bir balon gibi havada asılı duruyordu.

Şimdi patlama noktasına geldiğine göre nasıl hissettiğimi bilmiyorum.

Petyr bundan hoşlanmayacak. Beni saran ilk düşünce bu. Hayal kırıklığına uğrayacak, bundan eminim. Bana bir bebek vermek için çok çalıştı. Evet, kabul ediyorum, onun için pek de tatsız bir deneyim olduğunu düşünmüyorum ama yine de. Tüm bu anlaşma benim hamile kalmama bağlı. Bu, oyunun sonu, kabul ediyorum ki harika olan seksaton seansları değil.

Peki ben neden rahatladım?

İki yanağıma da tokat atıyorum. Sorun değil, değil mi? Hamile değilsem, gelecek ay tekrar denememiz gerekecek. Petyr'ın üstümde çıplak halde daha fazla görünmesi, yatakta olduğumuzda her zaman

daha da koyulaşan o bal rengi gözleriyle bana bakması demek. Yastığa adını ısırp öpücükler arasında hıçkırı hıçkırı ağlamak demek.

Daha fazlamız demek.

Çünkü o bebek nihayet içime girdiğinde, onu devam ettirmek için gerçek bir bahanem kalmayacak. Anlaşma yerine getirilecek. En azından benim tarafım.

Ve sonra, dokuz ay sonra, artık her şeyimi toplayacağım.

"Kendine gel," diyorum kendi kendime. "Neyle karşılaşacağını biliyordun. Şimdi böyle somurtkan davranmaya hakkın yok."

Duş alıyorum. Kanlı iç çamaşırımı çamaşır sepetine atıp içime bir tampon yerleştiriyorum. Petyr'in bana yaptırdığı onca egzersizden sonra, neredeyse hiç zahmetsiz geliyor.

Ağızma bir ibuprofen atıp kahvaltıya iniyorum, kitaplarım kolumun altında. Derslerime odaklanmam gerek. Petyr'ı aklımdan tamamen çıkarıyorum.

Günün geri kalanında tam olarak bunu yapıyorum.

Hill House'a döndüğümde, öğleden sonranın geç saatleriydi. Güneş, her dem yeşil ağaçların üzerinde turuncu lekeler çiziyor, orman neredeyse huzurlu görünüyordu.

Çantamı kanepeye atıp patates çuvalı gibi üstüne düşüyorum.

"Hey, oda arkadaşım," diyor alaycı bir ses.

Pislikler, hadi başlayalım.

En iyi köpekbaliğı haftası gülümsememi takınmaya çalışıyorum. "Merhaba Kira. Beni kapıda mı bekliyordun, yoksa kapının arkasına saklanıp 'böö' demeyi mi unuttun?"

Kaşını kaldırdı, sanki apaçık pusuda olduğunu söylememi beklemiyormuş gibi. Ama boş ver, hamile değilim, rahmim öfkeli eşek arıları tarafından yeniden şekillendiriliyor ve ben de tam sekiz saat boyunca İspanyol Engizisyonu'ndan fırlamış gibi kıcımlı plastik bir sandalyeye yapıştırarak geçirdim. Tavrımla gayet iyi başa çıkabilir.

Bardağını döndürüyor. İçindeki koyu renkli sıvı pahalı görünüyor. Belki şarap, belki de bakirelerin kanı. "Ee, bu ay çift pembe çizgi yok, ha?"

Taşa döndüm. "Affedersiniz?"

Yumruk atmaya çok müsait, zafer kazanmış bir gülümsemeye gülümsüyor. "Çok yazık," diye mırıldanıyor, hiç de üzgün görünmüyor. "Teyze olmayı çok dört gözle bekliyordum."

Hamile olmadığımı biliyor. Bu gerçek içimi yakıyor. Petyr'a henüz söylememişken, bu bilgiye sahip olması mümkün değil.

Yani ya kirli çamaşırlarımı ve banyo çöplerimi karıştırıyordur ya da embriyolar için uyuşturucu köpeği seviyesinde koku alma duyusuna sahiptir.

Ya da Anya ona söylemişti. Bu düşünceden nefret ediyorum ama aklımdan çıkaramıyorum. O kadın ilk günden beri benden nefret ediyor. Ya Kira'ya sürekli bilgi sızdırıyorsa?

Her neyse, inanılmaz ürkütücü. Petyr'ın beni hamile bırakması umurunda mı zaten? Neden rahmimin içinde olup bitenlerle bu kadar ilgileniyor? Kongre'ye falan mı aday oluyor?

Mide bulantısı içimde yükseliyor, öfkeyle karışıyor. Mahremiyetine yapılan müdahale, saygısızlığın ve güzel yüzüne yayılan zehirli zevkin bedeli.

Odanın karşısına geçip ona dik dik bakıyorum. Bardağı kolyeme çarpıyor. Bir anlığına, sadece bir anlığına, sanki gecekond mahallesinden koparılan vahşi görümcesinin gözlerini oyacağından korkuyormuş gibi irkiliyor.

Güzel. Bırak da öyle düşünsün.

"Bir dahaki sefere vajinam kanarsa, hemen sana haber vereceğim." Sözlerimi doğrudan yüzüne söylüyorum. "Şimdi, başka bir şey yoksa, çalışmam gerek."

Gözünün ucunda hafif bir seğirme fark ediyorum. Gerginlik, belki de korku. Sonra geçiyor.

"Ama tabii ki," diye cevaplıyor, zehirli bal kadar tatlı bir şekilde. "Yedek planın üzerinde çalışmalısın. Buradan tek kuruş almadan kovulmadan önce diplomanı al."

"Bunun böyle olacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet." Kalçaları sallanarak bana daha da yaklaştı, meydan okumama karşılık verdi. "İkimiz de bunun nasıl işlediğini biliyoruz."

Şarap kokusunun sadece kadehten gelmediğini fark ediyorum; koku ondan geliyor. Sarhoş.

"Aydınlat beni," diye cesaretle söyledim.

"Bir pakhan sadece tek bir sebepten evlenir." Gülümsemesi keskinleşti. "Varisler. Ve eğer Petyr'e bunu veremezsen... O zaman başka bir yere bakmak zorunda kalacak."

Kahkahamı bastırdım. Tanrım, bu gerçekten mi?

Bunun biyolojiyle ilgili olduğunu düşünüyor. Sanki üreme organlarımla ilgili bir tür komplekse sahipmişim ve onu besleyebiliyormuşum gibi. Petyr ve benim o anlaşmayı çoktan yaptığımızdan ve eğer ben işe yaramazsam Petyr'ın başka bir yere gitmesinin ikimiz için de sorun olmayacağından haberi yok.

Ama biz öyle miyiz? diye fısıldıyor içimdeki küçük, hain bir ses.

Onu savuşturup dudaklarımı kıvırdım. "Tavsiyen için teşekkürler," diye mırıldandım. "Bunu daha sık yapmalıyız. Ne dersin? Gecenin üçüncü şişeni açıp erkekler hakkında dedikodu yapmak ister misin?"

Gözleri kısıldı. "Dikkatli ol, çocuğum. Uslu durmama gerek yok."

"Güzel," diye tükürdüm. "İnsanların yüzüme karşı bana orospu demesini daha çok seviyorum. Sen de öyle değil misin?"

Yüzünü bir kez daha seğırtip sertçe döner ve gider.

Kendimi tekrar kanepeye attım. Bugün çok yorucuydu. Ders çalışma isteğim neredeyse yok oldu.

Yukarı çıkarken, Kira'nın sözleri kafamda yankılanıyor. Ya bu gerçekten işe yaramazsa? Ya Petyr varisi için başka birine gitmek zorunda kalırsa?

Gerçekten buna razı olur muyum?

Başka seçeneğın yok. Mantığım beni doğru yola yönlendiriyor. Bu bir iş anlaşması.

Tamam. Hepsi bu kadar. Burada kalmaya gelmedim. Hiçbir zaman da kalmadım.

Peki neden içimdeki bir parçanın bunu istediğini hissediyorum?

SIMA

Ona gerçekten söylemek istemiyorum.

Tanrım. Hepsi Kira'nın suçu. Küçük performansı beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sarstı. Bunu onun önünde göstermek istemedim - ona bu tatmini yaşatmak istemedim - ama şimdi yalnızken, tek düşünebildiğim onun sözleri.

"Petyr'e ihtiyaı olanı veremiyorsan... Pekala. Başka bir yere bakmak zorunda kalacak."

Skor tutuyor. Nedenini bilmiyorum ama tutuyor. Ve ben ilk testte başarısız oldum: İçime bir bebek yerleştir.

Belki de hamile olduğumu düşünüyordu. Petyr'in Polina Sidorov veya başka bir soylu Bratva varisi yerine benimle evlenmesinin bir açıklaması da bu olabilirdi.

Kira'nın gözünde ben bir hiim. Daha da kötüsü, işçi sınıfımdanım. Bana tokat atmamasının yarısının sebebinin manikrnn kirlenmesini istememesi olduğundan eminim.

Diğer yarısı da elbette Petyr.

Arabasının garaj yolundaki sesini duyduğumda, hâlâ uyanıktım, yatağımda kıvrılmış, üzerimde bir battaniye ve dizüstü bilgisayarım açıktı. Bir ödev üzerinde çalışmam gerekirken, aslında sadece imlecin beni yargılabileceğine yanıp sönmesini izliyordum. Benden hayal kırıklığına uğramış bir varlık daha.

Ön kapı açılıyor. Sesi buradan bile duyuluyor. Petyr'in anahtarları masadaki tabağa çarpıyor, sonra ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıkmaya başlıyor.

İçeri girdiğinde, benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu. Kravatı gevşek, ceketi koluna atılmış, gözlerinin altındaki torbalar derindi. Ama bakışları bana yöneldiği anda, sertliği biraz kayboluyordu.

"Geç kaldın," diye gözlemliyor.

Suçluluk duygusu beni boğuyor. Yapmayı kabul ettiğim tek şeyi yapmadığım için suçluluk duyuyorum, henüz başarılı olmak isteyip istemediğimden bile emin olmadığım için suçluluk duyuyorum, bu adamı birbirimize verdiğimiz sözlerle hiçbir ilgisi olmayan şekillerde istediğim için suçluluk duyuyorum.

Söyle ona, diye ısrar ediyor aklım. Şimdi söyle ona.

Sen yapmazsan Kira yapacak.

Bu beni dizüstü bilgisayarımı kapatmaya zorluyor. "Seninle konuşmak istiyordum," diye başlıyorum.

Petyr'in ifadesi sertleşti. "Bir şey oldu."

"Düşündüğün gibi değil," diye aceleyle söylüyorum. "Ya da aslında ne düşündüğünü bilmiyorum, o yüzden öyle olabilir."

"Sima." Yanıma gelip yatağın kenarına oturdu. "Söyle bana."

Yutkundum. "Hamile değilim. Yani bu ay."

Kendimi... bir şeye hazırlıyorum. Hayal kırıklığına. Hüsrana. Zaman ve biyoloji hakkındaki o korkunç derse. Kira'nın çok güzel ifade ettiği gibi, "başka yere bakma" tehdidine.

Petyr ise sadece başını sallamakla yetindi. "Pekala."

Bir kez göz kırpyorum. İki kez. "Bu kadar mı?" diye soruyorum, başka bir şey söylemeyince. "Sadece 'tamam' mı?"

Omuz silkiyor. Tanrı şahidim olsun ki omuz silkiyor. "Olacak. Daha yeni başladık. Bir gecede sonuç bekleyemeyiz."

Neden birdenbire bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Patlamaya hazırlanırken sırtımın sıvazlanması mı, yoksa birdenbire sonuçlardan bu sadece kötü bir şirket çeyrekliği gibi bahsetmesi mi?

Yine de göğsümdeki düğüm çözülüyor. "Yani sorun etmiyorsun, öyle mi?" diye mırıldanıyorum. "Hamile olmamam, buna rağmen..."

"Elbette. Acelem yok." Gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. "Yani tekrar denememiz gerekecek. Gerektiği kadar çok."

Yastığıma inledim. "Aşağıda kocaman bir 'Arızalı' tabelası varken bunu söyleme."

"O zaman söylemem."

Ona dik dik baktım. "Eğer o suratı yapmaya devam edersen, söylemiş sayılırsın!"

Yanıma uzanıyor. Şimdi birbirimize bakıyoruz, ben somurtkan, o ise anlayamadığım bir ifadeyle.

"Gerçekten delirmedin mi?" diye fısıldadım. "Gerçekten mi?"

Kaşlarını çattı. "Bu tam on sekizinci yüzyıl beklentisi."

"Anne Boleyn benim aklımda kira ödemededen yaşıyor."

"Yanlış yüzyıl."

"Doğru. Tarih meraklısı olduğumu unutmuşum."

"Ve öldürülmesinin sebebi bu değil." Neredeyse gücenmiş gibi görünüyor. "O, İngiltere'nin en ünlü Kraliçesi'nin annesiydi."

"Tamam, ülkenin en iyi öğretmenlerine sahip olduğunuzu zaten anladık. Bunu yüzüne vurmaya gerek yok."

"Bunun benim işim olduğunu sanıyordum," diyor, çenemi kaldırırken gözleri aniden kararıyor. "Ovuşturmak."

Motosikletli tatlı İsa. "Arızalı!" diye tekrarlıyorum.

Ama Petyr'in cevabı içime işliyor. Yavaş yavaş, bir damla bal gibi. O kadar normal ve mantıklı bir cevaptı ki nasıl karşılayacağımı bilemiyorum.

Yine göğsümde o tuhaf, tehlikeli hissi hissediyorum. Sanki bu gerçek bir evlilik ve biz çabalayan gerçek bir çiftiz.

Bu çok saçma, çünkü bir anlaşmamız var. Ona en az bir düzine farklı şekilde yalan söylüyorum ve ikimiz de aramızdaki bu ilişkinin geçici olduğunu biliyoruz.

Peki neden büyüyormuş gibi hissediyorum?

Hafif bir gülümsemeyle durumu geçiştirmeye çalışıyorum. "Biliyor musun, bunların hepsi bir lanet olabilir."

"Hım?"

"Düğünden önce beni gördün. Bu kötü şans. Artık lanetlendik, bu yüzden ben kanıyorum, sen azmışsın ve bu konuda hiçbir şey yapamıyoruz."

İşte bu yüzden çocuk sahibi olamıyoruz. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Tek bir ay sonra pes etmek çok ikiyüzlülük olurdu. Pek çok çift gerçek doğurganlık sorunları yaşıyor ve ben de ilk denemede başaramadığım için karamsarlığa kapılıyorum.

Kendimi savunmam gerekirse, rahmim içimde taklalar atıyor ve o kaltak Kira beni akşam yemeğini atlattı, bu yüzden açım ve üzgünüm.

Petyr gözlerini devirmiyor ama neredeyse aynı. "Sana o batıl inancın nereden geldiğini söylemiştim."

"Bir daha söyle."

"Damat gelini ilk gördüğünde kaçmasın diye." Dudakları hafifçe kıvrıldı, yaramazca. "Sunağın önünde çok fazla tanık var."

Kendimi gülerken buluyorum. "Bana öyle mi diyorsun? Benim elbisem bile yoktu."

Eğiliyor. Bakışları şimdi sıcak, binlerce batan güneşten daha sıcak. "Ne olursa olsun seninle evlenirdim." Dudaklarımız o kadar yakın ki, neredeyse her kelimedede birbirlerine değiyorlar. "Giysi olsun ya da olmasın. Kötü şans lanet olsun."

Havada yüklü bir şey var. Çıtırdayan bir sıcaklık. Bir anlığına -sadece bir anlığına- anlaşılamamızı tamamen unutuyorum. Buraya nasıl geldiğimizi, her şeyi başlatan tüm çirkinlikleri.

Bir anlığına bunun gerçek olduğunu hayal ettim.

Sonra sis dağılır.

"Şunu düşündün mü-" Boğazımı temizleyip geri çekildim. "-Eğer bir kızımız olursa ne yapacaksın?"

Petyr'in kaşları, aptalca bir soru sormuş gibi kalkıyor. "Olası değil. İki erkek çocuktan biriydim. Babam üç erkek çocuktan biriydi. Büyükbabam beş erkek çocuktan biriydi. Ailemde üç kuşaktır kız çocuğu doğmadı."

"Belki de bir trend değişikliğinin zamanı gelmiştir," diyorum, sesimi yumuşatarak. Birkaç dakika önce aramızdaki o kıvılcımı ya da dudaklarımızın ne kadar yakın olduğunu kesinlikle düşünmüyorum. "Senin Anne Boleyn'in olabilirim. Bir sonraki büyük Gubarev kraliçesini doğurabilirim. Tabii ki kafamı yerinde tutarsan."

"Başını olduğu gibi seviyorum." Alt dudağımı okşadı, alt metin gayet açıktı. Bir an nefes almayı unuttum. "Ya sen?"

"Kafamın olduğu yerden memnun muyum? Yani, evet. Tüm düzeni aşağı yukarı beğeniyorum."

Bana keskin bir bakış attı. "Ya ailen ne olacak?"

Kahretsin. Doğru. "Bir erkek kardeş, bir kız kardeş," diye otomatik olarak tekrarlıyorum, nabzımın ne kadar hızlı attığını gizlemeye çalışarak.

Yalan çok kolay ağızdan kaçıyor. Gerçekte üç erkek ve bir kız kardeş var, ama bu bilmesi gereken bir bilgi değil. Bulmacanın parçalarını ona kendim vermeyeceğim. Bu çılgınlık olur. Kendine zarar vermek olur.

Petyr'ın ifadesi değişiyor. Belli belirsiz, ama fark etmemem için fazla yakınız. Gözlerindeki sıcaklık bir derece azalıyor, çenesi bir zamanlar gevşek olan yerini hareket ettiriyor.

"Biraz egzersiz yapmalıyım," dedi aniden doğrulup.

Değişim o kadar hızlı ki gözlerimi kırptırıyorum. "Hemen şimdi mi?"

"Evet. Bodrum katındaki spor salonu." Ayağa kalkıp birkaç pratik spor kıyafeti alırken bana bakmadı. "Beni bekleme."

Giderken de bana bakmıyor.

Bir an orada öylece oturup, onun boşalttığı yere baktım. Göğsüm, tanımlayamadığım bir şekilde ağrıyordu.

Aklım ise çok tanıdık bir şekilde dönmeye başlıyor.

Ya bir şey duyduysa, biriyle konuştuysa? Ya her şeyi anladıysa ve bunların hepsinin bir tuzak olduğunu anladıysa?

Ya biliyorsa?

Ama hayır, bu olamaz. Bilemez. Bilseydi, burada, arkasından bakıyor olmazdım. Yerdeki kanlı bir leke olurdum. Ben...

Öldüm. Ölmüş olurdum.

Burada ne kadar uzun süre oturursam, korku o kadar ağırlaşıyor. Belki de hiçbir şey değildir. Belki de sadece gerçekten egzersiz

yapmak istiyordur. Belki de sarkık bölgelerim ona bacak antrenmanı gününü atladiğında ne olacağını hatırlattı ve bunun kendisine göre olmadığına karar verdi.

Ama aramızda bir mesafe oluştuğu hissinden kurtulamıyorum.

Ve onu nasıl kapatacağımı bilmiyorum.

PETYR

Ağırlıkları olması gerekenden daha sert kaldırıyorum.

Demirin sesi bodrum katındaki spor salonunun tamamında yankılanacak kadar yüksek. Ter gözlerimi yakıyor; kaslarım yanıyor. Her şeyin tadını çıkarıyorum. His, her şeyi bastırarak beni sarıyor.

Tam da istediğim bu: Bir dikkat dağıtıcı. Vücudumu yeterince meşgul edersem, kafamın Sima ile olan o konuşmayı tekrar tekrar düşünmekten başka çaresi kalmayacak.

Henüz işe yaramadığına göre daha sıkı çalışmam gerekiyor.

Ama zihnimi meşgul etmek tahmin ettiğimden daha zor oluyor.

Sesindeki tereddüdü hatırlıyorum. Kendi kelimelerini söylerken korkuyla kekelemesini, sanki bana söyleyecekleri yüzünden onu cezalandıracağımdan korkuyormuş gibi.

"Hamile değilim. Yani bu ay."

Henüz hamile olmaması umurumda değil. Ne düşünmüş olursa olsun, üzülüyorum, hatta hayal kırıklığına uğramıyorum bile. En azından tamamen değil.

Sima'nın çocuğuma hamile olması fikri... İçimde karanlık ve ateşli bir şeyler kıpırdanıyor. Ama aynı zamanda bu tür şeyleri zorlayamayacağımızın da farkındayım. Ya olur ya da olmaz.

Ama zamanlama pek iyi değil. Danilolar akbabalar gibi etrafımda dönüyor, her geçen gün bölgemin sınırlarını biraz daha zorluyorlar. Üstelik kendi adamlarım, kahrolası Mikhael sayesinde liderlik edecek kadar güçlü olup olmadığım konusunda gürültü yaparken, konumumu güvence altına alacak bir varis iyi olurdu. Bu dedikodulara bir son verir, babamın vasiyetini yerine getirebileceğimi gösterirdi.

Miras. İstikrar. Kalıcılık. Bratva'mın şu anda özlediği şeyler bunlar ve hâlâ bunları sağlayabileceğime ikna olmadılar.

Halteri kaldırıp ağır çantaya doğru ilerliyorum. Yumruklarım deriye iniyor. Her yumruk, Otets'in zar zor yetişebildiğim zamanlarda bana vurduğu ritimle iniyor.

"Tekrar."

"Daha güçlü."

"Buraya güzel görünmek için gelmedin. Buraya kazanmak için geldin."

Derin ve keskin sesi, sanki kulağımın içindeymiş gibi, yılları bile delip geçiyor. O zamanlar, her acımasız antrenman seansından sonra parmak eklemlerimin nasıl kanadığından, çürüklerden nefret ederdim.

Şimdi, bunu memnuniyetle karşılıyorum. Acı ve dayanıklılık el ele gider ve ikisi olmadan da pek uzağa gidemem.

Otets bana asla rahat olmayı öğretmedi. Bana amansız olmayı, yapılması gerekeni yapmayı öğretti.

Ve ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

Sima'yı ne kadar çabuk hamile bırakırsam, aramızdaki bu ilişki o kadar çabuk biter ve onu o kadar çabuk doğru düzgün kullanabilirim. İşlerin böyle yürümesi gerekiyor. Temiz, sade, alım satım odaklı. O güçlü bir pazarlık kozu. Onu Nikolai'nin önünde sallamak, bu gerilla savaşını saniyeler içinde bitirebilir.

Ama ne kadar ilerlersek, o kadar basit olmadığını hissediyoruz. Hepsini.

Onu sadece istemiyorum, aynı zamanda onu arzuluyorum. İsteyken, Bratva işleriyle ilgilenirken, günün terini yıkarken. Tenim ona olan bağımlılıktan ürperiyor. Bu yeni bir şey ve bunun için eğitim almadım.

Altımda durduğunda saçlarının yüzüne nasıl düştüğünü düşünüyorum. Tam istediğim gibi içine girdiğimde çıkardığı o küçük inlemeleri. Kızarmış ve nefes nefese kalmış hali ne kadar da muhteşem, sanki onu sadece kendim için parça parça ayırıp tekrar birleştirmişim gibi.

Onu hamile bırakmaya çalışmanın her saniyesinin tadını fazlasıyla çıkarıyorum ve bunun farkındayım. Bunun bir görev olması gerekiyordu. Bir amaca ulaşma aracı.

Ama ben ona karşı mirasçılıkla hiçbir ilgisi olmayan bir agözlölük besliyorum.

Çantaya, zincirin şangırdamasına yetecek kadar sert bir kombinasyon atıyorum. Babamın sesi kafamın içinde yankılanıp duruyor.

"Görev her şeyden önce gelir. Ailene karşı görev, Bratva'na karşı görev. Pakhan'ına karşı görev."

Yazık ki artık pakhan benim. Kimse bana ne yapacağımı veya görevimin ne olduğunu söyleyemez. Özgürleştirici olmalı ama değil. Ta ağır geliyor. Beraberinde getirdiği sorumluluklar var, bu da her günün her saniyesinde gözümü toptan ayırmamamı gerektiriyor. Artık bunu benim yerime yapacak başka kimse yok.

Benden başka kimse yok.

"Dikkatini dağıtacak şeylere kapılma." Babamın sözlerinin anısı içimde bir delik açıyor. "Seni düşmanlarından daha hızlı öldürürler."

Eskiden ona tamamen inanırdım, en azından bu konuda. Şimdi ise o kadar emin değilim. Öğretilerini ne kadar tekrarlasam da, Sima'ya karşı kendimi durduramıyorum. Onu içeri almanın bir hata olduğunu kendime hatırlatsam bile, ellerim hâlâ ona uzanıyor.

O sorular soruyor ve ben de paylaşıyorum. Planladığımdan çok daha fazlasını. Ona benden parçalar vermeye devam et.

Ama yine yalan söyledi. Ailesi hakkında. Her zaman, her zaman ailesi hakkında.

"Bir erkek kardeş, bir kız kardeş." Bunu söylerken gözünü bile kırpmadı. Bunun doğru olmadığını biliyorum ve onu bu konuda uyaramadığım için çok sinirleniyorum.

Belki de öfkeli olmam ikiyüzlülüktür. Tanrı bilir, ikimizin arasında en büyük yalancı benim. Ama söylediği her yalan, içimde bir türlü çıkaramadığım bir kaşıntı.

Çünkü benim dünyamda sırlar ölüm cezasıdır.

Şınav çekmek için mindere iniyorum. Her tekrar, sorunlarımla dolu bir listeye noktalanıyor.

Danilos'lar yavaş yavaş yaklaşıyor.

Mikhael köpekbalığı gibi daireler çiziyor.

Kayıp sevkiyat.

Ve şimdi, sanki düşmanımmışım gibi, kendi parçalarını kilit altında tutan bir eş.

Sen varsın, diye hatırlatıyor içimdeki karanlık taraf. Babama çok benzeyen tarafın. Sen onun düşmanısın. O da senin.

PETYR

Ondan sonra bütün gün Sima'dan uzak duruyorum.

Erken kalkıyorum, o uyanmadan işe gidiyorum ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar eve dönmüyorum. Ama belirsizlik tenimin altında sürekli bir kaşıntı gibi, bu yüzden Luka'nın onu benim için takip etmesini sağlıyorum. Bana her saat başı güncellemeler gönderiyor.

"Sınıfta."

"Arabada, eve doğru dönüyoruz."

"Yatak odasında ders çalışıyor."

"Daha çok çalış."

"Sadece uyudum."

Hiçbir günümü telefonuma bu kadar yapışık geçirmemiştim. Hatta İtalyanlarla silah anlaşmasının yapılacağı zaman bile.

Bu düşünce ağzımı acıyla doldurdu. Mikhael'in bana yönelttiği eleştiri tam da buydu. Bratva'mın ihtiyaç duyduğu anda yeterince yanında olmadığım.

Bunu aklımdan çıkarıp anahtarı ön kapıya doğru çeviriyorum.

İçeri adım attığımda ev sessiz. Rahatlatıcı bir sessizlik değil. Son zamanlarda Sima buraya bir hayat kıvılcımı getirdi, ama şimdi geceyi geçirmek üzere emekliye ayrıldığına göre, malikanenin bunaltıcı sessizliği omuzlarımdaki gerginlikle daha da artıyor.

Dimitri'nin sesi bu koridorlarda yankılanıyor olmalıydı. Gür kahkahası, ağır adımları. Bir odayı nasıl dolduracağını her zaman bilirdi. Yokluğunun dünyayı bu kadar boş hale getireceğini hiç düşünmemiştim.

Ama yine de onun gideceğini hiç düşünmemiştim.

Kira'yı oturma odasında buluyorum. Koltuklardan birinde, her zamanki zarafetinden ve soğukkanlılığından eser olmadan oturuyor. Yanındaki masada yarı boş bir şarap şişesi duruyor ve parmaklarının arasında bir kadeh sallanıyor.

"Karin çoktan yatağa girmiş," diye bilgilendiriyor beni. Alkolün etkisiyle konuşması bozulmuş, yanakları kızarmış, gözleri biraz fazla parlak. "Üniversite öğrencisiyle evlenince böyle olur işte. Sabah erken kalkmak zorundalar. Bütün balayı havası altüst oluyor."

Anahtarlarımı bıraktım. "Sanırım sen de aynısını yapmalısın. Saat neredeyse sabahın ikisi."

"Hah." Kira neşesiz bir kahkaha attı. "Ben de bu boktan günün bir an önce bitmesini umuyordum."

"Teknik olarak zaten bitti."

"Hayır, doğmadı." Ay ona şahsen kötülük yapmış gibi öfkeyle pencereden dışarı bakıyor. "Güneş henüz doğmadı. O zamana kadar, yine aynı lanet gün olacak. Saati gece yarısına ayarlamaya karar veren her kimse, belli ki o saatten sonra uyanık kalmak zorunda kalmamış." Kendine bir bardak daha doldurmaya çalışıyor, başaramıyor ve dudaklarını doğrudan şişeye götürüyor. "Pizdets. Ne pislik herif."

"Kira, geç oldu." Sarhoř baldızımın sarhoşluk dolu dűřüncelerini dinlemek istemiyorum. "Seni yukarı çıkarayım."

"Gözlerimi her kapattığımda Dimitri'nin yüzünü görebilmem için mi?" Biraz daha şarap içiyor. "Hayır, teşekkürler."

Birdenbire neden bu kadar çok içtiğini anladım. "Bugün onu görmeye gittin."

Cevap vermiyor. Koltukta titrek bacaklarıyla öylece duruyor, gözleri yere bakıyor, dudakları beyaz bir çizgi halini alıyor. Kira her zaman kederin öfke evresinde takılıp kalan tiplerdendi. "Evet. Takılıp kaldım."

"Nasıl yani?"

Yutkunuyor ve bir an için soruyu geiştireceğini düşünüyorum. Bunun yerine sesi titriyor. "Muhtemelen ölecek."

Yüzümü ifadesiz tutuyorum. Dağılma lüksüm yok ve bunu onun önünde kesinlikle yapmayacağım. Kimseye faydası olmaz, özellikle de Dimitri'ye.

"Bunu söyleme." Şişeyi elinden alıp onu sehpayı geri koyuyorum. "Bunu bilmiyoruz."

Gözleri yaşlarla doldu. "Sen de aynı şeyi düşünüyorsun. Görüyorum."

Cevap vermiyorum. Haksız değil ama itiraf etmemi duymasına gerek yok. Bunun yerine onu tekrar sandalyeye götürüp önünde ömeliyorum. "O güçlü Kira. Eğer biri kurtulabilecekse, o da odur."

Başını sallayıp, bana bakmadan öylece bakıyor. Yüzü pişmanlıkla dolu. "Ona bir varis verseydim... belki her şey farklı olurdu."

"Varislerin bu işle hiçbir ilgisi yok."

"Daha dikkatli olabilirdi," diye mırıldandı. "Geleceğı daha çok düşünürdü. Bizi daha çok."

"Dimitri'nin başına gelenler onun suçu değildi." Yumruklarımı sıkıp kendimi nefes almaya zorluyorum. Kira'nın sarhoş, kalbi kırık ve kederinin derinliklerinden konuştuğunu kendime hatırlatmam gerekiyor. "Onu vuranlardan başka kimsenin suçu yoktu. Ve bedelini ödeyecekler."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bana pek faydası yok. Yine de ölmüş bir pakhan'ın çocuksuz karısı olacağım."

"Daha fazla zamanın olduğunu sanıyordun." Yumruğumu kol dayanağına koydum. "İkiniz de bir aile kurmak için tüm hayatınız boyunca vaktiniz olacağını sanıyordunuz. Kimse bunu tahmin edemezdi."

"Yapmalıydım." Alt dudağını ısırды, kaşları öfkeyle çatıldı. "Ben onun karısıydım. İşaretleri görmeliydim. İyi bir pakhansha'nın yaptığı bu değil midir? Tehditleri sorun haline gelmeden önce kontrol etmek?"

Ona, hiç kimsenin pakhansha'dan bebek yapmaktan başka bir şey beklemediğini söylemiyorum. Duyması gereken şeyin bu olduğundan şüpheliyim. "Kendini cezalandıracak bir şeyin yok, Kira."

"Önemi var mı?" Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Dimitri gider gitmez sokaklara çıkacağım."

"Hayır, yapamazsın."

"Nedenmiş o?"

Gözleri benimkileri arıyor, sanki bir tür vaat arıyor.

Ona bunu veremem. Sözler değersiz. Kopmayı bekleyen bağlar. Hayatımda çok fazla şeye kendimi adayamam. Pakhan olmak zaten tüm o alanı kaplıyor. Bratva'mı işletmek, babamın vasiyetini yerine getirmek, kardeşimin mirasını sürdürmek - gücümün yettiği tek şey bu.

Ama yine de ona verebileceğim tek güvenceyi veriyorum. "Sana her zaman bakacağım Kira. Sen ailemsin."

"Ben bir yüküm."

"Hayır, değilsin." Elini bir kez sıktım. "Ve seninle ilgileneceğimden emin olacağım. Söz veriyorum."

Kira'nın gözleri daha da bulanıklaşıyor. Şarap ve kederden bulanıklaşıyor. Ne yaptığını anlamadan, bana doğru eğiliyor, eli koluma değiyor, dudakları...

"Kira." Omuzlarından sıkıca tutup beni öpmesini engelledim. "Dur."

"Bana bunu istemediğini söyleme." Sesi çaresiz ve nefes nefese kalıyor.

Ama benimki sertleşiyor. "Ben sevmiyorum. Sen de sevmiyorsun."

"Sana inanmıyorum."

"Sarhoşsun."

"Ben senin karın olabilirim."

Onu itip ayağa kalktım. "Benim zaten bir karım var."

Yüzü taş kesiliyor, gözlerindeki acı ifadesinin yerini hemen savunmacı bir ifade alıyor. "Doğru," diye tükürüyor. "Mükemmel eş. Sana bir varis veren ben olsaydım belki de beni bu kadar umursamazdın." Alaycı bir şekilde sırtıyor. "Bu konuda da pek iyi iş çıkarmıyor."

"Dikkat et Kira. Sana müsamaha göstermeye hazırım ama eğer ona hakaret edeceksen—"

"Beni tehdit etmene gerek yok." Sarhoş gibi elini havaya kaldırdı. "Gidiyorum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Beni rahatsız etmedin." İçimde rahatsız edici bir his dolanıyor. Kardeşimi bir kez daha, dolaylı yoldan, hayal kırıklığına uğratmış olma hissi. "Bunu bir daha deneme."

"Anlıyorum, zavallıyım. Bunu yüzüne vurmana gerek yok."

"Değilim," diyorum ona, bu sefer kararlı bir şekilde. "Ama başa çıkmanın yolu bu değil. Çok fazla içtin ve canın yanıyor. Hepsi bu."

Bakışları başka tarafa kayar. Başka bir şey söylemeden şişeyi kapar ve ayakları üzerinde sendeleyerek yukarı kata taşır.

Ayak seslerinin kaybolmasını bekledim, sonra malikanenin benim kaldığım bölümüne yöneldim. Yukarı çıkarken, az önce olanları mantıklı bir şekilde düşünmeye başladım. Kira incinmişti, kalbi kırılmıştı ve bu evdeki konumu konusunda güvensizdi. Her şeyden önemlisi, zil zurna sarhoştı.

Ona az önce olan hiçbir şeyi ciddiye alma nezaketsizliğinde bulunmayacağım.

Yatak odasına girdiğimde Sima'yı yatakta kıvrılmış halde görüyorum. Kitapları etrafa saçılmış; beni beklemeye çalışmış olmalı.

Yalanları yüzünden hâlâ sinirliyim. Ama aşağıda olanlardan sonra omuzlarımdaki düğüm gevşemeye başladı.

O da zor durumda. Kira'ya karşı nazik olmaya razıysam, en azından Sima'ya da bir şans vermeliyim.

Şimdilik.

Kitapları topluyorum, soyunuyorum ve yatağa giriyorum. Sima uykusunda hemen bana uzanıyor. Vücudunun hissi, onu görmek... hepsi bir araya gelip o düğümü giderek daha da çözüyor.

Kendimi batmaya başlayana kadar uykuya daldığımı fark etmiyorum bile.

SIMA

Bir hafta daha geçti ve ben delirmek üzereyim.

Beni yanlış anlamayın, okulu çok seviyorum. Ama evden dışarı adım attığım tek zaman, kendimi tuhaf kokularla ve çok fazla mobilyayla dolu tozlu bir odaya kapatmak olduğunda, işte o zaman nefes almak için bir kese kağıdı özlemi çekmeye başlıyorum.

Hemen dışarı çıkmam gerek.

Petyr olmadan ev boşucu. Petyr ise kelimenin tam anlamıyla hiç burada değil. Önemli pakhan görevleri olduğunu anlıyorum - ayrıca yönetmesi gereken sahte bir şirketi de var - ama o yokken, insan etkileşimi için mevcut seçenekler kısıtlı. Ya içki sorunu olan huysuz bir dul adayı ya da sanki her adımım parke zeminine çamur bulaştırıyormuş gibi bana dik dik bakan seksenlik bir hizmetçi. Tam olarak Ya-Ya Kardeşliği değil.

Yani, evet, biraz huzursuzlanmaya başladım. Biraz kafayı buldum. Kendimi eğlendirmek için bir Broadway gösterisine girmeme bir süpürge darbesi kaldı. Dava edin beni.

"Çıkmak istiyorum."

Petyr bembeyaz gömleğini iliklemeyi bıraktı. Tanrım, karın kasları yasaklanmalı. "Sözleşmenin mi?"

"Hayır!" diye patladım, aradığım rahat havaya göre çok hızlı bir şekilde. "Sadece, evden dışarı. Bir günlüğüne."

Petyr'in gözleri anında kısıldı. "Programının olduğunu fark etmemiştim."

"Aslında burada olanların tam tersi." Dağınık kitaplar ve buruşturulmuş çarşaflardan oluşan bir denizin ortasında bağdaş kurup doğruldum. "Yapacak hiçbir şeyim yok. Sıfır, sıfır, hiç."

"Okulun var. Bu seni dışarı çıkarıyor."

"Okul sayılmaz. Okul, ödev, floresan ışık ve deodorantın etkili olması için nasıl sürülmesi gerektiğini henüz öğrenmemiş sınıf arkadaşlarıdır. Dışarıdan bahsediyorum."

"Dışarıda," diye tekrarladı.

"Evet, dışarıda. İnsanların olduğu yerde." El kol hareketleri yapmaya başladım. "Kahve dükkanları! Parklar! Kitapçılar! Güneş ışığının bir şeye vurduğu yerler. Tercihen Luka'nın gölgesinin her şeyi çalmadığı yerler."

Petyr dönüp bir an bana baktı. "Sıkıldığını mı söylüyorsun?"

Yatağa dramatik bir şekilde geri yığıldım. "'Sıkıldım' demek yetersiz kalır. Gerçekten semptomlar geliştiriyorum. Bacaklarda huzursuzluk. Evde kapalı kalma sendromu. Erken başlayan dramatik belirtiler."

Petyr'ın ağzı seğiriyor, gülmeye en çok yaklaştığı an bu oluyor. Ceketini giyip omuzlarını silkiyor ama her zamanki gibi sabah mesajlarını kontrol etmek için telefonuna uzanmak yerine yatağın kenarına oturuyor. "Bunu kabul edemeyiz."

"Yapamaz mıyız?"

"Hayır, yapamayız." Sırtımı hafifçe ovuyor. "Sanırım bugün işe hasta olduğumu söyleyeceğim."

O kadar hızlı doğrudum ki, oda döndü. "Sen... sen bunu yapabilir misin? Sadece... mafyaya hasta olduğumu söylesem mi?"

"Hayır." Moralim biraz bozuluyor, ta ki o, "Ama yine de yapacağım." diyene kadar.

Ne kadar saçma olsa da, bu durum kalbimi hoplatıyor. Ama aynı zamanda ne kadar büyük bir bebek olduğumun farkına varmak da beni yastığa gömüp inletiyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandım içimden. "Özür dilerim. Gerçekten sormamalıyım."

"O zaman iyi ki yapmamışsın." Eli kıcıma iniyor. Ne kadar yüksek sesle çığlık attığımı söylemekten gurur duymuyorum. "Hadi. Hadi gidelim."

Ona bakakaldım. Kibar bir geçiştirme ya da belki de bunu düşüneceğime dair bir söz bekliyordum. Ama... bu değil. "Bir dakika. Ciddi misin? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Ben asla şaka yapmam."

"Tamam, adil. Ama senin yapacak işlerin var, değil mi? Sahte işte ve gerçek işte."

Petyr bunun onu etkilemesine izin vermiyor. "Dışarı çıkmazsan can sıkıntısı komplikasyonları yaşama riskinin yüksek olduğunu söylemiştin. Karımın sağlığına dikkat etmezsem iyi bir koca olamazdım."

"Koca" kelimesi alt tarafımda bir kelebek sürüsünün uçuşmasına neden oluyor.

İşte böyle, birlikte yola çıkıyoruz.

Araba yarım saat sonra durduğunda, ne beklediğimi bilmiyorum. Belki bir restoran. On aylık bekleme listesi olan, gösterişli ve seçkin bir yer.

Beklemiyorum...

"Amerikan Doğa Tarihi Müzesi mi?"

"Beğenmiyorsan başka yere gidebiliriz."

Kolumu Petyr'ın koluna geçirdim. "Hayır," dedim, ona sırtarak. "Bunu sen seçtin, bu yüzden beğendim."

Sanırım seni daha iyi tanımamı sağlayacak ama söyleme. Nelerden hoşlandığına bir bakayım. Ve bana senin inek tarafının ön sıralarından bir yer ısmarla.

Çok geçmeden sıra beklemeden içeri giriyoruz.

Seyrek kalabalığın arasından geçerken Petyr, "Geçici bir sergi var," diye kulağıma fısıldadı. Salı sabahı, zaten pek fazla insan yok. "Tam şu kapılardan."

Afişe gözlerimi kısarak baktım. "Vikingler mi?"

"Evet." Bana eğlenceli bir bakış attı. "Üzgünüm, Pompei değil."

Abartılı bir omuz silkmeye karşılık verdim. "Balayımızdaki tüm manzaraları bana göstereceğinden eminim canım."

Müzenin tamamı hayal ettiğim gibi değildi. Petyr bu sabah beni dışarı çıkaracağını söylediğinde, kendimi saçma bir şeye hazırladım. Belki bir uçak ve otantik ramen için Hokkaido'ya gününbirlik bir gezi. Ya da Michelin yıldızlı, beyaz masa örtülü, yere kadar eğilip eğilen garsonların olduğu bir etkinlik.

Bunun yerine, Kuzey Atlantik'in ötesinden gelen hurda metallerin önünde duruyorum, Petyr ise bana sanki Ivy League'de bir kadro kazanmaya çalışıyormuş gibi nutuklar atıyor.

"Hızla saldırdılar," diyor paslı bir baltayı işaret ederek. "Köyler savunma yapamadı. Korku önlerinden geçti. İnsanlar bir gemi bile göremeden dağıldılar."

"Korku, ha?"

"En çok küçümsenen silah."

Ev hayatımın anıları gözlerimin önünden geçiyor. "Evet," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Öyle."

Çeşitli boyutlarda, çarpık miğferlerin olduğu bir sonraki vakaya geldiğimizde, Petyr keskin bakışlarıyla, kıvrımlı duruşuyla enerji dolu bir şekilde yaklaşıyor. Ciddi, sanki Ragnar Lothbrok'un ta kendisini canlandırıyormuş gibi.

İlk defa, belki de onun da benim kadar dışarı çıkmak istediğini fark ediyorum. Her şeyden uzakta, özgür bir gün geçirmek için.

"Bana şu Vikingler hakkında daha fazla şey anlat," diye üsteledim.

"Güney İtalya'ya yayıldılar," diyor. "Arkeolojik bulgulara göre Kuzey Amerika'ya bile ulaştılar. Gittikleri her yerde egemen oldular."

"Doğru." Yedinci sınıfın ortasında okulu bırakmamış biri gibi, ne dediğini anladığımı iddia ediyorum. Ama onu dinlemek büyüleyici, bu yüzden çok uğraşmama gerek kalmıyor. Tutkusu bulaşıcı. "Yani... aslında, orijinal Bratva'ydılar, öyle mi?"

Bana eğlenmiş bir bakış attı. "İlginç bir bakış açısı."

"Eh, korkutucu bir markaları vardı. Gözdağı kampanyaları yürütüyorlardı. Ara sıra komşularını yağmalıyorlardı. Aslında her şeye sahiptiler."

"Bu sizin uzman görüşünüz mü?"

"Bu gerçekten benim uzman görüşüm," diyorum kibirli bir tavırla, Bratva meselelerinde uzman olmamam gerektiğini hatırlayarak. "Yani bir pakhan'ın karısı olarak."

"Elbette."

"Bu arada, kesinlikle o boynuzlu şapkalardan bir tane almalısın. Bir sonraki buluşmanda tak. Eminim çocuklar bayılacaktır."

Petyr'in ağzı seğiriyor. Sonra -mucizelerin mucizesi- kısa bir kahkaha atıyor. Korkunç bir süper kötü kahkahası bile değil, sadece... kahkaha. Saf, basit. Yürekten gelen derin, sıcak bir kahkaha.

Kulağa o kadar hoş geliyor ki, içimin yumuşamasını engelleyemiyorum.

Kolunu dürttüm. "Sen biraz ineksin, biliyor musun?"

"Ben miyim?"

"Evet. Bütün bu mürekkep, bütün bu bakışlar, ama aslında sen sadece History Channel After Dark'sın."

Başını sallıyor, sırtışı hâlâ yüzünde. "Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Öyle değil," diye söz veriyorum. "İneklerden hoşlanırım." Beynim sonunda devreye giriyor, paniğe kapılıyor ve ekliyorum: "Boynuzlu çerçeveli gözlüklerimi çıkarıp beni nefes nefese öpecekmişim gibi değil, sadece..." Ona belli belirsiz el sallıyorum. "Seni böyle görmek ilginç."

Kaşları kalkıyor. "Ne gibi?"

"Bir insan gibi," diyorum kendimi durduramadan. "Yani, senin gibi. Gerçek sen. Armani takım elbiselerinin altından terleyen korkunç mafya babası değil."

Sırtışım kayboluyor. Ama rahatsız edici değil. Bunun yerine Petyr beni inceliyor. Gözleri ağır ve yoğun, sanki içimi görüyormuş gibi. Yanaklarım yanıyor ama irkilmeyi reddediyorum. Bakışlarına, paha biçilmez kalıntılarla dolu bir odada aniden yanmaya iki saniye kala yokmuşum gibi karşılık veriyorum.

"Sergideki diğer eserleri de görmeliyiz," diyorum gerginlik dayanılmaz bir hal alınca, onu çekip ileri doğru çekiyorum. "Daha fazla insan gelmeden önce."

Petyr bir kez olsun saçmalıklarımla beni yüzleştirmiyor. Sadece yolu bana bırakıyor, bakışları sürekli içimde bir delik açıyor.

Ama hoş bir yanık. Sıcak, haşlayıcı değil.

Yavaş ve sanrılı bir kalp atışları serisi boyunca, sanki sıradan bir çiftmişiz gibi hissediyoruz. Müzede tembel bir gün geçiren sıradan bir çift. Tatlı bir buluşma. Suç örgütü yok, görünürde üreme anlaşması yok.

Tehlikeli bir düşünce sinsice sızıyor. Belki de uzaktan hep korktuğum Petyr ile şu anda gördüğüm Petyr iki farklı insan değildir. Belki de aynı madalyonun iki yüzüdürler. Beni nikah masasına oturtan soğuk, acımasız uyuşturucu baronu ve paslı kılıçların başında parlayan tarih meraklısı.

Ve çığlık atarak çıkışa koşmak yerine, daha da derinlere çekiliyorum. Çünkü onun bu tarafını kimse göremiyor. Sadece ben.

Hayatta kalmamın yalan kampanyamı sürdürmeme bağlı olduğu bir ortamda heyecanlanmak aptalca bir şey.

Ama yine de kendimi özel hissettiriyor.

Sonra korumalarının arkamızdan geldiğini görüyorum. Siyah paltolu, pantolonlarından silahları fırlamış insan gölgeleri.

İşte balon böyle patlar.

İşte o. Kendimi iyice bakmaya zorluyorum, tehlikeyi hatırlamak için. Benim de karşımda o var. Tehlikeli biri. İstedikini elde etmek için hiçbir şeyden çekinmeyecek biri.

Karşısına çıkan her şeyi yakmaya hazır bir Viking.

Daha iyisini bilmediğim gibi davranmayı bırakmam gerek.

SIMA

Günün geri kalanını müzede geçiriyoruz. Kafeteryada bir şeyler atıştırıp hemen sergilere dalıyoruz. Cam vitrinler arasında geçirilen bu kadar saatin ilginç olabileceğini hiç düşünmemiştim ama Petyr bir şekilde bunu eğlenceli hale getirmeyi başarıyor. Onu günlerce dinleyebilirim.

"Ee?" diye espri yaptım arabaya geri dönerken. "Sırada ne var? Bir restorana mı baskın yapalım? Kahve arabasını mı yağmalayalım?"

Petyr'in dudakları kıvrıldı ama az önceki gibi gülmedi. Gözlerinde şimdi farklı bir şey vardı, az önce olmayan bir donukluk.

Tam konuyu nasıl açacağımı düşünürken, sessizliği bozuyor. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Söyleyiş tarzı beni daha dik oturmamı sağlıyor. Her türlü asık suratlı halini duymaya alışkınım. Öfkeli mi? Elbette. Rahatsız mı? Her gün. Ama bu öyle bir şey değil. Bu...

Üzüntü. Bir anda her şeyin farkına varıyor. Bir şeye üzülüyor.

Yüzündeki ifadeyi tekrar düşündüm. Birdenbire çok daha insani görünüyordu.

"Tamam," diye yavaşça cevaplıyorum. "Annen gibi biri mi? Yoksa bu bir 'erkeklerle tanışma' olayı mı? Çünkü, baştan uyarayım, buz kırıcılarda pek iyi değilim. Sporda da. Aman Tanrım, bana spor hakkında soru sormazlar, değil mi?"

"Göreceksin" diyor sadece.

Sessizliğe gömülüyorum, şehrin farlar ve neon ışıklarıyla bulanık bir şekilde geçip gitmesine izin vererek pencereden dışarı bakıyorum. Yansımam bana bakıyor, dudaklarım gergin, huzursuz. Petyr'ı böyle görmek, itiraf etmek istediğimden daha fazla sarsıyor beni.

Bu anlaşmanın bir parçası değil. Onun iyiliğine yatırım yapmak, onun için endişelenmek... Ama ben bunların hepsiyim. Umursamam gerekirdi ama Tanrı yardımcım olsun, sanırım umursuyorum. Sağduyuma, sahip olduğum her türlü kendini koruma içgüdüsüne rağmen umursuyorum.

Bu iyi değil.

Araba yolculuğu, sadece motorun alçak uğultusuyla bölünen ağır bir sessizlik içinde uzuyor. Petyr'a gizlice bakıyorum. Çenesi dimdik, elleri direksiyonda, dimdik karşıya bakıyor. Bana bakmıyor. Bakmasını istememin benim hakkımda ne söylediğini merak ediyorum.

Kuralları kendime hatırlatmak için bu mükemmel fırsatı değerlendiriyorum. Bağlanmayın. Bu düzenlemeyi başka hiçbir şeyle karıştırmayın. Her şey farklı olsaydı nasıl olurdu diye düşünmeyin.

Çünkü yapmayacak.

Çünkü değiller.

Ama bu düşünceleri ne kadar bastırırsam o kadar ısrarcı oluyorlar.

Arabaya bindiğimizde binaya bakıyorum ve midem düğümleniyor.

Hastane.

Neden buradayız? İçimde bir burukluk hissediyorum, genellikle ters yöne koşmamın daha iyi olacağı anlamına gelen türden. İçimden bir

ses, o kapıların ardında beni neyin beklediğini zaten biliyor olmalı. Bundan hoşlanmayacağımı.

Ama Petyr bana beklentiyle bakıyordu, bu yüzden yumruyu yutup onu içeri kadar takip ettim.

Floresan ışıklar her şeyi bin kat daha kasvetli gösteriyor. Bir suç mahalli veya kıyamet sonrası bir zombi filminin ilk beş dakikası.

Petyr resepsiyona ulaşıyor ve bizi içeri alıyor. Hemşire sadece bir kez başını kaldırıp onun olduğunu görüyor ve hiçbir şey söylemiyor. Sadece saygılı ve tanıdık bir baş selamı verip devam etmesine izin veriyor.

Steril koridorda yürüyoruz. Kapalı kapılar ardındaki makinelerin hafif vızıltısını duyabiliyorum. Boğazım kurumuş, sanki tebeşirle kaplanmış gibi. Hastanelerden nefret ediyorum. Çürükleri örten çamaşır suyu kokusundan nefret ediyorum.

Ama Petyr hareket etmeye devam ediyor, ben de öyle.

Sonunda bir odanın önünde duruyor. Dışarıda siyah takım elbiseli iki koruma bekliyor. İkisi de başlarını eğip "Pakhan," diye mırıldanarak selamlıyorlar.

Kapıyı açar.

İçeri giriyoruz.

Ve sonra onu görüyorum.

Yatakta çarşaflar kadar solgun bir adam yatıyor. Borular ve kablolar onu hayata bağlıyor. Göğsü sadece makineler onu kaldırıp indirdiği için inip kalkıyor. Canlı görünmüyor, hiçbir şekilde. Neredeyse tanıyamıyorum.

Ama sonra parçalar bir araya geliyor.

"Dimitri ile tanış," diye fısıldadı Petyr sessizce. "Kardeşim."

Karnım şiddetle burkuldu. Nötr bir ifade takındım ama içimde bir girdap oluştu.

Bu onun kardeşi. Ailemin vurarak öldürdüğü adam.

Petyr'in babasının öldürüldüğü saldırıdan kurtulan tek kişi.

Ancak ona "hayatta kalan" demek biraz abartılı olur.

Petyr yanımda kaskatı kesiliyor, çenesi kilitleniyor, elleri bir kez esneyip sonra hareketsiz kalıyor. Zırhındaki çatlakları ilk kez görebiliyorum. Dimitri'ye sessizce bakıyor, sanki kardeşinin bu yataktaki görüntüsü hem dayanılmaz hem de gözümü ondan ayırmam imkânsızmış gibi.

Bana Lara'yı hatırlatıyor. Düğün günündeki hali, yarı yarıya yok olmuş hali.

Parmaklarım seğiriyor. Neredeyse Petyr'a uzanıyorum. Onu rahatlatmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum, ikimiz de öyle olmadığını bilsek de. Aramızda sadece bir yalan daha olsa bile.

Ama sonra kolumu tekrar yanıma düşürdüm.

Onu teselli etmeye hakkım yok. Burada kalmaya gelmedim ve bu konuda yalan söylemek, böyle basit bir hareketle bile olsa, çok haksızlık olur. Daha da kötüsü, zalimlik olur.

Ben de sessizce onunla birlikte acı çekerek onu izliyorum ve yanına gelip duruyorum.

Beni en çok korkutan şey acı. Çünkü bu, ilk kuralımı çiğnediğimin bir başka hatırlatıcısı: Önemsiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Söyleyebildiğim tek şey bu.

Petyr bir kez başını salladı. Konuşma beceriksizliğimi bana karşı kullanmıyor gibiydi. "Üzülecek bir şeyin yok. Bunu sen yapmadın."

Ama yaptım. Gerçek, göğsümde rahatsız edici bir şekilde çalkalanıyor. Tetiği çekmemiş olabilirim, bunun olacağını bilmiyorum, ama yine de bunu yapan ailemdi. Babam, kardeşim. Kanımdan olan.

"Hiç uyanacak mı?" Soruyu sorduktan saniyeler sonra sorunun duyarsız olduğunu fark ediyorum.

Petyr yine bana kızmıyor. "Hayır." Başını bir kez sallıyor, gözleri Dimitri'nin kül rengi yüzüne dikilmiş. "Doktorlar bir mucize gerekeceğini söylüyor. Ben mucizelere inanmam."

Ben de bilmiyorum. Bunu kendime saklıyorum ama sessizliğim de aynı derecede yüksek sesle konuşuyor.

Yalan söyleyemediğim tek şey umut. Lara'ya dair tüm umudumu yitirdiğimde, birinin yapabileceği en kötü şey bana her şeyin yoluna gireceğini söylemekti. Her zaman olduğu gibi bana geri döneceğini.

Masallar gerçek olmaz. Ne bu dünyada, ne de ahirette.

Petyr, kardeşinin alnındaki bir tutam saçı geriye itiyor. Sonra daha da yaklaşıp alçak sesle Rusça bir şeyler mırıldanıyor. Ana dilimin ahengi tanıdık geliyor ama kelimeleri hâlâ anlayamıyorum.

Acaba bana anlattığı şeyleri kardeşine de anlatıyor mu?

Kardeşim... karımla tanış."

Ama bu çok saçma olurdu, bu yüzden bunu aklımdan çıkarıyorum.

Ben önemli değilim. Dimitri önemli. O ailem, burada, gerçek. Ve eğer hayatlar takas edilebilseydi, bunu yapması gerektiğini ilk söyleyen ben olurdum. Kaybettiği kardeşini bana versin.

Yine masallar.

"Seni duyduğunu düşünüyor musun?" diye fısıldadım kendimi durduramadan. "Burada olduğunu biliyor mu?"

"Bilmiyorum." Tekrar doğrulunca, buz maskesini tekrar yerine takmasını izliyorum. Duvarlarını tam önümde yeniden inşa ettiğini

görmek, göğsümün acıyla sıkışmasına neden oluyor. "Çalışmalar var. Ama beni duysa cevap vereceğini düşünüyorum."

"Onu özlüyor olmalısın," diyorum sonunda. "Eskiden olduğu gibi." Deneyimlerimden bildiğim tek şey bu: Kardeşini anlamsız bir zulüm yüzünden kaybetmenin acısı.

Bana cevap vereceğini sanmıyorum. Ama Petyr'in yeniden inşa ettiği duvarlar henüz göğre ulaşmamış olmalı ki, "Her gün," diye mırıldanıyor.

Bunun beni ne kadar zayıf düşürdüğünden nefret ediyorum. Ona uzanmak istiyorum. Hiçbir şey istememem gerekirken onu rahatlatmak istiyorum.

Konuşmadan parmaklarımı parmaklarının arasından kaydırıyorum.

İlk başta Petyr'in tutuşu gevşekti. Ama sonra parmaklarının benimkileri kavradığını, hafif bir baskı hissettiğimi hissettim.

İşte o anda Kira içeri girer ve o anı bozar.

Bakışlarım onunkilere kayıyor. Bir anlığına gözlerimiz buluşuyor. Gözlerinin şişmiş olduğunu görüyorum, ağlamaktan kızarmış. Bulaşmış makyajını, incecik kollarının bedenini sararak bir türlü gelmeyen sıcaklığı hissetmesini seyre diyorum.

Elimde değil: Ona acıyorum. Dimitri'yi de kaybetti. Kocasını, itibarını, geleceğini kaybetti. Ve şimdi, işte burada, yarı hayatta, muhtemelen bir daha asla gözlerini açamayacak bir adama bağlı.

Onu teselli etme isteği tenimin altında yanıyor. Yanlış bir başlangıç yapmış olabiliriz ama trajedi karşısında küçük düşmek benim doğamda yok. Uzanıp bir şey söylemek üzereyim—

—ve sonra Kira'nın parmakları Petyr'in kolunda cilveli bir şekilde gezindi.

Acım, çürük süt gibi kesiliyor.

Gülümsemesi yapış yapış tatlıydı. Petyr eline kısa bir bakış attı ama tam olarak geri çekilmedi. Sadece kıpırdandı ve el tekrar yanına düştü.

"Kira. Dinleniyor olacağını sanıyordum."

"Uyuyamadım." Ona kusursuz görünen hüzünlü bir yarım gülümsemeyle baktı. Acaba Akademi'yi arayıp altın bir heykelcik getirmelerini mi söylesem diye düşündüm. Belki de heykelciği kafasına mı vursam diye. "Ama sana rastladığıma sevindim. Seninle birkaç şeyi konuşmak istiyordum. Dimitri hakkında ve..." Kasıtlıymış gibi görünen bir duraklama yaptı. "Başka meseleler."

Deli deyin bana ama Petyr'e bakış şeklini beğenmiyorum. Çok tanıdık. Babamın metreslerinin hepsinin, kendilerini annemin önünde sergilerken, kendilerini yeni ve gelişmiş Bayan Danilo olarak hayal ederken yüzlerinde o ifadeyi gördüm.

Bu hırsın bakışı.

Dilimde keskin, acı bir kıskançlık tadı var. Onu kendimden uzaklaştırmak, araya girmek, teknik olarak sahip olmadığım bir şeyi talep etmek istiyorum. Ona, benim olmasa bile, onun benim olduğunu hatırlatmak istiyorum.

O senin kocan, diye itiraz ediyor yüreğim.

Hiçbir önemi yok, diye cevaplıyor kafam.

Ben de öylece duruyorum, tırnaklarım avuçlarıma batmış, içimde kaynarken kayıtsızmış gibi davranıyorum. Sahne çıkarmaya hakkım yok. Geçici olmam gerekiyor, bir amaca ulaşmak için bir araç. Anlaşmamız tamamlanır tamamlanmaz gideceğim.

Ve yine de, onun tekrar koluna tutunmaya çalışmasını izlemek, sanki başlangıçta hiç benim olmayan bir şeyi kaybetmişim gibi göğsümde bir ağrıya neden oluyor.

"Sonra." Petyr geri çekilip kol düğmelerini düzeltiyor. Kira'nın tekliflerinden hoşlanmamış gibi görünüyor ama az önce gördüğüm

şeyi kaçırmış olmalı. Yoksa bu kadar sakin tepki vermesi mümkün olmazdı. "Şimdi eve git. Dinlen."

"Sen mi?" diye üsteledi. "Eve mi gidiyorsun?"

"Evet," diyor Petyr. "Öyleyiz."

Sonra birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı kaldırıp ona gösteriyor.

Bu hareketi beklemiyordum. Tuhaf bir şekilde tatlıydı.

Kira'nın yüzü asıldı. "O zaman ben kalırım sanırım. Dimitri'nin boş bir odaya uyanmasına izin veremeyiz, değil mi?"

Bu suçlama o kadar yersiz ki, ona tokat atma isteği avucumu karıncalandırıyor.

Ama Petyr sadece başını eğerek onaylıyor. "Nasıl istersen."

Sonra oradan çıkıyoruz.

Uzaklaşırken omzumun üzerinden arkama bir bakış attım. Kira'nın şiş gözleri yine benimkilerle buluştu ama bu sefer kızarıklık başka bir yere kaymış gibiydi. Yanakları alev alevdi. Nedense bunun utanç olduğunu sanmıyorum.

Her şeyden önce öfkeye benziyor.

PETYR

Akşam yemeği ilk başta sessiz geçiyor. Sima'nın önerdiği isimsiz bir lokantada karşılıklı oturuyoruz. Yemekler o kadar yağlı ki, tek bir lokma yiyerek kalp krizi geireceğimden endişe etmeye başlıyorum.

Ama Sima çok beğeniyor sanırım, ben de kendimi yemeye zorluyorum.

"Ahhh," diye mırıldanıyor sanki cennetteymiş gibi. "Kızarmış tavuk ve waffle. şampiyonların kahvaltısı."

"Akşam yemeği yiyoruz."

"Aynı fark." İtirazımı elinin tersiyle savuşturup gözlerini atalıma dikti. "Her zaman yemeğinle ateşkes müzakere ediyormuş gibi görünüyorsun."

Kaşımı kaldırdım. "Sana hiç yemek yerken insanlara bakmanın kaba olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Hayır." Bana arsız, yapmacık bir sırıtış attı. "Ayrıca, yapmamak da zor."

"yle mi?"

"Evet." Ağzına tarifsiz derecede yağlı bir lokma daha atıyor. "Özellikle de orada oturup o kızarmış tavuk parçasına sanki sana borcu varmış gibi baktığında."

"Olabilir."

Gözlerini deviriyor ama dudakları kıvrılıyor. "Zavallı tavuk. Bratva'nın büyük ve kötü patronu tarafından sarsılmış."

Başımı sallıyorum ama ağızımdan çıkan ses iç çekmekten çok kahkahaya benziyor. Böyle saçmalıklardan paçayı sıyrabilen tek kişi o. Başkası olsa, çatalımla deşerdim.

Ama Sima'da bu saygısızlık gibi gelmiyor. Sadece... normal geliyor. Kolay.

Samimi bir sessizlik içinde biraz daha yiyoruz. Yarım galon şekerli sodayı yudumlayışını izliyorum. O incecik vücudunu nasıl koruduğunu anlayamıyorum.

"Biliyor musun," diye lafını bitirdikten sonra atıldı, "bir suç örgütü lideri için şaşırtıcı derecede iyi sofra adabına sahipsin. Daha fazla geçirme ve bıçak sallama gibi şeyler bekliyordum."

"Bıçak sallamak mı?" diye tekrarlıyorum inanmaz bir şekilde.

"Evet. Yani, kesinlikle uydurduğun korkunç bir atasözünü alıntılayarak bir noktaya parmak basmak gibi. Bu iş tanımının bir parçası değil mi?"

"Beni Baba'yla karıştırıyorsun."

"Belki. Ya da belki de gerçek, dramatik benliğini gizliyorsun. Tatlıyla monolog yapacağından endişelenmeli miyim?"

"Tatlıya bağlı," diyorum ifadesiz bir şekilde. "Ama kızarmış veya şekerli bir şeyse, avukatımdan müdahale etmesini istemem gerekecek."

Kahkahalarla dolup taşıyor, içten ve sıcak. Bir anlığına günün gerginliği omuzlarımdan kayıp gidiyor. Daha önce kadınlarla akşam

yemeği yemekten hiç hoşlanmazdım. Onlarla tanışıklığımı yatak odasının ötesine taşımayı hiç düşünmezdim.

Ama bu? Burada oturup onun benimle dalga geçmesini dinlemek, sanki Gubarev pakhan'ı değil de beni görüyormuş gibi parlak gözlerini üzerimde hissetmek? Çok ferahlatıcı. Alışabilirim.

Bunun tam da onun niyeti olduğunu fark ettim; beni hastane ziyaretinden sonra neşelendirmek.

Sima'yı oraya götürmemeliydim. Bir gün izin istedi. Bunun yerine onu saatlerce bir müzeye kapattım ve sonra ölmekte olan kardeşimle tanıştırdım. Pek de tarihe geçecek bir konu değil.

Ama tüm o kalıntıları görmek, bana tarih tutkumu aşıl原因an kişiyi hatırlattı. Dimitri beni saatlerce dinler, söyleyeceklerimi hep merak ederdi. Bu zayıflık anıyla gurur duymuyorum ama Sima'yı hayatımdaki en önemli kişiye gösterdiğim için de tam olarak pişmanlık duyamıyorum.

Bu sahte olabilir ama Dimitri evlendiğim kadını tanımak isterdi.

Onu çok severdi. Bu ayıklatıcı düşünce, tatlıya olan iştahımı söndürdü. Harcamalarımle saatlerce şakalaşabilirlerdi.

Plakalar alındıktan sonra arabaya biniyoruz. Eve dönüş yolculuğu rutin gibi gelmeli ama öyle değil.

Bir süredir sessiz kaldığını fark ettim.

"Sima."

"Hım?"

"Aklında bir şey var."

Pencereden dışarı bakıyor, camdaki yansıması hayalet gibi görünüyor.
"Önemli değil."

"Sima."

İç çekti ve sonunda başını bana doğru çevirdi. "Sadece..." Kelimeler ağzından çıkmayınca hayal kırıklığına uğrayarak başını iki yana salladı. "Çok tehlikeli bir hayat yaşıyorsun."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu biliyordun."

"Ben de öyle sanıyordum. Ama Dimitri'yi öyle görünce..." Ellerini kucığında kavuşturdu. "Sanırım beni etkiledi. Düşünmeden edemiyorum, ya sen olsaydın?"

"Birçok şeyi kolaylaştırırdı," diyorum, sesim buruk bir tonda. "Herkes için."

"Benim için değil."

"Sen karışmazdın. Sen sadece ben seni zorladığım için buradasın."

Ama yine başını sallıyor. "Umurumda değil. Sadece senin o yatakta, makinelere bağlı olma ihtimalini düşünmek hoşuma gitmiyor. Beni korkutuyor."

Korkmalısın. Kardeşim yerine o hastanede son bulduğum varsayımsal dünyadan değil, gerçek dünyadan. Seni tuzağa düşürüp benim yaptığım dünyadan.

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum, içimdeki sıcaklık ve acıyla ne yapacağımı bilemiyorum. Çünkü Sima umursuyor ve bu asla planın bir parçası değildi.

"Ne yaptığımı biliyorsun," diye homurdandım. "Riskleri biliyorsun."

"Evet." Başını sallıyor, gözleri ellerinde. "Ama bu, bundan hoşlanmam gerektiği anlamına gelmiyor."

Göğsüm öfkeden veya şüpheden değil, çok daha tehlikeli bir şeyden zonklıyor. Ona -kendime- bunun gerçek olmadığını hatırlatmalıyım. O sadece onu koklayıp yemin etmeye zorladığım için burada. Çünkü babam bana yönetmem gereken bir imparatorluk ve sürdürmem gereken bir irade bıraktı ve ben de önce ikincisiyle uğraşmadan ilkini yapamazdım.

Ama ben sadece kaba ve sessiz bir "Seni rahatsız ediyor." demekle yetiniyorum.

Bana baktı. "Yani, evet. Tabii ki öyle. Anlaşma olsun ya da olmasın, sen hâlâ sensin. Sen benim kocamsın."

Araba tekrar sessizliğe bürünüyor, ama bu eskisi gibi bir sessizlik değil. Bu seferki, söylenmemiş her şeyle dolu.

Sen sensin. Sen benim kocamsın. Sen önemlisin.

O da önemli. Onu uzak tutmak için yaptığım her girişime rağmen, o önemli.

Ve ben onun bunu yapmadığını iddia etmekten yoruldum.

Ön kapı arkamızdan çarparak kapandığı anda onu duvara yaslayıp öpüyorum.

"Petyr—"

"Şşş." Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Konuşma artık."

Gözleri yaşıyor ve bir kez başını sallıyor.

Onu tekrar tekrar öpüyorum. Dudaklarımızın her çarpışmasında dünyanın geri kalanı kayboluyor. Bratva, Mikhael, Kira, hatta lanet olası Danilos bile - her şey arka plan gürültüsüne dönüşüyor. Sadece o var, loş ışıktaki durmuş, bana her zaman önemli olan her şeyi unutturan o karanlık, zeki gözleriyle bakıyor.

Onu kollarıma alıp yukarı kata çıkarıyorum. Bana doğru kıvranıyor, her adımda vücudu benimkine sürtünüyor.

Yatak odasına girdiğimiz anda onu yatağa yatırıp üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya başlıyorum.

Onu soymak için acele etmiyorum. Onu kızdırmak istediğimden değil -ki istiyorum- ama ihtiyacım olduğu için. Onun her saniyesinin tadını çıkarmam gerekiyor.

Kazağını başından geçirip omuzlarının yumuşak kıvrımlarını ortaya çıkarıyorum. Sonra kot pantolonunu kalçalarından aşağı kaydırıyorum, çok ama çok yavaş. Ağzım da onu takip ediyor, ortaya çıkardığım her ten santimini okşuyor, boğazından çıkan ve omurgamdan aşağı doğru akan iç çekişleri sürüklüyor.

Onu önümde çıplak bir şekilde gördüğümde kontrolüm çoktan pamuk ipliğine bağlı oluyor.

Onu yatağa yatırdım, kıvrana, yalvarana kadar bacaklarının iç kısmını öptüm.

Beni deli ediyor; kokusu, tadı. Benim için ne kadar da ıslak. Sonunda bacakları başımı kavıyor, elleri saçlarımda dolaşıyor.

"Petyr," diye sızlandı. "Lütfen."

Başımı kaldırdım, çenem onun sularıyla ıslanmıştı. "Henüz değil," diye mırıldandım. "Seninle dalga geçmeyi bitirmedim, lisichka."

İnliyor, hayal kırıklığı ve ihtiyaç birbirine karışıyor. Kanı hızla pompalanıyor. Onu böyle çözebileceğimi, benden başka her düşüncesini unutturabileceğimi bilmek - bu çok baş döndürücü.

Ona nefes nefese bırakan yavaş bir öpücük konduruyorum. Dilimde kendi tadını alabiliyor ve bu düşünce bile bacaklarımdan arasına çarpıyor. Vücudu titriyor, sessizce daha fazlasını istiyor.

Sonunda bacaklarının arasına yerleştiğimde, yavaşça, santim santim içine girdim, sıcaklığının tadını çıkardım. Gözleri kocaman açıldı, dudakları yumuşak bir ılgıkla aralandı.

Gözleri titreyerek kapandı ama çenesini elimle yakaladım. "Hayır," diye homurdandım. "Benimle kal."

Kirpikleri kalkıyor. Bakışları benimkilerle buluştuğunda içimde bir şeyler kırılıyor. Bu şehvet değil. Yani, sadece şehvet değil. Aramızdaki bu patlayıcı şey her neyse, ondan çok daha tehlikeli.

Hareket etmeye başladığımda bakışlarını kaçırmadım. Tırnakları sırtımda gezindi, kalçalarını bana doğru uzatırken yüzü zevkten buruştu.

Onu daha sert, daha hızlı, daha derin becermeye başladım. "Çok iyi hissettiriyorsun," diye kulağına fısıldadım. "Çok sıkı sarılmışsın."

Yaklaştığını, vücudunun kasıldığını, nefeslerinin hızlandığını hissedebiliyorum. Kontrolüm kaybolmaya başlıyor. Kontrolün bende olması gerekirken, çıkardığı her ses beni uçurumun kenarına doğru sürüklüyor.

"Söyle," diye emrettim, içine derinlemesine girerek. "Benim olduğunu söyle."

"Evet," diye nefes nefese bana sarıldı. "Seninim."

Alnımı alnına bastırdım, aramızda terler birbirine karıştı. "İşte bu," diye mırıldandım alçak ve pis bir sesle. "Bana gel. Benim için dağıldığını görmek istiyorum. Sadece benim için."

"Evet, evet, evet," diye mırıldanıyor, utanılacak kadar ileri gitmiş bir halde. "Sadece sen."

Birkaç hamle daha yapınca vücudu etrafımda kasılıyor. Sima kollarımda paramparça oluyor ve bana -sadece bana- bakarken onun çözülmesini izlemek her şeyi değiştiriyor. Ona sertçe çarpıyorum, içine boşalırken inliyorum.

Uzun bir süre kıpırdamadım. İçinde kaldım, onu sıkıca tutarak, nefesim boynuna çarpıyordu. Kalp atışları göğsümde hızlı ve vahşi bir şekilde çarpıyordu ve kızarmış yüzünden, şişmiş dudaklarından gözlerimi alamıyordum. Hâlâ zevkten bulanık olan gözlerinden.

Ve o an, kendime şunu hayal etme fırsatı verdim: Sima, çocuğumla dolu, sonsuza dek bana bağlı.

Bu düşünce beni korkutmalı. Her neyse onu bırakıp, içime bu kadar sinmemiş başka bir aday aramamı sağlamalı.

Ama bu düşünceyi bile düşünemiyorum. Bunun yerine, düşüş kaçınılmaz geliyor. Mantıklı olan tek şey bu gibi geliyor.

O benim. Ve onu bırakmayacağım.

Beni kırsa bile.

SIMA

Petyr'in kollarında yatıyorum, hâlâ titriyorum. Vücudum kemiksiz, ağır, sanki onun içinde erimeye çalışıyormuş gibi.

Sınırları düşünmeliyim. Kaçış planları yapmalıyım. Kendime bunun geçici olduğunu hatırlatmalıyım.

Onun yerine tek düşünebildiğim, Tanrı yardımcım olsun, asla taşınmak istemiyorum.

Yakında hamile kalsam iyi olur. Bu düşünce buz gibi ama gerçek. Çünkü onunla bu yatakta ne kadar uzun süre kalırsam ve bunu ne kadar sık yaparsak, ayrılmak o kadar zor olacak.

Ve ben gitmek zorunda kalacağım. Anlaşma her zaman böyleydi.

Ancak şu anda, kulağımın dibinde kalp atışları düzenli ve kolu sıkıca bana dolanmışken, gitme fikri bana bir plandan çok bir uzuv kesme fikri gibi geliyor.

Altımdan çekiliyor. Dirseğimin üzerinde doğrulup odanın içinde yavaşça yürüyüşünü izliyorum: çıplak, telaşsız, teninin içinde son derece rahat.

Tanrım, heykel gibi görünüyor. Mermerden yontulmuş bir Yunan tanrısı. Üst üste üç orgazmdan sonra hâlâ bu kadar susamış olmak mümkün mü? Anlaşılan azgınlığımın sınırı yok.

Banyoya girip kayboluyor ve sıcak bir bezle geri dönüyor. Beklemediğim kadar düşünceli, çok küçük bir şey olduğu için nefesim kesiliyor.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece nazikçe, dikkatli ve kasıtlı bir şekilde bana bastırıyor. Yanaklarım adını koyamadığım bir utançla kızarıyor ama yardım etmesine izin veriyorum. Nedense, o sessiz yakınlık beni seksten daha çok sarsıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Bana hafifçe başını sallıyor, bezi atıyor ve lambayı söndürüyor. Oda, perdelerden sızan hafif ışıkla bölünen karanlığa gömülüyor. Sıcak ve sağlam yatağa geri dönüyor ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni kendine çekiyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Ama aklım durmadan dönüyor.

Az önce bana neyin yanlış olduğunu sorduğunda, tamamen dürüst değildim. Evet, Dimitri'yi makinelere bağlı görmek beni mahvetti ve evet, Petyr'ı kaybetme düşüncesi beni itiraf etmek istediğimden daha çok korkutuyor.

Ama söylemediğim, söyleyemediğim şey, Kira'yı onunla birlikte izlemenin beni ne kadar rahatsız ettiğiydi. Sanki bir hakkı varmış gibi ona uzanması. Sürekli geri çekilmesi, beni rahatlatması gerekirken, bunun yerine kafamda kıskanç eş alarm zillerini çalması.

Kıskanç bir eş. İşte ben böyle oldum. Bu saçma, çünkü onun için hiçbir şey olmamam gerekiyor. Ben bir vekilim, bir aracıyım, son kullanma tarihi olan geçici bir düzenlemeyim. Öyleyse neden başka birinin ona dokunması düşüncesi midemi bulandırıyor?

Yüzümü göğsüne yaslayıp, temiz ve erkeksi kokusunu içime çekiyorum. Dudaklarım neredeyse tenine değiyor ve kelimeler

neredeyse dökülüyor; hayranlarının yedek kol düğmeleri gibi toplanmasıyla ilgili yarı şaka yarı ciddi bir şikayet.

Ama ben de karşılık veriyorum. Çünkü ona önemsedığımı belli edemiyorum. Kafamda ne kadar yer kapladığını ona belli edemiyorum.

Bunun yerine, parmak ucuyla omurgam boyunca tembel desenler çizmesine izin verdim. Her dokunuş göz kapaklarımı daha da ağırlaştırıyor.

Bir süre sonra, "Sen sus. Bu tehlikeli." diyor.

Hafifçe güldüm. "Belki de sadece bedava masajın tadını çıkarıyorumdur."

"Buna ne diyorsun?" diye takıldı, parmağını yavaşça omurgamın tepesinden sırtımın alt kısmına doğru kaydırarak. "Standartların düşük."

"Bedava bedavadır. Sıcak taş eklemek istersen, şikayet etmem."

Kendi kendine kıkırdadı. "Teslim ettireceğim."

"Mükemmel. Romantizmi, mafya tarafından finanse edilen spa hizmetleri kadar iyi anlatan hiçbir şey yok."

Parmağı omurgamın dibinde geziniyor ve nefesini verdiğini hissediyorum. "Her zaman akıllıca bir cevabın oluyor, değil mi?"

"Mesleki tehlike," diye mırıldandım göğsüne doğru. "Durursam şüphelenirsin."

Göğsü hafifçe sarsıldı, bir kahkaha daha attı ama kendini zorlamıyor. Sırtımda o çıldırtıcı çizgileri çizmeye devam ediyor ve ben de bunların beni santim santim parçalamadığını varsaymaya devam ediyorum.

Günün yorgunluğu beni yavaş yavaş dibe çekiyor. Ama her uykuya dalmak üzereyken, kaygım beni acımasız farkındalığa geri çekiyor, beynimi istenmeyen imgelerle dolduruyor.

Kira, manikürlü elleriyle Petyr'in kolunda.

Kira, boyalı dudaklarıyla Petyr'in kulağına.

Kira, Petyr'i gözlerimin önünde kendine mal ediyor.

Sonunda dayanamıyorum. "Hâlâ uyanık mısın?" diye fısıldıyorum karanlığa.

Uzun süredir acı çeken bir iç çekiş. "Hayır."

Gözlerimi deviriyorum. Sonra, daha da sinir bozucu olsun diye doğrulup lambayı tekrar yakıyorum.

Petyr hemen gözlerini kısıp kolunu yüzüne doğru uzattı. "Zalim kadın," diye inledi.

"Yaşayacaksın," dedim bacaklarımı altına alarak. "Aslında sana bir şey sormak istiyordum."

"Kulağa sorunlu geliyor." Kolunu bana bakacak kadar indirdi, gözleri ışığa karşı kısılmıştı. "Hadi."

Dudağımı ısırarak tereddüt ediyorum. "Kira... iyi mi? Sana... çok bağlı görünüyor."

Nefesini veriyor, sesi sinirli olmaktan çok yorgun çıkıyor. "Kendini güvensiz hissediyor. Dimitri'nin içinde bulunduğu durumdan korkuyor. Uyanmazsa başına geleceklerden korkuyor."

İçimde bir suçluluk duygusu kabarıyor, ama bana ayrıntı vermemi istemediği için rahatladım. O da fark etmişti demek. "Çünkü o, pakhanın karısı olacaktı," diyorum sessizce.

Başını bir kez salladı. "İkisi de öyle düşünüyordu. Bir aile kurmak için daha fazla zamanları olduğuna inanıyorlardı. Ama şimdi babam gitti. Dimitri'nin hayatta kalması beklenmiyor. Ve o, nereye ait olduğundan emin olmadan ortada kaldı."

Sıcak lamba ışığında profilini inceliyorum. Orada ne bir yumuşaklık, ne bir hoşgörü, ne de bir zalimlik var. Sadece gerçekler. Sorumluluk

her zaman olduğu gibi ağır geliyor.

"Onu evlendireceğinden ya da ailesine geri göndereceğinden korkuyor," diye mırıldandım.

Başını kararlılıkla iki yana sallıyor. "Yapmayacağım. Dimitri'nin isteyeceğı şey bu olmazdı."

Çarşafın kenarını parmaklarımın arasında büküyorum. Kira hakkında kötü düşündüğüm için suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ama yine de başka bir şeylerin döndüğü hissinden kurtulamıyorum. Petyr'ın gördüğünden daha fazlası.

Belki modası geçmiş bir klişe ama kadınların bu gibi şeyler için gerçekten altıncı bir hissi var. Hayatımda, bunu bilecek kadar çok şey gördüm. Özellikle de evde.

Ve annem gibi olmak istemiyorum.

"Yakınlar mıydı?" diye soruyorum, kendi çatım altında ölümümü planlayan kadın hakkında daha fazla bilgi toplamaya çalışarak. "Kira ve Dimitri?"

Petyr omuzlarını silkerek kalktı. "Bilmiyorum. Dimitri'yle bu konuda konuşmadık."

"Bu evlilik mi?"

Başını sallıyor. "Ya da hisler."

"Doğru. Duygular korkaklara göredir."

Dudakları kıvrıldı. Aniden beni yatağa bastırdı, aniden üzerime çıktı. "O kelimeyi önümde tekrar söyle," diye fısıldadı alçak ve boğuk bir sesle, "ve yaptıklarımın sorumlu tutulmayacağım."

Tekrar söylemek istiyorum. Beş yaşında bir çocuk gibi davranıp, sürekli ağızımdan kaba bir kelime çıksın, bakalım ne olacak.

Ama geç oldu ve vücudum hâlâ bu adamın bana yaşattığı seksatonun etkisinden kurtulamıyor. Ona aç olabilirim ama her gece böyle tıka

basa yiyemem.

Petyr da aynı şeyi hissediyor olmalı ki, yan yatıp bana döndü. "Kendine gelecektir," dedi. "Senin onun için bir tehdit olmadığını anladığında." Bakışlarında nadir görülen bir tereddüt belirdi. "İkimiz de bir parçamızı kaybettik. Tekrar bütünleşmek... Zaman alacak."

Başımı sallıyorum. Bunda hüznü bir şey var, taşımam gereken bir keder olmasa da göğsümün ağrımına neden olan bir şey.

Ona inanmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama göğsüne yaslanıp lambayı söndürdüğümde midemdeki ürpertiye atamıyorum.

Bana, koşu ayakkabılarımı yatağın altında, her an giyebileceğim şekilde saklamam gerektiğini net bir dille söyleyen kişi.

SIMA

Ertesi gün, tek çarem Anya'yı mutfaktan kovalayıp bir orduya yemek pişirmek oldu.

"Kovalamak" biraz sert bir tabir olsa da. Tek yaptığım, ona bir gün izin verip, o günü kendine güzel bir şey alarak geçirmesini önermekti. Bana attığı o iğrenç bakış, tüylerimi diken diken etmeye yetti. Muhtemelen bir ay boyunca her gün yiyeceklerimde zehir olup olmadığını kontrol etmek zorunda kalacağım.

Ama değıyor, çünkü annemin özel sosunu tavaya koyduğumda kafam biraz olsun rahatlıyor.

Annem. Sarımsak ve domates kokusu yüzüme vuruyor. Hiç düşünmeden, Lara ve ben küçükken söylediğı bir şarkıyı mırıldanmaya başlıyorum.

Şarkı söylemesi evi her zaman daha sıcak hissettirirdi. Uzun bir süre, ateşi canlı tutan tek şey oydu. Bunu henüz bilmiyorduk; anlayamayacak kadar küçüktük.

Anladığımızda ise çok geçti. Duvarları kemiren siyah küf gibi, kalıcı sessizlik çökmüştü.

Ama bu olmadan önce, onu keder ve çaresizlik içinde kaybetmeden önce, yemek pişirmek onun sığınağıydı. Bir süre, onun tutkusunu miras aldığımı düşündüm. Ama babam, iyi yetişmiş bir Bratva gelini fikrine uymayan çoğu şey gibi, bu tutkuyu da benden aldı, bu yüzden onun yanındayken yemek yapmama asla izin vermezdi.

Neyse ki çok fazla ortalıkta yoktu, bu yüzden annem yine de bana öğretti.

Şimdi, doğrama ve karıştırma, yoktan bir şeyler yaratma eylemi beni yeniden kendine çekiyor. Annem gibi ben de bunda huzur buluyorum. Ellerimi meşgul ediyor, zihnimi odaklıyor ve kalbimin gerçekliğin çok ötesine geçmesini engelliyor.

Üstelik tüm bunlar -ocağın başında, kocama akşam yemeği hazırlarken- normal bir çiftin yapabileceği bir şeye tehlikeli derecede yakın geliyor. Bu, çoğu çiftten, hatta belki de en sağlıklılarından daha zararsız bir şekilde bu yanılsamaya kapılmama izin veriyor.

Tezgahın üzerindeki telefonum çalıyor. Ellerimi bir havluya siliyorum ve bakıyorum: Jemma.

Yaşıyor musun?

Boğazım düğümleniyor. Bu yaldızlı kafeste öylesine kapanmışım ki, dış dünyanın hâlâ var olduğunu unutmuşum. Hemen cevap yazıyorum: Her şey yolunda! Balayı yoğunluğu. Yakında, şehre indiğimde öğle yemeği yiyelim, tamam mı? Tutabileceğimden emin olmadığım küçük bir söz ama ona en azından bu kadarını borçluyum.

Jemma'nın cevabı hemen geliyor: Bir randevu!

Tam o sırada ön kapının kilidi açıldı ve topuklu ayakkabıların sert zemine değme sesi omuzlarımın sertleşmesine neden oldu.

Harika. Zengin Kaltak geliyor.

Bir an sonra Kira, hastanede saatlerce kalmasına rağmen pırıl pırıl parlayan mutfağa girdi. Gözleri ocağın başındaki bana takıldı ve dudakları kıvrıldı.

"Vay canına," diyor, "evimde kendini rahat ettirmişsin."

Kaşığı biraz daha sıkı tutuyorum. "Akşam yemeği," diyorum hafifçe, tavayı işaret ederek. "Bu gece yemek pişirmeyi düşündüm."

Sonra suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Petyr'ın dün geceki sözlerini hatırlıyorum; Kira'nın çok şey yaşadığını, güvensizliklerini.

"Katılabilirsin," diye ekliyorum daha yumuşak bir sesle.

Görünüşe göre, söylemesi yanlış bir şey. Yüzü sertleşiyor, gözleri kısıyor. "Biz mi?" diye tükürüyor. "Buraya aitmişsin gibi davranma. Her şeyimi çaldın ve ben senin yemek artıklarıyla mı idare edeceğim?"

"Hiçbir şey çalmaya çalışmıyorum. Petyr çok stres altında olduğunu söyledi. Düşündüm de, belki de istersen, birlikte yemek yiyebiliriz. Hepsi bu."

Ama dinlemiyor. Sesi tiz ve kenarları pürüzlü bir şekilde yükseliyor. "Hayatım bu olmalıydı. Kocam. Ailem. Bana düşeni öylece alıp gidebileceğini mi sanıyorsun?"

Göğsüm sıkışıyor ama kendimi onun bakışlarına karşılık vermeye zorluyorum. Ona bunların hiçbirinin benim fikrim olmadığını, Bratva evliliği için yalvararak koridorda yürümediğimi hatırlatmak istiyorum.

Ama bunun ne faydası var ki? Bana kızgın değil, aslında kızgın, ama ben sadece onun kederine ve korkusuna en yakın duran hedefim. Yan hasar.

"Böyle hissettiğin için üzgünüm," diyorum sonunda, nabzım boğazımda gümbür gümbür atmasına rağmen.

Burun delikleri genişliyor ve bir anlığına kaşığı elimden düşüreceğini düşünüyorum. Ama bunun yerine topuklarının üzerinde dönüyor, topukları öfkeyle tak diye mutfaktan fırlıyor.

Geride bıraktığı sessizlik yoğun ve ekşi. Tavada kaynayan sosa bakıyorum. Onu içeri davet etmenin işe yarayacağını düşünmüştüm

ama tek yaptığım öfkesine bir kibrit yakmak oldu. Ve şimdi, huzur yerine, işleri daha da kötüleştirdiğime dair huzursuz bir kesinlik var.

Gerçekten bütün bunlardan bir mola almaya ihtiyacım var.

Petyr eve döndüğünde, birkaç gün şehirde kalmayı önereceğim. Tanrı bilir, ikimizin de bu molaya ihtiyacı var ve belki Kira'dan biraz uzaklaşmak, duvarların etrafımı sarmasını engeller. Jemma ile öğle yemeğini mükemmel bir bahane olarak kullanabilir, ona daha önce mesaj attığım sözü tutabilirim. En iyi arkadaşımınla biraz normallik, bu boğucu evden biraz uzaklaşma ve belki de sürekli ölçüldüğümü, izlendiğimi ve eksik bulunduğumu daha az hissederim.

Nasıl söyleyeceğimi şimdiden hayal edebiliyorum: sanki önemli bir şey değilmiş gibi, gelişigüzel bir şekilde. Hey Petyr, şehirde birkaç gece geçirmek eğlenceli olmaz mıydı? Zaten otellerin çarşafı daha iyi. Hafif bir şey, belki de içindeki çaresizliği duymasın diye gülümser.

Çünkü çaresizlikten - sanki birkaç günlüğüne bile olsa hemen çıkmazsam çılgın atacağımı hissetmeye başlıyorum. Bu sefer müze de yetmeyecek.

Ocaktan tezgaha doğru gidip geliyorum, avuçlarımı bulaşık bezine anlamsızca siliyorum. Karnım ağrıyor, açlıktan değil, sinirden.

Kabul edecek mi? Söylemesi zor. Kontrolü seviyor, beni göz hapsinde tutabileceği güvenli bir yerde saklamayı seviyor. Ama bugün bana, istediğim şeyi istediğimde -doğru şekilde ifade edersem- bazen beni şaşırttığını gösterdi. Belki de bir değişiklik fikrinden bile hoşlanır.

Ve eğer olmazsa... O zaman ona, huzursuz, deli bir eşin bir varis yetiştirmek için en iyi ortam olmadığını hatırlatmam gerekecek.

Yalnız başıma küçük bir kaçamak yapma düşüncesi omuzlarımdan biraz gevşemesine neden oluyor, ama bu uzun sürmüyor. Sosu karıştırıyorum ama elim titriyor, bana ihanet ediyor.

Kira'nın sözlerini her hatırladığımda daha da derinden yaralıyordum. Sanki masadaki yerini almışım, oturmasına fırsat vermeden

sandalyesini çalmışım gibi bakıyordu bana.

En kötüsü de şu: İçimdeki küçük, suçlu bir ses de ona katılıyor.

Bu hayatı ben istemedim ama burada durup mutfağında yemek pişiren, kayınbiraderinin yüzüğünü takan benim.

Belki de bu beni bir hırsız yapar.

PETYR

Telefonumda Lev'in adı beliriyor ve cevaplamak için kaydırıyorum.
"Ne?"

"Onları yakaladık," diyor Lev canlı bir sesle. "Kamyona çarpanları. Az önce getirdik. Güney deposundalar."

Sandalyemde doğruldum, kalem elimden düştü. "Hayatta mısın?"

"Şimdilik."

İhtiyacım olan tek şey bu. "Yirmi dakikaya oradayım." Daha fazlasını söylemesine fırsat vermeden telefonu kapatıyorum.

Şehirdeki yolculuğum, kendi düşüncelerimde boğulacak kadar uzun. Farların bulanıklığına, içimdeki sessizliğe rağmen motorun gürleyen gürültüsüne bakıyorum.

Memnun olmalıyım. Sonunda benden çalan piçleri yakaladık. Ama tatmin olmak gelen bir şey değil. En başta bana karşı gelmeye cesaret ettikleri için sımsıkı sarılmış bir öfke. Adamlarım buna izin verecek kadar dikkatsiz oldukları için. Çünkü Mikhael'ın tüm bunlar hakkında söyleyecek bir şeyi mutlaka olacaktır.

Depoya adım attığımda Lev ve Ivan beni bekliyorlardı ve tabii ki Mikhael yüzünde o ifadeyle çelik bir kirişe yaslanmıştı. Sanki bu hikayenin sonunu çoktan yazmış da ben göremeyecek kadar görmüşüm gibi.

Lev, "Şehrin dışında eski bir garajda saklanıyorlardı," diye açıklıyor. "Pek direnmediler."

"Aptallar," diye homurdandı Ivan. "Onları hemen içeri sürükledik. Kimse görmedi."

"Çabuk, tamam," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Mikhael. "Haftalarca kafası kesik tavuklar gibi koşturmaya 'hızlı' diyorsan, o zaman elbette, tabii."

"Kes şunu Mikh," diye homurdandım. "Havamda değilim."

Daha fazla alay etmek istiyor gibi görünüyor ama sonra vazgeçiyor. Bunun yerine, yumuşak bir şekilde konuya dönüyor: "Anatoli yine de duyacak. Duyulur. Bu kadar ileri gitmesine izin verdiğin için seni beceriksiz sanacak."

Çenem kasılıyor. "Ne duymak istiyorsam onu duyacak."

Mikhael pek de inandırıcı olmayan bir şekilde sırtıyor ama ben onu görmezden gelip odanın ortasındaki sandalyelere bağlı iki adama dönüyorum. Birinin Lev'in ilk işinden kanlar akıyor, dudağı patlamış, gözleri şişmiş. Diğeri ise hayatının burada son bulmasına izin vermeyecek kadar genç görünüyor.

Ama benim sorunum bu değil.

İkisi de bu savaşta taraflarını seçtiler. Yanlış tarafı seçmeleri benim suçum değil.

Ceketimi çıkarıyorum. Düzgünce bir askıya asıyorum. Kollarımı sıvayıp, yavaş ve dikkatli yürüyorum, beni görmelerine izin veriyorum, korkunun içime işlemesine izin veriyorum.

"Peki," diyorum sessizce. "Kimin fikriydi?"

Sessiz kalıyorlar. Kanayan dudağı olanın önünde çömeliyorum. "Anatoli'nin emri miydi? Yoksa sen cesur muydun?"

Çizmelerime kan tükürüyor.

Neşesizce gülümsüyorum. "Yanlış cevap."

Tezgahtan levyeyi alıp ağırlığını elimde hissediyorum ve bacağına indiriyorum. Çatlak sesi keskin, çılgılığı daha da keskin.

Hiç irkilmiyorum. Ses artık midemi bulandırmıyor. İlk yüz seferden sonra, ölmekte olan bir insanın sesinin nasıl olduğunu unutuyorsun. Bu adamın acısı bana sadece kontrolün ne demek olduğunu hatırlatıyor.

"Sırada," diye iç çekip diğerine geçiyorum. Şimdiden titriyordu. "Sen. Emri kimin verdiğini söyle."

Bu pek aslan yürekli görünmüyor. Bu yüzden onu sona bıraktım. İzlemesine izin verdim.

"Anatoli!" diye patladı tahmin edilebileceğı gibi, başını öyle sert sallıyor ki, sanırım çıkacak. "Anatoli'ydi, dedi ki—dedi ki—"

"Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar." Levyeyi şangırtıyla yere bırakıyorum. Gerçek ortaya çıktı. Daha fazlasına ihtiyacım yok. "Ödülünü alma zamanı."

Silahımı çekiyorum. Hiç tereddüt etmeden. Bir el ateş, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. İki adam, başları öne eğik, öne doğru yığılıyorlar. Yankılar kayboluyor, geride sadece ölümün çınlayan sessizliğı kalıyor.

"Şunu temizle," diye emrettim. "Ve kafalarını Anatoli'ye gönder. Birisi benim olana el koyduğunda nasıl tepki verdiğimi görsün."

Kimse itiraz etmiyor. Mikhael bile. Bir kereliğine sessiz kalıyor.

Ama sessizlik zafer demek değil. Çünkü içimde bir yerlerde Anatoli'nin bu kadar kolay korkmayacağını biliyorum. Şiddetin pek

çok örneğini gördü. Ona hediye kutusunda iki d    k rütbeli haydut gönderdiğim için  rkmeyecek.

Tam o sırada Ivan boğazını temizliyor. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, Petyr."

" tirazınız not edildi."

"En azından birkaç müttelik edin," diye üsteledi. "Sidorovlar'ın hâlâ sana ihtiya ı var. Tek ba larına ayakta kalamazlar. Eğer pes ederlerse, Anatoli'nin gücü bir gecede ikiye katlanır. Bizim de onlar kadar gücü bir ittifaka ihtiya ımız var."

Haklı, ama duymak istemiyorum. D ğ n m felaketle sonuçlansa da, Boris'in velet kızıyla evlenmediğim için pişman değilim. Aksine, kadere bana Sima'yı verdiği için   krediyorum.

Ama Danilos'la savaş artık kaçınılmaz. Peki ya sonra? Ailesine yapacağım şey için beni affedecek mi? Kan bağı olsun ya da olmasın, bana karşı çıkacak kadar aptal olan herkesi öldüreceğimi görünce yanımda kalacak mı?

Peki bunların hiçbiri umurumda mı?

Hayır demek istiyorum. Ama içten içe bunun cevabını zaten biliyorum. Karar vermenin bana d  mediğini biliyorum.

Çünkü ben zaten yapıyorum.

Koruyacak çok  eyim var. Kaybetmeyi göze alamayacağım çok şey var.

Kira'yı düşünüyorum. Kırılgan kahkahası, Dimitri o hastane yatağında eriyip giderken boş bakışları. Kardeşim gibi d  ersem Sima'ya ne olur? Mikhael, pakhan'ın tacını hemen alırdı ve Tanrı onun gerçekte kim olduğunu anlarsa ona yardım etsin.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Hayır. Buna izin veremem. Onun korunmaya ihtiya ı var. Benim zafere ihtiya ım var. Ve bu savaşı

kazanmak için, istesem de istemesem de müttefiklere ihtiyacım olacak.

Sesim kararlı bir şekilde Ivan'a döndüm. "Boris'le bir görüşme ayarla. Herkese bu şehrin kimin olduğunu hatırlatmanın zamanı geldi."

PETYR

Eve dönüş yolculuğu cehennem gibi. Onu aklımdan çıkaramıyorum. Çok ciddi olduğumda bana gülmesinden, altımda, kızarmış ve titrek bakışlarından, kendini korumayı unuttuğu sessiz anlardan bile. Hepsi göğsümde asit gibi kaynıyor.

Gidecek. Anlaşma bu. Harika bir fikrim var. Bir gün evimden, yatağımdan çıkıp gidecek ve ben de onu bırakmam gerekiyor. Sanki içimi parçalamayacakmış gibi.

"Kahretsin!"

Yumruğum direksiyona iniyor. Korna çalıyor ve yoldan geçen birkaç kişi bana şaşkın bakışlarla bakıyor, ama onlara hiç vakit ayırmıyorum.

Trafik ışığı yeşile dönüyor. Sokaklar bulanıklaşıyor, ışıklar birbirine karışıyor. Her yansımada, her gölgede onu görüyorum. Başka bir adamla. Yüzü olmayan bir piç ona el koyuyor, bana gülümsediği gibi onu da gülümsetiyor. Çenem o kadar sert sıkılıyor ki acıyor. Sadece düşüncesi bile dizginleyemediğim bir öfkeyle titrememe neden oluyor.

Elimi yüzümden aşağı doğru kaydırıp ciğerlerime hava dolduruyorum ama bu beni sakinleştirmiyor. Sadece ne kadar berbat durumda

olduğumu hatırlatıyor. Bunun olmaması gerekiyordu. Önemli olmaması gerekiyordu.

Peki ya şimdi? Aklımda sadece o var.

Eve vardığımda kanım kaynıyormuş gibi hissediyorum. Araba durmadan kapıyı itip basamakları çıkıyorum. Her adım sıkı ve kontrollü, sanki hareket etmeye devam etmezsem patlayacakmışım gibi.

Yatak odası kapısı aralık. Yumuşak bir lamba ışığı koridora sızıyor.

İterek açıyorum.

Ve işte orada. Yorganın altında kıvrılmış, saçları yastığın üzerine dağılmış, dudakları aralık. Sanki dünya ona dokunamıyormuş gibi uyuyor. Göğsüm sıkışıyor, yumruklarım yanlarımda kıvrılıyor.

Çok küçük. Çok kırılgan. Ve o benim.

Biliyor olsun ya da olmasın.

Orada öylece dururken, içimdeki öfke değişiyor, daha ağır bir şeye dönüşüyor. Ona özgürlük sözü verdim. Bir gün onu bırakmam gerekiyor. Ama nefes alışını izlerken, uzanıp elimi omurgasına bastırabileceğim kadar yakınımda olduğunu görünce gerçeği anlıyorum.

Sanırım onu asla bırakamayacağım.

Örtüyü aralıyorum ve teninin sıcaklığı beni bir uyuşturucu gibi çağırıyor. Onu uyandırmıyorum; onu sahipleniyorum, ağzı sıcak ve ısrarla onunkine değiyor, ta ki irkilmiş bir sesle kıpırdanana kadar. Gözleri titreyerek açılıyor, bulanık ve nedenini sormasına fırsat vermiyorum. Ona çok ihtiyacım var.

“Petir...?”

Ellerim aceleyle dolaşüyor, bariyer gibi giydiği incecik katmanları sıyrıp atıyor onu. Kumaşlar düşüyor, işe yaramaz hale geliyor, ta ki o,

yumuşak kıvrımları ve savunmasız çizgileriyle önümde çıplak kalana kadar.

Onu kolayca çevirip yatağa bastırıyorum, kalçalarını geriye doğru çekiyorum, sahiplenici parmaklarım tenini ısıtıyor.

Nefes nefese kalıyor. Ses, bütün gece içimi kemiren ateşi körüklüyor. Bacaklarını ayırıyorum, penisimi fermuarımdan çıkarıyorum ve şüpheye yer bırakmayacak bir kuvvetle içine giriyorum. Nefesi kesiliyor, sonra aynı açlıkla bana yaklaştığında inlemeye dönüşüyor; sanki o da benim kadar sertliğe ihtiyaç duyuyormuş gibi.

"Petyr," diye inledi, sesi yastığa bastırılarak boğuk bir şekilde, elleri çarşaflara yapışmış, sanki onu bağlayan tek şey onlarmış gibi.

"Daha yüksek sesle," diye emrettim, daha sert bastırarak, elim omurgasından yukarı doğru kayarak saçlarını yumruklayıp başını geriye doğru çekebildim. "Seni duymak istiyorum."

Çılgılığı odayı dolduruyor, keskin ve çaresiz, ve beni daha da yoruyor. Başparmağım yanaklarının arasından aşağı iniyor, oradaki sıkı halkaya bastırıyor. Anında kaskatı kesiliyor, kesik bir nefes kaçıyor ağzından.

"Rahatla," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Her bir parçan bana ait."

"Tanrım-" diye ürperdi, dudağını ısırdı, ta ki saçlarını tekrar çekip ağzını zorla açana kadar. "Evet. Senin. Sadece... Durma."

Bunu çaresiz ve perişan bir şekilde söyleyiş biçimi göğsümü sıkıştırıyor. Başparmağımı daha sert bastırıyorum, yavaşça daireler çiziyorum, ta ki onun bana açılmaya başladığını hissedene kadar.

"İşte bu," diye homurdandım. "Beni her yere götür, lisichka. İliklerine kadar benimsin."

Çılgınca başını sallıyor, bana doğru geri çekiliyor, çılgınlığının sesi teninin şapırtısıyla karışıyor. Sadece komodinin üzerindeki kayganlaştırıcıyı almak için yeterince geriye yaslanıyorum, bir elimi kalçasında tutuyorum ki kaçıp gitmesin.

"Kıpırdama," diye uyardım. "Bana itaatsizlik edersen, her şeye yeniden başlarım. Anladın mı?"

"Evet," diye nefes verdi titreyerek ama itaatkar bir şekilde.

Sesindeki kırılgan ama gerçek güven, içimdeki bir şeyi parçalıyor, şehvet yükseliyor. Parmaklarımı kaydırıyorum, birini yavaşça ve dikkatlice onun dar, küçük göt deliğine doğru kaydırıyorum, tüm bunları yaparken kendimi onun derinliklerine gömüyorum.

Hıçkırarak ağlıyor, kıvranıyor ama ben onu sabit tutuyorum, omzunun arkasını öpüyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldandım, bu sefer daha yumuşak ama aynı derecede sahiplenici bir sesle. "Benim yerime alacaksın. Bana her şeyi vereceksin."

Kürek kemiklerinin arasına bir öpücük konduruyorum, derin nefesler alıyorum, beni parçalamak isteyen vahşiliği dizginlemeye çalışıyorum. İçimde onu tamamen sahiplenmek için tırmalayan çaresiz ihtiyaca rağmen, kendimi yavaşlamaya, dikkatli olmaya zorluyorum.

Parmaklarım usulca çalışıyor, kayganlaştırıcıyla kayganlaştırıyor, daireler çiziyor, onu yavaş yavaş açıyorum. O, çarşafı tutunarak inliyor, her ses doğrudan içimden sekerek geçiyor.

"Benim için nefes al," diye mırıldandım, sesim kısıtlamadan kalınlaşmıştı. "Seni yakaladım."

Vücudu yavaş yavaş teslim oluyor ve sonunda kığına girdiğimde, dişlerimi gıcırdatarak bu coşkuya karşı koyuyorum. Sıkı, ateşli, beni neredeyse oracıkta mahvedecek şekilde kavıyor. Hâlâ kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyor, ona uyum sağlaması için gereken zamanı veriyorum. Avuçlarım yanlarını okşuyor, onu yere seriyor.

Çaresizce çıkan küçük bir sesle bana doğru döndü. "Petyr..."

Tek gereken bu. Hareket etmeye başlıyorum, önce yavaş, temkinli. Her hamle beni daha da derine itiyor, vücudu etrafımda şekilleniyor,

ta ki baskı altında titreyerek yastığa gömölüp ağlayana kadar. Hızlanıyorum, kalçalarım daha sert, daha hızlı, daha fazla çarpıyor.

İnlemeleri giderek yükseliyor. Öne eğiliyorum, bir elim bacaklarının arasına kayarak klitorisini buluyorum.

Tepki anında geliyor. Sırtı bükölüyor, boğazından boğuk bir çığlık yükseliyor, onu acımasız bir hassasiyetle çalıştırıyorum.

"Benim için boşal," diye homurdandım, bu emir kendi çözölmemle parçalanmıştı. "Şimdi. Seni hissetmek istiyorum."

Parçalanıyor. Bu his beni onunla birlikte uçuruma sürölüyor ve içimdeki her şey serbest kalırken son bir kez daha derinlere dalıyorum. Dünya onun nabzına, bedeninin kavrayışına, altımda haykıran çığlığına daralıyor.

Öne doğru yığıldım, göğsüm sırtına dayandı, ikimiz de titriyorduk, terden sıırıslık ve yaralıydık. Elimi kalçasında tuttum, artçı sarsıntılar beni nefes nefese bırakırken bile bırakmaya yanaşmıyordum.

Onun içinde, onun etrafında kendimi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar bütün hissediyorum.

Ve biliyorum ki, acımasız bir kesinlikle, onu bu şekilde sahiplenmekten asla vazgeçmeyeceğim.

SIMA

Jemma ile ögle yemeği randevumun olduğu gün, sinirlerim çok bozuktu.

Daha kapıdan çıkmadan heyecanım başlıyor. Çatı katı güvenli bir liman gibi geliyor, tek başıma ayrılmaya hazır olduğumdan emin değilim. Ama tek başıma olmayacağım - Luka da orada olacak.

Ama Petyr olmayacak.

İçimdeki o sesi susturmaya çalışıyorum. Sonunda Jemma'yı görebildiğim için mutluyum. Sadece düşüncesi bile göğsümü kabartıyor, rahatlıyorum. Eski hayatımdan bir parça, benden bir parça, sanki bunların hiçbiri olmamış gibi en sevdiğimiz kafe masasında bekliyor.

Ama midem hâlâ çok sıkı düğümlenmiş gibi. Bir kısmı heyecandan, ama geri kalanı... Henüz adını koymak istemiyorum.

Kendimi hazır hissetmiyorum. Petyr'in yokluğu en olmadık anlarda beni rahatsız ediyor, onu orada istemek için hiçbir sebep yokken bile onu özlüyorum.

Ögle uykusu mu yapıyorsun? Petyr'ı ister misin?

Çay mı içiyorsun? Petyr ister misin?

Petyr'in saçma sapan mesai saatlerinde uyanık kalmak için umutsuz bir çabayla History Channel After Dark'ı mı izliyorsunuz? Ben. İstiyorum. Petyr.

Hiçbir zaman yapışkan bir insan olmadım ama Tanrım, eğer hiç olmadığım bir ergene dönüşmüyorsam.

Sadece yorgunum. Arabaya binerken kendime sürekli bunu söylüyorum. Bebek yapmak zor iş. Vücudumun bu kadar halsiz hissetmesinin sebebi bu, sanki kemiklerim kum torbalarından yapılmış gibi. Yeterince uyuyamadım.

Luka tek kelime etmeden beni şehrin diğer tarafına götürüyor. Artık alıştım, bu yüzden ondan bunu beklemiyorum. Ama direksiyondaki parmaklarının tıkırtısından, varlığımın tek başına onda stres ülseri yarattığını anlayabiliyorum. Sonunda, hastane masraflarını sessizce karşılayacağım.

Herhangi bir şeyin biteceği düşüncesi beni yine karamsarlığa sürüklüyor. Hamileliğimi dört gözle bekliyorum ama bir yandan da korkuyorum.

Çünkü bu, bitiş çizgisine o kadar yaklaşıacağım anlamına gelecek.

Ve onu geçmek istediğimden pek emin değilim.

Sonunda Luka kafenin önünde duruyor. Bratva arabası geldiğinde, yoğun saatin ortasında bile park yerlerinin kendiliğinden boşalması ne kadar da komik. History Channel bunu araştırmalı mı? Uçan piramitler, Bigfoot ve şimdi de gizemli park yerleri mi?

Sonra Luka da dışarı çıkmaya başlıyor ve paniklemeye başlıyorum. "Geliyor musun?"

"Ben... zorunda mıyım?" diye cevaplıyor, sanki benden daha kafası karışıkmiş gibi.

Ellerimi dua pozisyonunda birleştirdim. "Lütfen Luka. Lütfen, lütfen, öğle tatilini kullan. İhtiyacım olan son şey, Jemma'nın seni kapıda görüp, beni takip eden bir korumam olduğunu düşünmesi."

"Seni takip eden bir koruman var." Kaşları çatıldı. "Ve öğle yemeği molası alamıyorum."

"O zaman sana bir sendika bağlantısı bulayım. Ama önce, lütfeeeee?" Ona en iyi yavru köpek bakışlarımı atıyorum. "Jemma'nın beni bir mafya karısı olarak düşünmesini gerçekten istemiyorum."

"Ama sen bir—"

"Bunu bilmesine gerek yok!" Jemma yakınlarda mı diye panikle etrafa bakındım. İhtiyacım olan sondan bir önceki şey, bir sonraki düşün resepsiyonunda vurulmasına neden olacak hayati bir bilgiyi duymasıydı. "Lütfen? Benim için mi?"

Luka'nın ifadesinde bir şey pes ediyor. Nezaket olduğunu söylemek istiyorum ama panik atak başlangıcı gibi görünüyor. Her iki durumda da, elimden geleni yapacağım.

"Tamam o zaman. Ben arabada olacağım."

Evet! Zafer!

"Çok yaşa," diye fısıldıyorum. "Sana bir Danimarka pastası getireceğim."

"Aslında ben glütenliyim"

Ama ben duyamayacak kadar uzaktayım.

Kafenin içindeki ışık dışarıdan çok daha sıcak. Jemma'yı her zamanki masamızda otururken görüyorum; boynunu uzatıp bana el sallıyor, sanki on beş yıldır bekliyormuş gibi.

Göğsüm sıkışıyor. Tanrım, onu ne kadar da özlemiştim.

Masaya vardığımda, gözümü kırpmadan sandalyesinden kalkmıştı. "SAMMI!"

Sarılışı tanıdık bir boğaz tutuşu gibiydi, saçlarına kahve ve vanilya kokusu sinmişti. Bir an neredeyse ağlayacaktım.

"Kızım," dedi beni geriye doğru çekip yüzümü incelerken, "kayıp ihbarı göndermeye tam iki yavru kedi makarası kadar kalmıştım. Yine."

Gülüyorum, onu kandıramayacak kadar tiz ve gergin bir sesle. "Her şey yolunda. Sadece geç kaldım. Lütfen 911'i hızlı aramadan çıkarın."

Gözleri buna inanmıyormuş gibi kısılıyor ama karşıdaki bölmeye kaymama izin veriyor. "Ancak dökmeye başlarsan. Gerçek çay, ofiste bana verdiğin o zayıf demlenmiş çay değil."

"Önce gerçek bir çay alabilir miyiz? Ya da kahve? Ya da içinde çok fazla şeker olan bir şey?"

Bir garsonu çağırdı. "Bana iki kere sormana gerek yok."

Siparişlerimizi veriyoruz. Ona her zamanki içeceği olan kirli çay geliyor. Ben her zamanki kahvemi tercih ediyorum ama üç şekerli ve iki kat kremalı. Jemma bana meraklı bir bakış atıyor ama ısrar etmiyor.

Ve uydurduğum hikayeyi hatırlayamayacak kadar paniklediğim için, konuya dönüyorum. "Önce sen başla," diyorum, yüzde yüz yalan söylediğimden emin bir şekilde. "Seni sanki yıllardır görmemişim gibi hissediyorum. Hayatında neler oluyor?"

Gözleri parlıyor. "Tamam, yani bu saçmalıklara inanmayacaksın..."

Kendini hikaye üstüne hikayeye atıyor. Bob'un işteki inanılmaz pislikliği, 90'lardaki bir sitcom konusunu andıran kötü geçen bir randevu, sürekli dolabına işeyen komşusunun kedisi.

Birkaç dakika kendimi akışına bıraktım, yine kendim olduğum yanılsamasına kapıldım. Gizli bir geçmişim, Bratva'lı bir kocam, boğucu yalanlarım yoktu.

Ve sonra, fatura kadar kaçınılmaz bir şekilde geldi. Eğildi, gözleri keskin ve ışıltılıydı, sanki altın kokusu almış gibi. "Ee. Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Kendimi zorlayarak güldüm, kahvemden kalanları karıştırdım. "İyi... oldu."

"İyi mi?" Jemma'nın kaşları sanki onuncu sınıftaymış gibi kıpırıyor. "Bana daha fazlasını vermelisin kızım. Yoksa şarkılar uydurmaya başlayacağım."

"Lütfen şarkı olmasın."

"Sammi ve Petyr, bir ağaçta oturuyorlar, S-İ-K-İ-M—"

"Tamam, tamam!" Ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırdım. "Tamam, konuşacağım."

Dirseklerinin üzerine yerleşip bekliyor.

Ve bekliyorum.

Ve bekliyorum...

Ona anlatabileceğim kadar zararsız bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalışıyorum. Hem gerçek hem de güvenli bir şey, gerçi bu iki kelime benim için neredeyse hiç aynı cümlede geçmedi.

Ama beynim bana ihanet ediyor ve Petyr'in tamamen güvensiz durumlardaki görüntülerini ortaya çıkarıyor.

Ağzı, tenime değen sıcak dokunuşuyla.

Gözleri, içimde delikler açıyordu.

Birkaç gece önce beni sert ve talepkar bir şekilde yere yatırıp, altında ezilene kadar nasıl tuttuğunu.

Boynumda bir sıcaklık yükseliyor. Başımı eğip masanın beni bütün bütün yutmasını diliyorum. Ama artık olan oldu; Jemma gördü. Bir tazı gibi, kendi kokusuna odaklanıyor.

"Aman Tanrım," diye övünüyor, beni işaret ederek. "Kızarıyorsun. Gerçekten kızarıyorsun."

İçtiğim yudum boğazıma kaçıyor ve öksürüyorum. "Değilim."

"Biz de öyleyiz."

Kaç yaşındasın, on iki mi? Demek istiyorum ama aklıma gelen tek şey o gece. Beni şaşırttı ama... kötü anlamda değil. Kesinlikle kötü anlamda değil.

Bunu tekrar yapmak istiyorum. Bu düşünce beni hazırlıksız yakalıyor. Kabul ediyorum, hamile kalmanın en etkili yolu değil ama...

Bayıldım buna.

Jemma da bunu görmüş olmalı ki pes etmiyor. "Çok aşıksın kızım."

"Ne?" diye doğruldum. "Hayır, değilim."

"Mmm. Kendine bunu söylemeye devam et."

"Ciddiyim," diye ısrar ediyorum ama sesim titriyor, beni ele veriyor.

"Hı hı," diyor Jemma, etkilenmemiş bir tavırla. "Ve yine de, balayı süitinden kahvaltıya aksayarak inmiş biri gibi duruyorsun. Bu konuda bana karşı gelme. Sende ışıltı var."

İnledim, ellerimle yüzümü kapattım. "İmkansızsın."

"Ve senin yüzünde sıcak bir plaka var, peki kimin durumu daha kötü?"

Ben. Kesinlikle beni beceriyorsun.

Jemma arkasına yaslanıp şeytani bir sırıtişla gülümsedi. "Biliyor musun, sen tanıdığım en romantik olmayan insandın. Asla evlenmeyeceğine yemin eden düğün planlayıcısı. Ofiste havuz keyfi yapıyorduk. Ben ileride bir aşka odaklanmıştım ama sen gidip kendine yakışıklı, zengin ve görünüşe göre gerçekten sevdiğin bir koca bulman gerekiyordu."

"Ben yapmıyorum—"

"Kocanı sevdiğini itiraf etmek klişe değil Sam. Adamla evlendin. Hem de olabilecek en dramatik şekilde."

Gözlerimi devirip yüzümü boş bir bardağın arkasına saklıyorum. "O kadar da dramatik değildi," diye mırıldanıyorum.

"Ah, lütfen. Havai fişekler, güvercinler ve bir Broadway uvertürü olsaydı bile, yine de seni geçemezdi."

"Jem."

"Gerçi kocanız sizden çok üstün görünüyor..."

"JEM!"

Jemma deli gibi kahkaha atmaya başlıyor. Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, acaba Luka beyefendiye kibarca sorarsam beni silahıyla vuracak mı diye merak ediyorum.

Kalbimin hızla çarptığını fark ediyorum. Durduramıyorum, durduramayacağım gibi bir hızla çarpıyor.

O zaman içimi korkunç bir şüphe kaplıyor. Jemma... haklı olabilir mi?

Gerçekten Petyr'e aşık mıyım?

Ona aşık olamam. O, ailemin yeminli düşmanları olan Gubarev Bratva'nın pakhanı. Beni kaçırdı ve şantaj yaptı ve sırf o tüyler ürpertici dehşet malikanesinden gizlice kaçmaya çalışmamı istemediği için karşılıklı çıkar sağlayacak bir anlaşmaya vardı.

Ama sonra onun diğer tarafını düşünüyorum. Birlikte geçirdiğimiz bu uzun haftalarda tanıdığım o nazik, şefkatli, ara sıra da inek adam. Nadir kahkahasını hatırlayınca göğsümün nasıl genişlediğini, ellerini üzerimde hatırladığımda vücuduma yayılan sıcaklığı düşünüyorum. Kollarında hissettiğim o tuhaf güven duygusunu, daha önce hiç hissetmediğim bir hissi. Ailemin evinde değil, kaçtığım on iki yıl boyunca bir kez bile.

Jemma yüzümde bir şeylerin kıpırdadığını fark etmiş olacak ki inleyip kaşığını bana doğru salladı. "Seni varoluşsal bir krize soktuğumu söyleme."

"Belki küçük bir şey," diye mırıldandım, gülümsemeye çalışarak.

"Hadi ama. Sert davranmana gerek yok." Uzanıp elimi tuttu. "Demek evlendin ve hoşuna gitti. Ne olmuş yani? Bunu sana kesinlikle kızmayacağım. Kimse kızmayacak. Yani, belki Bob."

"Kesinlikle Bob."

"Evet, istifanı görünce çılgına döndü. Evine gelip kapını tekmeleyerek iki haftanı talep etmeye çalıştığını duydum ama seni hiçbir yerde bulamadılar."

"Eyvah."

"Evet. Neyse." Bakışlarını bana diyor. "Geçmişine bağlı değilsin Sammi. Her kimsen, hayatının geri kalanında o olmak zorunda değilsin. Değişmene izin var."

Gözlerim doluyor. O sözlerin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor. Jemma geçmişimi bilmiyor ama az önce söylediği her şey beni derinden etkiliyor. Eskiden olduğum kız, bugün olduğum kadın... o kadar farklılar ki. Bazen düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Sima Danilo. Sammi Banks. Hayatımın iki yarısını birbirinden ayırmak için elimden geleni yaptım.

Ya onların birleşip yeni biriyle, gerçekten gurur duyabileceğim biriyle birleşmesine izin verirsem?

Olabileceğim bir insan mı?

Ama sonra Dimitri'yi hatırlıyorum, tüm o makinelere bağlı. Petyr'ın artık babasız olduğunu, kendi babamın yaptıkları yüzünden hatırlıyorum.

Bunu asla kabul edemem.

Ona aşık olmam mümkün değil.

Bu düşünce, ikinci içki turumuz boyunca aklımdan çıkmıyor. Jemma'nın gevezeliğinde, yapmacık gülümsemelerimde bile. Tuvalete gitmek için izin istediğimde, sinirlerim anında bozulmaya hazır.

Yüzüme soğuk su çarpıyorum, sanki kendimi sağlam bir şeye, gerçek bir şeye bağlayabileceğim gibi lavaboya tutunuyorum.

Ama işe yaramıyor. Yansımam solgun, gözleri fal taşı gibi açılmış, kendi yalanlarının ağırlığıyla şeffaflaşmış görünüyor.

Petyr'e aşık değilim. Kelimeleri kendi kendime sessizce mırıldanıyorum, tekrarın onları gerçeğe dönüştürmesini umuyorum. Petyr'e aşık değilim. Petyr'e aşık değilim.

Ben değilim—

Kendi yalanlarımın kokusu beni masaya kadar takip ediyor.

Jemma'yla biraz daha konuşuyoruz. Bu sefer sohbeti işe yönlendiriyorum. Geleceğe dair planlarımız - güvenebileceğim tek gerçek şey bu.

Vedalaşırken, sanki karşı cephelere doğru geri dönen iki asker gibi hissediyoruz kendimizi. Dramatik, evet, ama ne zaman dramatik değiliz ki?

"Bunu tekrar yapacağımıza söz ver," diye homurdandı Jemma. "Ama 'Bunu tekrar yapalım' deyip sonra da telefonu açmayanlar gibi değil. Gerçekten yapacağız. Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldıyorum, gözlerim dolu dolu. "Ben de isterim."

Sonunda koridora geri döndüğümde, Jemma'nın parfümü hala burnumda yumuşak bir şekilde duruyordu.

Ve sonra nefesim boğazımda düğümleniyor.

Sarı saçlı. Mavi gözlü. Sağ yanağında ince ama belirgin bir yara izi var.

İşte Maksim.

En küçük kardeşim.

SIMA

Zaman yavaşlar ve durur.

Maksim kapıda, kaybolmuş gibi görünüyor. Çocuksu yüzü şimdi daha keskin, hatırladığımdan çok daha yaşlı, ama gözlerindeki ışıltı aynı. Yanağındaki yara izi de - kesinlikle belli oluyor.

Bir zamanlar küçük kardeşim olan adama bakarken aklımda sayısız soru dolaşıyor.

Maksim burada ne yapıyor? Ailemizin topraklarından uzakta, bu ücra kafeyi nasıl buldu? Neden bugün, on iki yıl görüşmedikten sonra yollarımız kesişiyor?

Neden burada? Neden şimdi?

Kafamın içinde cılız bir ses, "O senin için burada," diye fısıldıyor. Kapatmak istiyorum ama yıllarca korku ve paranoyayla yaşadıktan sonra, böyle bir şeyin tesadüf olduğunu düşünmek zor.

Onu görünce içimde bir ürperti, hem tanıma hem de korku hissediyorum. Bir anlığına yine on iki yaşındayım, gizlice çikolata yiyorum ve yanlarımız ağrıyana kadar gülüyorum.

Sonra gerçekler yüzüne çarpıyor: Küçük kardeşim burada, Petyr'in bölgesinde, tl bir takım elbise giymiş, yanında belirgin bir silah çıkıntısı olan bir yetişkin ve artık tüm bunlar masum değil.

Gz göze geliyoruz.

Onu görüyorum.

Beni görüyor.

Gözlerimi ayıramıyorum. Bir tren kazası gibi, olacakları durduracak gücüm yok.

"...Sima mı?"

Panik, buz gibi bir dalga gibi beni sarıyor. Nefesimi kesiyor ve vücudumu olduğu yere kilitliyor. Kıpırdayamıyorum, düşünemiyorum. Kafe koridoru etrafımda daralıyor, beni gmdğm sandığım geçmişle kaamadığım şimdiki zaman arasında sıkıştırıyor.

Ama içimden bir ses bana kamamı söylüyor, ben de kaçıyorum.

En azından denemeye çalışıyorum. Dönüp kaçıyorum ama o daha hızlı. Eli uzanıp kolumu sıkıca kavırıyor. Acımasız değil ama beni olduğum yerde donduracak kadar sert.

"Sima." Sesi inanmazlığın kısık, hırıltılı sesiydi. "Sensin."

"Maksim-" Adını duyunca boğazım düğümlendi. Yüksek sesle söylememeliydim, hecelerini bile tatmama izin vermemeliydim ama artık çok geç.

Aptal.

Aptal, aptal, aptal.

Bilmiyormuş gibi davranmalıydim. Kim olduğunu veya "Sima" isminin ne anlama geldiğini bilmediğimi iddia etmeliydim. Lanet olası Fransızca cevap vermeliydim - ne olursa olsun.

Bunun yerine, bir aptal gibi, onun adını haykırdım.

Ve artık biliyor.

"Ben... Ben geçiyordum." Gözleri, tanıdığı kıızla yeniden bağ kurmaya çalışıyormuş gibi yüzümü tarıyor. Bunun gerçekleştiğini görmek içimi parçalıyor. Yaptıklarımın sonuçlarının kardeşimin yüzünü acıyla buruşturmasını izlemek. "Seni pencerede gördüm ve düşündüm ki... 'Olamaz' diye düşündüm."

"Maks, lütfen."

Ama sanki trans halindeymiş gibi konuşmaya devam ediyor. "Seni gömdük. Annenle baban... ldğn sanıyorlar."

"Güzel," diye ıkıştım. "Böyle düşünmelerini sağla."

Kardeşimin yüzü değişti. Rahatlamanın yerini şok aldı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Bakişlarım etrafta dolaşıyor. İnsanlar izlemeye başlıyor. "Maks, lütfen başka bir yere gidelim."

"Katılıyorum." enesi kasıldı. "Eve geliyorsun."

Beni çıkışa doğru sürüklemeye başlıyor ama bir şekilde direniyorum. "Bir saniye durup dinler misin?"

"Neyi dinliyorsun?" Gözleri şimdi sert. "Yaşıyorsun. şimdi de ailemizin bilmesini istemediğini söylüyorsun. Onlar on yıldan uzun süredir senin yasını tutuyorlar, Sim. Bunun onlara ne yaptığını biliyor musun? Bana ne yaptığını?"

Suçluluk duygusu içimi kaplıyor. Hayatım boyunca bu suçluluk duygusuyla yaşadım ama her şeyin önüme böyle serildiğini duymak... dayanamıyorum. şimdi, tehlikede olan çok daha fazlası varken.

"Bunun olmasını istemezdim," diyorum içtenlikle.

"O zaman neden katın?!"

Birdenbire pencerenin hemen önünde olduğumuzu fark ediyorum. Petyr'in arabası hemen dışarıda park edilmiş, direksiyonda da Luka var.

Maksim'i görürse, onu hemen tanıyacaktır. Sadece bir tehdit görecektir. Ve sonra...

Ailemin Petyr'e yaptığıı o da kardeşime yapacak.

Hayır. Buna izin veremem. Maksim'in önümde vurulmasını izleyemem. Bratva olsun ya da olmasın, o hâlâ benim küçük kardeşim.

Ve onu korumam lazım.

"Unut beni Maks." Sakinleştirmeye çalışsam da sesim titriyor. "Bunun hiç yaşanmadığını varsay."

"Bunu yapamam Sim." Tutuşu biraz daha sıklaşıyor. "Eve gel. Olanları bana açıkla, annenle babana anlatmana yardım edeyim."

"Babama söylemek istemiyorum," dedim. "Söyleyemem Maks. Lütfen beni zorlama."

Maksim'in bu sözlerden ne anladığını bilmiyorum ama babamızın adı ailemizde asla tarafsız bir olay değildir. Onu sohbete dahil etmek her zaman bir anlam ifade eder.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, kolumun içinden hissedebiliyorum. Maksim güç kullanmaya karar verirse, Luka beni kurtarmaya yetmeyebilir. O çatının altında, kabuk gibi annem ve canavar gibi babamla birlikte olacağım ve bir hafta içinde evlendirileceğim.

"Lütfen," diye tekrarladım, Maksim'le göz göze gelerek, anlamasını dileyerek. "Uzaklaş. Hemen şimdi. Eğer beni biraz olsun umursamış olsaydın, beni hiç görmemiş gibi davranırdın."

Bana sanki tokat atmışım gibi bakıyor. Ağzı açılıp kapanıyor, ama kelimeler çıkmıyor.

Bu tereddüdü merhamet sanıp kolumu kurtarıyorum. Beynim yetişmeden bacaklarım hareket ediyor, beni koridordan aşağı, kapıdan dışarı taşıyor.

Sokakta sendeleyerek ilerlerken serin hava yüzüme çarpıyor. Hemen Luka'yı görüyorum, renkli ön camın arkasında oturuyor. Beni görünce doğruluyor, telefonunu kaldırıyor.

Arka kapıyı hızla açıp arka koltuğa kaydım. "Hadi gidelim."

"Her şey yolunda mı, hanımefendi?" Luka'nın gözleri biraz kısıldı. "Pek iyi görünmüyorsunuz."

"Evet," diye yalan söylüyorum. Şimdiye kadar söylediğim en ikna edici yalan olmasa da, içinde bulunduğum ruh haliyle idare eder. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Biraz uzanmam gerek. Lütfen beni eve götür."

Luka beni uzun uzun süzdü, sanki derimi soyup altında ne olduğunu görmeye çalışıyormuş gibi. Ama o da bundan benim kadar hoşlanmıyor gibi görünüyor.

"Kadın sorunları," diye ekliyorum karnımı tutarak. "Kramplar. Gerçekten çok kötüler."

Luka'nın yanakları aniden koyu bir kırmızıya büründü. Bakışları dikiz aynasından sıcak bir patates gibi bana kaydı. "Anlaşıldı," diye mırıldandı ve motoru çalıştırdı.

Yüzümü pencereye çevirip gözlerimi yakan yaşların akmamasını diliyorum. Eğer Luka onları görürse, yine sorular sormaya başlayacak ve asla cevaplayamayacağım türden.

Trafiğe girdiğinde, pencereden Maks'ın kaldırımnda giderek küçüldüğünü görüyorum. Plakayı not etmemiş olmasını diliyorum. Umarım kız kardeşini alıp götüren arabanın sahibini asla öğrenmez.

Çünkü eğer bunu yaparsa, bu savaş anlamına gelir.

SIMA

Çatı katına döndüğümde yatak odasında volta atıyorum.

Nefesim sığ ve kesik kesik, sanki Petyr'in gülünç gökdeleninin her bir merdivenini koşarak çıkmışım gibi. Kalbim yavaşlamıyor, sanki kurtulmak istercesine göğüs kafesime çarpmakla meşgul. Elimi ona bastırıyorum ama gümbür gümbür ses durmuyor.

Bu bana sadece gerçeği hatırlatıyor: Maksim beni gördü.

Artık hayatta olduğumu biliyor.

Gerçeklik kafamda dönüp duruyor. Maksim -küçük kardeşim, güvendiğim tek kişi- biliyor. Ve eğer biliyorsa, Anatoli'nin, babamın öğrenmesi an meselesi.

Göğsüm sıkışıyor, panik içinde sıkışıyorum, tam nefes alamıyorum.

Pencerenin önünde durup perdeyi avucumda sıkıp aşağıdaki ışıldayan şehre bakıyorum. Tam bu andan kaçınmak için on iki yıl boyunca bir hayalet gibi yaşadım. Duvarlar ördüm, kendime yeni isimler aldım, eskiden olduğum kızı o kadar derinlere gömdüm ki bir daha asla bulunamayacaktı.

Ama Maksim beni buldu. Bir bakışta bütün bu kırılğan yalan yerle bir oldu.

Gözlerimi sıkıca kapatıp alnımı soğuk cama dayadım. Onlara söylemedi. Kendimi buna inandırmak için çaresizce çabaladım.

Maksim'le çocukken birbirimizi çok severdik. Babam bakmıyorken ona gizlice şeker alırdım, diğer kardeşlerim bana çok sert davrandığında o da beni savunurdu. O her zaman benim küçük kardeşimdi, bir kurt sürüsündeki tek safkan oydu.

Ama bunların hepsi geçmişte kaldı. Artık çocuk değiliz. Artık büyüdü ve onlardan biri oldu. Takım elbisesi, dövmeleri, silahı... Her şeyi bunu doğruluyor. Ve aileye sadakat her zaman önce gelir.

Anadolu'ya söyleyecek. Ya da daha kötüsü, doğrudan babamıza söyleyecek.

Ve sonra cehennem azabı çekeceksin.

İçimde bir titreme hissediyorum. Tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum, ayakta kalabilmek için pencereli duvara yaslanıyorum.

Beni korkutan diğer kardeşlerimin bilmesi değil. Gariptir ki babamın bile bilmemesi.

Petyr bunu böyle öğreniyor.

Kim olduğumu keşfettiğinde benim hakkımda ne düşünecek? Yatağına sürüklediği karısının, şiddetle sahiplendiği kadının, ailesinin en büyük düşmanının kanını taşıdığını mı?

Benden nefret edecek. Benden nefret edecek. Belki daha da kötüsü.

Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor ama onları geri çekip tekrar yürümeye başlıyorum, bu sefer daha hızlı. İşin o noktaya gelmesine izin veremem. Olmadan önce harekete geçmeliyim.

Koşmam gerek.

Ama bakışlarım sabahtan beri dağınık olan yatağa kayıyor. Çarşafların onun tarafı hâlâ vücudunun şekliyle buruşmuş.

Kenara çöküp onun olduğu yere dokunuyorum. Her içgüdümlü bana kaçmam, ağ daralmadan önce ortadan kaybolmam için bağırıyor. Yine de onu terk etme düşüncesi göğsümde farklı bir ağrıya neden oluyor.

Başımı geriye atıp sessizliğe fısıldadım: "Ne yapacağım?"

Cevap verebilmem için henüz düşünmem gerekirken, ön kapının açıldığını duyuyorum.

Ayağa fırladığımda yüreğim ağzıma geldi. Beni böyle görmesine hazır değilim. Açıklama yapacak gücüm yok. Daha da kötüsü, onu hiçbir şeyin yanlış olmadığına ikna edecek kadar iyi yalan söyleyemem.

Yatak odası kapısı açılıyor ve işte orada, kapıda, olduğundan daha büyük bir şekilde duruyor; varlığı içeri adım atmadan önce bile boşluğu dolduruyor. Bakışları anında beni buluyor. Endişeli ifadesi keskinleşiyor, her zamanki sertliği yumuşatılıyor.

"Luka iyi hissetmediğini söyledi." Sesi sakindi ama altında çelikten bir iplik vardı, sanki beni bu hale getiren her neyse onunla kavga etmeye hazırlanıyordu.

Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. Bir saniye bile tereddüt etsem, her şey dökülecek. Gerçek, korku, suçluluk ve özlemin çirkin yumağı beni pençeliyor.

Güçlkle yutkunup fısıldıyorum: "Migren." Ses kısık ve ince ama yine de çıkıyor. "Ben... Migrenim var."

Yaklaşıyor. Gözleri yüzümde geziniyor, saklayamadığım her seğirmeyi, her titremeyi inceliyor. Avuçlarım nemli ve iki yanımda yumruklarım sıkılı.

"Migrenim var," diye tekrarlıyor sessizce. Bana yalancı demiyor, ama bakışlarının ardındaki şüpheyi görebiliyorum. Bunun yerine uzanıp

parmak eklemlerinin arkasını şakağıma t  y kadar hafif bir şekilde dokunduruyor. "O zaman uzanmalısın."

Nazik dokunuşla g  zyaşlarım sızmak   zere. Onları uzak tutmak i  in yanağımanın i  ini sert  e ısıırıyorum ve başımı sallayıp yatağıa doğıru sendeleyerek ilerliyorum. Her adımda beni bir şahin gibi izliyor.

Yatağıın kenarına oturduğumda,   n  mde diz   k  yor, elleri bacaklarımda sıcacık. Yakınlığı nefes almamı zorlaştıırıyor ama aynı zamanda kolaylaştıırıyor.

"Seninle ilgileneceğıim," diyor kararlı bir şekilde. "Neye ihtiya  cın olduğıunu s  yle yeter."

İhtiyacım olan şey, ge  mişin hayatıma geri d  nmemesi. Maksim'in beni g  rmemiş olması. Ger  eğıin g  m  l   kalması.

Ama bunların hi  biri m  mk  n değıil, bu y  zden sessizce başımı sallayıp fısıldadım: "Sadece... kal."

Yanıma gelmek i  in ayağıa kalktı ve yatağıa kıvrıldık, kolu belime sıkıca dolandı, beni g  ğs  ne doğıru   ekti, ta ki nefesinin d  zenli iniş   ıkışlarını hissedebilene kadar. Onun sıcaklığı i  ime işledi, zihnim d  nmeye devam ederken, fırtına bulutları d  ş  ncelerimin k  şelerinde   arpışırken bile beni demirledi.

"Ne izlemek istiyorsun?" diye mırıldanıyor saçlarıma.

Bu basit soru beni şaşırtıyor. Neredeyse her zaman bir seğıim yapıyor; kanlı bir belgesel, acımasız bir tarih par  ası ve ben de neredeyse her zaman buna izin veriyorum.

Ama bu gece, sinirlerim ip gibi gerilmişken ve kalbim h  l   hızla atarken, başka bir şey istiyorum. Daha hafif bir şey. G  venli bir şey.

"Peki ya... Gen   Frankenstein?"

Petyr bir anlığına hareketsiz duruyor. "Mel Brooks mu? Ger  ekten mi?"

Hafifçe gülümseyip durumu geçiştirmeye çalışıyorum. "Hey, denemeden sakın küçümseme."

Aniden ona daha fazlasını anlatmak istiyorum. Lara'yla bulabildiğimiz her Mel Brooks filmini nasıl izlediğimizi, eski DVD'leri gizlice odamıza sokup kahkahalarımızı yastıklarla nasıl bastırdığımızı, yakalanmaktan nasıl korktuğumuzu anlatmak istiyorum. Ona, o evlendirilmeden ve ben yalnız kalmadan önce kendimi normal ve güvende hissetmemi sağlayan son şeylerden birinin bu olduğunu anlatmak istiyorum.

Anı dudaklarımın kenarında asılı duruyor, dökmek için can atıyor. İlk kez, onu onunla paylaşmak istiyorum.

Ama sonra Maksim'in yüzü aklıma geldi. Eli kolumu kavramıştı, sesi sanki hiç zaman geçmemiş gibi adımı haykırıyordu. Panik midemde sıcak ve keskin bir şekilde yayıldı.

Petyr'e Lara'dan, birlikte neler yaptığımızdan bahsedersen, gömdüğüm gerçeğe çok yaklaşmış olurum. Her şeyi altüst edebilecek gerçeğe.

Bu yüzden kelimeleri yutuyorum ve onları ait oldukları yere geri gönderiyorum.

Petyr beni inceliyor, sanki bir şeyi sakladığımı biliyormuş gibi ama ısrar etmiyor. Belki de gözlerimin altındaki gölgeleri görüyordur. Belki de sadece bırakmam gerektiğini biliyor.

Başka bir şey söylemeden, bulana kadar kaydırıyor, oynat tuşuna basıyor ve ekran o tanıdık siyah beyazla aydınlanıyor. Beni kolunun altına daha sıkı sarıyor, sanki ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi tutuyor.

Uvertür odayı kasıp kavuruyor, beni kısa süreliğine başka bir hayata çekiyor. Bir anlığına, gönülsüz gelin Sima değilim, lanetli bir ailenin kaçak kızı da değilim. Sadece kanepede bir oğlanla kıvrılmış, Gene Wilder'ın çılgın zekâsına yanlarımız ağrıyana kadar gülen bir kızım.

Igor, kamburluğu değişerek ortaya çıktığında, Petyr burnundan bir kahkaha attı. "Bu çok saçma," diye mırıldandı ama ağzı istemeden de olsa kıvrıldı.

Göğsüne doğru sırttım. "Ne bekliyordun? İncelik mi?"

Daha sonra, Frau Blücher'in adı atları ekran dışında kişnemeye zorlayınca, yüksek sesle kıkırdayıp başını sallıyor. "Gerçekten mi? Şaka bu mu?"

"Evet," diyorum, midemde hâlâ kıvranan korkuya rağmen gülümseyerek. "Ve mükemmel."

Gene Wilder abartılı bir zaferle "Yaşıyor!" diye bağırırken, Petyr en az yirmi beş kez "Bu saçmalık" demişti, ama yine de göğsünde kahkahaların gürlediğini hissedebiliyorum.

Sırtımda hissettiğim o hafif ve sıcak titreşimi içime çekiyorum ve göğsüm adını koyamadığım bir şekilde ağrıyor.

Gözlerimi kapatıp o sesin beni sarmasına izin veriyorum. Vücudunun sıcaklığı ve kolunun baskısı, sadece bu kısa, çalınmış zaman diliminde bile olsa, buraya aitmişim gibi hissetmemi sağlıyor. Bu sese sahip olduğum sürece güvende olacağım.

O yüzden o illüzyona tutunuyorum. Sanki sonsuza kadar devam etmesini sağlayabilirmişim gibi tutunuyorum.

Çünkü içten içe bunun mümkün olmadığını biliyorum. Er ya da geç bu balon patlayacak. Gerçek bizi bulacak.

Ama şimdi değil. Henüz değil. Burada değil. Böyle değil.

En azından bu gece için güvendeyim.

PETYR

Sima yanımda uykuya dalıyor ama ben uyanıktım. Kolum beline dolanmış, elim kaburgalarının altına bastırılmış, böylece göğsünün her hafif iniş çıkışını hissedebiliyordum.

Normalde uykuyla savaşıp ve kelimeleri birbirine karışana kadar konuşur, gözleri yarı kapalıyken bile alaycı espriler savurur. Bu gece mi? Hiçbir şey. Tek kelime bile yok. Sadece sessizlik.

Bir sorun var. Anlıyorum, bir anlaşmanın kötüye gideceğini veya masanın karşısındaki adamın yalan söylediğini anladığım gibi. İlgüdülerim yalan söylemez. Ve şu anda, düşüncelerim çalkalanırken burada oturup onun nefes alışını bile dinlerken, her geçen dakika daha da yüksek sesle bana bağıyorlar.

Migreni olduğunu söyledi ama baş ağrılarına, bitkinliğe, her şeye rağmen nasıl direndiğini gördüm. Sima kırılğan değil. Böyle sessizleşmiyor. İçine kapanıp beni dışlamıyor. Aslında içini kemiren şeyin ne olduğunu bana söylememesi sinir bozucu. Şimdiye kadar ondan en azından bu kadarını hak ettiğimi sanıyordum.

Ama sen söylemedin. O sana asla gerçeğin tamamını söylemez, hatırlıyor musun?

İçimdeki o çirkin sesi susturmak istiyorum ama bir kez olsun dünyaya istediklerimi yaptıramıyorum. Çünkü gerçek bu, değil mi? Sima yalan söylüyor. Bana, arkadaşlarına, herkese. Geçmiş, adı, kim olduğu hakkında yalan söylüyor.

Bir noktada, kendime bunun önemli olmadığını söyledim. Bana söyleyecek kadar güvenmese bile, onu gerçekte olduğu gibi gördüğümü. Şimdilik bunun yeterli olduğunu.

Şimdi, çatı katındaki yatak odamızın karanlığında dişlerimi sıkarken, artık o kadar emin değilim. Çünkü eğer benimle paylaşmazsa, neyin yanlış olduğunu veya kimin bu hale getirdiğini bilemem.

Bu da onları cezalandıramayacağım anlamına geliyor.

Ben aşırı düşünen biri değilim. Hatta, ailenin en az düşüneniyim. Otets bunu her zaman dile getirir. Takım elbise içinde tamamen içgüdüsel davranırım.

Ve şu anda, o içgüdü bana birinin karıma zarar verdiğini söylüyor.

Arkadaşı mıydı? Öğle yemeğinde bir şey mi konuşmuştu? Jemma, adı bu. Sima'nın ona güvendiğini biliyorum. Belki de fazla güveniyor. Gerçeği anlayıp Sima'ya işin içinden çıkamayacağını, zararını kapatıp kaçması gerektiğini söyleseydi, bu onun kasvetli ruh halini açıklardı.

Ya da belki de mesele Jemma ile hiç ilgili değildir. Belki de Sima kendi kendine geri çekiliyordur. Çünkü kim olduğumu, ne olduğumu, yaptıklarımı ve yapmaya devam edeceklerimi unutamaz.

Ailesiyle bir savaş artık uzak bir ihtimal değil. Zaten fırtına kopuyor ve Sima, gök gürültüsünü herkesten önce duyacak kadar zeki.

Aniden telefonum komodinin üzerinde vızıldadı. Ekran aydınlandı: İvan Amca. Dişlerimi sıktım, Sima'yı uyandırmamaya dikkat ederek kolumu altından çekip doğruldum.

Sessizce cevap veriyorum: "Nedir?"

Ivan'ın boğuk sesi satır aralarında duyuluyor. "Boris'le bir görüşme ayarladım. Yarın gece. Destek istiyor."

Elimi yüzümden aşağı doğru kaydurdum. "Yarın gece." Sima'nın uyuyan bedenine, saçlarının yastığın üzerine karanlık bir hale gibi dökülmesine baktım. "Pekala. Gecikme istemiyorum Ivan. Hallederiz ve bitiririz."

"Boris adam kaybediyor," diye hatırlatıyor Ivan. "Danilos onları avlıyor. Müdahale etmezsek pes edecek. Ve bu hepimizi incitiyor. Sokaklarının kontrolünü kaybettiğinden korkuyor."

Burnumun kemerini sıkıyorum. Bacağım yere çarpmayı kesmiyor. "Biliyorum. Ama Sima..." Kendimi durduruyorum, çenem kilitleniyor. Bu kısmı duymasına gerek yok. Onunla ilgili endişelerim, içimi paramparça etseler bile, bu sohbete ait değil.

Ivan, bastırmaya çalıştığım tereddütü duyabiliyormuş gibi bir an bekledi. "Orada olacak mısınız?"

Nefes veriyorum. "Orada olacağım. Lev ve Mikhael'e programlarını boşaltmalarını söyle. Onları yanımda istiyorum."

"Anlaşıldı." Ivan'ın sesi net ve etkiliydi, hemen konuya girdi. "Depoda buluşuruz. Ayrıntıları gönderirim."

"Tamam." Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, sesimdeki çok fazla şeyi ele veren gerginliği duymasına fırsat vermeden telefonu kapatıyorum.

Elimdeki telefona uzun süre bakıyorum, sonra sanki bir dakika öncesine göre daha ağırmış gibi geri bırakıyorum. Yumruklarım bacaklarımda sıkılıyor. Onu bırakmak istemiyorum. Ama seçme lüksüm yok.

Daniloları bölgemden kovmak, onun güvenliğini sağlamanın tek yoludur. Ve eğer bu onları kendi ellerimle parçalamak anlamına geliyorsa, bunu memnuniyetle yaparım.

Ailesi onu elimde tuttuğumu, artık benim olduğunu bilselerdi onu almaya çalışırlardı. Bu düşünce bile kanımı kaynatıyor, öfkem kısık ateşte ve sürekli olarak kaynıyor.

Kimse benim olanı alamaz.

Ailesi değil.

Hiç kimse değil.

SIMA

Sanki üzerimden kamyon geçmiş gibi uyanıyorum.

Başım ağır, midem bulanıyor ve vücutumdaki her kemik kumla doldurulmuş gibi. Normalde Petyr'ın hareket ettiğini, ayakkabılarının yerde çıkardığı sesi, akan banyo musluğunu duyardım. Ya da bunların hiçbiri olmasa bile, en azından bana veda öpücüğü verdiğinde kıpırdanırdım.

Ama bugün değil. O çoktan gitti ve bu bile bana ne kadar kötü durumda olduğumu gösteriyor.

arşaflardan sıyrılıp kendimi banyoya sürüklüyorum. Ayna beni solgun bir yüz, dağınık salar ve günlerdir uyumamış gibi görünen gözlerle karşılıyor. ekici. Her mafya kocasının eve döndüğünde hayalini kurduğu şey.

Duşu açıp sıcak suyun altına giriyorum, uyuşukluğumu alıp götüreceğini umuyorum. Sıcaklık omuzlarımdaki düğümü çözüyor ama göğsümdeki ağrıya veya midemdeki bulantıya hiçbir faydası olmuyor.

Spreye her zamankinden daha uzun süre yaslanıyorum, neredeyse suyun beni uyandırması için yalvarıyorum. şampuanı saçıma

sürerken başka bir şey fark ediyorum.

Göğüslerim ağrıyor.

Tuhaf. Regl dönemimde gelen o her zamanki hafif ağrılardan değil. Bu farklı, daha keskin, neredeyse deri altında çiçek açan morluklar gibi. Su üzerime çarptığında irkiliyorum, ağrıyı elimin tersiyle ovuyorum.

İçimde kemiren ve ısrarcı bir bulantı dalgası yayıldı, destek almak için fayansın kenarına tutundum.

"Harika," diye mırıldandım kendi kendime. "Tam da ihtiyacım olan şey. Gizemli bir mide bulantısı ve vücut ağrıları." Neşesiz bir kahkaha attım, sonra bir başka mide bulantısı dalgası gelince öksürdüm.

Ama şaka yaparken bile, huzursuzluk tenimin altına sızıyor. Hassas göğüsler. Mide bulantısı. Yorgunluk. Bir anı canlanıyor: Göz gezdirdiğim her makale, tanıdığım kadınların yarım yamalak anlattığı her hikâye.

Aklım henüz oraya gitmek istemiyor ama yine de ihtimaller peşimi bırakmıyor. Dudağımı ısırıp gözlerimden yaşlar akıyor.

Hamile. Belki. Mümkün.

Alnımı serin fayansa bastırıyorum, midemdeki girdaptan nefes alıyorum, dönüp durmamaya çalışıyorum. Kesin olarak bilmek için henüz çok erken. Belki strestendir. Belki de sadece bir mikroptur. Ama bu düşünce beni rahat bırakmıyor.

Saymaya başlıyorum, zihnimden haftaları, günleri, anı kırıntılarını geçiriyorum. Son regl dönemim ne zamandı?

Okulla, Petyr'le, başımı suyun üstünde tutmakla o kadar meşguldüm ki, takip edemedim. Bu farkındalık nabzımın yükselmesine ve midemin tekrar bulanmasına neden oluyor.

Duşu kapattım, havluya sarındım ve çıplak ayakla yatak odasına girdim. Telefonumu komodinin üzerinden alıp takvim uygulamasını

açtığımda ellerim titriyordu. Geriye doğru kaydırıp, bıraktığım son küçük kırmızı işareti aradım.

Bunu gördüğümde midem bulanıyor.

Geç kaldım. Sadece birkaç gün değil. İki hafta geciktim.

Havlu birdenbire çok sıkı, oda çok küçük gelmeye başladı. Acaba gerçekten hamile olabilir miyim? Bu düşünce beni başım döndürüyor, panikle umuda tehlikeli derecede yakın bir şey arasında sıkışıp kalıyorum.

Kendimi toparladıktan sonra hemen giyiniyorum; kot pantolon ve bol bir kazak, kendimi topraklanmış hissettirecek bir şey. Sinirlerim o kadar gergin ki ellerim sabit duramıyor. Ne yaptığımı sürekli unutuyorum, çantamı iki kez kontrol ediyor, sonra da ne alacağımı unutuyorum.

Aşağı indiğimde, Luka her zamanki gibi kapıda bekliyordu. Bana kaşlarını kaldırarak baktı, ne kadar solgun göründüğümü açıkça fark etti. Gözlerini kaçırdım.

"Beni en yakın eczaneye götürebilir misin?" diye soruyorum, rahat görünmeye çalışarak. "Birkaç şey almam gerek." Sesim sonunda titriyor ve bundan nefret ediyorum.

Bir an beni süzdükten sonra başını sallıyor. "Elbette." Şüphesini hissedebiliyorum. Neyse ki, stres kaynaklı ülseri yine galip gelmiş olmalı ki ıkmıyor.

Yol kısa. Bakışlarımı pencereye dikip, midesinin kendini sindirmekle meşgul olmasını ve tam olarak ne aldığımı sorma zahmetine girmemesini umuyorum. Bacağım yol boyunca huzursuzca zıplıyor.

Mağazanın içinde, başım öne eğik, hızlı adımlarla yürüyorum ve ihtiyacım olan koridora geliyorum. Elim pembe ve mavi kutuların sıralarının üzerinde geziniyor, sonra birini, sonra bir diğerini -güvenli olmakta fayda var- alıp titreyen parmaklarımla tezgaha taşıyorum.

Kasiyer bana pek bakmıyor, neyse ki, ama yine de kendimi savunmasız hissediyorum, sanki herkes beni görüyormuş gibi.

Çatı katına döndüğümde banyo kapısını kilitleyip kutuyu açıyorum. Test, her şeyi değiştirebilecek bir şey için elimde inanılmaz derecede küçük kalıyor.

Beceriksiz ellerimle talimatları takip ediyorum, sonra tezgahın üzerine bırakıp saniyeler saatler gibi geçerken volta atmaya başlıyorum. Boğazım kuruyor. Zamanlayıcının geri sayımını izliyorum.

Sonuç ortaya çıkınca donup kalıyorum.

Olumlu.

İki pembe çizgi taşa oyulmuş gibiydi. Lavaboyu tutup küçük çubuğa sanki benimle alay ediyormuş gibi baktım. Boğazım kurudu, nabzım çılınca atıyordu. Dizlerim titriyordu.

Hamileyim.

Garip bir şekilde, duygularım karışık. Bir yanım çocuk sahibi olma, sonunda bana ait, kimsenin kurallarıyla yönetilmeyen bir aile kurma düşüncesiyle heyecanlı, hatta başı dönüyor. Bir bebeği kucağımda tuttuğumu hayal ediyorum. Sadece kaçıp saklanmakla geçmeyen bir gelecek.

Ama heyecan neredeyse anında içi boş bir acıya dönüşüyor. Çünkü artık Petyr ve benim bunu sürdürmemiz için hiçbir sebep yok. Anlaşmamız bir mirasçıydı. Çocuğunu taşıdığımızda, zamanımız tükeniyor.

Ve ben bunu istemiyorum.

Bu düşünce beni öyle derinden etkiliyor ki küvetin kenarına oturmak zorunda kalıyorum. Göğsüm sıkışıyor, ellerim buz gibi ve sanki gerçek olduğuna dair kanıta ihtiyacım varmış gibi çubuğu avucuma bastırıyorum.

İşte o an ne kadar berbat durumda olduğumu hatırladım.

Maksim beni buldu. Beni gördü. Bu da er ya da geç, sakladığım her şeyin yerle bir olacağı anlamına geliyor. Petyr'e gerçekte kim olduğumu itiraf etmem gerekecek. Geride bıraktığım ailem hakkında. Onların ellerindeki kan hakkında -ve dolayısıyla benimki hakkında da-. Elimdeki test aniden olması gerekenden daha ağır geliyor, sanki tüm o sırlara zincirlenmiş gibi.

Gözlerimi kapatıp avuçlarımı yüzüme bastırdım. "Ona söylemem gerek, değil mi?"

Kiminle konuştuğumu bile bilmiyorum. İçimde minik fasulye biçimli bir hücre oluşumu var belki de. Annesinin ne kadar berbat bir adam olduğunu henüz bilmeyen gelecekteki bebeğim.

Ama o küçük fasulyenin hatırına müzikle yüzleşmek zorundayım. Sonsuza kadar koşamam. Bunun da zamanı doldu.

Sadece Petyr'in beni açıklayacak kadar uzun süre dinlemesini umuyorum.

PETYR

Şehir pencerelerden bulanıklaşırken, araba altımızda vızıldıyor. Farlar renkli camların üzerinden geçiyor.

Lev arka koltukta yanımda oturuyor, sanki dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi telefonuyla oynuyor. Ekranın ışığı loş iç mekanda yüzünü aydınlatıyor ama başını kaldırmıyor. Geçen ışıklara bakıyorum. Çenem ağrıyacak kadar sıkılmış.

"Burada olmama bile gerek olmamalı," diye mırıldandım. "Boris yanıma gelmeli. Yalvarmalı. Beni, berbat müşterilerinden biriymişim gibi, pahalı restoranına sürüklememeli."

Lev gözlerini ekrandan ayırmadan sırtıttı. "En azından yemek güzel olacak."

Ona sert bir bakış attım. "Oraya yemek için gitmiyorum."

"Bu çok açık," diyor. "Kendi düğün yemeğinizi kaçırdığınız düşünüldüğünde, yemeklerin listenizde üst sıralarda olmadığını anladım."

"Düğün günümle bu kadar ilgilendiğini sanmıyordum."

"Ben istemem." Lev omuz silkti. "Sadece şunu söyleyeyim, hepimiz elimizden geldiğince yemeliyiz. Bu gidişle hiçbirimizin iştahı uzun süre kalmayacak."

Ona katılmıyorum. Danilolar her geçen gün daha da yaklaştıkça, yakında beyaz keten örtülü bir masada değil, bir savaş konseyinde oturuyor olacağız.

Yine de yemek düşüncesi midemi bulandırıyor. Sima'nın bu sabah onu terk ettiğimdeki solgun ve yorgun yüzü aklıma geliyor ve iştahım tamamen kesiliyor. Bunu yapan gülümsemesi; sahteliği, yanlışlığı. Dışarıda bırakılmaktan hiç hoşlanmıyorum.

Onun beni dışlama ihtiyacı hissetmesinden de hiç hoşlanmıyorum.

Öğle yemeğine çıktığımda hâlâ uyuyordu. Yatağın kenarında oyalanıp saçlarını okşadım, tüm toplantıyı iptal edip yanında kalmak istedim. Bir an neredeyse pes edecektim. Ama sonra kendimi kapıdan çıkmaya zorladım.

Kendime, tüm bunların onun iyiliği için de olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Onu güvende tutmak, bu savaşta rolümü oynamak anlamına geliyor; tek istediğim, aşık bir aptal gibi yanında kalmak olsa bile.

Lev telefonunu tekrar cebine koyup bana yan yan baktı. "Ee. Evlilik nasıl gidiyor? Daha önce hiç tanışmadığın bir kadınla evlenmeye değer mi?"

"O gün önüme gelen gelinler arasında şanslı olan ben oldum."

Yavaşça başını sallıyor ama yüzünde hâlâ beni tedirgin eden bir ifade var. "Onu eve getirmeden önce onun hakkında hiçbir şey bilmediğin için gerçekten endişelenmiyor musun?"

Kaskatı kesildim. Lev, Sima hakkında bir şeyler mi uydurmuş olabilir? Söylediğinden fazlasını mı biliyor?

"Bir şey soruyorsan, fikrini söylemelisin."

Lev iki elini kaldırıp hızla geri çekildi. "Rahatla dostum. Sadece umarım sana ihtiyacın olan her şeyi verir demek istemiştim."

Ama bu cevap beni tatmin etmiyor. Çok muğlak ve gizemli. Acaba Sima'nın hamile olup olmadığını mı araştırıyor? O ve diğlerleri arkamdan konuşuyor, sanki bu onları ilgilendiriyormuş gibi spekülasyon mu yapıyorlar? Hiç hoşuma gitmiyor. Hiç.

Dikkatini tamamen üzerime çekmek için öne eğildim. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim: Karım hakkında konuşma. Böyle konuşma, benim önümde konuşma, hiçbir yerde konuşma. Bir daha onun hakkında spekülasyon yaparsan sorun yaşarız. Anlaşıldı mı?"

Başını sallamadan önce gözleri bir anlığına açılıyor. Yüzündeki tüm sırtıma izleri silinmiş. Bakışlarını bir an daha tuttuktan sonra arkama yaslanıyorum.

Restorana yaklaşırken araba yavaşlıyor. Sidorov'un evinin neon tabelası karanlığın içinden bir işaret fişegi gibi parlıyor. Arkama yaslanıp omuzlarımı silkiyor, kendimi hazırlıyorum. Boris'i şımartmak zevklerim arasında değil ama bu gece gerekli.

İçeride hava hafif bir dezenfektan ve eski duman kokuyor. Beyaz masa örtüleri serilmiş ama mekan bomboş: müşteri yok, sadece uzaktaki bir buzdolabının uğultusu. Bir garson duvarın yanında hazırolda duruyor ve bir barmen cilalanması gerekmeyen bardakları parlatıyor. Mekanın tamamı, herkesin perdenin açılmasını beklediğı bir tiyatro sahnesi gibi.

Ivan ve Mikhael çoktan ortadaki masaya oturmuşlardı. İçeri girdiğimde ikisi de bana baktı, Lev hemen arkamdaydı.

Sessizlik çok ağır geliyor. Uğursuz. Yaklaştıkça botlarım fayanslarda yankılanıyor. Ayrıntıları inceliyorum; sürekli tarayarak, sürekli ölçerek. Bardan gelen cam şingirtıları. Arkada gizlenmiş mutfak personelinin ayak sesleri. Her ses kayıt altına alınmış.

Mikhael, sanki mekanın sahibiymiş gibi sandalyesine yaslanırken her zamanki çarpık sırtışını takınıyor. "Tam zamanı," diye duyuruyor.

"İçeri girerken kaybolmuşsundur diye düşündüm."

Gözlerimi kısıtım. "Dikkatli ol kuzen. Havamda değilim."

Ivan iç çekti. "Yeter artık. Buraya hakaret etmek için değil, iş konuşmak için geldik."

Mikhael kendi kendine kıkırdadı ama sonra vazgeçti, gözlerindeki parıltı bana henüz bitmediğini söylüyordu. Lev yanımda sessizce duruyordu.

Boş sandalyelerden birine çöktüm. Sonra en uçtaki kapı açıldı ve Boris Sidorov içeri girdi.

Onu iri yapılı bir adam olarak hatırlıyorum; yanakları votkadan kızarmış, göbeği takım elbise düğmelerine takılıyor. Ama şimdi içeri giren adam ona hiç benzemiyor. Kendi içine kapanmış, teni solgun ve yakasının altından çıkan kemikleri gergin. Yüzü çökük, yanakları çökük, gözleri kabuk gibi donuk. Stres onu diri diri yemiş. Sanki haftalardır uyumuyormuş gibi, insandan çok iskelete benziyor.

Korkunun yaptığı budur. Kontrolü kaybetmek de böyle bir şeydir.

İşte benim başıma gelmesine asla izin veremem.

Boris kenara çekilirken arkasından başka bir adam içeri giriyor. Tanımadığım biri.

Sonra gözüme bir çelik parıltısı çarptı.

Silah. İçim sıkışıyor. Silahı var.

Sidorov'u öldürecek.

Adrenalin dalgasının içimde yükseldiğini hissediyorum, kaslarım gergin ve hazır. Ama değersiz müttefikimin hayatını kurtarmaya çalışmadan önce, yabancı Boris'i itiyor ve silahını kaldırıyor.

Bana doğru.

PETYR

İlk kurşunlar camı deldiğinde etrafımdaki camlar patlıyor.

Aydınlatma armatürleri patlıyor. Masadaki tabaklar kırılıyor. Keskin parçalar üzerimize yağıyor, çıplak tenle karşılaştıklarında kanımızı akıtıyorlar.

Arkamızdaki sıva duvar parçalanıyor ve havaya toz kusuyor. Kulaklarım silah sesleriyle çınlıyor. Dünya, ışık parıltılarına ve barutun keskin acısına daralıyor.

İçgüdülerim devreye giriyor. Silahımı tek bir akıcı hareketle çekiyorum. Boştaki elimle Lev'i yakasından tutup kendimle birlikte aşağı çekiyorum. Homurdanarak sertçe yere düşüyor ama itiraz etmesine fırsat vermiyorum. Ölmektense morarmak daha iyi.

Gözlerim kaosun içinden geçip tetikçiye kilitlendi.

Zaman yavaşlıyor. Adrenalin her şeyi keskinleştiriyor: kolunun geri tepmeyle sarsılması, şakağında biriken ter damlaları.

Bize doğru yaklaşırken çenesi seğiriyor. Çok yakın. Pervasız.

Tetiğe bir kez basıyorum. Kurşun karnına saplanıyor. Keskin bir çığlık atarak yere yığılıyor.

Tekrar ateş ediyorum. İkinci atış kafasına isabet ediyor. Onu geriye savuruyor ve bir bez bebek gibi cilalı zemine yığılıyor. Altında koyu bir kan sel gibi akıyor.

Bir an için restoran sessiz kalıyor, sadece kulaklarımdaki çınlama ve nabzımın atışları duyuluyor.

Sonra hayat kaldığı yerden devam ediyor.

Ivan sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Takım elbisesinin üzerinden cam kırıklarını kararlı ve dikkatli hareketlerle temizledi.

Lev de çoktan ayağa kalkmıştı. Saldırganın üzerine eğildi, silahı tekmeledi ve tekrar ayağa kalkmaması için adamı botuyla dürttü.

Bence pek olası değil. Kafatasının yarısı içerideyken ayakta durmak zor.

Mikhael öne doğru ilerliyor. Kapının arkasını kontrol ediyor ve bir an sonra asık bir yüzle geri dönüyor. "Boris'in adamları vuruldu. Dışarıda. Temiz vuruldu."

Odayı tekrar tarıyorum. Bakışlarım girişin yakınındaki bir şekle takılıyor.

Kahretsin.

Boris, bir yığın halinde buruşmuş bir şekilde yatıyor. Kan, başının altında birikiyor ve hızla fayanslara yayılıyor.

Görüntü beni ileriye doğru sürüklüyor. Neredeyse kayınpederim sayılabilecek adamın yanına diz çöküyorum, ama artık bu kelime hiçbir şey ifade etmiyor.

Kafasının arkası yarılmış. İnfaz tarzı. Zavallı herifin hiç şansı yokmuş.

"Nikolai Danilo'nun adamı bekliyordu," diyorum. "Boris'in muhafızlarını dışarı çıkardı, onu siper olarak öne sürükledi. Sonra da kafasının arkasına bir kurşun sıktı."

Boris acınasıydı ama yine de kendi başına bir pakhan'dı. Ama artık değil. Şimdi, kendi restoranının zemininde kanlar içinde yatan, sıska, gözleri donuk bir leşten ibaret.

Tekrar Boris'in bedenine bakıyorum. Elleri kıvrılmış, tırnakları kırılmış, sanki buraya sürüklenmemek için mücadele etmiş gibi. Yaranın kenarında barut yanıkları var. Yakın mesafeden. Vahşi, kişiliksiz.

Danilo M.O.'nun yaklaşımıyla birebir örtüşüyor.

Bu hesaplanmış bir darbeydi. Şans değildi, kader değildi. Birisi bu gece burada buluşacağımızı biliyordu ve hepimizi tek hamlede ortadan kaldırmak istiyordu.

Doğrudum. "Lev," diye bağırdım, "çıkışları kontrol et. Hepsini. Hemen."

Hemen itaat etmeye koyulur. Soru sormaz, tereddüt etmez.

Yavaşça bir daire çizip restoranın her gölgesini, her kırık camı ve kurşun deliğini tarıyorum. Omurgamdan aşağı huzursuzluk tırmanıyor.

Bu mudak bizim bu gece burada buluşacağımızı nereden biliyordu?

Boris bizi tuzağa mı düşürdü, beni de beraberinde götürmek için canını mı feda etti? Yoksa daha yakın biri mi?

Bakışlarım hâlâ ceketinin üzerindeki alçıpan tozunu abartılı bir özenle temizleyen Mikhael'a takıldı. Ama sırtışı kaybolmuş, ifadesi donuklaşmıştı.

Acaba o mu? Sırtımdan bıçaklayacak kadar bana kızıyor mu? Kendi kanımdan, kendi kuzenimden mi?

Bilmiyorum. Bilemiyorum. Herkes şüpheli, ama kimse değil. Hepimizin bir kurşunu ısırması dışında olabilecek en boktan sonuç bu ve midem düğümleniyor.

Sonra bir başkasının da bildiğini fark ettim.

Sima.

Hayır. Başımı neredeyse fark edilmeyecek kadar sallıyorum. Bu paranoyanın konuşması.

Yine de soru hâlâ aklımda. Bu rastgele bir şey değildi. Danilo'nun adamı doğru zamanda doğru yere tesadüfen gelmedi. Biri bu toplantıyı sızdırdı. Ve bunun kendi adamlarımdan biri olmadığından emin olamamaktan nefret ediyorum.

Ya da kendi karım.

Ailesine bir kez ihanet etmişti zaten, değil mi? Bunu yapabiliyorsa, neden bir daha yapmasın ki?

Bunu sana neden yapmasın ki?

Lev bir an sonra nefes nefese geri dönüyor. "Her şey yolunda," diyor. "İçeride başka silahlı adam yok."

Ivan telefonunu çıkarıyor. Rehberde gezinmeye başlıyor bile. "Ekibimi arayacağım. Polisler buraya gelmeden önce burayı sıkı sıkıya kilitleyin."

Mikhael bir kereliğine ukalaca bir yorum yapmıyor. Sadece bana dikkatlice bakıp "İyi misin kuzen?" diye soruyor.

"İyiyim," diye kısaca cevaplıyorum. Şüphelerim hiç azalmıyor, zerre kadar. Buradaki herkes arasında, beni erkenden mezara göndermek için en güçlü sebebin Mikhael olduğunu düşünüyorum.

Bundan sonra onun yanında iki kat daha dikkatli olacağım.

"Bana cevap verin," diye homurdandım adamlarıma. "Bunu Danilo mudaki'den hangisinin emrettiğini bilmek istiyorum. Kafasını koparıp bir hediye kutusu içinde eve göndereceğim."

"Evet, pakhan," diye yanıtlıyor herkes hep bir ağızdan. Bu seferlik, herhangi bir anlaşmazlık yok gibi görünüyor.

Ama rahatlayacak gücü kendimde bulamıyorum. Çünkü burada biri konuşuyordu. Güvendiğim biri. Arkadaş olarak gördüğüm biri.

Birisini ben de düşündüm ki—

Başımı sertçe sallıyorum. Sima'nın bununla hiçbir ilgisi yok. Mantıklı değil. Hasta ve yıllardır Danilo'lardan hiçbiriyle temas kurmadı. Dahası, o benim karım. Çocuğuma hamile kalmaya çalışıyor.

Beni öldürmek istemesinin hiçbir mantığı yok. Eğer ölürsem, anlaşmamız da benimle birlikte biter.

Peki, onun istediğinin bu olmadığını nereden biliyorsun? Senin parana ihtiyacı yok. Nikolai'nin parası varsa, hiç gerek yok.

Dişlerimi sıkıyorum ve o çirkin düşünceyi aklımdan tamamen uzaklaştırıyorum.

Restorandan çıkarken etrafımdaki enkaza bakıyorum. Kan gölünde soğuyan cesede, güvenmem gereken adamların yüzlerine. Güvenebileceğimi sandığım o güvenin, botlarımın altındaki kırık camdan daha değersiz olduğu ortaya çıktı.

Bu toplantıyı biri sızdırdı. Kim olduğunu henüz bilmiyorum ama öğreneceğim.

Ve bunu yaptığımda, gerçeği onların etinden kendim oyup çıkaracağım.

PETYR

Arabaya döndüğümüzde Ivan sessizce karşıma oturuyor.

Yolda giderken şehir ışıkları yorgun yüzünde titreşiyor. Ellerini dizlerinin üzerine koyamıyor; parmakları tıkırdıyor, sonra duruyor, tıkırdıyor, sonra tekrar tekrar duruyor.

Sessizliği ilk o bozuyor. Telefonuna şöyle bir baktıktan sonra, "Ekip temizlikte," diyor. "Bizden geriye hiçbir iz kalmayacak. Sanki hiç orada olmamışsınız gibi."

Kısaca başımı sallıyorum. "Güzel."

Sesim istediğimden daha sert çıkıyor ama o irkilmiyor. Asla irkilmiyor. Bunun yerine gözleri gözlerime dikilmiş, sabit duruyor. Bana bu konuda yalnız olmadığımı kelimeler olmadan hatırlatıyor.

Sesini alçalttı. "Boris gitti, Petyr. Bölgesi artık tamamen açık. Hızlı hareket etmezsek, Danilolar edecek."

Elimi çenemden aşağı doğru kaydırıyorum. Kaslarım, onları ne kadar sıkıldığını görünce ağlıyor. "Vücudu henüz soğumadı bile. Adamın kanı kurumadan bayrağımı dikmemi mi istiyorsun?"

"Bunu yapmanı istemiyorum." Bakışları benimkilerle aynı hizaya geldi. "Bratva'nın bunu yapmanı istiyor."

Yumruğumu arka koltuğun derisine bastırıyorum. Müttefik olmamız gereken bir adamın cesedinin üzerinden geçmek yanlış geliyor.

Ama aynı zamanda amcamın haklı olduğunu da biliyorum. Dünyamız merhametli değil. Hiçbir zaman olmadı, olmayacak da.

Ivan hafifçe öne eğiliyor. Tepedeki ışık saçlarındaki grileri aydınlatıyor. "Seni canlı istiyorum yeğenim," diyor kısaca. "Halkımızın güvende olmasını istiyorum. Bu, boşluk bırakmayacağımız anlamına geliyor. Sen almazsan, Anatoli alacak. Bunu biliyorsun."

Burnumdan sert bir nefes verip deri koltuğa yaslanıyorum.

Haklı olmasından nefret ediyorum. Hep haklıydım zaten. Ama ona güvenmemin sebeplerinden biri de bu. Bana duymak istediklerimi değil, duymam gerekenleri söylüyor.

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum sessizce. "Bu, hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

Bir anlığına ifadesindeki sertlik kayboluyor. Çocukluğumdan beri bana baktığı gibi bakıyor. Yarı asker, yarı amca, tam bir aile. "Hoşlanmak zorunda değilsin Petyr. Sadece katlanmak zorundasın. Önemli olan bu."

Boğazım düğümleniyor ama bir kez başımı sallıyorum. "Beni bu kadar uzun süre hayatta tuttun."

"Ve yapmaya devam edeceğim," diye cevaplıyor hiç tereddüt etmeden. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ama artık pakhan sensin. Benim görevim, bunun ne anlama geldiğini asla unutmamanı sağlamak."

Gecenin yarattığı katliama ve arkamızdaki cesetlerden hâlâ sızan kana rağmen, göğsümde bir sıcaklık ürperiyor. Bu hayat benden ne alırsa alsın, Ivan hâlâ burada.

Şimdilik. Hain düşüncesi aklımda. Acaba benden bundan sonra ne almaya çalışacak?

Ivan dairesinin önüne çıkıyor. "Dikkatli ol Petyr," diyor benden ayrılırken. "Çaresiz zamanlar. Çaresiz zamanlar çaresiz insanlar doğurur. Ve çaresiz insanlar da—"

"Tehlikeliler," diye araya girdim. "Biliyorum. Biraz uyu, Amca."

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanı bulanık, ama vücudum yavaşlamayı reddediyor. Adrenalin hâlâ tenimin altında statik gibi vızıldıyor, beni gergin, huzursuz ve bir tür rahatlamaya aç bırakıyor. Bu gecedен sonra kemiklerim sızlayacak kadar yorgun olmalıyım ama zihnim durmama izin vermiyor.

Tek ve apaçık bir noktaya takılıp kalmış: Bu gece ölebilirdim. Bir saniye daha yavaş hareket etseydim, karşılık ateşim olmasaydı, Boris yerine kendi kanımdan oluşan bir göletin içinde yatıyor olurdum.

Ve Sima evde olurdu. Yalnız, savunmasız. Korunmasız. Bu fikir, damarlarımı silah sesinden daha fazla donduruyor.

Araba zar zor duruyor, ben de dışarı çıkıyorum. Basamakları ikişer ikişer çıkıp asansör düğmesine basıp hızla yukarı çıkıyorum. Onu görmem gerek. Güvende olduğuna dair kanıta ihtiyacım var.

Oturma odası sessiz ama yatak odasının kapısını açtığımda donup kalıyorum.

Işıklar yanıyor. Yatak hâlâ yapılmış, dokunulmamış. Boş.

Bir panik dalgası hissediyorum. Bir anlığına gittiğini düşünüyorum. Alınmış. Anlaşma bozulmuş ve dünyam ayaklarımın altından çekilmiş.

Sonra onun sesini duyuyorum.

"Petyr? İyi misin?"

Odanın köşesinden geliyor. Şöminenin yanındaki koltuklardan birine kıvrılmış, bacaklarını yukarı çekmiş, gözleri huzursuz.

Rahatlama o kadar derinden geldi ki neredeyse sendeliyordum. "Sen beni bekledin."

Parmakları kucağında kıvrıldı. "Seninle konuşmam gerek."

"Sonra." Odanın içinden ona doğru yürüdüm.

Ulaşabileceğim kadar yaklaştığım anda onu sandalyeden kaldırıp göğsüme çekiyorum, canımı acıtacak kadar sıkı tutuyorum. Şu anda kelimelere ihtiyacım yok. Sadece yakınımda olmasına ihtiyacım var.

Ama bu bile -kollarımda, sıcak, mis kokulu- yeterli değil. Hâlâ yanımda olduğuna dair daha fazla kanıta ihtiyacım var.

Ellerim tişörtünün eteğine yapıştı, yukarı çekip başının üzerinden geçirdim ve tenini bana gösterdim. Sonra eğilip göğsünün yumuşak alt tarafını ısırdım.

Sima şaşkınlıkla bana doğru eğildi. "Ah!"

Dilimle emerken ve ısırırken meme uçları dilimin altında çakıl taşlarına dönüşüyor, vahşi ve çaresiz. Bir meme ucunda hafif kırmızı izler belirliyor, sonra diğerine geçiyorum.

İç çamaşırı tutuşum altında kolayca yırtılıyor, ağzım hala göğüslerinin üzerindeyken onun nefes nefese kalmasına neden olan keskin bir yırtılma.

Daha yakın, daha yakın. Daha fazla, daha fazla. Lanet olsun, doyamıyorum. İşte lanet olası gerçek. Sima'nın bedeni bir uyuşturucu ve bağımlı olmadığımı iddia etmekten yoruldum. Ondan ayrılmak zorunda kaldığım her seferinde delirmeyeceğimi.

Ağzımı göğüslerinden aşağı doğru sürüklüyorum ve kaburgalarına, karnına, daha da aşağılara aç öpücükler bırakıyorum. Her santimini işaretliyorum, sonra bacaklarının arasına yerleşiyorum.

Daha bir kelime bile edemedim ağzım onun ortasına geliyor.

Sırtını yatağa bastırıp yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum. Titreyene, parmakları çarşafı tırmalayana, sanki bildiği tek isim

buymuş gibi adımı haykırana kadar ona sarılıyorum.

Yine de pes etmiyorum. Dilim şişmiş klitorisinin üzerinde yavaşça geziniyor, sonra daha da aşağı iniyor. Çıkardığı her lezzetli sikişme sesinin tadını çıkarıyorum. Kıvranıyor ve nefes nefese kalıyor. Bacakları başımın etrafında öyle sıkı sarılıyor ki, onu sabit tutmak için kalçalarını kavramak zorunda kalıyorum, böylece onu benim için açık tutuyorum.

Klitorisini ağızma alıyorum ve boğuk bir çığlık atarak sarsılıyor.

"Tanrım, durma," diye yalvarıyor tiz bir iniltiyle. Gözlerine bakmak için yukarı bakıyorum. Ona doğru hırladığımda, vücudunda bir titreme daha kopuyor.

İşte o zaman o geldi; ona doğru nefes verdim, zarar görmemiş olmasından duyduğum rahatlamayla hırladım, gözlerimiz birbirine kenetlenmişti.

Göğsü inip kalkıyor. Dalgalar ardı ardına onu döverken tüm vücudu titriyor.

"Durmak mı?" Ona baktım. Bakışları şaşkın, bulanıktı. "Durmayı planlamıyorum, lisichka."

Konuşurken parmaklarım onun içinde kayıyor. İki derin hamleyle, onu kıvrıran noktayı buluyorum. Ağızım klitorisinin üzerindeyken elimle onu okşuyorum, çaresizce kıvranana ve daha fazlasını istemek için daha yüksek sesle yalvarana kadar onu sonuna kadar pompalıyorum.

"Lütfen Petyr, boşalmamı sağla," diye sızlanıyor.

Bir homurtuyla cevap veriyorum ve onu daha sert emiyorum. "Tadın çok güzel."

"Petyr—!"

"Gel," diye emrettim. "Uslu bir kız ol ve yanıma gel."

Çıığı keskin bir şekilde yükseliyor, dilime çarptığında sırtı kavisleniyor. Orgazmı onu sarsıyor, ben de onu aşağıda tutuyor ve

bana verdiği her seğirmeyi alıyorum.

"Aferin kızım." Orgazm dalgaları arasında amını öptüm. "İşte bu. Ver onu bana."

Nefes nefese, bitkin ve titrek olduğuunda kendimi yukarı sürüklüyorum ve fermuarımı indiriyorum.

Gerisini dert etmiyorum. Pantolonumu dizime kadar soksam yeter.

Sıraya girip tek hamlede ona doğru sertçe ilerliyorum. Sıcaklığı beni sımsıkı sarıyor ve inliyorum. Onu hissedince gözlerim neredeyse geriye kayıyor. Sıcak. Islak. Mükemmel.

"Siktir git, küçük tilki," diye tısladım dişlerimin arasından, ona çarparken. "Bana çok dar geliyor. Benim. Duyuyor musun? Söyle."

"Evet," diye inledi, başını geriye atarak. "Senin."

Ona daha sert, daha hızlı vuruyorum, nefesim kesik kesik, kontrolüm paramparça oluyor. Çığlıkları daha da yüksek ve muhtaç bir hal alırken tırnakları sırtımı tırmalıyor.

"Seni böyle almamı seviyorsun, değil mi?" diye kulağına hırladım. "Bana yalvarıyorsun. Başka kimseyi asla istemeyeceksin."

Kırık bir "Evet" diye hıçkırıyor ve duvarlarının daha da sıkılaştığını hissediyorum.

Yatak ritmimizle gıcırıyor, bedenlerimiz terden sırılsıklam. İçimde, onun altımda dağıldığını görünce yarı vahşileşiyorum. İhtiyacı beni tüm kontrolümü kaybediyor. Beni lanet olası bir hayvana dönüştürüyor.

Alçak sesle homurdanıp kulağını ısırdım. "Söyle," diye emrettim sertçe. "Başka kimseyi istemeyeceğini söyle."

Nefes nefese, daha sıkı tutunuyor. "Ben... Ben asla başka birini istemeyeceğim. Ben seninim. Seninim, seninim, seninim—"

Aletim şimdi onun tatlı noktasına vuruyor. Sima'nın vücudu her itişimde altımda kasılıyor.

"Ben—" dedi nefes nefese, kelimeler yetmeyecek kadar yakın bir sesle. "Ben—"

"Bana gel." Bacağını omzuma doladım, penisimi daha da derine soktum. "Bana ne kadar sıkı davrandığını hissetmeme izin ver."

Kırılırken çığlık atıyor ve çözülme sesi beni de beraberinde sürüklüyor. Kendimi derinlere gömüp, gırtlaktan gelen bir kükremeye içine boşalırken, içimden gelen bir rahatlama hissediyorum. Yıldızları görüyorum. Tohumumun onu doldurduğu görüntü başımı döndürüyor.

Benim. Hepsi benim.

Ona doğru yığıldım, göğsüm inip kalkıyor, ağzım boynuna bastırılmıştı. Şimdi bile, tamamen bitkin haldeyken, ona dokunmaktan, sanki bırakırsam kaybolacakmış gibi tutmaktan kendimi alamıyorum.

Son artçı sarsıntılar beni titrettikten sonra, üzerinden yuvarlanıyorum. İkimiz de sırtüstü uzanıyoruz. Göğüslerimiz sertçe inip kalkıyor. Ter, tenimizde serinliyor.

Ona baktım. "Harikasin."

"Evet," diye garip bir şekilde gülüyor. "Ayrıca hamileyim."

SIMA

On saniye geçti ve Petyr hâlâ tek kelime etmedi.

On beş saniye.

Yirmi saniye.

Çok fazla saniye.

Yutkundum. Petyr beni baştan aşağı süzdü, ifadesini anlamak mümkün değildi. Kısa bir süreliğine, oyun kurucuya üniversiteyi bitiremeyeceğini, çünkü çöreğinin fırınımda olduğunu ve babamın bir odun parçalama makinesinin olduğunu söyleyen genç bir amigo kız gibi hissettim.

Kahretsin.

Petyr'in ağzı açılıp kapanıyor, Bratva dövmeli bir Japon balığı gibi. Başka bir zaman olsa, bu günümün en önemli olayı olurdu. Gerçekten de tüm hafta boyunca başıma gelen en komik şeydi.

Ama bu başka bir zaman değil. Az önce mafya çocuğumun babasına hamile olduğumu söyledim. Mafya eşi olarak sahip olduğum sınırlı deneyime göre, bu durum işin tadını kaçırıyor.

Tekrar: Siktir.

Sinirlerim, ıslak bir bezi sıkkan biri gibi içimi buruyor. Bütün dünyam sallanıyormuş gibi hissediyorum.

Ailemden nefret eden ve bunun için her türlü sebebi olan bir adamdan hamileyim. Kardeşim Anatoli, büyük ihtimalle babamın emriyle hareket ederek Petyr'in babasını öldürdü ve kardeşini komaya soktu. Bu, birkaç çift terapisi seansıyla atlatılabilecek bir şey değil.

Şimdi Petyr'in çocuğu içimde. Gubarev imparatorluğunun varisi, New York yeraltı dünyasının geleceği, rahmimde kira ödemededen yaşıyor. İroni o kadar yoğun ki, tostun üstüne sürebilirim.

İşte buradayım, beni bu evliliğe zorlayan adama karşı gerçek duygular besliyorum. İlk günden itibaren benim bir amaca ulaşmak için bir araçtan başka bir şey olmadığımı açıkça belli eden bir adam. Ve şimdi o amaç burada olduğuna göre - veliahtı resmen Shitshow Express'e bindiğine göre - alnıma bir Görev Tamamlandı çıkartması yapıştırıp çekilsem iyi olur.

Bu düşünce beni ağlatıyor. Bu, hayatımızdaki son seks olabilir. Yanımda yattığı, yanına kıvrılmama izin verdiği veya sert elini sırtımda gezdirdiği, sanki onun için değerliymişim gibi hissettiği son an.

Ve bundan nefret ediyorum.

Ben de orada oturup onun beni izlemesini izliyorum, ikimiz de aniden çok küçük gelen bir odada sessiz kalıyoruz. Hangimizin önce pes edeceğini bekliyoruz.

Sonunda boğazını temizliyor. Sesi beklediğimden daha yumuşak. "Emin misin?"

Gözleri benimkileri tarıyor ve ilk defa, sevindiğini mi yoksa korktuğunu mu anlayamıyorum. Belki de ikisi birden.

"Bir test yaptırdım," diyorum. "Genellikle oldukça doğru sonuçlar verirler. Sanırım... beş, belki de en fazla altı haftalık hamileyim. Emin olmak için doktorumla randevu alacağım ama... ilk üç ay bitene kadar bunu gizli tutmalıyız."

Bunları tam prova ettiğim gibi söylüyorum ama gerçek şu ki kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse düşünemiyorum. İşte tam bu noktada onun kibarca başını sallamasını, hizmetiniz için teşekkür etmesini ve beni defetmesini bekliyorum.

Bunun yerine çenesi kasılıyor. Yumrukları yanlarında sıkılıyor, sanki ringe çıkıp yumruklarını savurmaya hazırmış gibi.

Ve sonra bütün yüzü yumuşar.

"Bu... harika bir haber," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine. Sonra eğilip beni öpüyor.

Şok oldum. Hemen karşılık veremeyecek kadar şok oldum. Dudakları ilk defa sert ya da talepkar değil. Tam tersine... hafif. Sevgi dolu. Beni ezberlemeye çalışıyormuş gibi hissettiren bir öpücük.

Bu da tabii ki göğsümün yeniden ağrmasına neden oluyor.

Ama bu sefer ağrı o kadar şiddetli değil.

Ben de onu hafifçe öpüyorum. Elimde değil. O Petyr. Onu her zaman öpmek isteyeceğim.

Geri çekildiğinde, durduramadan ağızımdan sorular dökülüyor. "Bu ne anlama geliyor? Bizim için... bizim için mi?"

Konuştüğüm için anında pişman oluyorum. Ellerim en yakın dikkat dağıtıcı şeyi ararken yorgan kılıfındaki gevşek bir ipliğe takılıyor. Sanki evrendeki en büyüleyici şeymiş gibi onu çeğiştiriyorum.

"Yani..." diye mırıldandım, gözlerim o aptalca ipliğe kilitlenmişti, "anlaştık, bu yüzden anlarım eğer... eğer taşınmamı istersen, ya da..."

Boğazım kurudu, yanaklarım alev alev. Ona bakamıyorum. Çünkü başımı kaldırıp yüzündeki reddedilme ifadesini görürsem, sanırım hayatta kalamam.

Petyr bir an sessizce beni süzdü. "İstediğin bu mu?"

Yalan söyleyebilirdim. Yalan söylemeliyim. Petyr ve benim elimizdeki, etrafımızdaki her şeyi yerle bir etmeye hazır, saatli bir bomba. Hiçbir uyarı yok ve kesinlikle kurtulan da yok.

Ama yine de bir kere olsun yalan söylemek istemiyorum.

"Hayır." Boğazımı temizleyip kendimi yavaşlamaya zorladım. O aptal yorgan ipliğini tutup sinirlerim kadar gerdim. "Ben... Ben, yaşadığımız şeyin bitmesini istemiyorum."

İşte. Dedim ya. Artık yerin dibine girsem iyi olur.

Ama Petyr saklanmama izin vermiyor. Büyük eli yukarı kalkıyor, yanağımı kavıyor ve yüzümü nazikçe ama kararlı bir şekilde yana yatırıyor, ta ki gözleriyle buluşmak zorunda kalana kadar. Bakışlarının ağırlığı neredeyse dayanılmaz oluyor.

"Ben de bitmesini istemiyorum."

Bir an nefes alamadım. Gerçekten bunu mu söyledi?

Gubarev Bratva'nın tehdit savuran, silahlı, insanlara ateş eden pakhanı az önce bizim sonumuzu istemediğini mi itiraf etti?

Orada şaşkın bir şekilde oturuyorum. Çünkü, tüm mantığa aykırı olarak, gerçekten de bunu kastettiğini düşünüyorum.

Ve ona inanmam, ona inanmak istemem beni her şeyden çok korkutuyor.

Dudakları tekrar dudaklarıma değiyor, hafifçe, neredeyse saygılı bir şekilde. Göğsümdeki ağırlık, güneş doğduğunda oluşan sabah sisi gibi dağılıyor.

Bu sefer tereddüt etmiyorum: Onu istekle öpüyorum. Sanki odadaki tek sağlam şey oymuş gibi sımsıkı sarılıyorum.

Başparmağı çenemde geziniyor, sonra boğazıma doğru kayıyor. Beni ürpertecek kadar bastırıyor. Ellerimi gömleğinin içine koyup göğsü benimkine değene kadar onu kendime doğru çekiyorum.

Ağızıma doğru inliyor, sesi sert ve çığ. Boştaki eli belime dolanıp beni kucağına çekiyor. Parmakları gömleğimin eteğinin altında kayarken karnımda bir sıcaklık yükseliyor. Çıplak tenime değiyor, tüm vücudumu titretiyor. Her dokunuşu, hiç vermeyeceğini düşündüğüm bir söz gibi geliyor.

Ayrılırken, bir başka aptalca soru daha aklıma geliyor. "Ya bebek kız olursa?"

"Pek olası değil."

Haklısın. Ailesi, Sosis Kulübü'nün kart sahibi bir üyesi. Gubarev spermi o kadar erkeksi ki fiziksel olarak çift X kromozomu üretemez. Hayatın bir gerçeği. Muhtemelen bir yerlerde bununla ilgili bir belgesel vardır.

Ama yine de bastırıyorum çünkü sinirlerim neredeyse taşmak üzere. Bu şüphe, başladığımızdan beri beni rahatsız ediyor ve şu anda hiçbir şeyi söylemeden bırakmak istemiyorum. Her şeyi ortaya dökmeden bu adamın kollarına atılmak istemiyorum.

"Erkekler mirasçı oluyor," diye fısıldıyorum. "Kızlar... kızlar babalarının iş ortaklarına satılıyor."

Petyr ilk başta hiçbir şey söylemiyor. Sonra avucunu karnıma bastırıyor, sert ve koruyucu. Sesi bir yemine dönüşüyor. "Kızımız değil. Ben hayattayken bunu durduramam."

SIMA

Petyr beni duşa doğru götürürken gözlerinde inanılmaz derecede yumuşak bir ifade vardı.

Elimi şefkatle tutup beni karmakarışık çarşaflardan banyoya götürüyor. Yürürken parmakları avucumdaki kalp çizgilerini takip ediyor. Kalbim tekliyor, sonra takla atıyor. Sinirlerim tenimin altında vızıldıyor. Çünkü bu kadar basit bir şey bile artık anlam yüklü geliyor ve bunu açmaya hazır hissetmiyorum.

"O kadar kötü m kokuyorum?" diye şaka yapmaya çalışıyorum ama sesim zayıf, kırılgan çıkıyor. Boğazımdaki düğüm belli oluyor.

"Asla." Eğiliyor, dudaklarında hafif bir kıvrım oluşuyor. Yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes alıyor. "Kokunu seviyorum."

Aşk. Titriyorum. Petyr'ın ağzından böyle bir kelime duymamıştım. Bana bunu hafife alacak türden bir adam gibi gelmiyor. Hem de hiçbir bağlamda.

Elmas yüzük değil ama sanırım onu çoktan geçtik.

Aklımı, kokunu sevmenin seni sevdiğim anlamına geldiği bir fantezi dünyasına drtnele koşmaktan alıkoymaya çalışırken, Petyr spreyi

açıyor.

Milyarderler Sokağı'nın lüks pipoları sayesinde oda bir anda buharla doluyor. Külkedisi'nin prensin küvetinde kendini yabancı hissedeceğini hiç düşünmemiştim ama şimdi kesinlikle düşünüyorum. Bu durum için bir protokol var mı? Petyr gibi erkeklerle yatacak kadar yüksek kalibreli kadınlar belirli şekillerde mi duş alıyor? Şu anda ne kadar iğrenç, çirkin bir hata yapıyorum? Ben...

"Düşünüyor musun?" diye sırtarak suçluyor.

Suçüstü yakalandığım için kızardım. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Zihnine ilgi duymasaydım, zaten hiç burada olmazdık." Beni fiskiye'nin altına çekiyor. Su üzerimize dökülüyor. "Ama bence şu anda bunu yapmamalısın."

"Doğru. Bebek için iyi değil. Aptal beynimle tüm o glikozu tüketmek."

Islak saç tutamımı kulağımın arkasına itiyor. "Bahsettiğim şeyin bebekle hiçbir ilgisi yok."

Biliyorum. Düşündüğü şeyin bebek olmadığını biliyorum. Jemma'nın "Tumblr şakalarıyla konuyu saptırmak" dediği şeyi yaptığımı biliyorum çünkü tüm dikkatimi ona verirsem kalbimin bu anın yoğun duygusunu kaldıramayacağından korkuyorum.

Dudakları dudaklarımla buluştu. Hafifçe nefes verdim. "Tamam."

Sonra onun beni öpmesine izin verdim ve bütün düşünceler dağıldı.

Petyr yavaş başlıyor. Elleri her yerde dolaşüyor, vücudumu duş jeli ile köpürtüyor. Saygılı, sanki beni temizlemek benimle seks yapmak kadar mahrem bir şeymiş gibi. Ve belki de ona göre öyledir.

Şampuanı saçıma yediriyor. Parmak uçları, gözlerim kapanana kadar kafa derimde yavaş daireler çizerek masaj yapıyor. İstemedenden de olsa dokunuşuna yaslanıyorum.

Beni durularken avuçları daha aşağılara kaydı. Omuzlarımla üzerinden, göğüslerimin üzerinden. Acıyan ve hassas meme uçlarımı

parmaklarıyla okşamaya başladı.

Hafifçe inledim. "Petyr..."

"Daha büyük göründüklerini düşünüyordum." Diliyle şaklatıyor, sırayla hafifçe ağzına alıyor. "Şimdi nedenini anlıyorum."

Dengemi sağlamak için omuzlarına tutunuyorum, bu kadarını bile kaldıramayacak kadar hassas. "Lütfen," diye fısıldıyorum, ama ne istediğimden emin değilim.

Ama Petyr biliyor gibi görünüyor, çünkü elleri sürekli aşağı doğru iniyor. Yanlarımdan aşağı, kalçalarımın kıvrımına doğru. Her santimimi o kadar çok arzuluyor ki ve her dokunuş bana bunu hatırlatıyor.

Beynimi böyle kapatmamalıyım. Bunun yerine, üzerinde yürüdüğümüz binlerce kara mayınını düşünmeliyim.

Sırlarım. Babam ve erkek kardeşim. Birbiriyle birleşen iki aile ağacını öğrenen birçok tehlikeli insanı çok üzecek bir hamilelik. Bizimle ilgili hiçbir şeyin mantıklı olmaması, çünkü dünyada birbirimize aşık olması gereken son iki kişiyiz.

Ama onun dokunuşu altında yapabildiğim tek şey dağılıp gitmek.

Çenemi kaldırıp beni tekrar öpüyor. Bu sefer daha aç. Tüm arzusunu içime boşaltıyor, sanki hissetmemi istiyormuş gibi. Onu her yerimde hissetmemi istiyor.

Dizlerim titriyor ama Petyr beni yakalıyor.

Ne olduğunu anlayamadan sırtım duvara çarptı. Soğuk fayanslar yüzünden bir inilti duydum.

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi zahmetsizce kaldırıyor. Ona sarılıyorum, bacaklarımı sıkıca beline doluyor, kollarımı omuzlarına dolduruyorum.

"Blyat'." Elini vücutlarımızın arasına soktu. İki parmağını en ufak bir dirençle karşılaşmadan içime soktu. "Çok ıslak."

"Ben... ahh... duştayım...!"

"O kadar da ıslak, ukala bir herif değil."

Sanki iddiasını kanıtlamak istercesine parmaklarını içime sokup çıkarmaya başladı. Sert cevabım dilimde söndü, yerini iniltieler aldı.

"Bana ne kadar hazır olduğunu hissediyor musun? Seni doyurmamı ister misin, lisichka?"

"Evet," diye fısıldıyorum utanmadan. Ellerim sırtını tırmalıyor. Ona daha yakın olmam gerekiyor.

"İçine bir bebek daha koymamı ister misin?"

Biyolojik olarak imkansız ama yine de inliyorum. "Lütfen," diye inliyorum. "Sik beni, doldur beni—ahh!"

Petyr'in parmakları içimden çekiliyor... Şikayet etmek üzereyken, penisinin künt başı yavaşça ve kararlı bir şekilde içeri giriyor ve çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Sırtına hilaller çizerek bastırıyorum, öyle geriliyorum ki ağlayabilirim.

İnlemelerimi bir öpücükle daha yutuyor, bu seferki pis, dağınık.

"İşte bu," diye mırıldandı dudaklarıma yalayıp, "Al beni. Her şeyim. Sen benimsin."

"Senin," diye cevaplıyorum çaresizce. Kalçalarım onun kalçalarına değmiyor. "Hepsi senin."

Boynumun kıvrımına vahşi ve hayvani bir şekilde inliyor. Kaslı vücudu beni duş duvarına bastırıyor, daha yükseğe kaldırıyor, daha derine sikiyor.

Kalçalarıyla beni sabitliyor, böylece eli başımın arkasını kavrayabiliyor, en sıcak anında bile beni koruyor. Bu sayede, sert hamleleriyle fayanslara çarpmaktan kurtuluyorum.

Daha hızlı gitmesini istiyorum. Daha sert. Yürüyemeyecek, düşünemeyecek, hareket edemeyecek hale gelene kadar beni

becermesini istiyorum.

Gözlerimi açtığımda, gözleri çoktan benimkilere kilitlenmiş, kocaman ve şaşkındı. Gözbebekleri patlamıştı. Gecikmeli de olsa, tüm bunları yüksek sesle söylemiş olabileceğimi fark ediyorum.

"Siktir," diye homurdandı ve adımlarını hızlandırdı. "Benim ölümüm olacaksın, lisichka."

Petyr'in itmeleri yavaşlıyor. İtiraz ederek inliyorum ama nedense başlattığı sığ ritim neredeyse eskisinden daha kötü. İşte böyle, her saniye G noktama sürtünüyor. Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel hissettiriyor.

Nefesi kesildi. "Kendine bak. Çok mükemmelsin."

Bunu uzatıyor, zalim piç. Beklemek işkence gibi geliyor ama en tatlı türden bir azap.

Başparmağını elmacık kemiğimde gezdiriyor. O kadar nazik bir hareket ki, daha önce yaptığımız hiçbir şeye benzemiyor, göğsümün zevkten daha fazla ağrmasına neden oluyor.

Sonra kalçalarını hareket ettiriyor, kendini daha da derinleştiriyor ve ben kayboluyorum.

"Söyle," diye hırladı ağzıma doğru. Adımları çılgına döndü. "Benim olduğunu söyle. Başka hiç kimse sana dokunamayacak."

Başım fayanslara doğru eğildi. "Seninim," diye tekrar tekrar, bana inanması için gereken her seferinde tekrar ediyorum. "Her zaman. Seninim. Başka kimsenin değil."

"İyi kız."

İşte bu kadar.

Titriyorum. Vücudum ona sarılıyor. Çok fazla, çok erken ama aynı zamanda sanki bu anı bir asırdır bekliyormuşum gibi hissediyorum. Geliyorum, geliyorum, geliyorum ama nedense bir sonraki orgazmım içimde sıkışıyor.

"İşte bu," diye inledi Petyr. "Gel bana. Seni tam olarak sikerken, penisimi sıkıtiğini hissetmeme izin ver."

Bu, tek diz çökerek verdiğim bir söz ya da bir pırlanta yüzük değil ve Hallmark bu anı asla film fragmanına koymayacak, ama göğsüm hâlâ adını koyamadığım bir şeyle dolu. Korktuğum bir şey. Çünkü beni tutuş şekli, bin kelimeden daha güçlü bir şey anlatıyor.

Sunaktaki o saçma günden beri ilk kez kendimi gerçekten karısı gibi hissediyorum. Sadece kağıt üzerinde değil, önemli olan her açıdan.

Ve bu tehlikeli, çünkü ona inanmak istiyorum. Buna inanmak istiyorum. Bize inanmak istiyorum. Sadece bir kalp atışı kadar bile olsa, çok uzun.

İtmeleri giderek sertleşiyor. Aramızda daha ıslak sesler yankılanıyor. Kendimi tekrar hızla dönerken hissedebiliyorum.

Petyr'ın dudakları tekrar benimkine doğru çekiliyor, ateşli ve iddialı. "Daha yüksek sesle," diye talep ediyor. "Benim için dağıldığını duyayım."

"Petyr!" diye bağıyorum.

Tırnaklarım sırtına sürtünüyor, duvarlarım sertçe sıkışıyor ve dünya sadece ona daralıyor. Parmakları klitorisimin üzerinde, aleti içimde piston gibi hareket ediyor.

Ona sarılma şeklime inledi. "İşte bu. Beni kurut. Lanet olsun, sanki benim için yaratılmışsın gibi hissediyorsun."

Bir anlığına da olsa katılıyorum.

Sonra bir başka zevk dalgası daha çöküyor üzerime, görüşüm bembeyaz oluyor.

Petyr beni bu şekilde beceriyor. Bir, iki kez derine iniyor. Sonra kısık, gırtlaktan gelen bir homurtuyla duruyor ve tüm vücudu benimkiyle senkronize bir şekilde titrerken içime boşalıyor.

Sıcak tohumu içimi kaplıyor. Ne kadar güzel hissettirdiğini görünce çıldıracağımı düşünüyorum.

Bitkin düştüğünde alnı benimkine değiyor. İkimiz de titriyoruz. Duş hâlâ, aramızda olanları, bu sefer ve diğerlerini yıkamaya çalışıyormuş gibi akmaya devam ediyor.

Ama hiçbir şey onu silemezdi.

Kanıtlar içimde büyümeye başladı bile.

Sonra beni dışarı çıkarıp kurulamasına izin verdim. Beni tekrar yatağa yatırdı, sonra yanıma tırmanıp beni sıcak göğsüne doğru çekti. Nefesi yavaş yavaş düzene girdi ve uyku ritmini tanıyabildim.

İşte o zaman beynim tekrar dönmeye başlıyor.

Bu çok gerçekçi geliyor. Kendimi şımartmamalıyım biliyorum ama Petyr'ın bana söylediklerinden sonra kendimi tutamıyorum. Gerçek olsaydı nasıl olurdu? Bir anlaşma değil, bir son tarih değil, sadece ikimiz? Her anlamda onun karısı olsaydım ve birlikte hayatlarımızı planlıyor olsaydık? Çocuğumuz için mi plan yapıyorduk?

Bebek isimleri konusunda tartıştığımızı hayal ediyorum. Muhtemelen güçlü, sert, odayı ele geçirebilecek bir şey isterdi.

Peki ya ben? Daha yumuşak bir şey isterdim. Çocuksu bir his uyandıran bir şey. Dayatma veya kader olmayan bir isim. İdeal olarak, anaokulu öğretmenlerinin söylediğinde irilmeyecekleri bir isim.

Bu düşünceyle göğsüne aptalca gülümsedim. Heceler üzerinde tartışırken gizlice her saniyesinin tadını çıkarıyorduk.

Evet. Buna alışabilirim.

Ama olmuyor işte, vicdanım beni rahatsız ediyor.

Bir kereliğine kendimi şu soruyu sorarken buluyorum: Ya yapabilseydim?

Petyr'in yemini kafamın içinde yankılanıp duruyordu: "Kızımız değil." Sanki onu korumak için dünyayı kırıp geirecekmiş gibi.

En kötüsü de, ona inanıyorum. Tüm mantığa aykırı olarak, onun gibi adamlar hakkında bildiğim her şeye aykırı olarak, ona inanıyorum.

Aramıza mesafe koymam gerektiğini biliyorum. Kendime bunun sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlatıyorum. O bir Bratva ve er ya da geç onun gibi adamlar sıkılır. Bir de metresler, yan planlar, kaamaklar, ilişkiler ve yaldızlı kafeslere sıkışmış acı dolu eşlerin önünde sergilenen çirkin aldatmalar var.

Gördüm. Etrafımda yaşadım. Ne olursa olsun, bu kader benim olmayacak. İş oraya gelirse, kaçardım.

Ama ona baktığımda - uykudan yumuşamış yüzünün sert çizgileri, ancak bayginken gevşeyen çenesi - onu bırakma fikrinden nefret ediyorum. Bir keskinlikle nefret ediyorum ki, elimi karnımın üzerine kıvırıyorum.

Bebeğimiz. Tüm bu çelişki göğsümü sıkıştırıyor. Kamam gerektiğini biliyorum ama yine de her zerremle kalmak istiyorum.

"Petyr," diye fısıldıyorum. Kıpırdamıyor, yani kesinlikle uyuyor.

Muhtemelen en iyisi bu. Çünkü eğer cevap verirse, ona geri alamayacağım bir şey sorabilirim. Mesela, o da bizim hakkımızda benim düşünmeye başladığım gibi düşünür m diye. Mesela, eğer bu bir rol yapma oyunu olmasaydı nasıl olurdu diye merak eder mi diye.

Ona gerçeği söylemeliyim. Bu düşünce beni o kadar hazırlıksız yakalıyor ki, tüm uykum kaçıyor. Ailemle ilgili, gerçekte kim olduğumla ilgili.

Mantıklı. Mantıklı olan bu. Maksim hayatta olduğumu ve şehrin bir yerlerinde olduğumu öğrendiğinden beri sırrım her zamankinden daha ağır. Sadece düşüncesi bile nabzımı hızlandırıyor.

Maks aptal değil. Birine söylemenin artılarını ve eksilerini düşünüyor, tartıyor olmalı. Büyük ihtimalle Anatoli'ye. Ama bildiğim kadarıyla,

çoktan öldüğümü sandığında beni nefes alırken görmenin şokunu yaşıyor.

Eğer Petyr ile evli olduğumu henüz anlamadıysa, bunu varsayması için hiçbir sebebi yok.

Luka'yı görmediği sürece.

Ta ki parçaları bir araya getirene kadar.

Midem bulanıyor. Yine de, belki dikkat çekmezsem, yine ortadan kaybolduğumu düşünür. Bulunmak istemediğimi. Ki bu, teknik olarak o kadar da yanlış değil.

Petyr'in ailesinin evinde, duvarları, muhafızları ve gülünç derecede yüksek demir kapılarıyla çevrili bir şekilde, dış dünya için bir hayalet gibi saklanabilirdim.

Belki bu yeterli olurdu. Sırrımı biraz daha uzun süre saklayabileceğim anlamına geliyorsa bunu yapardım.

Ama yine de ona eninde sonunda söylemek zorunda kalacaktım.

Çünkü ona söylemediğim her saat, saklandığım her dakika, gerçeğin kontrol edemeyeceğim bir şekilde ortaya çıkma riskini alıyorum.

Yine de kendimi konuşmaya zorlayamıyorum. Kollarının arasındayken ve neredeyse gerçek bir şeymişiz gibi davranabildiğimde. İçimde ufacak bir umut kıvılcımı bile kök salıyor, kırılgan ve tehlikeli.

Ama içten içe gerçekçi olmadığımı biliyorum. Ya da Petyr'e karşı adil olmadığımı. Birlikte inşa ettiğimiz azıcık şeyi bile mahvetse bile, gerçeği hak ediyor. Bu düşünce beni mahvetse bile.

Eğer öğrenecekse, başkasının dudaklarından değil, benden duyması daha iyi. Tüm bu fikir midemi bulandırıyor ama kendimi nefes almaya zorluyorum. Kararlı olmaya.

Çünkü ben olsam bilmek isterdim. Ondan öğrenmek isterdim.

Onu bu yüzden affederdim.

Peki beni affedecek mi?

Kendime bunun üzerinde bir an daha fazla kafa yorma fırsatı tanımıyorum. Daha da kötüsü, duygusal olarak geri adım atıyorum.

Artık bir bebeğim var. Bu artık sadece benimle ilgili değil. "Biz"le ilgili; ikimizden daha büyük bir "biz"le.

Petyr'in kollarında dönerken kendi kendime, "Yarın," diyorum. Gece Bratva'daki işlere gitmeden önce ona söyleyeceğim. Daha fazla oyalanma, yalan yok. Sadece gerçek.

En azından bunu hak ediyor. Ona verebileceğim en az şey bu.

Ve belki de sahip olduğumuz şeylerin en ufak bir parçasını bile koruyabilmem için tek şansım bu.

PETYR

Arabadayken arama geliyor. "Sevkiyat bulundu," diye bildiriyor Mikhael. "Az önce İtalyanlara teslim edildi. Hepsi kurdeleyle bağlı."

Göğsümdeki düğüm gevşiyor. "Tam zamanıydı. Neredeydi acaba?"

"Rıhtımların yakınında bir depo. Onu koruyan aptallar kimsenin fark etmeyeceğini sanmış." Sesi beklediğimden daha yumuşaktı. Sanki bıçaklarla birbirlerinin etrafında dönen rakipler değil de, kuzenler gibiydik. "Ben hallettim."

Gülsem mi, homurdansam mı bilemeyerek homurdandım. "Hallettin mi?"

"Bu kadar şaşırmış gibi görünme. Arkandan iş çevirmeyi gerektirmeyen şeyler yapabilirim." Alaycı bir tavır var ama beni kesecek kadar keskin değil. Beni kışkırtıyor ama tanıdık bir şekilde, son zamanlardaki zehirli tonuyla değil.

Bu ani normale dönüş tuhaf. İçimden bir ses, hayatımıza kast edilen şeyin onu uyandırıp uyandırmadığını merak ediyor. Soyumuzun ne kadar kırılgan olduğunu hatırlattı.

Ya da belki de köstebek odur ve bunların hepsi bir tiyatrodur. Bu düşüncenin aklıma gelmesinden bile nefret ediyorum ama paranoya şu anda soluduğum hava. Gubarev'in kanı zaten çok fazla döküldü.

"Bunu sana vereceğim," diyorum yavaşça. "Bugün sandalyemin peşinden koşan bir gaddar gibi görünmüyorsun."

"Belki de kovalamaktan yoruldum," diye cevaplıyor, sesi daha kısık. "Belki de kuzenlerin ölmesini izlemekten yoruldum."

Bir an için ona inanmama izin veriyorum.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldanıp telefonu kapatıyorum.

Gri şehir penceremin önünden kayıp gidiyor. Haftalardır ilk kez, göğümde neredeyse umuda benzer bir şey kıpırdanıyor.

Ama umut kırılğan ve bunun beni çok ileri götürmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum. Mikhael tekrar ailem gibi görünebilir, ama Anatoli'ye bilgi kırıntıları verirken sadece sadakat oyunu oynuyor olma ihtimalini göz ardı edemem. Eğer biri bizi o restorana yerleştirdiyse, yakın biri olmalıydı. Erişimi olan biri.

Şakağımı ovuyorum. Saç çizgisinin hemen yanında küçük bir yara izi var. Ne zaman böyle hissetsem, kim olduğumu hatırlamak için dokunuyorum. Kim olmak için yetiştirildiğimi.

Çok da fena bir şekilde hissetmedim. Küçükken spor salonunda çok hızlı kalkıp kafamı görmediğim bir alete çarptım. Fena bir kesik aldım. Acıya henüz alışkın değildim ve inanılmaz derecede kör ediciydi.

Ama babam acıya rağmen çalışmaya devam etmemi sağladı. Bana güvenin kanla kazanıldığını ve kanın test edilmeye devam ettiğini söyledi. Bugün bile, gözlerim kan içindeyken tekrarlar yapmanın ne kadar acı verici olduğunu hatırlıyorum.

En azından sevkiyat halledildi. Bu bana İtalyanlarla biraz nefes alma alanı sağlıyor ve bunu kabul ediyorum.

Ama tek bir zafer, tepemizde beliren savaşı ortadan kaldırmaz. Anatoli, Boris'in duvarlarının içine adamlarını yerleştirecek kadar cesur, gün ışığında bana ve benimkilere ateş edecek kadar cesur. Bu tür bir özgüven, tek bir ölü silahlı adamla kaybolmaz. Aksine, daha da sert bastıracaktır.

Ve bunu yaptığında, iki kat daha sert bir şekilde karşılık vermem gerekecek.

Sima'nın da hatırı için.

Sima. Luka'nın saatlik güncellemelerine göre şu anda derste. Bu sabah erken çıktım, onu uyandırmak istemedim. Dün gecedan beri üzerimizde olan büyüü bozmak istemedim.

Artık kaçmak istemediğini söyledi. Beni istediğini. Benimle kalmak, gerçek bir aile olmak istediğini.

Tuhaf bir his. Daha önce kendimi hiç aile babası olarak hayal etmemiştim. Eşler ve çocuklar en iyi ihtimalle dikkat dağıtıcı, en kötü ihtimalle de yürüyen bir zayıf nokta. Bir pakhan'ın umursayabileceği türden şeyler değil.

Ama şimdi umursuyorum. Kendiliğinden, benim iznim olmadan oldu. Tahta çıktığımdan beri hayatımda bir ilk.

Ama yine de eskisi gibi olmasını istemiyorum. Anlaşmalar, sözleşmeler istemiyorum.

Onu istiyorum.

Ve onu korumak için elimden geleni yapacağım. Ne olursa olsun.

Bu düşünceler beynimi doldururken arabamı hastanenin önüne park edip içeriye doğru yürüyorum.

Kardeşime amca olacağını söylemenin zamanı geldi.

SIMA

Sınıfa iki çok farklı dalga üzerinde yürüyerek giriyorum.

Karnımdaki bebek mi? Bir mutluluk yumağı. Saf, mutlak bir mutluluk.

Hamile olduğumu her hatırladığımda göğsümde binlerce kelebek uçuşuyor. Ben hamileyim. Birkaç yıl önceki Sima, hamilelik testinde o iki pembe çizgiyi görseydi, geceyi bozuk para sayarak geçirirdi. İçindeki yeni hayata uyum sağlamak için çaresizce geçimini sağlamaya çalışırdı.

Peki ya bugünün Sima'sı?

Çok mutluyum.

Finansal güvensizliği bir kenara bıraktığınızda, kaygının ne kadar büyük ölçüde ortadan kalktığını görmek şaşırtıcı. Para mutluluk satın alamayabilir, ancak duygusal istikrara büyük katkı sağlar.

Sonra diğer dalga var. Diğer demet. Daha doğrusu, benim olan sinir demeti.

Çünkü para artık sorun olmayabilir ama geçmişim kesinlikle sorun.

Derste ilerlerken iki dalga birbirine dolanıyor, birbirinden ayırt edilemeyecek hale gelene kadar. Kelebekler göğsümden karnıma doğru zıplamaya başlıyor.

Bir yandan da Petyr'in dün gece söylediklerini kendime hatırlatıyorum: O beni istiyor, bizi istiyor.

Diğer taraftan...

Aman Tanrım ne yaptım.

Hamileliğim bizi birbirimize bağlıyor. Sonsuza dek. Yani, kan bağlarımızı bağlıyor. Ve plan hâlâ parayı bölüşmek ve bu şehre bir daha asla adım atmamakken bunu düşünmeme izin vermemiş olsam da, şimdi kesinlikle bunu düşünüyorum.

Lanetli Gubarev-Danilo bebeği içimde büyüyor ve bu uğursuz gen karışımından kimin sorumlu olduğunu tahmin edin? İpucu: iki baş parmağı, ağrıyan göğüsleri ve vahşi doğaya kaybolma konusunda güçlü bir dürtüsü var.

Bu gece onunla konuşmalıyım. Petyr, Bratva'da hangi işi planlıyorsa oraya kaybolmadan önce. Düşmanları suyla boğmak, bakkal kedilerini tehdit etmek, bir bebekten silah zoruyla şeker çalmak falan.

Açıkça söylemem gerekecek.

Ve bu konuda ağzımdan kaçırmak istemediğim şey, kredi kartından gelen anlık bir alışveriş harcaması değil. Tüm kimliğimle ilgili. Juliet'in isimsiz bir köylü kılığına girip sonunda düğün gecesi "Bu arada, adım Capulet. C ile. Evet, onlar. Dünyanın işleyişi ne kadar tuhaf, değil mi?" diye pat diye söylemesi.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. Bu akşamki sohbetin düşüncesi bile midemin yerin dibine girmesine yetiyor.

Eşler arasında açık iletişim. Vergilerden çok daha korkutucu.

İç çekerek her zamanki yerime oturdum, defterim açık, kalemim elimde, Petyr ile ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkarmaya

kararlıydım.

Ama söylemesi yapmaktan kolay. Brittany henüz burada değil, bu yüzden sınıf arkadaşlarımızla ilgili günlük çay sohbetiyle bile kendimi oyalayamıyorum. Kevin'in lise çağındaki kız kardeşinin baloya kimi götüreceğini merak ettiğimden değil, ama her şey onunkinden daha iyi olurdu.

İşte o zaman hissediyorum: Ensemde soğuk, karıncalanan bir his, sanki izleniyormuşum gibi.

Bunu yapanı yakalamak için sandalyemde yıldırım hızıyla dönüyorum. Ona biraz akıl vereceğim ya da belki iki orta parmağımı havaya kaldırdığım bir fotoğraf çekeceğim, hangisi daha çabuk durmasını sağlarsa. İçimde çılgınca hamile kadın hormonları var ve onları kullanmaktan korkmuyorum.

Ama döndüğümde kimse yok. Sadece masalarında uyuyan uykulu görünümlü birkaç üniversite öğrencisi.

Ama içimdeki düğüm bir türlü çözülüyor. Kalemim, küçük bir balyoz gibi kenarlara vurmaya başlıyor.

Sadece paranoyaklaşıyorum. Değil mi? Kimse yokken, beni tam olarak kim izlemeli? Evimden kilometrelerce uzakta, Luka hemen dışarıda dururken, kendi sınıfımın içinden mi?

Belki de hamileliktir. Hormonlar çılgın şeylerdir. Zaten zaten kaygılıyım. Şimdi kaygım fiziksel bir hal alıyor ve olmayan yerlerde hayaletler görmeme neden oluyor.

Yine de boynumun arkasındaki o karıncalanma hissi devam ediyor. Sanki birinin bakışları üzerime kilitlenmiş gibi.

Koltuğumda kıpırdanıp saate doğru eğiliyormuş gibi yapıyorum, sanki henüz başlamamış bu dersten sıkılmışım gibi. Bunu yaparken etrafıma bir kez daha göz atıyorum.

Ama yine de şüphelenen kimse yok.

Hepsi kafamın içinde. Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. Hamilelik, okul stresi ve Vito Corleone'nin genç, ateşli Rus versiyonuyla yaşamak... Paranoyanın bir kokteyli, varsa yoksa.

Ama o his, orada ne kadar uzun süre oturursam o kadar derinleşiyor.

Profesör gelir. Ders başlar.

Brittany on beş dakika sonra meşhur Starbucks latte'siyle içeri girip arkaya oturuyor. Bana hafifçe el sallıyor, sonra profesör ona dik dik bakınca irkilip dizüstü bilgisayarını özenle açıyor.

Kendimi her zamanki gibi dikkat etmeye ve not almaya zorluyorum. Ama el yazım engebeli ve düzensiz. Odaklanamıyorum. Kalbimin sebepsiz yere nasıl hızla çarptığının fazlasıyla farkındayım.

Bir molaya ihtiyacım var. Gerçekten. Bu halimin bebeğe de iyi geleceğini sanmıyorum ve kesinlikle bana da iyi gelmiyor.

Neyse ki dönem neredeyse bitti. Yakında eve kapanıp, yorganın altında güzel bir kitapla saklanabilirim. Sınıf arkadaşlarım yok, sırtımda delikler açan hayalet gözler yok. Sadece ben, Petyr ve içimde büyüyen bebeğimiz.

Tabii beni bu gece kovmazsa.

Başımı sallıyorum. Hayır. Ona güvenmem gerek. Ona inanmaya karar verdim ve bu, bu inanç sığınağını yapacağım anlamına geliyor. Yapmalıyım. Aksi takdirde bunun iyi bitmesi mümkün değil.

Belki ona ailemle ilgili gerçeği söylediğimde kaygılarım azalır. Azalmak zorunda. Şu anda sırlarımın ağırlığı beni eziyor.

Petyr'e itiraf ettiğimde, o yük kalkacak. Ve eğer bunu hoş karşılırsa... eğer beni hâlâ istediğine karar verirse...

O zaman bir daha bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacak.

Ders nihayet bittiğinde, eşyalarımı çantama tıkıştırıp koridorda aceleyle yürüyorum, nefes almak için can atıyorum. Ana lobinin yakınındaki, Luka'nın beklediği kahve dükkanına doğru ilerlerken

sinirlerim hâlâ gergin. Etrafımda öğrenci kalabalığı dalgalanıyor, sesleri duvarlardan yankılanıyor.

Sonra bir el kolumu sıkıyor.

"Vay canına. Bakın kedi ne getirmiş."

Yüreğim ağzıma geldi. O sesi tanıyorum. Son on iki yıldır kabuslarımda duyuyorum.

O kadar yavaş dönüyorum ki, ölmüş de olabilirim.

Acımasız bir sırıtış. Acımasız gözler. Çenede keskin bir yara izi, aynı keskin asker saç kesimi.

"Ee?" Anatoli sırttı. "Ağabeyine söyleyecek bir şeyin yok mu?"

PETYR

Hastanenin dolambaçlı koridorlarında ilerlerken doğumhanenin önünden geçiyorum.

Daha doğrusu kreş.

Kardeşimin odasına giderken genelde durmam. Hiç. Ama bu gece, bir şey beni o kundaklanmış bebeklerin olduğu yöne doğru çekiyor. Çok narin görünüyorlar, çok küçükler.

Aklım Sima'ya kaydı. Hamile olduğunu söylediğinde gözlerinin nasıl kocaman açıldığını, korku ve umudun aynı nefeste nasıl iç içe geçtiğini.

Hissettiğim coşkuyu hiç beklemiyordum. Sanki içimde bir şey çatladı ve içeri ışık doldu.

Çocuğumu taşıyor. Varisimi. Ve tahta oturduğumdan beri ilk kez yanımda birinin durduğunu hissediyorum.

Elimi yüzümden aşağı doğru kaydırıyorum ve camdaki yansımanı görüyorum. Gözler sert. Ağız gergin, yukarı doğru kıvrılmıyor.

Tam da öyle olmama rağmen, neşenin eşiğinde bir adam gibi görünmüyorum. Babama benziyorum, kimseye, hatta kendi kanına

bile güvenmeyen zavallı piç kurusuna.

Belki benim de kaderim budur. Ama Sima'yı, yatağında sıcacık bir şekilde, sadece çarşaflara sarılı halde, keskin küçük şakalar fısıldarken ve benim kokumu hissederken düşündüğümde, bundan daha fazlası olabileceğime inanmak istiyorum.

Sonunda kendimi toparlayıp Dimitri'nin hastane odasına adım attığımda, antiseptik kokusu yüzüme çarpıyor. Makineler, kardeşimi bu dünyaya bağlı tutarken, sürekli ve acımasızca bip sesi çıkarıyor.

Kıpırdamadı. Gözlerini açmadı. Doktorlar açmayacağını söyledi.

Yine de ziyaretine gidiyorum. Onunla konuşuyorum çünkü o benim kardeşim ve beni duyma ihtimali bile varsa, yalnız olmadığını anlayacaktır.

Dimitri'nin yatağının yanına yaklaşıyorum, çok fazla ziyaretten yıpranmış sandalyeyi çekiyorum ve oturuyorum.

"İşler sonunda düzeliyor Mitya," diye mırıldandım. Parmaklarım, onları susturmadan önce kol dayanağına vuruyordu. "Sevkiyat halledildi. Ve..." Duraksadım. Dudaklarım, durduramadan bir gülümsemeye dönüştü. "Sima hamile. Amca olacaksın."

Kelimeler ağızda garip duruyor ama güzel. Sağlam.

Çenemi elimle ovuşturup nefes veriyorum. "Beni duyabilseydin muhtemelen gülerdin. Aileden, sanki tüm bunlardan ayrı bir şeymiş gibi bahsediyorum." Görev bilinciyle zincirlenmiş iki Bratva kardeşimizi kısaca işaret ediyorum. "Ama onunla olmak farklı hissettiriyor."

Makinelere, borulara bakıyorum. O kadar solgun ki, artık kendine bile benzemiyor. Onu böyle görmekten nefret ediyorum.

Ama yine de kendimi zorlayarak devam ediyorum.

"Aptalca olduğunu biliyorum. Hiçbirimiz gerçekten dışarı çıkamıyoruz. Ama onunla birlikteyken..."

Neredeyse öyleymiş gibi davranabilirim.

Neredeyse söyleyecektim ama sonra vazgeçtim. Kardeşimle aramızdaki bu değil. Ona az önce verdiğim bu kısa konuşma bile, bana susmamı söyleyemediği için mümkün oldu.

Yine de burada olsaydı benim için mutlu olurdu. Olacağını biliyorum. Omzuma bir el atıp o sert üslupla beni tebrik ederdi. Belki de gülüp, artık zamanı gelmişti derdi.

Bir fincan kahve içmek için dışarı çıktığımda bu düşüncelere dalmışım. Buradaki otomatik makinenin verdiği kanalizasyon suyuna o denmez ama yine de kabul ediyorum. Kesinlikle yeterince geç.

Geri dönüp kapıyı iterek açtığımda, Dimitri'nin yatağının üzerindeki ışık odanın her tarafına uzun gölgeler düşürüyor. Ve orada, yatağının başında, ameliyathane önlüğü giymiş bir adam, kardeşimin serum iğnesinin üzerinde bir şırınga tutuyor.

Yarım saniyeliğine hemşire olduğunu düşündüm. Doğru görünüyor. Ameliyathane önlüğü, eldivenler.

Ama sonra gözlerini görüyorum.

Geniş. Dehşete kapılmış. Sanki kim olduğumu biliyor ve korkmak için sebebi varmış gibi.

Elleri o kadar titriyor ki şırınga sallanıyor. Ne istikrarlı bir profesyonellik, ne de sakın bir odaklanma. İğnelere ve serumlara alışkın birinden beklediğiniz o mesafeli hassasiyetten eser yok. Sadece ham, çıplak bir panik.

İşte o zaman anladım.

O bir hemşire değil.

"Kardeşimden uzak dur!"

SIMA

Kardeşimin kolumdaki tutuşu sımsıkı..

Kurtulmaya çalışıyorum ama o daha da sıkı sarılıp, gölgesi üzerime düşene kadar bana doğru eğiliyor. "Bunca zaman sonra beni gördüğüne sevinmedin, değil mi?"

Anatoli'nin sesi alçak, alaycı bir tondaydı; sanki sadece onun komik bulunduğu özel bir şaka yapıyormuşuz gibi. Başını eğdi, gözlerini kıstı.

Cevap verdiğimde sırtışı daha da derinleşiyor. "Ne oldu küçük kız kardeşim? Dilini kedi mi yedi?"

"Bırak beni," diye tısladım. "Sahne çıkarıyorsun."

"Yaygara koparmak istemezsin, değil mi? Dikkat çekmek mi? Bu, tüm o iyi sınıf arkadaşların seni izlerken burada sana hiç yakışmaz." Kahkahasında yumuşak ve acımasız bir ifade var. "Uzun zamandır normalmiş gibi davranıyorsun... Gerçekte ne olduğunu bilmelerini istemezsin."

Yanımdan geçip giden öğrencilere bakıyorum, umursamazca ve sesimi alçak ve kararlı bir şekilde çıkarmaya çalışıyorum. İtibarımı

kaybetmek en ufak bir endişem değil, ama birileri karışırsa, kardeşimin ne yapacağını, kimi inciteceğini kimse bilemez.

"Bırakın beni dedim."

Anatoli sadece gülüyor. Ceketinin kenarını kaldıracak kadar kıpırdanıyor ve yan tarafına sıkıştırılmış siyah bir silah kabzasını ortaya çıkarıyor.

"Bunu berbat etmek istemezsin. Ama ben yapabilirim. Tek yapmam gereken bunu çıkarmak ve aniden çocukların yarısı yere yığılıyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yapma," diye fısıldadım panikle. "Lütfen. Onları bu işe karıştıрма. Bizimle hiçbir ilgileri yok."

Acımasız bir eğlenceyle başını eğdi. "Dinlemiyorsan, ne seçeneğim var?"

"Dinleyeceğim!" diye kekeledim hemen. "Dinleyeceğim. Sadece... lütfen."

Daha da yaklaştı, jilet gibi keskin bir gülümsemeyle. "Her zaman kaçabileceğini düşündün, değil mi? Yeterince uzun süre saklanırsan geçmişin seni yakalamayacağını düşündün." Parmakları kolumu daha da derinleştirdi. "Ama işte buradayım."

"Anatoli-" diye başlıyorum ama o beni tıslayarak susturuyor.

"Hayatta olduğunuzu öğrenince anne babamız çok sevinecek. Bunca zaman sonra kapıdan içeri girdiğinizde yüzlerinin nasıl olacağını hayal edin."

Beni geri gönderecek. Ona geri.

Birdenbire nefes alamıyorum.

Elim karnıma bastırmak için kaşınıyor ama riske giremem. Burada değil. Beni şahin gibi izlerken olmaz.

"O hayatın hiçbir parçası olmak istemiyorum," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak.

Anatoli soğuk soğuk kıkırdıyor. "Öyle mi? O zaman yeni kocanı açıkla. Şu yüzüğü açıkla. Yalan söyleme. Ailemiz onlarsız evlendiğini öğrenince çok üzülecek. Kardeşlerini bile büyük güne davet etmedin mi?" Sahte bir hayal kırıklığıyla başını sallıyor. "Nankör."

Midemde korku kıvrılıyor. O biliyor. Bir şekilde biliyor.

"Evli değilim," diye yalan söylüyorum.

"Benden saklayabileceğini mi sanıyorsun?" diyor Anatoli. "O düğünde yüzlerce davetli vardı. Sidorov da oradaydı. Fotoğrafçısına fotoğraf çekirtmiş. Beyazlar içindeki kızının olacağını düşünmüş. Ben ısrar edince fotoğrafları bana verecek kadar mutluydu." Omuz silkiyor. "Tam da silahın namlusunun altında mutlu."

İnkâr etmenin bir anlamı yok. Biliyor. Kanıtını gördü.

Ayaklarımı yere koyup gözlerimi kısıtım. "Kocamın kim olduğunu biliyorsan, beni bırakmazsan sana neler yapacağını da biliyorsundur."

Bir anlığına sırtışı soluyor.

Sonra öfke yüzünü sertleştirir.

Beni duvara itiyor. Darbe kemiklerime kadar işliyor. Birkaç öğrenci dönüp bakıyor, kaşlarını çatsa da yürümeye devam ediyor. Kimse karışmak istemiyor. Umarım kimse karışmaz.

"Petyr bana dokunamaz," diye homurdandı Anatoli. "Onu öldüreceğim. Ve sen de bana yardım edeceksin."

"Ne?" Başımı durduramadan sallıyorum. "Hayır. Asla."

"Evet." Nefesi yanağıma sıcak ve ekşi bir şekilde çarpıyor. "Ailene sadık kalacaksın. Petyr'e seni bulduğumu, ateşkes istediğimi söyleyeceksin. Onu kandıracaksın. Sonra da kafatasına bir kurşun sıkacağım."

Kanım donuyor. Petyr ölemez. Ölmesine izin vermeyeceğim. Ona ihanet etme düşüncesi bile boğazımda safra birikmesine neden oluyor.

İşte kardeşim, yıllardır bulduğum tek iyi şeyi, beni kıran ailenin onayı karşılığında takas etmemi istiyor.

Öfke, korkuyla öyle bir karışıyor ki nefes alamıyorum. Yapamıyorum. Yapmayacağım. Ne tehditler savurursa savursun, Petyr'ı teslim etmeyeceğim.

O benim kocam. Çocuğumun babası.

O...

Sevdiğim adam.

Bunu kendime itiraf etmemin bu kadar uzun sürmesine inanamıyorum. Petyr Gubarev'e aşık olduğumu anlamam için Anatoli'nin bana silah sallaması gerekti.

Ama ben öyleyim. Onu seviyorum.

Ve Allah onu benden almaya çalışan herkese yardım etsin.

"Sana yardım etmeyeceğim," diye fısıldıyorum, sesim titrek ama kararlıydı.

"Ah, yapacaksın." Eğilirken kolumu ezdi. "Çünkü zaten en yakın müttefikine sahibim."

Sözleri beni olduğum yere çiviledi. "Onun... müttefiki mi?"

"Doğru." Sırtışı keskinleşiyor. "Lev artık benimle çalışıyor. Toplantıda dönecek. Petyr bunu fark etmeyecek. Ve iş bittiğinde, Petyr gittiğinde, sen de çekip gideceksin. Babamız neler çevirdiğini asla bilmeyecek."

Nabzım o kadar hızlı atıyor ki başka hiçbir şey duyamıyorum. Lev mi? Petyr'e ihanet mi? Bu düşünce imkansız. Onu uzun zamandır tanımıyorum ama neredeyse Petyr'in gölgesi gibi. Sağ kolu.

Ama Anatoli'nin sırtışı bana buna inandığını söylüyor. Ya da inanmamı istiyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve gözümü bile kırpmıyorum.

Ama içimdeki korku giderek daha da sıklaşıyor.

"Hadi yürü prenses." Omzumdan tutup sertçe öne doğru itiyor.
"Yoksa seni ben zorlarım."

Gözlerim etrafta dolaşıyor. Kalabalık o kadar yoğun ki kimse bize aldırış etmiyor. Muhtemelen Anadolu'nun ne yaptığını bile göremiyorlar. Yoldan geçen biri için bu bir kucaklaşma gibi görünebilir.

Ama tutuşunda sıcak ya da ailevi hiçbir şey yok. Gözlerinin soğuk çukurlarında insani hiçbir şey yok. Sadece karanlık, dipsiz bir zulüm.

"Korumanızın yanına dönün," diye emretti. "Hiçbir şey yokmuş gibi davranın. Yoksa, haberim olur."

Sonunda beni bırakıyor. Kendimi kurtarıp bileğimi ovuşturuyorum, sonra kafeteryanın diğer tarafında Luka'yı arıyorum.

Arkalarda bir yerde görüyorum onu. Çok şükür beni görmemiş.

"Unutma," diye homurdandı Anadolu, "biz sizin aileniz. Petyr Gubarev değiliz."

On iki yıldır ailem olmadın, diye tükürmek istiyorum ama cevabımı kendime saklıyorum. Şu anda, şansım yaver gidiyor. Masum insanlarla dolu kalabalık bir yerdeyim ve Anadolu onları dahil etmekten hiç çekinmedi.

İstediklerini elde edebileceğini düşünmesini sağlamalıyım. Geri çekilip Luka'yla eve gitmeme izin vermesini sağlamalıyım.

Bu yüzden bir ayağımı diğerinin önüne koyup bugüne kadar yaptığım şeyi yapıyorum: Hayatta kalmak.

Çünkü ben Petyr'i uyarmazsam kimse uyarmaz.

PETYR

"Kardeşimden uzak dur!"

Vahşi bir hayvan gibi atılıyorum, gözlerim önlüklü mudaka ve elindeki şırıngaya kilitlenmiş. Onu sertçe duvara çarpıyorum. Çırpınıyor, dirsekliyor, benden kurtulmaya çalışıyor.

Ben buna izin mi vereceğim amına koyayım.

Boğuşmaya başlıyoruz. Şırıngayı bana saplamaya çalışıyor ama kıl payı kaçıyorum. O şeyin içinde ne olduğunu bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

Eğer bunu Dimitri'ye yutturmaya çalışıyorsa, iyi bir şey olamaz.

Onu üzerinden atıyorum. Sırtı yatak korkuluğuna çarpıyor. Serum hattı darbenin etkisiyle şingırdadı. Kendini toparlar toparlamaz bana tekrar saldırıyor. Tekrar sıyrılıyorum.

İğne boynuma birkaç santim kala bileğini duvara o kadar sert bastırıyorum ki iğne yerinden oynuyor. Bir kez sekip fayansların üzerinde tak diye düşüyor.

Sonra parmaklarını tutup çığlık atana kadar çeviriyorum.

"Yeter artık," diye homurdandım ve daha sert kıvrandım.

Kolu duvarlardan yankılanan mide bulandırıcı bir çatırtı sesi çıkarıyor.

"Yeter artık, korkak herif?!"

Dizimi karnına geçirip nefesini kestim. Sonra yüzünü duvara sürttüm, ta ki burnundan koluyla aynı sesi çıkarana kadar.

Gargara yapıp çöküyor, arkasında kan lekesi bırakıyor, ama kapı açılıncaya kadar onu duvara şişlenmiş halde tutuyorum.

Koridor, kapı açılmadan önce çizme sesleri ve telaşlı konuşmalarla doldu.

Dışarıda görevlendirdiğim iki adam silahlarını çekmiş, gözlerini tarayarak içeri girdiler. Kira hemen arkalarındaydı, yüzü solgun ve şaşkındı.

"Neler oluyor?" diye patladı, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde karşısındaki manzaraya bakarken. "Petyr...?"

Açıklamalarla vakit kaybetmiyorum.

Yumruğum davetsiz misafirin önlüğünün arkasına saplanıyor. Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu ayağa kaldırıyorum. Bacakları titriyor ama onu öne doğru itiyorum. "Ne oluyor, lanet olası bir faremiz var."

Adamlarım onu yakalıyor. Biri omzundan tutuyor, diğeri kolunu arkasından büküyor.

Öfkeden kuduruyorum. Saltanatıma başladığımdan beri çok öfkelendim ama hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Sadece bakışlarımla öldürebileceğim kadar öfkelenmemiştim.

Kardeşime zarar vermeye çalıştı.

Onu öldürmeye çalıştı.

O bunun bedelini ödeyecek.

Yaklaşıp karnına bir yumruk atıyorum, sonra çenesine tokat atıyorum. Başı yana doğru savruluyor.

"Burada ne yapıyordun?" diye hırladım. "Seni kim gönderdi?!"

Hırıltılı bir şekilde nefes alıp başını sallıyor. Bir avuç önlüğünü alıp onu tekrar duvara doğru itiyorum.

"Cevap ver yoksa hemen şimdi senden alırım."

Tek tepkisi boğuk bir öksürük. Çatlak dudağından ve mahvolmuş burnundan kan sızıyor. Gözlerini kaçırıyor, çenesini kilitliyor ve konuşmayı reddediyor.

Sabrim tükeniyor. Dişlerim gıcırıyor.

Yeter artık.

"Onu depoya götürün," diye bağırdım. "Cevapları ondan kendim alırım."

Adamlar başlarını sallayıp davetsiz misafiri koltuk altlarından tutup dışarı sürüklerler. Adam inler, kendi ayaklarına takılıp sendeler ama adamlar yavaşlamaz.

Çizmelerinin sesi koridorda kayboluyor. Gittiklerinde Kira elini göğsüne bastırıyor, gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakıyor. "Petyr, ne—"

"Şimdi olmaz." Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor. Hâlâ şırınganın yere çarptığı noktaya, floresan ışığındaki minik metal parıltısına bakıyorum. Çenem ağrıyacak kadar kasılmış.

Bu rastgele bir hareket değildi. Gönderildi. Ve bahse girmem gerekirse, her şeyimi Danilos'a yatırırdım.

Bu düşünce bile kanıma dokunuyor. Danilolar babamı benden çoktan aldılar. Şimdi de Dimitri'yi iki kez almaya çalıştılar.

Ama o suikastçıdan gerçeği öğreneceğim. Öyle ya da böyle.

Kira titreyerek en yakın sandalyeye çöktü, yüzü kül rengiydi. "Dimitri'yi öldürebilirdi," diye fısıldadı zayıf bir sesle.

Haklı. Kardeşim ölüme saniyeler kala öldü. İyi olduğuna sevindim ama tek hissettiğim, bu kadar yaklaşmasına izin verdiğim için hissettiğim başarısızlık acısı.

Onu güvende tutan kişi ben olmalıyım. Ve bu gece onu neredeyse yine kaybediyordum.

"Adamlarını nasıl bu kadar geçebildi?" diye sordu Kira şaşkınlıkla. "Sanki nereye gideceğini çok iyi biliyormuş gibi. Ve neden şimdi, bunca haftadan sonra? Neden aniden bu gece?"

Ben susuyorum ama şüphe tohumu kök salıyor, silkelenip atılamıyor.

Kira'nın kafasında da aynı tohum yeşermiş olmalı ki aniden bana baktı. "Tek fark, Sima'yı buraya getirmiş olman," dedi gözlerini kısarak. "Daha önce hiç getirmemiştin."

"Sözlerine dikkat et Kira." Parmaklarımı çıtlattım. "Karımdan sanki bir hainmiş gibi bahsetme."

Sandalyesinden titreyerek kalkıyor ama geri adım atmıyor, çenesi yukarıda. "Sadece herkesin görebileceği şeyleri söylüyorum. Onu buraya getiriyorsun ve aniden bunlar oluyor. Bunu görmezden gelemezsin."

"Kira—"

"O yataktaki kocam!" Dimitri'den geriye kalan kabuğu işaret ederken gözleri yaşlarla doldu. "Kocam! Ve sen bana, bunun sorumlusu o olabilecekken, çocuk gelininden uzak durmamı mı söylüyorsun?!"

Yumruklarım iki yanımda, ona doğru bir adım attım. "Ses tonunu beğenmedim."

"Ve bu kadar kör olman hoşuma gitmiyor," diye tükürdü, gözlerinde korku ve meydan okuma karışımıyla. "O da senin kardeşin. Karının

suçluluk belirtilerini gerçekten görmezden mi geleceksin? Senin için bu kadar mı önemsiz?"

"Onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun."

"Öyleyse göster bana," diye talep ediyor. "Sima şu anda nerede?"

Derste cevap vermek istiyorum ama bunu bilmediğimi fark ediyorum. Kesin olarak değil. Sadece Luka'nın sözüne güveniyorum ve benim saflarımda birine güvenilemeyeceğinden şüphelenmek için yeterince sebebim var. Bana kalırsa, o kişi o olabilir.

Kira'nın imalarını ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da şüphelerim o kadar artıyor.

Siktir et, ya haklıysa?

Ya çevremdeki biri bana bilgi veriyorsa? Ya o kişi hayatıma aldığım kadınsa? Ya yatağıma?

Tekrar hissediyorum, o gece Boris'in restoranında hissettiğim aynı ürpertici hissi: Kime güvenebileceğimi bilmemenin verdiği ürperti.

Sima ile evlendiğim günden beri çok fazla şey ters gitti. Kayıp sevkiyat. Silahlı saldırı. Ve şimdi de kardeşime yapılan bu saldırı. Hepsi de o hayatıma girdikten sonra oldu.

Kira bir şeylerin peşinde olabilir mi? Sima ailesine sürekli bilgi mi veriyordu?

O ilk geceden sonra bir daha asla kaçmaya çalışmadı. Bunun, durumu anladığı, oyuna katılmaya istekli olduğu anlamına geldiğini düşünmüştüm ama belki de mesele bu değildi.

Belki de anlaşmamız yüzünden değildi. Belki de içeriden dışarıya doğru kanatacak kadar yakınlaşabilmek için kalmayı seçti.

Ve o, yaşadığımız şeyin bitmesini istemediğini söylediğinde—

Ya bu da bir planın parçasıysa?

Emin olmam gerek. Yatağımdaki kadın mı kurtuluşum, yoksa boğazıma bıçak dayayan kadın mı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

SIMA

Halının içinde bir çukurda volta atarken, kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturmuş haldeyken, alt kattaki ön kapının açıldığını duydum.

Petyr.

Yüreğim sıkışıyor. İşte bu. Bizi düzeltereğim ya da kaybedeceğim an.

Asansörden gelen kısık sesi duyuluyor. Kısa bir konuşma. Muhtemelen bina çalışanlarından biri. En kötü ihtimalle Kira ile konuşuyor, ama şimdiye kadar çatı katının yakınında boynuzlarının gölgesini görmedim veya sivri kuyruğunun sallandığını duymadım.

Petyr'in ağır çizmelerinin sesi dışarıdaki uzun koridorda yankılanıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Karnım o kadar çok düğümleniyor ki, ikiye katlanmamam bir mucize. Ağzım kuru, avuçlarım nemli. Yatak odasında her adım attığımda, nabzım sanki nasıl attığını unutmuş gibi tekliyor.

İşte buradayız. Kendimi zorlayarak nefes alıyorum. En azından doğum için iyi bir pratik. Artık oylanmak yok. Artık bahane yok.

HAYIR.

Daha fazla.

Yalanlar.

Ama eski alışkanlıkları kırmak zor. Vücudumdaki her hücre bana kaçmam için bağıyor. O Mısır pamuğundan çarşafların iple birbirine bağlandığında ne kadar sağlam olabileceğini test edin, malikanenin yan tarafından aşağı inmeyi bir kez daha deneyin.

Ama anlamsız. Bu, koştüğüm diğer seferlere benzemiyor. Bu sefer gidecek yer yok. Ve dürüst olmak gerekirse, koşmak istediğimden pek emin değilim.

Hayatımda ilk defa kalmak istiyorum sanırım.

Ayrıca, ciğerlerimi ezen bu ağırlıkla bir gün daha yaşamaktansa cehenneme doğru geriye doğru yürümeyi tercih ederim.

Kart bip sesi çıkarır. Ön kapı açılır. Birkaç adım daha atarsan Petyr burada, yatak odasında olacak.

O birkaç saniye içinde zihnim yeniden dönmeye başlıyor.

Onu uyarmalısın. Bu kısım sırlarımdan bile daha acil hale geldi. Anatoli'nin pususundan sonra başka seçeneğim yok. Konuşmazsam Petyr ölümcül tehlikede olacak. Bir dahaki sefere evden çıktığında bir tuzağa doğru yürüyor olabilir. Onu güvendiği birinin yanında, gafil avlanmış halde hayal etmek bile boğazımda safra kismaya yetiyor.

Konuşmaktan çok korktuğum için onu alt etmeme izin veremem. Sessizlik her zaman kalkanım oldu, beni korumak için. Ama eğer sevdiğim adama zarar verirse...

O zaman değmez. Artık değmez.

Anatoli'nin gözlerimin içine bakıp bana ihanet etme cüretini gösterdiğine hâlâ inanamıyorum. Ailemdeki tüm erkeklerden daha fazla özgürlük ve güvenlik sağlayan adamı devirmesine yardım edeceğimi, onun yanında yer alacağımı nasıl düşünebilirdi?

O sanrılar görüyor.

Ve hala benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikri yok.

Çünkü sonunda kaçmak istemediğim birini buldum ve kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim. Özellikle de çürümüş ailemin.

Petyr mükemmel olmayabilir -Tanrı bilir ki değildir- ama o benim. Ben de onunum. Burada önemli olan tek gerçek bu. Psikopat kardeşim bana karşı ne düşünürse düşünsün, buna sırtımı dönmeyeceğim.

Ayak sesleri yatak odası kapısına ulaşıyor. Avuçlarımı uyluklarımın yanlarına sürüp volta atmayı bırakıyorum, sonra sanki idam mangasıyla karşı karşıya gelecekmişim gibi odanın tam ortasına dikiliyorum.

Kapı açıldığında dönüyorum.

Kocam, her zaman göz alıcıdır. Geniş omuzlar, kusursuz takım elbiseler, biçimli yüz hatları. Ama bu gece bir şeyler farklı. Yüzü ifadesiz bir maske, bakışları her zamankinden çok daha karanlık.

Kapıyı sessizce ve kesin bir şekilde kapatıyor. Sesi ürpermeme neden oluyor.

"Erken eve döndün, ha?" Zayıf bir kahkaha atmayı başarıyorum ama sesim istediğimden daha ince çıkıyor. Parmaklarım birbirine dolanıyor. On iki yıldır gizli bir kimlikle yaşayan biri için, bu gece evrenin en berbat yalancısı gibi davranıyorum.

Petyr bir an beni inceledi, bakışları sabit, okunaksızdı. "Beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyorsun."

Boğazım düğümleniyor. Normalde onu görünce çok mutlu olurdum ama bu gecede normal olan hiçbir şey yok.

Kendimi konuşturmaya çalışıyorum ama kafam çok dağınık.

Sakin ol. Bunu yapabilirsin. Hayır, yapmak zorundasın.

Bunu yapmazsanız onu kurtarmanın bir yolu yok.

Kendimi nefes almaya zorladım ve bakışlarına karşılık verdim. "Konuşmamız gerek."

Petyr bana belli belirsiz bir ifadeyle bakıyor. Yüzündeki o ifadesizlik beni tedirgin ediyor ama kendi kendime hayal görüyor olmalıyım diyorum. Yatak odamızın dört duvarı arasında asla bu kadar tarafsız olmuyor.

Hah. Ne zamandan beri bu yatak odasını "bizim" olarak düşünmeye başladım?

Başımı sallayıp odaklanmaya çalışıyorum.

"Tanıştığımız gün sana gerçeği söylemedim," diye itiraf ediyorum. "Daha doğrusu, sana gerçeği söyledim ama istemeden söyledim. Zaten tam gerçeği de söylemedim. Ben..." Kahretsin. Her şeyi ne kadar berbat ettiğimi düşünerek yüzümü ellerime gömme dürtüsüne direniyorum. "Benim adım Sammi Banks değil. Bunu biliyorsun, elbette."

Petyr bana, "Saçmalama Sherlock," demekten başka bir anlama gelmeyecek bir bakış attı.

Yanaklarıma sinmiş utancı görmezden gelip devam etmeye çalışıyorum. "Ama bilmediğin şey şu ki, adım sadece Sima değil. Ben..."

Derin bir nefes alıyorum.

Ya şimdi ya asla.

"Ben Sima Danilo."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp cevabını bekliyorum. Bana küfür etmesini ve bağırmasını. Belki bir iki duvara yumruk atmasını.

Bunun yerine sessizlik geliyor. Yoğun, ağır, korkunç bir sessizlik.

Gözlerimi tekrar açıyorum. Petyr'ın çenesi sımsıkı kenetlenmiş ama başka bir hareket yok. Ya da konuşmuyor. Sadece bana bakıyor ve

bu, hoşuma gitmeyen bir şekilde kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyor.

Yutkunuyorum ve devam etmeye karar veriyorum. Eğer kendimi anlatıyorsam, doğru düzgün anlatsam iyi olur.

Bu uçurumun kenarından çoktan geçtim. şimdi tekrar yukarı tırmanmaya çalışmanın bir anlamı yok.

Tek yapabildiğim, beni yakalaması için dua etmek. Söz verdiği gibi.

"On iki yaşındayken," diye başladım, sesim titreyerek, "evden kaçtım. Ablamın, babamın iyilik borcu olan yaşlı, iğrenç bir adamla evlendirilmesini izlemiştim. Aynı kaderin benim de başıma geleceğini biliyordum. Buna izin veremezdim. Lara'yı kaybetmek yeterince zordu. Bu yüzden kaçtım."

Petyr hâlâ bir şey söylemeyince kendimi zorlayıp bakışlarına karşılık veriyorum ve devam ediyorum.

"Her şekilde hayatta kaldım. Küçük işler, on sekiz yaşında gibi görünmemi sağlayacak sahte bir kimlik, gizli tutabileceğim yeni bir isim. Son on iki yıldır ailem için ölüyüm."

Kazağımın eteğini kıvrıp, tüm o anıların göğsümdeki acısını dindirmeye çalışıyorum. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, bildiğim tek yuvayı kaybetmenin acısı, sokaklarda geçirdiğim o ilk gece kadar taze.

"Çaresiz bir plandı ama... bir şekilde işe yaradı. Düğüne kadar."

Petyr'in çenesi tekrar kasılıyor. Öfkelenmek için verebildiğim tek tepki bu ve hiç de iyi görünmüyor.

İfade eksikliği öfkeden daha derin yaralar açıyor. En azından öfkeyi anlayabiliyordum. Ama bu durgunluk adını koyamadığım bir şekilde canımı acıtıyor. Fazlasıyla kayıtsızlığa benziyor.

Ama bu noktada hikayemi bitirmekten başka ne yapabilirim ki?

"Öğreneceğinden korkuyordum." Fısıltıdan biraz daha fazlası gibi çıktı. "Bana bir şey yapmandan korkuyordum. Ama sonra Maksim beni buldu. Jemma'yla dışarıdayken beni kafede gördü. Kim olduğumu anladı. Ve bunun sadece zaman meselesi olduğunu düşündüm ta ki..." Aniden durdum. "Hayır, bu doğru değil. Sana zaten söylemeliydim. Sana defalarca söylemek istedim. Çok... Şey. Ama sonunda, beni iten şey hayatta kalmak oldu. Her zamanki gibi."

Petyr'den hâlâ bir ses yok. Gözlerinde ne bir kıpırtı, ne de ağzında bir seğirme. Sadece o katı, anlaşılmaz bakış.

Sessizlik midemi bulandırıyor ama yine de ilerlemeye devam ediyorum.

Neredeyse bitti.

"Maksim, Anatoli'ye söyledi," dedim. "Ve Anatoli beni buldu. Bugün okulda. İkiniz arasında bir görüşme ayarlamamı istediğini söyledi. Ateşkes istediğini söyledi." Titrememesi için dudağımı ısırdım. "Ama yalandı. Seni öldürmeyi planlıyor. Bana açıkça söyledi. Dedi ki..." Boğazım kelimelerle düğümlendi, söylenmesi çok korkunçtu ama yine de ağzımdan çıktı. "İçeride çalışan biri olduğunu söyledi. Lev. Ve toplantıda sana ihanet edeceğini."

Sonunda, sonunda, Petyr'in bakışlarında bir şey belirdi. Keskin, tehlikeli bir bakış.

Ama hâlâ bana söyleyecek bir şeyi yok.

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," diye atıldım. "İnanmak istemiyorum ama... bir bakmalısın." Parmaklarım kazağımın kaşmirine dolandı. "Şu anda bana karşı ne hissediyor olursan ol, sadece... dikkatli ol. Lütfen."

İşte. Söyledim. Benim hikâyem, benim gerçeğim. Hepsi masanın üzerinde.

Ama Petyr hâlâ konuşmuyor.

"Bir şey söyle," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

Ve sonunda bunu başarıyor.

Ancak bunlar söz değil.

Gülmek bu.

Petyr'ın mizahsız kahkahası beni odanın ortasında donakalmış halde bırakıyor. Onu hiç böyle gülerken duymamıştım. Kahkahası nadir ve kıymetli bir şey. Kabul ediyorum, bazen biraz alaycı olabiliyor, ama asla böyle değil. Asla bu kadar acımasız değil.

"Nedir bu kadar komik olan?" diye soruyorum kendime.

Ama Petyr, sanki tüm bunlar kötü bir komedi filmiymiş gibi başını sallıyor. Evrenin berbat bir şakası. "Ne kadar süreceğini merak ediyordum. Ne olduğunu kabul etmen."

Kelime seçimleri tüylerimi diken diken ediyor. "Kim" değil, "ne". Sanki bir insan değil de bir nesneymişim gibi.

"Bugün olmasına şaşırmadım," diye ekliyor, bezgin bir ifadeyle, gözleri fazlasıyla küçümseyen bir ifadeyle kısılmış. "Kardeşıme yaptığın saldırı bu kadar başarısız olduktan sonra. Bu ne, B Planı mı? Beni tekrar sırtımdan bıçaklamayı beklerken hasar kontrolü mü?"

Kafa karışıklığı panikle iç içe geçiyor. Dudaklarım durmadan aralanıyor. "Kardeşin mi?" diye fısıldıyorum. "Dimitri'ye ne oldu?"

Başını bana doğru hızla çevirdi. "Kes şu siktiğimin oyununu Sima. Ben aptal değilim."

Bir adım geri sendeliyorum. Reddedilme hissi tokattan daha beter. "Ben... Ben sana hiç demedim." Göğsüm öyle sıkışıyor ki nefes alamıyorum. "Neyden bahsediyorsun? Dimitri'nin nesi var?"

Ona ne yaptığımı sanıyorsun?!

Petyr yokken bir şey olmuş olmalı. Kötü bir şey. Tanrım, ya Dimitri öldüyse?

Ama eğer öyleyse bunun benimle ne alakası var?

Çirkin ve bencilce bir düşünce ama yine de aklımdan çıkmıyor. Çünkü Petyr'ın rastgele saldırmadığı, bana saldırdığı açık.

Ve bir kereliğine ne yaptığımı bilmiyorum.

Ona tüm sırlarımı anlattım. En büyük korkularımı, en karanlık yanlarımı açıkça söyle.

Ve yine de bana saf bir tiksintiyle bakıyor. Sanki düşmanımymış gibi.

"Bilmiyormuş gibi davranma." Bakışları üzerimde acımasızca geziniyor. "Söyle bakalım, suikastçının elinde tam olarak ne var? Bunca zaman sonra gerçek adını bana şimdi itiraf ediyorsan ve ben ondan öğrenemiyorsan, durum ne kadar kötü olabilir?"

"Suikastçı mı?" diye aptalca tekrarlardım. "Sen nesen—"

"YALAN SÖYLEMEYİ BIRAK!"

Petyr'ın yumruğu duvara çarpıyor. Güm güm bir ses çıkıyor ve alçıpan çöküyor.

Titremeye başlıyorum. Haftalardır ilk kez ondan korkuyorum.

Boğazım düğümleniyor ama kelimeler çıkmıyor. En azından doğru kelimeler değil ve şu anda bunların ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Umutsuzca bir şey arıyorum, ona ulaşmamı sağlayacak herhangi bir şey.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," diye fısıldadım korkudan sesim kısılmış bir şekilde. "Anatoli seni öldürmek istiyor. Lev onun kontrolünde. Sana bunu söylemeye geldim. Bu yüzden itiraf ettim."

"Bu da koskoca bir yalan."

"Değil! Ben—"

"Ne düşündüğümü söyleyeyim," diye üzerime çullandı. "Sanırım seni teşhis edebilecek zincirli bir adamım var. Bu yüzden şarkı

söylüyorsun. Başka lanet olası bir sebep yok." Dudakları acımasız bir çizgiye dönüştü. "Tıpkı senin dediğin gibi: hayatta kalmak."

Dizlerim titriyor.

Kendimi bu adama açtım. Her küçük sırrımı, on yıldan uzun süredir umutsuzca gömmeye çalıştığım her parçamı.

Ve bunu da yapıyor. Onu çarpıtıyor, şüpheyi dönüştürüyor. Bana karşı kullanabileceği başka bir silaha dönüştürüyor.

Acı, öfkeden daha sıcak yanıyor. Çünkü öfkeliyim -çok öfkeliyim- ama şu anda kalbim ikiye bölünmüş gibi hissediyorum ve bu çok daha kötü.

Göğsümde dayanılmaz ve çığ bir acı pençeleri vardı, kendimi koruduğum her şeyin keskin bir hatırlatıcısıydı. İlk başta kaçmamın tüm nedenleriydi bunlar.

İşte bu yüzden Bratva adamlarına güvenemezsiniz.

Ama tam da bunu yaptım. Onlar hakkında, onun hakkında bildiğim her şeye rağmen, bir anlığına da olsa, beni anlayabileceği inancına kapıldım. Belki de, sadece belki de, bu sonsuz yalan ve güvensizlik döngüsünden daha fazlasıydık.

Meğer öyle değilmişiz.

İşte beni sonunda çileden çıkaran şey bu.

"Şaka mı yapıyorsun?" Sesim çirkin bir şekilde titriyor ama nasıl çıktığımı umursamıyorum. "Sana her şeyi anlattım. Tüm kozlarımı masaya koydum ve sen bununla mı karşıma çıktın? Bir komplo teorisi mi?"

Petyr'in gözleri kısılıyor ama ben durmuyorum. Onunla işim bitmek üzere bile değil.

"Seninle oynadığımı mı düşünüyorsun? Yatağında yatıp, o lanet çocuğuna hamile kaldığımı, sırf kardeşimin senin çocuğunu

öldürmesine yardım etmek için mi? Seni mi öldüreceğim?" Göğsüm inip kalkıyor. "Kendini duyuyor musun?"

Titremeyi durduramıyorum. Bu adamı tanıdığımı sanıyordum. Şimdi, bunca zamandır bana ne olduğunu merak ediyorum.

Aniden oda bulanıklaşıyor. Çatı katı kayboluyor. Onun yerine, evime, tacizci babam ve solgun annemle yemek masasına geri dönüyorum. Sadece bu sefer yüzü benimkiyle örtüşüyor.

Oradan kaçıp buraya gelmek için ne kadar da iyi iş çıkarmışım.

Özgür olmak için her şeyi geride bıraktım. Ama kendimi başka bir kafeste buldum. Aynı parmaklıklar, farklı altın tonları.

Sonra, aniden, korkunç bir şekilde, bir şeyin farkına vardım.

"Sana her şeyi anlattım," diye tekrarladım inanmaz bir tavırla. "Ama hiç şaşırmadın. Hiç şaşırmadın."

Yüzü değişmiyor ve onu görünce içimde bir burukluk oluşuyor.

"Neden şaşırmadın Petyr?"

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez ağzı çirkin bir şekilde bükülüyor. "Gerçekten bilmediğimi mi sandın?"

"Ne demek istiyorsun?" Ama konuşurken bile bir cevap almak istediğimden emin değilim.

Petyr bir adım daha yaklaştı. Bu konuşma başladığından beri bana doğru attığı ilk adımdı bu ve ben de ilk kez onun bana yaklaşmasını istemedim.

"Senin kim olduğunu hep biliyordum Sima. Danilo kanı öylece kaybolmaz. Çok kötü kokar. Tanıştığımız anda kokusunu alabiliyordum."

Hayır. Her şeyi inkar etmek istiyorum ama artık parçalar yerine oturuyor.

Ve mantıklı olan tek resmi çiziyorlar.

"Yoksa neden," diyor, her kelimeyi bilerek, "seninle evlendiğimi düşünüyorsun?"

Hava ciğerlerimden çıkıyor.

Biliyordu.

Şok bedenimi donduruyor ama zihnim yarışıyor.

Bütün bu zaman boyunca bunu biliyordu.

Karnım şiddetle burkuldu. İki büküm olmamak için kollarımı kendime dolamak zorunda kaldım.

Birbirimize verdiğimiz öpücükler, birbirimizin kollarında geçirdiğimiz geceler... Her anı lekeli bir şekilde geri geliyor.

Hiçbiri tesadüf değildi. Kader ya da kendimi inandırdığım o kırılgan mucize değildi. Bir stratejiydi. Bratva oyununda hesaplanmış bir hamleydi.

Hiçbiri gerçek değildi.

Kendimi ihanete uğramış hissediyorum. Boş.

Petyr'e her şeyimi verdim. Bedenimi ve ruhumu. Mutluluğumu, kahkahalarımı, hatta hiç kimseyle paylaşmadığım aptalca tuhaflıklarımı bile, çünkü onları kimsenin görebileceği kadar yakınına getirmedim.

Ona her gün söylediğim yalanlar yüzünden acı çekiyordum. Sanki kötü adam benmişim gibi hissediyordum. Ve o, tüm bu zaman boyunca gerçeği bana dayatmaya hazırды.

Ona öfkelenmek ve neden böyle bir şey yaptığını sormak istiyorum. Ama ağzımdan çıkan tek şey sessizlik oluyor.

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Geçen her saniye beni daha küçük, daha aptal, daha savunmasız hissettiriyor.

Ve sonunda ne kadar aptal bir kız olduğumu fark ettim.

PETYR

Daha iyisini bilmeliydim.

Hayır, daha iyisini biliyordum.

Onun bir Danilo olduğunu biliyordum. Yalancı olduğunu, güvenilmemesi gerektiğini biliyordum. Ve yine de yumuşak bakışlarının ve tatlı kahkahalarının tenime işlemesine izin verdim, ta ki gerçekten de ona inanmaya başlayana kadar.

Tam bir aptal gibi.

Şimdi bana bakıyor, gözleri kocaman açılmış, sesi kısık. "Sen... sen biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum." Zorla gülümsedim, pürüzlü kenarları yabancıydı. Keskin, acımasız bir şeydi.

Ama Sima, satmadığım sürece ondan nefret ettiğime asla inanmayacak ve zaten benden çok daha iyi bir oyuncu olduğunu kanıtladı. Bana inanmasını istiyorsam, A sınıfı bir performans sergilemem gerekiyor.

Canavar olmam lazım.

"Neden adını mihrapta zikrettiğimi sanıyorsun?" diye sordum alaycı bir tavırla. "İşe yaramaz bir kuzen Sidorov'un kızını tekme tokat bana geri sürükleyene kadar bekleyebilirdim. Böylece kendime bir eş bulabilirdim. Parmağımı kıpırdatmama gerek yoktu. Ama kucağıma düşmüştün ve Polina'dan çok daha faydalıydın." Dişlerimi sıktım. "Sonra seni aradım ve sürüklememe bile gerek kalmadı. Yürüdün. Kendi ayaklarınla. Doğruca bana geldin. Tam istediğim gibi."

Dudakları sanki ona tokat atmışım gibi aralandı. Bir an göğsümde bir şey sıkıştı ama sertçe bastırdım. Artık yumuşaklığa tahammülüm yok. Beni bu hale getiren şey yumuşaklıktı.

Ve beni bundan ancak acımasızlık kurtarabilir.

Babam bunu biliyordu. Bu yüzden bana çok iyi öğretti. Öğretilerini uygulama zamanı geldi.

"Ne? Cevap yok mu?" Bir adım daha atıp geri çekilişini izliyorum. Kendimi güçlü hissetmem gerekirdi ama nedense tek hissettiğim kendime kızmak. "Sanırım senaryo dışında o kadar iyi değilsin."

Sima nihayet sesini tekrar bulduğunda, sesi titredi. "Bunu gerçekten kastetmiş olamazsın."

"Yapamaz mıyım?"

"Bana bir anlaşma teklif ettin." Yumrukları iki yanında, küçük ve işe yaramaz bir şekilde toparlandı. "Eğer planladığın şey buysa neden bunu yapasın ki—"

Keskin, havlayan bir kahkaha atarak sözünü kestim. "Gerçekten bu saçmalığa inandın mı? Tanrım, lisichka." Lakap ağzımdan aniden, hain bir şekilde dökülüverdi. "Asla bir anlaşma olmadı."

Geriye doğru sendeledi, yüzünün her yerinden acı okunuyordu.

Ama devam ediyorum. Öldürmeye gidiyorum. Tanrı bilir, tek yol bu. Aramızdaki bu şeyin bitmesi gerek.

Ve onu öldürecek olanın ben olmam gerekiyor.

Aksi takdirde Sima beni öldürecek. Dimitri'yi, Kira'yı ve diğer herkesi öldürecek ve sonra bıçağı doğrudan kalbime saplayacak.

Bu filmi daha önce de izlemiştim. Sonunun nasıl biteceğini biliyorum. Babamın başına böyle bir ihanet geldiğini gördüm. Bana da olmasına izin vermeyeceğim.

"O anlamaya asla uymayı düşünmedim. Bir an bile."

Bir bakıma yalan bile sayılmaz.

İlk başta onu gerçekten bırakıp bırakmayacağımı bilmiyordum. Sonra aramızdaki ilişki kızıştığında, bunu yapamayacağımı anladım. Onu sonsuza dek burada tutmak istiyordum.

Yapmayı hiç planlamadığım tek şey onu Danilos'lara geri vermektir, ama bunu bilmesine gerek yok. Ona gerçeği borçlu değilim. Ya da başka bir şeyi.

Artık değil.

"Cidden bir Danilo ile evlenip sonra da onu öylece bırakacağıma mı inandın?" diye üsteledim. "Senin temiz bir şekilde gitmene izin vereceğimi mi sandın? Blyat', Sima, ben o kadar aptal değilim. Sen de değilsin."

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadı Sima sonunda.

"Yapmalısın." Bir adım daha attım ve karşı karşıya durduk, minyon bedeni gölgem tarafından yutuldu. "Seni hep yanımda tutmayı planladım. Hamile bırakıp varisime sahip olmayı ve sonra seni koz olarak kullanmak için ailenin üzerine sallamayı."

"Yalan söylüyorsun."

"Ve eğer bu işe yaramazsa," diye devam ettim, "varisi kendime alır, işim bittiğinde seni onlara geri veririm."

"Yalan söylüyorsun!"

Tüm vücudu titriyor. Çıplak ellerimle adam öldürdüm ama kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim, bir zamanlar sevebileceğimi düşündüğüm kadının ruhunu kırdığım şu anki halimden daha kötü hissetmemiştim.

"Bunu kastetmiş olamazsın. Olamaz."

Haklısın. Söylemek istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Anlaşmamızı yaptığımız günden beri bunların hiçbirini yapmayacağımı biliyordum. Ama o bunu bilmiyor. Yapamaz.

Bu kadını hayatıma soktuğum için aptallık ettim ve bir an bile onun canı ve kanı için bana ihanet edeceğini düşünmedim.

Bu düşünce, şimdiye kadar yediğim tüm kurşunlardan daha beter yakıyor içimi. Çünkü içimden bir ses, şimdi benden istese, yalvarsa, pes edeceğimi biliyor. Onu affederim.

Ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Beni bu hale düşürmüş olması.

"Göreceğiz." Ondan uzaklaştım. "Çünkü o plan artık tekrar masada. Hainlere yataklık etmekle ilgilenmiyorum. Varisimi bana vermeni bekleyeceğim, sonra da seni mahvolmuş bir şekilde ailene geri göndereceğim."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıp gidiyor. Sabırsız elleriyle gözyaşlarını siliyor ve hâlâ bana inanmayı reddediyormuş gibi bana dik dik bakıyor.

"Minnettar olmalısın," diye ekledim. "Dileğin gerçekleşti. En azından artık baban seni asla evlendiremeyecek. Sen hasarlı bir malsın."

Sonunda gözlerinde şüphenin giderek arttığını görebiliyorum.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" diye boğuk bir sesle sordu. "Bunca şeyden sonra, nasıl... nasıl yaparsın?"

"Nasıl yapabilirim? Sen nasıl yapabilirsin Sima? Nasıl orada durup kardeşimin saldırısı hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi

davranabilirsin? Lanet yatağında yatarken ailene nasıl sızdırabilirsin? Beni keserken orospu rolü mü yapıyorsun?"

Sima sözlerimin sertliği karşısında irkildi ama inatla çenesini kaldırıp gözyaşları arasında gözlerini kırıştırdı. "Ben asla—"

"Sakin bana bir daha yalan söylemeye kalkma. Yoksa yemin ederim ailen seni tekrar parçalara ayırır."

Ona söylediklerim ve yaptıklarım için kendimden nefret ediyorum. Ve hemen ardından ona ulaşmaya bu kadar yaklaştığım için daha da çok. Onu kendime doğru çekme, yüzünü boynuma gömüp onu rahatlatma dürtüsü - fazlasıyla kökleşmiş.

Ama yapamam. Ona dokunursam, kaybolurum.

Bu yüzden dönüyorum. Hemen çıkıyorum. Söylediklerimin hepsini geri almadan, kendimi ayırmak için yaptığım tüm işleri geri almadan önce kapıyı kapatıp onu geride bırakıyorum.

İyiliğe.

SİMA

Kapı çarptığı anda bacaklarım titriyor.

Yatağın kenarına çöktüm. Ellerim yorganı kavradı. Titriyorlardı, öyle şiddetli titriyorlardı ki gözlerimin önünde bulanıklaşıyorlardı.

Ya da belki de gözyaşlarının suçudur bu. Şu an, bunu bile anlayamıyorum.

Biliyordu. En başından beri biliyordu. Kendimden kopardığım her itirafın bir anlamı yoktu. Çünkü Petyr gerçeği başından beri cebinde taşıyordu.

Ve bunu benden sakladı. Kendi çıkarı için. Zamanı geldiğinde beni pazarlık kozu olarak kullanabilmek için.

"Kahretsin." Avuçlarımı gözlerime bastırdım ve yıldızları görebilecek kadar sert bastırdım. "Kahretsin."

Çok aptalım. Bunun benden gelmesinin önemli olacağını sanmıştım. Ona gerçeği söylediğimi bilmesini istiyordum. Büyük anımız olacaktı; itiraf etmem, sonunda kendi hikâyemin kontrolünü ele almam.

Ama Petyr tüm bu zaman boyunca sadece benim yetişmemi bekliyordu. Her şeyi numara yapıyordu. Beni kişisel soytarısı haline

getirirken Oscar'lık bir performans sergiliyordu.

Boğazım düğümleniyor. İnandığım her şeyin yalan olduğu ortaya çıktı ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Ben tam bir aptalım.

Kendimi onu istemeye bıraktım. Farklı olmasını umdum. Ve bu arada, ben onun tahtasında feda edilmeyi bekleyen bir piyondum sadece.

Bunu söylerkenki yüz ifadesini hâlâ görüyorum. Sakin. Düz. Neredeyse kendini beğenmiş.

"Başka neden seninle evlendiğimi düşünüyorsun?"

Kelimeler tekrar tekrar aklımdan geçiyor. Utanç beni sarıyor. Nasıl bu kadar saf olabildim? Kendimi böyle kandırmama izin mi verdim?

Yaşadıklarımın sonra mı?

"Aptal." Gözlerimi öfkeyle sildim. "Aptal, aptal, aptal."

Sanki inşa ettiğim her şey tek nefeste yerle bir oldu. İşimi, adımları, uğruna dişimi tırnağıma taktığım o kırılgan küçük hayatımı.

Ve tüm bu enkazın altında, on iki yaşımdan beri kaçtığım gerçek yatıyor: Aslında hiç kaçamadım. Kaçtığımı sanıyordum ama işte buradayım, başladığım yere geri döndüm.

Kafeslenmiş.

Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor, ama kendimi daha az acınası hissetmemi sağlamasa da onları silmeye devam ediyorum.

Ama Petyr için ağlamama izin veremem. Hele ki sevdiğimi sandığım adam aslında hiç var olmamışken.

Kendime onun gibi adamlar için bir daha asla gözyaşı dökmeyeceğime söz verdim ve kendime verdiğim sözleri bozmaktan bıktım. Çünkü belli ki, önemli olan tek kişiler onlar.

Benimle oynadı. Kalbimin kırılmasını ya da benden gelecek hiçbir şeyi hak etmiyor.

Hele ki bir çocuk.

Kendimi geriye bıraktım. Uzun bir süre yatakta öylece uzandım. Sessizlik her taraftan bastırıyordu, kulaklarım patlayacakmış gibi hissediyordum.

Tırnaklarım uyluklarıma batıyor. Keskin hilaller kot pantolonumun kumaşını ısıyor. Ve göz kapaklarımda ardındaki karanlığa ne kadar uzun süre baksam da, her seferinde ona dönüşüyor.

Petyr bana acımasız şeyler söylüyordu. Kendisine hiç benzemeyen o kötücül gülümsemeyle gülümsüyordu. Beni geride bırakıyordu.

En çok aklımda kalan şey sırtının görüntüsü. Bana bakmadan çıkıp gitti. Sanki hiçbir şey değilmişim gibi.

Bütün bu zaman boyunca sadece hayal kuruyordum. Hiç var olmamış bir versiyonumuz olduğuna kendimi inandırdım. O bizim için bunu hiç istememişken, gerçekten evlenmenin nasıl bir şey olacağını hayal edip durdum.

Bizi bir aile olarak hayal ettim. O, ben, bebeğimiz; üçümüz dünyaya karşı. Aptalca sabah rutinleri ve yerde bırakılan çoraplar yüzünden yaptığımız tartışmalar, gecenin bir yarısı birbirimizin yorganını çalmamız. Belki de sonunda düşecek yumuşak bir yer bulduğumu düşündüm.

Ama düşüş asla yumuşak olmaz. Düşüş seni öldürür.

Bunu bana Petyr Gubarev öğretti.

Çünkü ben hayal kurarken o bana yalan söylüyordu. Sürekli arkamdan planlar yapıyor, beni en iyi nasıl kullanacağını planlıyordu.

Paylaştıklarımızın ne kadarı onun oyunundaki bir hamleydi?

Çok fazla, diye cevaplıyor zihnim. Mantıklı kısmını, kararlılıkla görmezden geldiğim kısmını. Tek müttefikim oydu ve dinlemeye bile

tenezzül etmedim.

Petyr'e aşık oldum. Yalanlarına. Tanrım, çok fena aşık oldum.

Affedilemez. Gerçek gibi görünmediği için değil, daha iyisini bildiğim için.

Bratva erkeklerinin hayatlarındaki kadınlara neler yaptığını gördüm. Annemin kendi gölgesine dönüşmesini, kız kardeşimin de bir mal gibi satılmasını izleyerek büyüdüm. Kendi özgürlüğümün, daha sahiplenme şansım bile olmadan elimden alındığını gördüm. Kırpılmış kanatlar ve yaldızlı kafesler.

Kendime asla böyle olmayacağıma yemin ettim. Ne olursa olsun tetikte kalacaktım.

Şimdiye kadar berbat bir iş çıkardım ama belki şimdi o sözümü tutabilirim.

Aniden ayağa kalkıyorum. Burada oturup ağlamaya gücüm yetmiyor. Hele ki riskler hiç olmadığı kadar yüksekken.

Kalırsam Petyr bebeği benden alır. Bunu kendisi de söyledi. Sadece bu düşünce bile dayanılmaz.

Peki ya sonra bana ne olacak? Allah bilir ne yapacak. Bir Gubarev pakhanıyla evlenen bir Danilo kızı... Bu hikayenin sonu bin bir türlü biter ve hiçbirisi iyi bitmez.

Hayır. Biri iyiydi. Sadece gerçek değildi.

Aynanın karşısına geçiyorum, solgun yüzüm ve şiş gözlerim görünüyor. Bir an için tıpkı anneme benziyorum.

"Kendini toparla Sima." Kendimi konuşmaya zorluyorum. Hâlâ mücadele ettiğimi kendime hatırlatıyorum. "Bunu daha önce yaptın. Tekrar yapabilirsin."

Zaten bir kere hayatta kalmıştım. İz bırakmadan ortadan kayboldum ve sıfırdan yeni bir hayat kurdum. Herkes sonsuza dek gittiğimi sanıyordu.

Eğer bunu o zaman, on iki yaşında ve beş parasızken yaptıysam, şimdi de kesinlikle yapabilirim.

Ve bu sefer sadece kendim için koşmayacağım. İkimiz için koşacağım. Bu kanlı mirastan daha iyisini hak eden içimdeki küçük hayat için.

"Paraya ihtiyacım var." Aklım dönüyor. "Nakit."

Çekmecelerimi karıştırıp satabileceğim şeyler aramaya başlıyorum. Mücevherler, tasarımcı kıyafetleri, rehin dükkanından bir dolar alabilecek her şey.

Sammi Banks'e de veda etmem gerekecek. Kendime yeni bir isim bulmalıyım.

Bu düşünceyle yüreğim sıkıştı. İnşa ettiğim her şey gitti. Hayatım, arkadaşlarım, işim. Bir araya getirdiğim her bir özgürlük parçası.

Ama özgürlüğün güzelliği de bu zaten. Her zaman daha fazlasını elde edebilirsin.

Sadece harekete geçecek gücü bulmanız gerekiyor.

Bavulumu toplamaya başlıyorum ve gideceğim yerleri düşünüyorum. Başka bir eyalet, daha da iyisi, başka bir ülke. Belki sıcak, kalabalık, yüzler denizinde kaybolabileceğim ve bana çok fazla soru sorulmayacak bir yer.

Titreyen elimi saçlarımın arasından geçirdim. Boğazımı kemiren paniği yatıştırmaya çalıştım. "Birinci adım, para. İkinci adım, evraklar. Üçüncü adım... Ortadan kaybol."

Bunu yüksek sesle söylemek neredeyse mümkünmüş gibi hissettiriyor. Sanki bu küçük adımları bir araya getirip bu karmaşadan bir şekilde kaçış yolu inşa edebilirmişim gibi.

Çatı katı sessiz. Petyr'in çoktan gittiğini hatırlatıyor.

Luka muhtemelen hâlâ dışarıdadır ama duvarlar ses geçirmez. Petyr'in beni hain olarak gördüğünü ve beni içeri almaması

gerektiğini bilmiyor olabilir.

Her iki durumda da denemeliyim. Kocam geri dönmeden önce.

Ne yaptığımı anlayamaz. Şüphelense bile, daha başlamadan biter.

Karnıma bir elimle bastırıyorum. Bebeğim orada, küçücük ve savunmasız. Petyr'ın hasta oyunları için kullanmasına izin vermeyeceğim bir parça daha.

"Seni almasına izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum içimde büyüyen minik hayata. "Ne olursa olsun seni güvende tutacağım."

Ve bu sözü tutacağıma yemin ediyorum.

PETYR

Geriye bakmıyorum.

Luka'nın yanından tek bir kelime bile etmeden, tek bir kelime etmeden, tek başıma dışarı çıkmak niyetiyle geçiyorum. Uzun, boş koridorlarda yürüyorum, çünkü tek başıma yürüyorum ve gittikçe daha da boş görünüyorlar.

Ama dönmemem önemli değil. Tek düşünebildiğim o.

Kocaman gözleri. Titreyen ağzı. Bana bilip bilmediğimi sorduğunda sesindeki o çığ ve kırık korkuyu hâlâ hissedebiliyorum.

Acı, içimdeki bir şey beni düzeltiyor. Korku değildi. Acıydı.

O sesi reddediyorum. Çünkü şimdi yine onun yalanlarına inanmaya başlarsam, onun büyüünden asla kurtulamam.

Kendimi topuklarımın üzerinde dönüp, hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi oraya geri dönerken bulacağım. Onu tekrar kollarıma alacağım ve asla bırakmayacağım.

Ama bırakmam gerek. Hayatta kalmamın tek yolu bu.

Bencilliğim yüzünden Dimitri'nin hayatını tekrar riske atamam.

"Blyat'." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Kendi ellerimle bir şeyi kırmam gerek. Bir şeye vurmam gerek. Birini mahvetmem, mahvetmem gerek. Sima olmayan birini. Onu ailesine paramparça geri göndermekle ilgili tehditlerime rağmen, içten içe ona asla zarar vermeyeceğimi biliyorum. Hak etse bile.

Yani başkasına zarar vermem gerek. Bu öfkenin beni içten içe tüketmeden önce gideceği bir yer ver.

Binadan ağır adımlarla çıkıyorum. Güvenlik görevlilerinden biri yanımdan geçerken bana bakıyor ama yüzümde ne gördüyse hemen bakışlarını kaçırıyor.

İyi. Şu anda insanlara tahammülüm yok.

Depoya doğru yol hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, her virajı çok hızlı dönsem bile. Ellerim direksiyonda kilitli, eklemlerim çizik ve kan içinde.

Onu yalnız bırakmak hataydı. Mantiğim Luka'ya bir şeyler söylemem gerektiğini biliyor. Daha da iyisi, kendim geride kalmalıydım. Mahkumun gidecek hiçbir yeri olmadığından emin olmalıydım.

Ama kalsaydım pes ederdim. Kendimde bile zayıflık gördüğümde onu tanıyamayacak kadar aptal değilim. Ve Sima sadece zayıflığımı kullanmakla kalmadı, aynı zamanda zayıflığım oldu.

Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, olduğu yerde kalır. Çünkü ona karşı yumuşak davransam da, gerekirse nasıl iz süreceğimi bilirim. Elimdeki tüm tazıları peşine takıp, ne pahasına olursa olsun onu geri çekerim.

Ve bundan sonra özgürlüğünün başına geleceklerden hiç hoşlanmayacaktır.

Dur artık. Yapamayacaksın.

"Çeneni kapa," diye homurdandım içimdeki o dırdırcı sese. Genellikle babamın sesi gibi gelir ama bugün duyduğum Dimitri. Sakin, güven

verici baritonu samalıklarımla beni uyarıyor. "Bunu senin için yapıyorum."

Buna bir cevap gelmiyor.

Dilimi ısırđım, ta ki kan tadı gelene kadar. Sima'nın yüzü... Bir türlü aklımdan çıkmıyor. Yaşlı gözleri, perişan ifadesi. Sanki içini deşmişim gibi bakıyordu bana.

"Sen... sen biliyordun?"

Suçluluk duygusu beni sarıyor, suçluluk duyacak hiçbir şeyim olmamasına rağmen. Suçlu olan o.

Ve bunu yüzüme karşı bile itiraf edecek cesareti yoktu.

Yine de yüzü orada asılı kalıyor. Gözlerindeki acı, itiraf etmek istediğimden daha sert bir şekilde bana çarptı.

Avucumu direksiyona sertçe vurdum. "Kahretsin!" Eklem yerlerimdeki sığ kesikler tekrar açıldı. Acı beni yere indirdi. Acı faydalıdır. Kontrol altına alınması kolaydır.

Gözlerimi kapatıp onun gözlerini gördüğümde göğsümde hissettiğim o kemiren acının aksine. Bu da başka bir acı türü, kendime hissetmeme izin veremediğim bir acı, çünkü beni çok güçsüzleştiriyor.

Ve ben bunu karşılayamam.

Bratva'm bana güveniyor. Daha da önemlisi, kardeşim bana güveniyor. Başka kimsesi yok. Ya ben öne çıkarım ya da onu kaybederim.

Ve ruhumun bir parçasını daha kaybetmeyeceğim. Bu gece değil.

"Aptal," diye homurdandım kendi kendime ve elimin topuğuyla gösterge paneline vurdum. "Lanet olası aptal."

O bir Danilo. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacak. O benim bir parçam değil; oyunumun bir parçası, daha fazlası değil. Kulağıma ne kadar tatlı yalanlar fısıldarsa fısıldasın, yatağımda çırılçıplak

kıvrılmış halde ne kadar yumuşak görünürse görünsün, bu temel gerçek değişmiyor.

Ailesine bilgi veriyormuş. Yani başından beri oyuna getirilmişim.

Aramızdaki hiçbir şey gerçek değildi.

Şu anda önemli olan tek şey cevap almak. Sima bana cevap vermeyeceği için, onu evcil katilinden alacağım. Onu bir portakal gibi soymam gerekse bile, her şeyi alacağım.

O zaman kimin yalan söylediğini göreceğiz.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Anatoli seni öldürmek istiyor. Lev onun kontrolünde. Sana bunu söylemeye geldim. Bu yüzden itiraf ettim."

"Ne oldu kardeşine?"

O zamanlar samimi olmayı başarabildiği için nefret ediyorum. Sanki kardeşimin iyiliği umurunda değilmiş gibi.

Bir an neredeyse inandım ona.

Dimitri'ye yapılan saldırıyla hiçbir ilgisi olmadığına yemin etmesi gerçek gibiydi. Fazla gerçektir.

Daha da kötüsü, bir yanımda hâlâ ona inanmak istiyor.

İşte tam da bu yüzden çok tehlikeli.

Babamın sesi beni çıldırtıyor. Beni insanlar konusunda hep uyarırdı. Doğruyu yalandan ayıracak kadar aklım olmadığını, bu yüzden uğraşmamam gerektiğini söylerdi.

O zamanlar bu imayı pek beğenmemiştim. Ama belli ki haklıydı.

İçimdeki soğuk tarafın beni ele geçirmesine izin verdim. Pakhan, yatağında tilki tarafından kandırılan aptal adam değil.

Bu Bratva'yı yöneteceğime ve kardeşimin mirasını koruyacağıma yemin ettim ve bunu yapacağım.

Dimitri her zaman önce gelir. Ve eğer Sima'nın oyunculuğuna bir kez daha kanarsam, ona ne olacağını kimse bilemez.

Onun hayatı benim zaafımdan daha değerli. Ona baktığımda ne hissedersen hissedeyim, hiç önemli değil. Eğer suçluysa, gerçeği ortaya çıkaracağım.

Peki ya masumsa?

"Değil." Bu kelimeleri yüksek sesle söylüyorum. Kendimi her ne şekilde ikna etmem gerekiyorsa onu yapıyorum.

İmkansız değil. Sima doğruyu söylüyordu ve tüm bunlar büyük bir yanlış anlama. İpleri başkası çekiyor olabilir, ama Tanrı bilir ki o Lev değil.

Ama belki diye kardeşimin hayatını riske atamam. Atmayacağım. Odaklanmam lazım, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok.

Sonunda şehir incelmeye başlıyor. Sokak lambaları arkamda sönüyor. Depolar karanlıkta yükseliyor, pencereler siyah, çatılar gökyüzüne doğru engebeli.

Burnumdan derin bir nefes alıyorum, yavaşça bırakıyorum, sonra arabanın kapısını arkamdan çarpıp içeri giriyorum. Cevaplarımı bir şekilde almak için.

Ama içeri adım attığım anda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Kokusunu alabiliyorum, hem de kelimenin tam anlamıyla. Havada yoğun bir bakır ve barut kokusu var ve biri panik içinde emirler yağdırıyor.

O kişinin Mikhael olduğunu anladım.

"Hemen temizleyin," diye çıkıştı acemilere. "Polislerin burayı koklamasını istemiyoruz. Daha da kötüsü, Anadolu'yi siktir edin."

Adamları sustu ve o zaman benim geldiğimi anladı.

"Petyr," diyor. "Cuz" değil, "pakhan"ın alaycı bir versiyonu değil. Çocukluğumuzdaki gibi, sadece benim adım.

Bana bunun kötü olduğunu söylüyor.

Sahnenin geri kalanı pek mantıklı değil. Ivan, katlanır bir sandalyenin yanında çömelmiş, omuzları titreyen birine alçak sesle teselli sözcükleri fısıldıyor. Her kimse, ağlıyor.

Köşeyi dönüyorum ve onu görüyorum.

Kira.

Sandalyesi uzaktaki duvarın yanında duruyor. Elleri kucağında gevşek, gözleri boş ve yaşlarla dolu. Sanki birinin düşürüp almayı unuttuğu bir oyuncak bebeğe benziyor.

"Kira, bana bak," dedi Ivan, önünde diz çökerek nazikçe. "Sadece nefes al, tamam mı?"

Cevap vermiyor. Gözünü bile kırpmıyor.

Mikhael'a döndüm. "Burada ne oldu yahu?"

Tereddüt ediyor. Ayağa kalkıyor. "Kendin gör," diyor sonunda ve yerde yatan cesetten uzaklaşıyor.

İşte o zaman kim olduğunu görüyorum.

HAYIR.

Dimitri'nin hastane odasında yakaladığım suikastçı, beyninden delinmiş, kararmış bir delik gibi beton zeminde yatıyor. Donuk gözleri tavana dikilmiş. Başının altında kan birikiyor ve zemindeki çatlaklardan sızıyor.

Kafamın içindeki uğultu artıyor.

Ben bu piçi kendim yıkmak için buraya geldim. Ondan gerçeği parça parça söküp almam gerekiyordu.

Onun yerine ben buradayım, onun cesedine bakıyorum, bilgiler hala ölü gözlerinin ardında kilitli.

Çok geç kalmıştım.

Çok öfkeliyim. Tetiği çeken kişi bana hayal edebileceğinden çok daha pahalıya mal oldu.

Ve gözlerimin önündeki sahneye bakılırsa, sanırım o kimdir biliyorum.

Suçluya doğru yürüyorum. Hissetmediğim bir sakinlikle karşılarında duruyorum.

Sonra ben konuşurum.

"Bunu sen mi yaptın?"

Suçlu konuşmaz. Ama sonunda başını bir kez öne eğer, sessiz bir suç itirafı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Kira sonunda, sesi titreyerek. Gözleri ayaklarının dibindeki silaha kayd. "Yapmak zorundaydım."

PETYR

"Neden?"

Kira konuşmuyor. Sanki hiç yokmuş gibi ayaklarına bakmaya devam ediyor.

Mikhael'e sertçe döndüm. "Burada neler olduğunu anlat."

Mikhael'in çenesi kasılıyor. Hayal kırıklığı dolu bakışları Kira'dan cesede kayıyor. "Bizi takip etti," diye itiraf ediyor. "Hastaneden."

"Ve sen ona izin mi verdin?"

"O buraya gelene kadar fark etmemiştik," diye araya girdi Ivan. "Suikastçıya odaklanmıştık. Düşünemedik..."

Yüzünden, kendimizden biri yüzünden arkamızı kollamak zorunda kaldığımız anlaşılıyor ama bu kısmı gizli tutuyor. Sanırım Kira'nın iyiliği için. Zaten yeterince şokta olduğunu düşünüyor olmalı.

"Sonra ne oldu?" diye soruyorum Mikhael'e.

"Silahı vardı." Kira'nın ayaklarının dibinde yerde duran silaha doğru başını salladı. "Onu zamanında durduramadık."

Bakışlarım ona geri döndü. Hâlâ sandalyesinde kambur oturuyor, yanakları yaşlarla dolu, gözleri şişmiş. Bir anlığına Sima'nın yüzü zihnimde onunkiyle örtüşüyor.

Bu düşünceyi kafamdan atıp Kira'nın yanına yürüdüm. "Yaralandın mı?"

Bir kez başını sallıyor.

"Güzel. Şimdi bana neden yaptığını söyle."

Depoya girdiğimden beri kimsenin gözünün içine bakmadı. Ne ortalığı temizleyen Mikhael'in, ne de kulağına teselli fısıldayan Ivan'ın. İçeri girerken yüzüme bile bakmadı.

Ama şimdi bakışlarını bana doğru kaldırıyor.

"Bunu yapmak zorundaydım," diye tısladı. Elleri kucağında, eklemleri bembeyaz kesilmiş halde kıvranıyor ama çenesi inatla kalkıyor. "Kocamı öldürmeye çalıştı."

"Evet." Tüm sabrımı sesime yansıttım. Başkası olsaydı, şu anda kanıyordu. "İşte bu yüzden onu canlı istiyordum."

"Ya onu tutamazsan?" diyor. "Doktorlar dün benimle konuştu Petyr. Dimitri'nin güçlendiğini, tedaviye daha iyi yanıt verdiğini söylediler. Öldürölme riskini alamazdım. Hele ki sonunda savaşırken."

"Kardeşimin hayatını riske atmak istediğimi mi sanıyorsun?" diye neredeyse bağıriyorum. "Bir planım vardı Kira. Onu yanımızda tutuyorduk. Hiçbir yere gitmiyordu."

"Bunu vaat edemezsin."

"Bana güvenseydin yapabilirdim!"

Onu öldürdü. Suikastçı, tek ipucum. Bana cevap verebilecek son kişiydi ve şimdi, o da öldü.

Kira'nın boğazı düğümleniyor ama bakışlarını kaçırmıyor. "Neredeyse onu yakalıyordu Petyr. Kocamı koruman için sana neden güveneyim

ki? Zaten bir kere başarısız olmuştun. Kiralık katilin onu öldürmesine saniyeler kala izin verdin!"

"Onu kurtardım. Onun yanındaydım."

"Hayır, değildin. Şanssızlıktı. Çalışmadığın zamanlarda Sima'yla ortalıkta zıplayıp evcilik oynuyorsun, sanki—"

"Kolay," diye uyarıyor Ivan, ama Kira pes etmiyor.

"Dimitri'nin neredeyse ölmesinin sebebi o!" Çatlak çığılı duvarlardan yankılanıyor. "Hepimiz biliyoruz! Onu bir kez ziyaret etti ve sonra bu oldu!"

"Şu anda net düşünemiyorsun." Ivan omuzlarını ovuşturdu. "Şoktasın Kira."

"Ne dediğimi biliyorum." Sesi savunmaya geçiyor. "Ve o da biliyor," diye ekliyor, bakışları bana dikilmiş.

Siktir et bunu. Uyanana kadar omuzlarından tutup sarsmak istiyorum. Verdiği zararı anlaması gerek. Burada olmamalıydı. Ve kesinlikle o silahı almamalıydı. Kendini bu işe karıştırması için hiçbir sebep yoktu.

Ama omuzlarının ne kadar sert titrediğini de görmezden gelemiyorum.

Ya da doğruyu söylüyor olması.

Dikkatim dağıldı. Sima tarafından hiç beklemediğim şekillerde oynandım.

Bunca zaman ipleri o çekiyordu ve ben hiçbir şey bilmiyordum. Sadece onun melodisiyle dans ederken kendimi kuklacı sanıyordum.

En azından Kira bunu gördü. Ben görmedim.

Bundan sonra bana güvenmemesi gerçekten bu kadar şaşırtıcı mı?

Hayal kırıklığı içimi kaplıyor. Çatı katından çıktığımdan beri bastırduğım öfkeyle karışıyor. Parmak eklemlerim bembeyaz, nefesim zorlaşıyor.

İlk önce Ivan fark ediyor. Kafamı tamamen çevirmeye ne kadar yakın olduğumu.

"Petyr..." diye mırıldandı ayağa kalkarken. "Her şeyi mahvetti. Hiçbirimiz bundan şüphe duymuyoruz. Ama suçu başkasına atmanın zamanı değil. Olan oldu."

Elimle yüzümü kapattım. Lanet olsun, haklı. Bu konuda tartışmanın bir anlamı yok. Adam öldü ve cevaplarım da onunla birlikte öldü.

Ya Sima masumsa? İçimden bir ses, istemeden de olsa merak ediyor. Ya artık asla öğrenemeyeceksek?

Ama bastırıyorum. Sima suçlu. Kandırıldım. Bunun başka türlü mantıklı olmasının bir yolu yok.

Kira'ya dönüyorum. Bakışları beni olduğum yere mıhlıyor, sert ve aynı zamanda korkmuş. "Bunu yapmak zorundaydım," diye fısıldadı tekrar. "Onun için."

Bir kere olsun ona söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Ne berbat bir durum.

Arkamı dönüp Mikhael'in bir sonraki emrimi beklediği yere gidiyorum. Herkes nefesini tutmuş.

"Bunu temizle," diye emrettim. "Ona dair hiçbir şey yok. Anlaşıldı mı?"

Bir kez çenesini eğdi, sonra adamlarına daha fazla emir yağdırmak için döndü.

Plastik örtüler açılıyor. Kovalar yere çarpıyor. Oda, yerdeki botların hızlı hareketiyle doluyor. Verimli. Kontrollü. Tam da olması gerektiği gibi.

Sonra tekrar İvan'a dönüyorum.

"Onu eve geri götür," dedim ona kesin bir sesle. "Hemen oraya. Ben dönene kadar Anya ona baksın. Kimse içeri girip çıkamaz, anladın mı?"

Ivan hemen başını sallıyor. "Ben yaparım."

Sonra Kira'nın ayağa kalkmasına yardım ediyor. Elleri adamın kolunda, gözleri hâlâ kırmızı ve donuk, sallanıyor. Bakışları bir kez daha benimkilerle buluşuyor, keskin bir hisle dolu hızlı bir bakış.

Sonra Ivan onu dışarı çıkarır. Depo kapısı arkalarından gıcırdayarak kapanır. Arkalarında sadece kan kokusu ve temizlikçilerin koşturması kalır.

Onun dışında sessizlik.

Bir an daha orada duruyorum. Ellerim yumruk oluyor.

Bu asla olmamalıydı. Burada olmalıydım. Hastaneden doğruca buraya gelip, Kira gelip işi bitirmeden önce o adamdan cevaplar almaya başlasaydım, bunu önleyebilirdim.

Ama yapmadım. Sima'ya çok kaptırmıştım kendimi. Hayatıma girdiği günden beri beni içten içe mahvediyor.

Şimdi kardeşimin karısı, yanında olmadığım için evde şokta oturuyor. Dimitri artık onu koruyamaz; bu sorumluluk bana düşüyor.

Bu gece onu hayal kırıklığına uğrattım.

Bir daha asla.

"Petir."

Kapıya doğru iki adım atmıştım ki Lev beni kenara çekti. Bütün o kaostun içinde onu fark etmemiştim bile.

Eli kolumu kavradı. Gözleri keskin, ağzı gergin bir çizgi halindeydi. "Anatoli görüşmek istiyor."

Donup kaldım. "Ne?"

"Sadece ikiniz. Ateşkes görüşmeye hazır olduğunu söylüyor."

Bir anlığına sadece ona bakıyorum.

Birden Sima'nın sözleri aklıma geldi.

"Anatoli seni öldürmek istiyor. Lev onun kontrolünde."

Yumruklarımı sıkarak gözden kayboldum. Lev'in bana söylediği şey, söyleyiş biçimiyle tam da Sima'nın beni uyardığı şeydi. En ince ayrıntısına kadar.

Gözlerimi kısıtım, ses tonumu sakın tutmaya özen gösterdim. "Ateşkes mi? Anatoli ne zamandan beri müzakere ediyor?"

Lev omuz silkiyor ve kolumdaki tutuşu gevşiyor. "Belki de adam öldürmekten bıkmıştır. Tanrı bilir, biz de bıktık."

Açıklaması mantıklı. Anatoli geri adım atmıyor, hatta uslu uslu davranmıyor bile, ama babası onu kolayca ateşkese zorlayabilirdi. Sima beni uyarmasaydı, anında inanırdım.

Ama beni uyardı. Ve ben bu ateşkesi bir an bile kabul etmiyorum.

Yine de şüphelenemiyorum. Lev, Sima'nın söylediği gibi biriyse, peşimde olduğunu anlayamaz.

"Nasıl iletişime geçti?" diye sordum, tarafsız bir tavırla. "Telefonu Anatoli'nin açtığını sanmıyorum."

Lev omzunun üzerinden bakıp sesini alçalttı. "Adamlarından biri yanıma geldi. Patronunun mesajı iletmemi istediğini söyledi. Seni almamı istedi."

Başımı eğip Lev'i inceliyorum. O benim ikinci komutanım. Sağ kolum. Şu anda akıllıca davranmak zorunda kalmasaydım, suratını çöktürdüm.

"Ve bu haberciye inanılabileceğinden emin misin?"

Lev bakışlarımı dikkatle izliyor. "Bana güven. Gerçek bu."

Güven bana.

Düşündükçe çenem kasılıyor. Çok kolay. Bakışlarını tutuyor, yüzümü okunaksız tutuyorum. Ama içimde, aklım hızla çalışıyor. Eğer Sima doğruyu söylüyorsa, Anatoli tam da söylediği gibi hareket ediyor demektir. Eğer söylemiyorsa, Lev ya tehlikeye girmiştir ya da çoktan kandırılmıştır.

Her iki durumda da onun herhangi bir tereddüt hissetmesine izin veremem.

Başımı bir kez salladım. Yavaş, ölçülü. "Tamam. Şunu burada bitireyim, sonra seninle gelirim."

"Çok uzun sürme," diye uyarıyor Lev. "Böyle teklifler her gün gelmez. Anatoli'nin sabrını sınamak istemiyoruz."

Ben buna bir şey demiyorum.

Lev uzaklaşır uzaklaşmaz depoya geri dönüyorum. Mikhael hâlâ temizlik işlerini yönetiyor. Sahne şimdiden beş dakika öncesine göre çok daha az kanlı görünüyor.

"Mıh."

Kuzenimin bakışları yukarı kalkıyor. Bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalı ki hemen yanıma geliyor. "Ne oldu?"

"Bir şeyler oluyor."

Sesimi sadece o duysun diye kısık tutuyorum. Yüzeysel olarak, ona bu geceki kriz hakkında daha fazla talimat veriyormuşum gibi görünüyorum. Ama sözlerim sadece ona yönelik.

"Anatoli hareket ediyor. En iyi atıcılarımızı getirin ve bizi gizlice takip edin."

Mikhael'in gözleri tekrar bana döndü, keskin bir anlayışla. "Onlara bunun neyle ilgili olduğunu söylemeli miyim?"

"Hayır. Kimseye söyleme."

"Anlaşıldı." Bana hafifçe başını sallıyor, sonra sanki az önce benden emir almış gibi emirler yağdırmaya devam ediyor.

Doğrulduğum, çenem sıkıldı ve betondaki koyu kan lekesine bir kez daha baktım.

Anlaşılan bu gece burada tüm cevaplar ölmemiş.

Dönüp depodan çıkıyorum. Anadolu ne oyun oynuyorsa oynasın, hazırım. Onun tuzaklarına düşmeyeceğim.

Ve eğer Sima'nın bu karmaşadaki rolünün itiraf ettiğinden daha fazla olduğu ortaya çıkarsa, bunu çok yakında öğreneceğim.

PETYR

Bu saatte rıhtımlar sessizdir.

Lev araba kullanıyor, elleri direksiyonda sabit ama çenesinin gerginliğini görebiliyorum. Gözleri benimkilerle buluşmuyor. Duruşu kaskatı, omurgası dik, kasları kopacak kadar kasılmış. Fazla kontrollü.

Görüntüsü beni rahatsız ediyor. Ona hiç benzemiyor. Adamı on yıldır tanıyorum. Bir şey sakladığını anlayacak kadar uzun zamandır.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Şüphe kafatasımın arkasını kemiriyor. Lev hakkında, ama aynı zamanda Sima hakkında da. İkisi düşüncelerimde birbirlerinin etrafında dönüp duruyor ve bu beni huzursuz ediyor.

Lev'in bu sinsi hareketi hiçbir şey ifade etmiyor olabilir. Kendi siktiğimin işinden, hatta toplantıdan bile endişe ediyor olabilir.

Ama eğer gerçekten tehlikeye girdiyse, bu Sima'nın bana yalan söylemediği anlamına gelir. Bana Anatoli'nin planları ve Lev'in bu planlardaki rolü hakkındaki gerçeği anlattı.

Bu da onun her konuda doğruyu söylemiş olabileceği anlamına geliyor.

Dimitri'nin saldırısı hakkında hiçbir şey bilmediğine yemin etti. Neyden bahsettiğimi anlamadığını söyledi. Kaçtığı günden beri, iki erkek kardeşiyle tesadüfen karşılaşması dışında ailesiyle hiç iletişim kurmadığını söyledi.

Ona yalancı gibi davrandım ama gerçek şu ki bilmiyorum. Elimde sadece şüphelerim ve kardeşimin hayatına yönelik suikast girişiminin tuhaf zamanlaması var.

Ama eğer gerçekten onun bununla hiçbir ilgisi yoksa...

Bu olasılığın olası sonuçlarını düşünmek istemiyorum. Ona söylediklerim hâlâ aklımda. Ona kim olduğunu en başından beri bildiğimi söylediğimde yüzündeki ifade de. Kazandığını düşünmenin verdiği tatmin duygusunu yaşamasin diye kötü adam rolünü oynadım.

Ama eğer bana hiç ihanet etmediyse, o zaman hiç rol oynamıyordu demektir.

Şüphelerimi olabildiğince derine itiyorum. Yapmam gerekeni yaptım; haklıyım. Dimitri'yi korumak her zaman önceliklidir.

Sima'nın ailesiyle işbirliği yapma ihtimali varsa, ona göre hareket etmem gerekiyor.

Kardeşimin hatırı için.

Ama her geçen saniye bu gerçeği de unutuyoruz.

Sonunda Lev, garajın en uzak ucundaki bir yere yanaşiyor. Motoru kapatıp bana dönüyor.

"Anatoli'nin buluşmak istediği yer burası," diyor, sanki kelimeleri binlerce kez prova etmiş gibi. "Tarafsız bölge."

Gözlerimi karanlık suya dikerek uzun bir süre koltuğuma yaslandım. Sonra ona döndüm. "Anatoli'nin adamının sana tam olarak nasıl ulaştığını bir kez daha anlat."

Lev gözlerini kırptırdı. Gösterge panelinden gelen ışık yüzünü, söndüğünü görebileceğim kadar aydınlattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Danilo adamlarıyla aramızda bir iletişim yok. Eğer biri sana gerçekten yaklaşıyorsa, önce ateş eder, sonra soru sorardın. Politikamız bu." Bakışlarımı ona diktim. "Saçmalamayı kes Lev. Daha fazla yalan söyleyecek havamda değilim."

"Ben değilim—"

"Anatoli'de ne kadar zamandır çalışıyorsunuz?"

Ağzı açılıp kapanıyor. Direksiyonu daha sıkı kavlıyor. "Öyle değil."

"O zaman bana nasıl bir şey olduğunu anlat. Çünkü, bulunduğum yerden bakınca, Anatoli aniden sana habercisini gönderecek kadar güveniyor ve sen de ona konuşmasına izin verecek kadar güveniyordun. Bu da beni kandırdığın anlamına geliyor."

Lev güçlükle yutkundu. "Yanlış anladın."

"Öyle mi?" Daha da yaklaştım. "Bana bakamıyorsun bile."

"Bu adil değil."

"Adil olmayan şey, Tanrı bilir ne kadar zamandır tehlikede olman ve yüzüme karşı beni ele verme nezaketini bile göstermemen." Sesim sertleşiyor. "Doğru. Biliyorum."

"Anlamıyorsun"

"Biliyorum, Lev."

Bir kere de inkar etme gereği duymuyor.

Güzel. Bu gece hakaretlere doydum.

"Danilos'a istihbarat veriyordun." Loş ışıktaki bile, konuşurken yüzünün solgun olduğunu görebiliyorum. "Belki kırıntılar, belki daha fazlası. Ama onlarla yattın. Ne kadar eskiye dayandığını bilmek istiyorum."

Lev'in dudakları ince bir çizgi halini aldı. Sonunda acı bir kahkaha attı ama o da hemen söndü. "Lanet olsun. İşi kolaylaştırmıyorsun, değil mi?"

"Beni on yıldır tanıyorsun. İşimi asla kolaylaştırmadığımı bilmelisin."

"Doğru," diye mırıldandı yarım bir gülümsemeyle. "Bunu unutmamalıydım."

Sürücü koltuğunda kıpırdanıyor. Parmakları direksiyona her saniye daha da hızlanarak vuruyor. Ama bakışları önündeki kara suya kilitlenmiş durumda.

"Sana ihanet etmeyi asla düşünmedim Petyr. Asla. Sadece... Başımın üstünde bir belaya girdim."

Sözleri bahane kokuyor. Kusma isteğini bastırıyorum. "Neyle kafanın üstünde?"

"Kumar." Bunu söylerken utanıyormuş gibi geliyor. "Kartlar, zarlar, elime ne geçerse. Her seferinde hepsini geri kazanabileceğimi sanıyordum. Ama..." diye susuyor.

"Ama sen yapmadın."

Bir kez başını salladı. "Ne kadar derinde olduğumu fark ettiğimde boğuluyordum."

Geri çekildim, çenem kilitlendi. Lev, o kadar insan arasından, lanet olası para için bana saldırdı. Bunu bana biri söyleseydi, kafasını bir kazığa geçirirdim.

Ama biri sana söyledi, diye fısıldıyor içimdeki çirkin taraf. Sima söyledi.

Peki sen ona borcunu nasıl ödedin?

Bu düşüncayı güçlükle aklımdan çıkarıyorum. Şu anda dikkatimin dağılmasına izin veremem. Önemli olana odaklanmam gerek.

"Ne kadar?"

Lev'in dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Yarım milyon. Geri ödemek imkansız değil ama yatağa girdiğim insanlar beklemek istemedi. Ödemezsem beni parçalara satacaklardı."

Yumruklarım uyluklarımda kıvrık. Yarım milyon... benim için hiçbir şey. Bizim gibi adamlar tek seferde bunun on katını kazanıyor.

Ancak Lev zaten borç batağındaysa ve aşırı harcama yapmaya devam ediyorsa, o zaman bu miktar bile sorun olabilir.

Bana gelebilirdi. Neden doğrudan bana gelmedi ki?

"Anatoli öğrendi," diye devam ediyor. "Hepsini ödedi. Karşılığında tek ihtiyacının bir isim olduğunu söyledi."

"Bir isim," diye tekrarladım.

"Evet. Sadece bir tane. Silah tedarikçilerimizden biri."

Lanet olsun, rakamlar. Demek sevkiyatımızı İtalyanlara satan oydu. Danilos'lara onu nerede durduracaklarını, nasıl ele geçirip ortadan kaybolacaklarını o söyledi.

Bir sızıntı arıyordum ama fare hep yanımdaydı.

"Bunun son olacağını sanıyordum." Lev şimdi daha paniklemiş, daha az kontrol sahibi gibi görünüyor. "Tek bir istihbaratla temize çıkabilirdim. Büyük resimde pek bir önemi olmayacağını düşündüm. Gerçek bir zararı olmazdı."

Öldürdüğüm şoför hariç, diye düşünüyorum öfkeyle.

"Ama sonra Anatoli geri döndü. Tekrar tekrar. Her seferinde daha fazlasını istiyordu. İstediğini vermezsem, sana ne yaptiğımı söyleyecekti." Lev'in sesi yalvarırcasına bir ton aldı. "Sıkışıp kalmıştım Petyr. Ona ne kadar çok şey veririm, o beni o kadar derine sürükledi. Artık geri dönemezdim. Yapamazdım işte."

Gösterge panelindeki ışıktı onu inceliyorum. Yanakları solgun, sesi boğuk ama onu boğazından yakalayan şeyin suçluluk mu yoksa korku mu olduğunu anlayamıyorum. Belki ikisi de.

"Başımın ne kadar belada olduğunu fark ettiğimde artık çok geçti." Sonunda bana baktı, gözleri boş ve çaresizdi. "Bana inanmalısın. Bunların hiçbirinin olmasını asla istememiştim."

"Neyden?"

"Her şey."

Söz aramızda iyice yerleşiyor. Nedense Lev'in itirafı kulaklarımdaki çınlamayı dindirmiyor. Tam tersine, onu besliyor, ta ki oturduğu yerde onu kırmamak için elimden gelen her şeyi yapana kadar.

"Çoğu küçük şeylerdi," diye ekliyor. "Adamlarını buraya yerleştirmenin yolları. Polislerin göz yumduğu yerler, hangi işletmelere güvenecekleri, ortadan kaybolurlarsa özlenmeyecek isimler. Ama sonra bir yer sordu."

"Bir yer mi?"

Elini yüzünün üzerinden aşağı doğru indirdi. "Anatoli... Babanın nereye gideceğini sordu. Belirli bir günde."

Anlamı önce yavaş yavaş, sonra hızla aklıma geliyor. "Ona babamın öldüğü gün nerede olacağını söyledin."

Lev sertçe irkildi. "Ne planladığını bilmiyordum. Yemin ederim Petyr. Düşündüm ki—"

"Ne sandın?" diye çıkıştım. "Anatoli'nin ona çiçek göndermek istediğini mi? Ona kibarca bir mektup yazmak mı?!" Ellerim gösterge paneline sertçe vurdu. "Anatoli Danilo babamın nerede olduğunu bilmek istesin ki, onu öldürmek için değilse?!"

Lev'in gözleri sımsıkı kapandı. Yüzündeki acıyı okuyabiliyorum ama şu anda umursamıyorum. "Düşünmedim ki—"

"Hayır, düşünmedin. Sadece kendini düşündün."

"Bu öyle değil—"

"O gün onlarla olman gerekiyordu!" diye kükredim. "Babam ve Dimitri'yle. Arkalarını kollaman, onları koruman gerekiyordu. Ama sen Anatoli'ye ihtiyacı olan kurşunu verdin ve onları kahrolasica savunmasız bıraktın!"

Yüzü buruştu. "Bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Yemin ederim Petyr."

"Eh, yapmalıydın," diye homurdandım. "nk artık babam öldü. Kardeşim komada. Ve tüm suç senin."

"BEN-"

"Onları Anatoli'nin hedef tahtasına sen koydun. Fitili sen ateşledin. Sen, Lev. Onları sen ldrdn."

Araba sessizliğe gömüldü. İlk kez, hiç istemediğim bir şeyi yüksek sesle itiraf ettiğimi fark ettim: Dimitri ölmüş olabilir. Bir daha asla uyanamayabilirdi.

Göğsüm kabarıyor. Öfke ve ihanet beni peneliyor, ta ki görüşüm kenarları kırmızıya dönene kadar.

Lev gözlerime bakamıyor. Tam bir korkak. Orada öylece oturuyor, bitkin bir halde, yargımı bekliyor. Sanki itirafı ona merhamet satın alabilecekmіř gibi.

Ama olamaz.

Çünkü o sıradan bir asker değildi. O bir aileydi. Lev, benim yapamadığım zamanlarda Dimitri'nin arkasını kollayacaktı.

Ve bunun yerine onu sattı.

Grmeliydim. Yumruklarımı bacaklarıma sıkıyorum, tırnaklarımla avuçlarıma batmasının acısını hissediyorum.

Bütün o geceler kendime her erkeği izlediğimi söylüyordum, kendime yalan söylüyordum. Çünkü bana en yakın olanı kaırıyordum. Çürüme aylardır burnumun dibinde yayılmıştı ve ben bunu göremeyecek kadar kibirliydim.

Ve sonra her şeyden onu sorumlu tuttum.

Sima.

Gözlerinin içine baktım, Dimitri'nin hastanedeki saldırısıyla hiçbir ilgisi olmadığına yemin ettiğini duydum ve kendimi onun kulağıma yalan söyleyen bir siren olduğuna inandırdım. Bir hain olduğunu düşündüm. Dikkatimi dağıtmasına izin verdiğimi düşündüm.

Ama en kötü ihanet yaşandığında o ortalıkta yoktu bile. Kardeşim ve babam pusuya düşürüldüğü gün, Sima dışarıda düğün planları yapıyordu. Benim hayatımı saran kaostan habersiz, kendi hayatını yaşıyordu.

Bunun yerine Lev'di. Hepsi Lev'di.

Sima bana hiçbir şeye mal olmadı.

Sesime sakinlik katmaya çalışıyorum. Hissetmesem bile. "Hadi şu toplantıyı bitirelim," diyorum ona. Sesim düz, hiçbir şeyi ele vermiyor. "Anatoli bekliyor. Gerisini sonra hallederiz."

Lev rahatlayarak başını salladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim, Petyr."

Kapı koluna uzanıyor, sonra arabadan çıkmak için bana sırtını dönüyor.

İşte o zaman harekete geçerim.

Kılıç loş ışıktaki parlıyor. Sadece bir saniyeliğine. Lev'in fark edemeyeceği kadar kısa.

Daha ses bile çıkaramadan, onu boğazının üzerinden geçiriyorum.

Nefesi ıslak bir boğulmayla kesildi. Elleri yukarı doğru fırladı, göğsüne kan boşalırken yarayı tırmaladı.

"Şşş." Kollarımı koltuğun üzerinde kavuşturup onu orada tutuyorum ve bir zamanlar en iyi arkadaşım dediğim adamın hayatının tükenmesini izliyorum. "Şimdi ödedik."

Midem bulanıyor ama yine de bırakmıyorum. Bir pakhan'ın yapması gereken bu. Benim görevim.

Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, kocaman, yalvaran. Gördüğümde o bakışı hayatımın geri kalanında yanımda taşıyacağımı biliyorum.

Sonra bakışları donuklaşıyor. Lev'in bedeni çöküyor, ölü ağırlığı koltuğa yapışıyor.

Ancak o zaman onu bırakıyorum.

İçimde bir acı yayılıyor. Beklediğimden daha keskin. Onu öldürmek, kendimden bir parçayı kesip atmak gibiydi.

Ama o parça çürümüştü. Onu kendimden çıkarmasaydım, her şeyi zehirleyecekti. Herkesi.

Ve kimseyi kaybetmeyeceğim.

Bıçağı gömleğine siliyorum, tekrar kılıfına yerleştiriyorum ve kendimi içinden nefes almaya zorluyorum. Sabit. Sakin. Boş.

İhanetin bedeli budur. Gerçek bir pakhan olmanın bedeli budur.

Ve ne kadar beni mahvedecek olursa olsun, ödeyeceğim.

PETYR

Arabadan indiğimde, Lev'in kanı hâlâ ellerimde tazeydi.

Dönsem, cansız bedeninin sürücü koltuğunda yığıldığını görürdüm. Ama bunu yapmam. Şu anda dikkatimin dağılmasına tahammülüm yok.

Gölgelerin arasında Mikhael'ı görüyorum. Beklendiğı gibi, çoktan burada, bir avuç adamımızla bekliyor.

Gözleri bir ara arabaya, sonra tekrar bana kaydı. Lev'in neden yanımda yürümediğini veya ellerimi neden mendile sildiğini merak ediyorsa, sormuyor.

İyi kuzen. Sessizliğin sözlerden daha değerli olduğunu bilir.

Aramızda ince bir baş sallama geçiyor. Şu anda konuşmak tehlikeli olabilir. Kimin duyabileceğini bilmiyoruz. Tek bir yanlış kelime, her şeyi yerle bir edebilir.

Ama sadece bu basit baş sallama yeterli. Mikhael dönüp karanlığın içinde kayboluyor, yanındaki adamlar da öyle. İşlerini biliyorlar: Avcıları avlamak. Yanlış tarafı seçtikleri güne pişman olmalarını sağlamak.

Anatoli'nin adamları burada bir yerlerde pusuya yatmış bekliyorlar, bana pusu kurabileceklerini sanıyorlar. Pusuya düşürülenlerin kendileri olduğunun farkında değiller.

Tek başıma ilerliyorum. Her adım etrafımdaki metal ve suda yankılanıyor. Elim kalçamdaki silahın üzerinde hafifçe duruyor ama gözlerim ileriye dikilmiş.

Onu bulmam için uzun yürümem gerekmiyor.

Anatoli, iki korumasının arasında, iskelenin kenarında duruyor; sigarasının parıltısı karanlıkta parlak bir nokta gibi. Asker tıraşını, yüzündeki engebeli yara izini görüyorum. Fazla rahat görünüyor. Fazla emin. Lev'in beni kör ettiğini düşünüyor.

Beni gördüğüne çok sevinmiş bir şekilde sırttı. "Petyr Gubarev. Yaşadığım ve nefes aldığım sürece."

Uzun sürmez.

Sanki işaret almış gibi, gölgeler boğuk bir hareketle dalgalanıyor ama Anatoli bunu fark etmiyor. Tetikte olması gerektiğini düşünmüyor, bu yüzden de tetikte değil.

Ama adamlarım onu çoktan kuşatmış durumda. Teker teker yaklaşıp birliklerini sessizce etkisiz hale getiriyorlar. Bir bıçağın tıslaması, bir cesedin yumuşak sesi, gözden kaybolması. Sessiz, hızlı, etkili. Mikhael'in en iyi eseri.

Hareket etmeye devam ediyorum. Ayaklarımın altında kum ve cam parçaları çıtırdıyor, ta ki Anatoli ile aramda gece havası ve ellerimde Lev'in kanının kalan kokusundan başka hiçbir şey kalmayana kadar.

Sırtıp sigarasını yere attı. "Acaba gerçekten gelecek cesaretin var mı diye merak ediyordum," diye alay etti ve topuğunun altındaki kütüğü ezdi.

Hemen cevap vermiyorum. Arkasından, başka bir beden sessizce gecenin karanlığına düşüyor. Hâlâ fark etmemiş.

"Aradın," diye cevapladım kesin bir dille. "Ne istediğini bilmeden evde oturup televizyon izleyemem."

"Akıllıca bir seçim." Cheshire sırtışı acımasızdı. "Merak seni öldürürdü."

Komik olduğunu sanıyor. Sanki benim bilmediğim ama yakında öğreneceğim bir şey biliyormuş gibi. Ondan on adım önde olduğumun farkında bile değil.

Ama sonra bakışları benden uzaklaşıyor, gölgeleri tarıyor ve bu gece beklediği diğer adamı, Lev'i göremeyince gülümsemesi soluyor.

Ağzı bükülüyor. "Bekçi köpeğin nerede?"

Ondan birkaç adım uzakta duruyorum. Silahı sıkıca tutuyorum, parmağım tetikte.

"Onu yere serdim," diyorum. "Kendilerini besleyen eli ısırın köpeklere ihtiyacım yok."

Anlamı kavradıkça Anatoli'nin gözleri parlıyor.

Tüm yüzünün değişmesi sadece bir saniyenin çok küçük bir kısmını alıyor. Sırtışı artık yok. Burun delikleri genişliyor; eli ceketine doğru seğiriyor.

Ama dediğim gibi, ben on adım öndeyim.

Çenem kasılıyor. Omuzlarım geriye düşüyor. O saniyenin bir kısmında kendi silahımı kaldırıyorum.

Sonra tetiği çekiyorum. Bir, iki. Silah sesleri gecenin karanlığında yankılanıyor. Anatoli'nin iki muhafızı da irkiliyor. Göğüslerinde kırmızı çiçekler açıyor ve yere yığılıyorlar.

Anatoli'nin gözleri kocaman açılıyor. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim ama gözleri Sima'yla aynı. Aynı koyu ton, aynı kesim. Sadece onda çok daha acımasız görünüyorlar.

Silahına doğru seşiriyor ama ben çoktan hareketlenmişim. Tekrar ateş ediyorum. Mermi dizini deliyor.

Hırıltılı bir kükremeyele yere yığılıp bacağını kavırıyor. Silahı elinden kayıp yere düşüyor.

Bununla da kalmıyorum.

Bir kurşun daha omzunu deldi, onu yana savurdu. Uluyup toprağa gömüldü. Kan, kıyafetlerinden sızmaya başlamıştı bile.

Bir elini yere düşen silaha doğru uzatıyor. Hızla öne doğru bir adım atıp silahı suya kadar tekmeliyorum, sonra topuğumu avucuna vuruyorum. Kırık kemiklerin çatırtısı gecenin karanlığında yankılanıyor.

"SİKTİR!" diye bağılıyor. "Yardım edin! Birisi—"

Diğeri botum göğsüne sertçe iniyor. Nefes nefese kalıyor. Bacaklarımı boş yere tirmalarken kaburgaları ağırlığım altında bükölüyor.

"Yardım edecek kimse yok," diyorum soğuk ve kararlı bir tavırla. "Adamlarım seninkileri çoktan halletti. Bitti, mudak. Kaybettin."

"Öyle işte!" Ama rıhtıma şöyle bir bakınca her şey netleşiyor: Yalnız. Yanında getirdiğı kişi artık orada değıl.

Namluyu gözlerinin arasına doğrultuyorum. Parmağımı sıkıyorum ama ateş etmiyorum. Henüz değıl.

"Bundan sonra ne yapacağımı tahmin etmek ister misin?" Ayağım harap olmuş, kanlı göğsüne sertçe sürtünüyor. "Danilo adını sileceğim. Senden başlayarak."

"Sen-" diye inledi, yarı yolda öksürdü. "Hiçbir şey yapamayacaksın. İki erkek kardeşim ve hâlâ hayatta olan bir babam var. Beni burada öldürürsen, sefil hayatının geri kalanında seni avlarlar."

"Korkmam mı gerekiyor?" Topuğum daha da sert sırtıyor. Anadolu, kaburgalarından biri baskı altında çökerken tüyler ürpertici bir çılgık atıyor. "Bana bak. Sana korkmuş gibi mi görünüyorum?"

Gözlerimden anlamış olmalı: Yalan söylemiyorum.

"O zaman dedikleri kadar aptalsın," diye mırıldanıyor ama yüzündeki korkuyu görebiliyorum. Artık saklamanın bir yolu yok. Öleceğini biliyor.

Ama Anatoli Danilo gibi psikopat piçler ölümden gerektiği kadar korkmuyor. Son düşünceleri her zaman intikam almak oluyor. Şimdi bile, son nefesinde bana nasıl saldıracağını düşünüyor.

Tekrar düşün, orospu çocuğu.

"Kardeşlerin gelsin," diye fısıldadım. "Önce onları öldüreceğim. Çıgıllıklarını duymak hoşuma gidecek."

"Seni orospu çocuğu—"

"O zaman babana ulaşacağım. Onu en son öldür. Bu dünyada hiçbir miras bırakmadığını, soyunun onunla bittiğini ona bildir." Silahın ağzını alına sertçe bastırdım. "Danilo isminin son izi bile benim elimden silinecek."

"Yapamazsın ki-" diye inledi. "Buna cesaret bile edemezsin."

"Ben de öyle yapmaz mıyım?" diye homurdandım. "Ailemi benden aldın. Şimdi seninkini yakıp kül edeceğim."

Anatoli'nin yüzü buruştu, dudakları kan içindeydi. Sonra boğuk, kırık bir kahkaha attı. Dengesizdi, tıpkı kendisi gibi. "Denemeni görmek isterim. Biz Danilo'yuz. Siz Gubarev'lerin siktiği gibi kolay kolay pes etmeyiz." Yere bir kan tükürdü. "Babanın onu yakaladığımızda nasıl çıgıllık attığını hiç anlatmış mıydım? Dimitri anlatmış mıydı? Ah, bekle. Doğru ya, anlatamaz. Beyni sebze çorbası gibi."

"Çeneni kapat."

"O arabada sen olmalıydın," diye hırıltılı bir şekilde söyledi, hâlâ o çılgın kahkahasını atarak. "Kardeşin daha zekiydi. Bunu yapmazdı. Bu kadar aptal olmazdı - blyat!"

Çat. Topuğumun altında bir kaburgam daha kırılıyor.

"Kardeşler hakkında konuşmak ister misin?" Ağzımdan çıkmak üzere olan kelimelerin çirkinliğini şimdiden hissedebiliyorum. Ama gözlerim kızarıyor ve şu anda, dizginlemek söz konusu bile değil. "Söyle bakalım, kız kardeşini en son gördüğünde nasıl görünüyordu? Parlıyordu demez miydin?"

Gözleri kocaman açıldı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Neyden bahsettiğimi anlatacağım." Yaklaştım. "Varisim Anatoli'yi taşıyor. Benden hamile."

Yüzünde öfke belirdi. "Yalancı."

"Yalan söylememe gerek yok. Artık o benim. Her bakımdan. Yalvarana kadar becerdim, çocuğumla şişene kadar doldurdum." Acımasız, iğrenç bir kahkaha attım. "Söyle bana, nasıl bir his? Soyunun son umudunun benim tarafımdan kirletilmesi?"

"Seni öldüreceğim." Şimdi köpürüyor ama istediği kadar dövebilir. Elimden kurtulamıyor. "Seni öldüreceğim, orospu çocuğu!"

Sima hakkında böyle konuşmak midemi bulandırıyor. Sanki bir nesneymiş, bir oyunun parçasıymış gibi. Uzun zamandır öyle değil.

Ama Anatoli bunu bilmiyor. Ve onun huzur içinde ölmesine izin vermek benim tarzım değil. Benden aldığı her şeyden sonra.

Gözleri nefretle yanıyor, ama sonunda onun ne olduğunu görebiliyorum. Bana inandığını hissettiren, kemiklerime kadar işleyen o korku kıvılcımı.

"Hoşça kal, pislik."

Tetiği çekiyorum. Kurşun kafatasının yarısını uçuruyor ve kafasının geri kalanını çakıllara geri fırlatıyor.

Kan fışkırıyor, bir kez seğiriyor, sonra hareketsiz kalıyor, vücudu topuğumun altında gevşiyor.

Bir an öylece durup, benden her şeyimi alan adamın cesedine bakıyorum.

Sonra geri çekiliyorum, namluyu koluma siliyorum ve gölgelere doğru dönüyorum.

Mikhael, adamlarım yanında, arabadan iniyor. "Bitti mi?"

"Bitti." Anatoli'nin patlamış yüzünü ayakkabımla düzelttim. "Cesedi burada bırak. Adamları onu bulsun. Bizi geçtiklerinde ne olacağını görecekler."

Mikhael yaklaşıyor. Elleri kanlı ama yüzü sakın. İktidara geldiğimden beri ilk kez başını bana doğru eğiyor. "Evet, pakhan."

Bir an gözlerimiz buluştu. Gözlerinde yeni bir şey vardı: yeniden alevlenen bir ateş, daha parlak bir sadakat.

Bunca zamandır, eğer bu halefiyet mücadelesi böyle uzarsa, hangi yöne yöneleceğini düşünüyordum.

Ama bu gece, işler çığırından çıktı ve Mikhael yanımda durdu. Bana destek oldu. Kendini her şekilde kanıtladı. Düşününce, bambaşka biri gibi görünüyor. Daha dik duruyor, gözleri berrak, sanki beni sonunda tekrar görüyormuş gibi bana dikilmiş. Sanki bana saygı duyuyormuş gibi. Son haftalarda aramızdaki tüm tereddütler, gerginlik... Anatoli'nin mezarında, burada son buluyor.

Mikh tarafını seçti ve bu karmaşa başladığından beri ilk kez ona kuzenim diyebildiğim için mutluyum.

Omzuna bir kez vurup adamlara döndüm. "Danilo Bratva'da açık sezon," diye ilan ettim. "Tereddüt yok. Hızlı, sert vurur ve sağ kalan bırakmayız. Bu gece Vikingler'iz. Ve hikayeyi anlatacak tek bir Danilo kalmayana kadar o orospu çocuklarını yakacağız."

Artık kemiklerine kadar işliyor: Anatoli Danilo öldü.

Bu farkındalığın onları içten dışa değiştirdiğini görebiliyorum. Mikhael'in sadakati tek etken değildi. Birçok kişi onlara liderlik edecek gücümün olmadığını düşünüyordu. Çoğu sadece işlerin nereye varacağını bekliyordu.

Ama Şimdi, bütün mesele tam kucağıma düştü.

Yüzlerindeki ifade, Anadolu'yla birlikte ne kadar şüpheleri varsa hepsinin öldüğünü gösteriyor. Bu mücadele beni güçlendirdi. Ben onların pakhanıym ve ölüm boyunca beni takip edecekler.

Anatoli'ye dönüyorum. İki adam onu kirişlerden asıyor. Onları durdurumuyorum. Uzun bir süre öylece bakıyorum.

Ve sonra gerçek, mideme bir yumruk gibi çarptı: Sima beni uyardı. Ne planladığını söyledi. Eğer dinlemeseydim, bu iskelede kanlar içinde kıvranan ben olacaktım.

Beni kurtardı.

Ve ben bunu duymak bile istemiyordum.

Ailesiyle görüşüp görüşmediğini hâlâ bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var: Ondan özür dilemem gerekiyor.

Bunu düzeltmem gerek.

SIMA

Buradan çıkmam lazım.

Bir yanımda bu düşünceden nefret ediyor ama başka seçeneğim var mı? Ayrılmaya karar veren ben bile değilim. Petyr benim adıma kararı çoktan verdi.

Çatı katına göz gezdiriyorum. Göğsüm acıyla sıkışıyor. Düne kadar burada bir yuva kurabileceğimizi düşünüyordum. Burası bizim boş sayfamız olacak, geleceğimizi boyayacağımız yer olacak.

Ama Petyr buna da çoktan karar vermişti. Benim tutsağı olduğum acımasız bir gelecek. İşte çizdiği resim buydu.

Kaçış çantama son birkaç eşyayı tıktırırken boğazım düğümleniyor ama kendimi hazırlayıp bavulumu hazırlıyorum. Düşünmeme izin vermiyorum. Eğer debelenmeye başlarsam asla çıkamam ve bu bir seçenek değil. Ne kendim ne de çocuğum için.

Tek bir ufak sıkıntı var: Luka. Kaygı sorunu olan ve cepleri antiasitlerle dolu insan asma kilidi.

Ve silahlar. Silahları unutmayın.

Yatak odasında volta atıyorum. Sanki kendi kendime kötü doğaçlama skeçler hazırlıyormuşum gibi senaryoları gözden geçirirken sinirlerim yıpranıyor.

"Hey, Luka. Bir sihirbazlık numarası görmek ister misin? Arkanı dönüp otuz saniye gözlerini kapatırsan, işini yok edebileceğime söz veriyorum. Petyr'in keyfi yerindeyse hayatını da."

Evet, hayır.

"Biraz dışarı çıkmam gerek. Çantayı sorun etmeyin, çamaşırlarımı başka bir eyalete götürüyorum."

Ayrıca hayır.

"Az önce biri aradı. Aruba'ya tüm masrafları karşılanmış bir tatil kazandığını ama hemen gitmen gerektiğini söylediler. Yani, hemen."

Hayatımı siktir et.

Şakaklarımı ovuşturuyorum. Bunu kaba kuvvetle yapamam. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Asansöre dünyanın en zarif olmayan sihirbazı gibi girerken Luka'nın yüzüne fırlatabileceğim parlak bir şeye.

Durup ellerimi şifonyere koyuyorum. Sonra alnım neredeyse aynaya değecek kadar öne eğiliyorum. Yansımam bana bakıyor; solgun ve kısık gözlerle ama hâlâ nefes alıyor.

"Bir kere kurtuldun," diye mırıldandım. "Tekrar başarabilirsin."

Burada kalmak bir seçenek değil. Her şeyimi kaybederim. Petyr kazanır. Bebeğimi alır.

Ve bu bir seçenek değil.

Öyleyse, birinci adım: Luka'nın dikkatini dağıt. Üstesinden gelmem gereken ilk engel bu. "Kendi Kıcımlı Kurtar" Operasyonu'nun özü bu.

Ön kapıya doğru yürüyorum. Kapının kolundaki elim terliyor. Tekrar denemeden önce kot pantolonuma silmem gerekiyor.

"Hadi," diye tısladım kendi kendime. "Hadi yap şunu. Babam daha korkutucuydu."

Kapıyı çekip açıyorum.

Luka her zamanki yerinde. Kollarını kavuşturmuş, gözleri huzursuzca salonu tarıyor. Muhtemelen yine kendini sindirmeye çalışıyor. Petyr ona benim hakkımda bir şey söylediyse bile, yüzünde belli olmuyor. Bakışları bana döndüğünde, her zamankinden daha fazla endişe yok. Bana düşmanmışım gibi bakmıyor.

Güzel. Bunu kullanabilirim.

Nabzım kulaklarımda bir davul ritmi gibi. Umarım rahat bir gülümseme takınıp bir adım daha yaklaşıyorum. "Hey," diye başarıyorum, sesim istediğimden daha tiz. "Bana bir konuda yardım edebilir misin?"

Kaşları çatıldı. "Neyle?"

Sadece cüretkâr kaçışım. Abartılı bir şey değil. "Şurada... Şey... Ulaşamadığım bir çift ayakkabı var. Dolabın en üst rafında."

Alnı kırışıyor. İyiye işaret değil. "Çıkıyor muyuz?"

"Hayır," diyorum, fazla hızlı. "Sadece denemek istedim. Biliyorsun ya, sonra." Yüzünde hâlâ hiçbir bilgi yokken ekliyorum: "Petyr onları seviyor. Topuklu ayakkabılar. Beni onlarla görünce. Özellikle, şey, evde."

Sonunda Luka'nın yanakları olgun biber rengine döndü. "Ah."

"Evet." Karnım ters taklalar atıyor ama bir şekilde belli etmemeyi başarıyorum. "Peki, yapabilir misin...?"

"Evet. Tabii ki." Luka duvardan o kadar hızlı fırlıyor ki, çizgi film ses efekti olmamasına şaşıyorum. "Hangi dolap?"

Yatak odasına doğru fazla hızlı bir şekilde işaret ediyorum. "Şuradaki. En üst raf, sol köşe. Petyr kutuyu oraya itti ve ben—" Duraksıyorum,

kendimi nefes almaya zorluyorum. Sakin ol. Fazla açıklama yapma.
"Bir türlü yetişemiyorum."

Luka artık soru sormuyor. Muhtemelen kabuslarını istemediği cevaplarla doldurduğum için.

Gözlerimi kapatıp terapistine sessizce özür diliyorum.

Giyinme odasına doğru eğiliyor. Yukarı uzanıp en üst rafa baktığında omuzları kasılıyor.

Şimdi. Bu benim şansım.

Çoraplı ayaklarım halının üzerinde sessizce yürüyor. Yavaşça geriye doğru kayıyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Sonra belime sakladığım kemeri alıyorum.

Ellerim o kadar titriyor ki, neredeyse düşürüyordum. Ama sonunda sağlam bir tutuş sağlayıp çift kulplarından geçirmeyi başarıyorum.

Deri avuçlarıma batana kadar çekiştirip duruyorum. Sonra sıkıca çekip iki kez düğümlüyorum ve geri çekiliyorum.

İşte o zaman içeride bir hareket duymaya başladım. "Sima?"

Göğsüm inip kalkıyor. Gözlerim bağlı kulplardan ayrılmıyor. Elimden gelenin en iyisini yaptım ama çok güçlü görünmüyor. Sonsuza dek dayanmayacak.

Ama buna gerek yok. Hemen şimdi dışarı çıkarsam olmaz.

İhtiyacım olan tek şey bir başlangıç.

"Sima?" Luka'nın boğuk sesi daha acil bir şekilde tekrarladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım kendi kendime, sonra topuklarımda üzerinde dönüp koridorda hızla ilerledim.

Koridoru hızla geçip asansöre biniyorum. Her bir sinirim, arkama bakmamak, ilerlemeye devam etmek için bağılıyor.

O yüzden geriye bakmıyorum.

Asansörde spor ayakkabılarımı giydim. Parmaklarım aşağı inerken sürekli titriyordu. Zemin kata vardığımda, koşmadan olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıktım. Tanrı bilir, lobi güvenliğinin beni durdurmasına gerek yok.

Ama kimse bana göz kırpmıyor bile.

Dışarıya bir adım atıyorum ve temiz hava ciğerlerime çarpıyor.

İşte o zaman sonunda koşmaya başlıyorum. Hızlı, hızlı, daha hızlı, ta ki Petyr'in apartmanı arkamda, uzakta küçük bir nokta haline gelene kadar.

İkinci adıma geçme zamanı.

İlk durağım bir ATM. Pek göz alıcı değil ama hayatta kalmak nadiren öyledir.

Kapüşonumu iyice indirip girişe doğru eğiliyorum ve Petyr'ın siyah kartını makineye koyuyorum. Parmaklarım o kadar titriyor ki iki kez yanlış PIN kodu giriyorum.

Odaklan, diye kendime derin nefesler alarak söylüyorum. Başaracaksın. Zor kısmı bitti.

Ama kalbimin derinliklerinde bunun böyle olmadığını biliyorum. Çünkü Petyr yokluğumu her an fark edebilir. Luka onu arayabilir - muhtemelen arıyordur bile - ve bu olduğunda, kocam şehri karantinaya alacak.

O zamana kadar çoktan gitmiş olmam lazım.

Sonunda doğru PIN kodunu girdiğimde, makine banknotları düzgün desteler halinde çıkarıyor. Maksimum tutarı alıp parayı çantama tıktırıyorum ve işlemi kendi kartımla tekrarlıyorum. Banka hesabı, kredi limiti... Hızlıca tüketebileceğim her şeyi yapıyorum.

Göğsüm aciliyet ve pişmanlık karışımı duygularla dolu. Yıllarca o birikimleri biriktirip işimi kurabildim. Böylece Jemma ve ben

hayalimizi yaşayabildik.

Şimdi, bir kez daha ortadan kaybolabilmek için onları yakmam gerekecek.

Ekrandaki rakamlar midemi bulandırıyor.

Bir kısmı -çoğu- da onun parası. İçimdeki ufak, suçlu bir yanıma buna son vermek istiyor. Çünkü bu bir hırsızlık ve gençken işler ne kadar kötüye giderse gitsin, asla aşmadığım tek sınır bu.

Sadece ben olsam belki dururdum. Hiçbir şey almadan gider ve adil olanı arardım.

Ama artık mesele sadece ben değilim. İçimde, ne gerekiyorsa yapmazsam ikinci bir şansı olmayacak bir kalp atışı var.

Dürüstlük bir bebeği beslemez. Duygusallık yeni evrakların veya şehir dışına otobüs biletinin parasını ödemez. Ve aşk kesinlikle her şeyin üstesinden gelmez.

Artık bunu biliyorum. Bir daha asla o yalana kanacak kadar aptal değilim.

Makine bir tomar para daha fırlattı. Onu alıp çantamın derinliklerine tikiştirdim ve omzumun üzerinden baktım. Petyr'ın bölgesinde geçirdiğim her saniye bir kumar gibi geliyor.

Yutkundum ve kendime buradaki hainin ben olmadığımı hatırlattım. Petyr haindi. Bana yalan söyledi. Bana tuzak kurdu ve beni mahvetmekle tehdit etti.

Bundan sonra buralarda kalırsam, bir daha aynaya bakamazdım. En azından, bu şekilde, hâlâ bir araya getirmem gereken bir ruhum olacak.

Bana bakışını ya da söylediği acımasız şeyleri her düşündüğümde, yapmam gereken şeye karşı daha da sertleşiyorum. Petyr bana hiç güvenmediyse, ben de ona güvenmek zorunda değilim.

Aslında ona hiçbir şey borçlu değilim.

Son fişi alıp avucumda buruşturuyorum ve geceye geri dönüyorum.

Bir durak eksik. Bin durak daha var.

Sırada Angel'ın yeri var.

Coney Island'a gitmek için Q'ya biniyorum. Siyah takım elbiseli bir yolcu her geldiğinde ayağa fırlama isteğim çok güçlü ama kendimi bastırıyorum. Bunun yerine, yapmam gereken şeye odaklanmaya zorluyorum kendimi.

Angel'ı yıllardır görmedim. Tam on iki yıl. Ama onu ziyaret edecek kadar çaresizim ve aklıma gelen tek kişi o.

Eğer benim gibi bir belaya bulaşmışsanız, gideceğiniz kişi odur. Özellikle de bir kadınsanız ve bodrum katındaki bir sapiğa dünyada yalnız olduğunuzu, çoktan öldüğünüzün varsayıldığını ve ortadan kaybolursanız sizi kimsenin aramayacağını söylemekten rahatsızsanız.

Angel tam olarak bir arkadaş sayılmaz ama güvende. Bana yapabileceği en kötü şeyin beni reddetmek olduğunu bilecek kadar güvende. Ve masada yeterince para varken, yeni bir bana yer açmak için dünyayı alt üst edebilir. Hatta, evinden çıkacak kadar umursasaydı Pentagon'u bile hackleyebilirdi.

O zamanlar bana ihtiyacım olan her şeyi veriyordu: sahte belgeler, bana ait olmayan bir isim. Hatta tek başıma nasıl hayatta kalacağıma dair ipuçları bile. Nasıl saklanacağımı.

O olmasaydı hayatta olup olmayacağımı bile bilmiyorum.

Bina, hatırladığım gibi görünüyor: eğri panjurlar, kirle kaplı pencereler ve her yerde dökülen boya katmanları. Tek yaşam belirtisi, panjurlardan sızan hafif ışık.

Arka kapıya doğru yürürken midem düğümleniyor. Duruyorum, titrek bir nefes alıyorum ve kapıyı üç kez çalıyorum.

İçeriden gelen sesler bir anlığına kesildi. Sonra boğuk ve donuk bir ses: "Şifre."

Beynim boşaldı. "Gökkuşağı altı mı?" diye denedim.

"Bu eski bir şey. Yanlış."

"Şey... Mavi anka kuşu mu?"

"Hala yanlış on yıldasın dostum."

İnliyorum. Alnım kapıya dayanıyor.

"Melek, benim. Sima. Lütfen aç." Sesim istediğimden daha çaresiz çıkıyor.

Sessizlik uzuyor, o kadar uzun ki, acaba çoktan gitmiş midir diye merak ediyorum. Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. Yeni evraklar olmadan, bitmişim. Kaybolmuşum.

Sonra, nihayet, birbiri ardına kayan metal cıvataların sürtünme sesini duyuyorum.

Kapı çat diye açılıyor.

Aynı görünüyor. On iki yaş büyük, ama gerisi değişmemiş. Kalın yuvarlak gözlükler, yerçekimine meydan okuyan bir topuz halinde toplanmış dağınık bukleler. Siyah kapüşonlu üstü hâlâ kırıntılarla kaplı, ama umarım geçen seferkiyle aynı değildir.

Yüz ifadesi de hiç değişmemiş. Hâlâ sıkılmış, etkilenmemiş, sanki dünya neredeyse tahammül edemediği bir rahatsızlıkmiş gibi.

"Ee?" diye sordu ellerini kalçalarına koyarak. "E-davetiye mi bekliyorsun?"

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden hızla içeri sızıyorum. Bayat pizza havası hemen yüzüme çarpıyor ama nedense rahatlatıcı da oluyor. Hatırladığımı bilmediğim geçmişimden bir parça.

Sammi Banks'in doğduğu yer burası.

"Yardıma ihtiyacım var." Kalın bir tomar banknot çıkarıp masaya koyuyorum. "Beni ortadan kaldırmak için. Yine."

Angel bana eleştirel bir bakış atıyor. "Sanırım Sammi Banks'in artık zamanı geçti?"

Göz kırptım. "Sen... hatırlıyor musun?"

Ağzı seğiriyor, tam bir gülümseme değil. "On iki yaşındaydın evlat. Bunu unutmak zor. Hem de çok inatçısın. Ne olursa olsun geri dönmeyeceğini söyleyip duruyordun."

Üzüntü midemi bulandırıyor. O kız sanki başka bir ömür gibi. Şu anda onun azmine ihtiyacım var. Kaybedecek hiçbir şeyinin olmamasının nasıl bir his olduğunu hatırla.

"Evet." Başımı sallamaya zorladım kendimi. "Sammi bitti."

Angel itiraz etmiyor. Sadece dizüstü bilgisayarını açıp yazmaya başlıyor.

Yakınımda duruyorum, kollarımı sıkıca kendime doladım.

Sonunda, sanki asırlar gibi gelen ama muhtemelen on dakika kadar süren bir sürenin ardından, masasının üzerinden lamine edilmiş bir kart kaydırıyor. "Al."

Titreyen parmaklarımla alıyorum. "Felicity Bennet mi?"

"İyi dileklerde bulunmanın sana iyi geleceğini düşündüm."

Sanki hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkiyor. Ama benim için hiçbir şey değil.

İsme bakıyorum. Göğsüm sıcaklıkla doluyor. Saadet. Mutluluk. Sammi olarak sahip olamadığım tek şey.

Belki Bayan Bennet'in şansı daha yaver gider.

Bu gece ilk defa içimde bir umut ışığı belirdi.

Daha fazla evrak geliyor. Yeni hayatıma başlamak için ihtiyacım olan her şey. "Bir yol haritası çizeceğim," diye açıklıyor Angel. "Ama bu birkaç günümü alır. O zamana kadar banka hesabı açmaya gitme."

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle konuşuyorum.

Gece havası tekrar yüzüme çarptığında, daha tatlı hissediyorum. Daha hafif. Tadını şimdiden alabiliyorum - özgürlüğüm.

En yakın otobüs durağı sadece on dakika uzaklıkta. Toplu taşımada şansımı denemek yerine, oraya yürümeye karar veriyorum. Petyr artık gittiğimi fark etmiş olmalı.

Bu düşünce, adını koymak istemediğim bir sızıyla dolduruyor içimi.

Yıllar gibi gelen bir sürenin ardından, otobüs durağı nihayet ufukta beliriyor. Işıklar vızıldıyor; insanlar valizleri ve sırt çantalarıyla girip çıkıyor. Artık kocaman spor çantam ve yorgun gözlerimle böyle tuhaf görünmüyorum.

Gişeye ulaştım. "Bir bilet lütfen. İlk otobüsten inin."

Memur bana neredeyse hiç bakmıyor. Sadece birkaç tuşa basıyor, fişi yazdırıyor ve kaydırıyor.

Bileti avucuma katlıyorum. Kenarları tenime batıyor. Bu korkunç gece başladığından beri ilk kez tutunacak bir şeyim varmış gibi hissediyorum.

Otobüsü beklerken korkuluğa doğru yürüyorum. Nehir birkaç metre aşağıda sakin ve sessiz akıyor. Kimsenin bana bakmadığından emin olunca eski kimliğimi ay ışığına kaldırıyorum.

"Hoşça kal Sammi Banks," diye fısıldıyorum, ağzımda buruk bir tatla. "Hoşça kal Sima Danilo. Umarım ikiniz de hayatta asla bulamadığınız huzuru ölümden bulursunuz."

Sonra onu suya atıyorum.

PETYR

Çatı katına dönüş yolu bulanık. Direksiyonu sıkıca tutuyorum. Elimden kan sıcak bir şekilde akıyor.

Anatoli'den sonra ne olacağını düşünmem gerekirken, odaklanabildiğim tek şey o.

Arabanın kapısını arkamdan çarpıp asansöre biniyorum. Çenem kilitlenmiş, nabzım hızla çarpıyor. Öfkeden mi, adrenalinden mi yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum. Umurumda değil.

Şu anda önemli olan tek şey onunla konuşmam.

Ama sonunda kata çıktığımda bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Kapıya bakıyorum. İşte o zaman görüyorum: Kilitli değil. Dışarıda Luka da yok.

Refleks olarak silahımı çekiyorum.

İçeri adımımı attığım anda, boğuk bir ses başımı yatak odasına doğru çevirmeme neden oluyor. Birisi içeriden giyinme odasının kapısına vuruyor.

Yaklaşınca kemerin saplara geçirildiğini görüyorum. Derisi yıpranmış ama onu tanıyorum. Tam olarak kime ait olduğunu biliyorum.

"Sima?" diye seslendim.

Sanki işaret verilmiş gibi, dolap kapısı hızla açılıyor. Ama kapıdan fırlayan Sima değil.

Luka, yüzü kızarmış ve nefes nefese. "Patron."

Ses tonundaki özür dilercesine ton, kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oluyor.

Ona sert bir bakış attım. "Bana karımın nerede olduğunu söyle."

Panik içinde etrafına bakındı. Sima sihirli bir şekilde birdenbire ortaya çıkmayınca gözlerini yere çevirdi.

"Özür dilerim," diyor. "Beni kandırdı. Bir konuda yardım istedi, sonra da beni kilitledi."

Öfke göğsümde kabarıyor. "Tekrar söyle."

"O-"

"O bir kadın," diye homurdandım. "Boyuna bir buçuk metre bile değil. Silahsız. Hamile. Ve bir şekilde seni lanet olası bir dolaba mı kilitledi?"

"O... Ayakkabılarını almamı istedi. En üst raftan. Onlara ulaşamadığını söyledi. Bakmaya gittiğimde, kapıyı kapatıp bağladı ve ben de..."

"Sen onun iki katısın," diye sözünü kestim. "Eğitimli. Silahlı. Ve seni kemerle alt ediyor, öyle mi? Ciddi misin?"

"Yemin ederim, düşündüm ki-"

"Ne sandın?" diye çıkıştım. "Ona ihtiyacı olan her fırsatı verirken orada sessizce oturacağını mı sandın?"

"Kaçabileceğini düşünmemiştim," diye patladı. "Mutlu görünüyordu. Seninle."

Kırmızı görüyorum.

Daha ne olduğunu anlamadan yumruğum Luka'nın burnuna saplanıyor.

Geriye dođru dűşer. Elleriyle yüzűnű kavrır. Kan halının her yerine fıřkırır.

Luka yerde kıvrılırken ben çatı katını arıyorum. Her yerini, her odayı.

Ama Sima ortalıkta yok.

Ama çatı katı hâlâ onun gibi kokuyor. Parfümű her yerde. Çok uzađa gitmiř olamaz.

Ama o gitti.

Yumruklarım iki yanımda sıkılıyor. Dođru düzgűn göremiyorum. Aynı zamanda, dışarıda, korumasız bir şekilde duran onu düşünmeye başladığım anda içime bir korku yayılıyor. şehir kimseye iyi davranmıyor, hele ki tek başına genç bir kadına, hem de hamile bir genç kadına. Aklımdan geçen her senaryo bir öncekinden daha kötü.

Dıřlerim ađrıyana kadar çenem gıcırđıyor. Onu, onu kolayca yutabilecek bir řehirde kaybolmaya çalıřan küçük ve savunmasız halinin görüntűsűnden kurtulamıyorum.

Senden kaçtı. Yine o ses, kafamın içinden gelen alçak ve suçlayıcı bir tonda. Senin yüzűnden kaçtı.

"Patron..."

Luka'nın etrafında dönűp duruyorum. Bu gece olan her řeyden sonra, içimde bařka bir ihanete yer yok. Bařarisızlıđa bile.

Ellerim yanlarımda seğiriyor. Tekrar silahıma uzanmak için can atıyorum. Yemin ederim onu olduğu yerde öldürebilirim.

Onu tam buraya, zaten kanlı olan halının üzerine bırakıp, öfkemi oradan çıkarmayı hayal ediyorum. Bir borç daha ödenmiş oldu.

Ama onu öldürmek Sima'yı geri getirmeyecek ve bu gece yeterince şey kaybettim. Lev'den sonra sadakat, şu anda her zamankinden daha fazla anlam ifade ediyor. Kalın bir beceriksizlik tabakasıyla sarılı olsa bile.

Bu yüzden silahımı olduğu yerde bırakıp Luka'ya tekrar yumruk attım.

Yumruğumu suratına bir kez, iki kez, üç kez indiriyorum.

Çatı katı, yumruklarımın altında kemik çıtırtılarının yankısıyla doluyor. Çirkin, ıslak ve keskin bir ses ve içimdeki kaosa hiçbir faydası yok.

Luka'nın kafası defalarca yana savruluyor. Geriye doğru sendeliyor, sertçe yere düşüyor, sersemlemiş ve kanıyor. Ama karşılık vermiyor. Sadece gözlerini kırıştırıp bana bakıyor ve sessizce merhamet diliyor.

Onun başında duruyorum, nabzım kulaklarımda güçlü.

"Bunu düzeltmek mi istiyorsun?" diye homurdandım. "O zaman siktir git. Onu bul. Ve bana geri getir."

Luka hızla başını sallıyor. Daha fazla kan fışkırıyor ama şu anda pek umursamıyor gibi görünüyor. Hayatını bağışladığım için memnun olmalı; benim durumumda olan pek çok kişi bunu yapmaz. Böyle bir şeyden sonra.

"Evet, pakhan," diye fısıldadı kısık bir sesle.

Başka bir şey söylemiyorum. Ayağa kalkıp gidiyor.

Bakışlarım dolap kapağına kilitlendi. Kopmuş kemer hâlâ kulplardan sallanıyordu. Sima'nın parfümü havaya sinmişti.

Kaçtı. Benden.

Sonunda içimde tuttuğum öfke patlıyor.

Sehpanın kenarını tutup ters çevirdim. Tahta zemine çatırdadı. Cam parçaları uçuştı. Yumruklarım hâlâ çıtır çıtır, eklemlerim yarılmıştı ama umursamıyorum.

Oturma odasına dalıp sandalyeleri deviriyorum, duvardaki tüm lambaları parçalıyorum. Ulaşılabildiğim her şeyi yere itiyorum. Kırılan eşyaların sesi çatı katını dolduruyor ama bana hiçbir rahatlama getirmiyor.

"Siktir," diye kükredim. "SİKTİR!"

Beni terk etti. Gerçekten terk etti. Yaşadığımız her şeyden sonra öylece çekip gitti. Sanki beni öylece bir kenara atabilirmiş gibi. Sanki benden kurtulabilirmiş gibi.

Ama yapamaz. Onu serbest bırakmayacağım.

O benim karım. Benim. Çocuğumu taşıyor.

Yumruğumu duvara vuruyorum. Alçı, çarpmanın etkisiyle çatırdıyor. Kolumdan yukarı doğru bir acı yükseliyor ama buna katlanıyorum. İçimde kemiren boşluğu hissetmektense bunu hissetmek daha iyi.

Eskisi gibi koşabileceğini sanıyor. Yeniden başlayabileceğini ve benim parçası olmadığım bir hayat yaşayabileceğini sanıyor.

Çok yanılıyor.

Gerekirse bu şehri yerle bir ederim. Her sokağı, her saklanma yerini yerle bir ederim. Ne gerekiyorsa yaparım.

Çünkü o buraya, bana ait.

Eğer onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacağımı bilmiyorsa, evlendiği adam hakkında hiçbir şey bilmiyor demektir. Ama yakında tam olarak kim olduğunu öğrenecek. Onu bulacağım. İster istesin ister istemesin, onu geri getireceğim.

Ve sonra bir daha asla benden kurtulamayacak.

DEVAM EDECEK

***Hikaye 2. Kitap olan ZALİM JULİET'te devam ediyor.
Okumaya BURADAN devam edin.***

NAOMI WEST'İN KİTAPLARI

Krayev Bratva

Zehirli Ayartma

Zehirli Kurtuluş

Pavlov Bratva

Kirli Hasar

Kirli Yalakalık

Adamov Bratva

Yaralı Kral

Yaralı Kraliçe

Çehov Bratva

Günahkar Alev

Günahkar Gelin

Kulikov Bratva

Alacakaranlık Günahları

Alacakaranlık Gözyaşları

Zakharov Bratva

Elmas Şeytan

Elmas Melek

Zaitsev Bratva

Yakut Kötülük

Yakut Merhamet

Aminoff Bratva

Kafesteki Gül

Kafesteki Diken

Tasarov Bratva

Gece Yarısı Yemini

Gece Yarısı Yalanları

Nikolaev Bratva

Dmitri Nikolaev

Gavriil Nikolaev

Bastien Nikolaev

Sorokin Bratva

Yıkılmış Prens

Yıkılmış Gelin

Kutu Setleri

Şeytanın Kanun Kaçakları: Bir MC Romantik Kutu Seti

Bad Boy Bikers Club: Bir MC Romantik Kutu Seti

Kirli Donlar Kulübü: Karanlık Bir Mafya Aşk Hikayesi Kutu Seti

Karanlık Mafya Liderleri

**İstedığınız sırayla okuyun!*

Andrey

Leon

Damian

Ciaran

Kirli Dons Kulübü

**İsteddiğiniz sırayla okuyun!*

Sergey

Luca

Vito

Nikolay

Adrik

Kötü Çocuk Motorcu Kulübü

**İsteddiğiniz sırayla okuyun!*

Dakota

Stryker

Kaeden

Korucu

Bıçak

Tay

Tank

Kanun Kaçağı Motorcu Kardeşliği

**İstediğiniz sırayla okuyun!*

Şeytanın İntikamı

Şeytanın Mürekkebi

Şeytanın Kalbi

Şeytanın Yemini

Şeytanın Günahları

Şeytanın Yara İzi

Diğer MC Standalone'ları

**İstediğiniz sırayla okuyun!*

Maddox

Soyulmuş

Jace

Öğütücü

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

